SUSAN DENNARD

NEMIRA YOUNG ADULT

VRĂJITORUL VÂNTULUI

a doua carte din seria TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

YOUNG
ADULT

Susan Dennard s-a născut pe 25 februarie 1984 în Georgia, SUA. A studiat statistica, apoi a urmat studii aprofundate de biologie marină la Great Lakes Institute for Environmental Research din Windsor, Ontario. Din anul 2009, când a început documentarea pentru a scrie o teză de doctorat și i s-a alăturat soţului ei în Europa, a început să scrie beletristică. A debutat în 2012 cu romanul *Something Strange and Deadly*, primul volum dintr-o trilogie. *Vrăjitoarea Adevărului*, prima parte din seria *Tărâmul Vrăjitorilor*, a apărut în ianuarie 2016 și a devenit imediat bestseller *New York Times*. A urmat *Vrăjitorul Vântului* în ianuarie 2017, autoarea plănuind apariția unui al treilea volum în 2018.

SUSAN DENNARD

VRĂJITORUL VÂNTULUI

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DENNARD, SUSAN
Vrăjitorul Vântului / Susan Dennard; trad. Andreea Florescu. - București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-43-0030-0
ISBN epub: 978-606-43-0120-8
ISBN mobi: 978-606-43-0121-5

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Susan Dennard
WINDWITCH

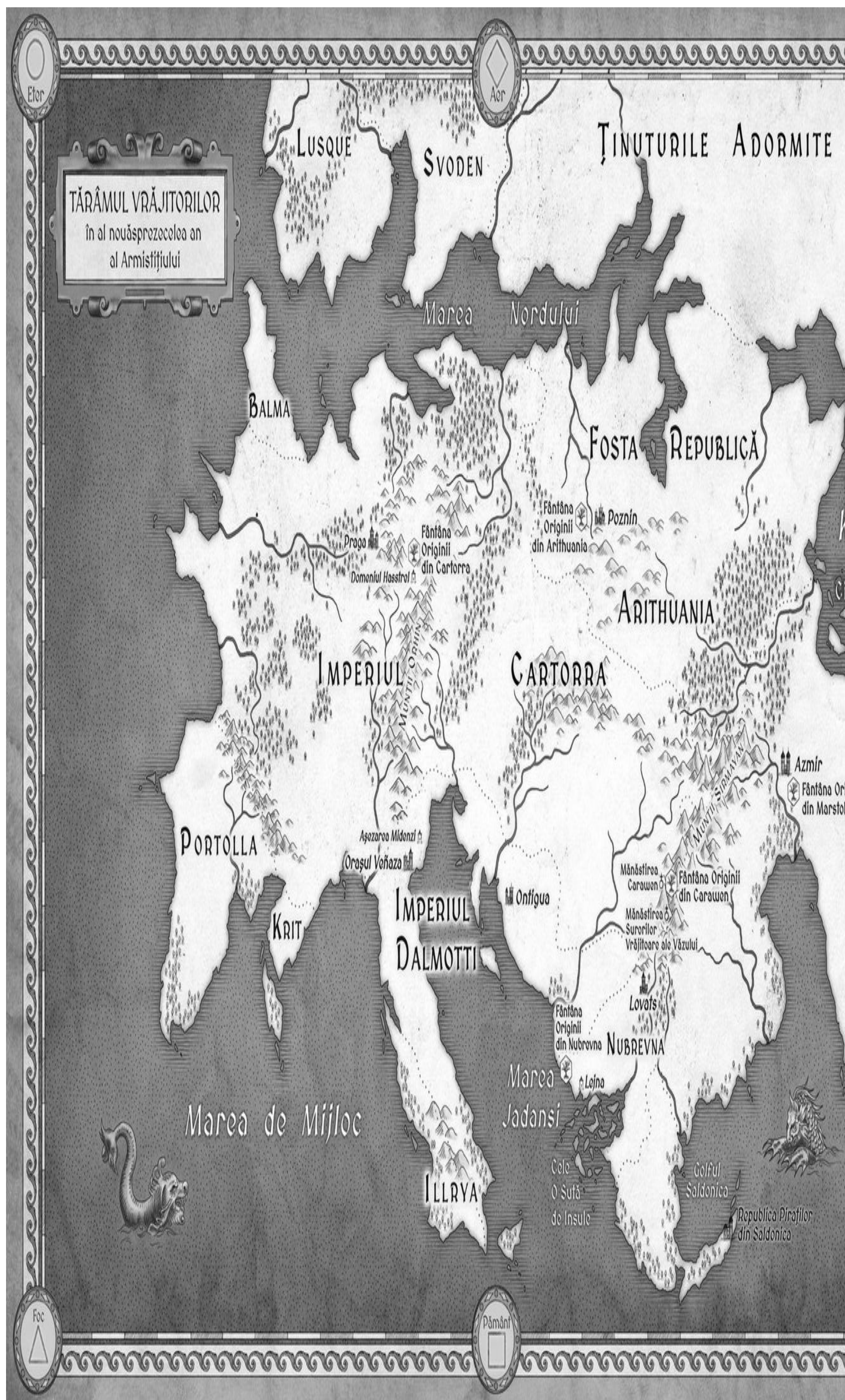
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Oana BOGZARU
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

CUPRINS

- Despre autor
- Harta
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34

- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- Mulțumiri
- Note

Pentru Jennifer și David

Eter
Aer
Foc
Pământ
TĂRÂMUL VRĂJITORILOR
în al nouăsprezecelea an
al Armistițiului
LUSQUE
SVODEN
ȚINUTURILE ADORMITE
Marea Nordului
BALMA
FOSTA REPUBLICĂ
Fântâna Originii din Arithuania
Poznin
Praga
Fântâna Originii din Cartorra
Domeniul Hasstrel
ARITHUANIA
IMPERIUL
Munții Orhin
CARTORRA
Munții Sirmayan
Azmir
PORTOLLA
Așezarea Midenzi
Orașul Veñaza
Ontigua
IMPERIUL DALMOTTI
Mănăstirea Carawen
Fântâna Originii din Carawen
Mănăstirea Surorilor Vrăjitoare ale Văzului
KRIT
Lovats
Fântâna Originii din Nubrevna
NUBREVNA
Marea Jadansi
Lejna
Marea de Mijloc
Cele O Sută de Insule
Golful Saldonica
Republica Piraților din Saldonica
ILLRYA

ÎNAINTE

Sânge pe podea.

Se prelinge în lături, adunându-se într-o rază de lună, înainte ca unduirea ușoară a corabiei să-l facă să se scurgă în partea opusă.

Prințul dă drumul tecii și se împleticește doi pași, cu inima bătându-i nebunește în piept. N-a mai luat viața nimănui până acum. Se întreabă dacă asta îl va schimba.

Lama așteaptă deasupra, prinsă în lemn, pe când tânărul de sub ea încearcă să se ridice în picioare. La fiecare mișcare a asasinului, gaura din abdomenul lui se mărește din ce în ce mai mult. Măruntaiele îi lucesc ca arginții în lumina difuză.

– Cine ești? se aude glasul spart al prințului, primul sunet pe care îl scoate de când s-a trezit în fața umbrei din propria cabină.

Slavă lui Noden că sabia tatălui său atârna deasupra patului, gata să intre în acțiune dacă ar fi fost atacat.

– Ea... te așteaptă, răspunde cel care e pe cale să devină asasin.

Încearcă încă o dată să se ridice, de data asta întinzând mâna stângă însângerată după mânerul sabiei.

Îi lipsește degetul mic*, observă prințul absent, răsucind în gând pe toate părțile cuvântul* ea*. Nu există decât o singură* ea *care ar putea face asta. Doar o singură* ea *îl vrea pe prinț mort – i-a și spus-o de nenumărate ori.*

Prințul se răsucește și deschide gura să strige, însă îl aude pe bărbat râzând în spatele lui. Un sunet scrâșnit, cu prea multe dimensiuni. Prea multă greutate.

Se întoarce. Bărbatul dă drumul sabiei. Se împleticește înapoi, până la peretele de lemn, cu și

mai mult sânge și hohote de râs. Cu mâna dreaptă scoate ceva din buzunarul hainei. O ulcică de lut lovește podeaua. Se rostogolește. Prin sânge. Ajunge în capătul opus, lăsând o dâră lungă și strălucitoare de-a lungul cabinei.

Tânărul asasin scoate un ultim chicotit nenorocit, înainte să șoptească:

– Aprinde!

Prințul ajunge pe stânca stearpă și vede cum corabia îi este înghițită de flăcări.

Căldura vuiește în jurul lui, văpăile negre din marea de foc înălțându-se aproape pe nevăzute deasupra valurilor. Numai albeața alchimică a miezului lor se vede strălucind.

Zgomotul mistuie totul. Trosnetul și pocnetul lemnului cătrănit, care a înfruntat mai multe furtuni și bătălii decât a trăit prințul.

Ar fi trebuit să fie mort. Pielea îi este înnegrită, părul pârlit în întregime, plămânii făcuți scrum.

Nu știe cum a supraviețuit. Cum a ținut piept mării de foc astfel încât toți bărbații și toate femeile de la bord să poată abandona nava. Poate că nu va rămâne în viață. Abia dacă se mai ține pe picioare.

Echipajul lui urmărește scena de pe coastă. Unii suspină. Alții urlă. Unii chiar cercetează țărmul, valurile. Cei mai mulți însă privesc în tăcere, la fel ca prințul.

Ei nu știu că au fost vizitați de un asasin. Nu știu că ea *așteaptă vești despre moartea lui.*

Prințesa Nubrevnei. Vivia Nihar.

Dacă află că asasinul a dat greș, o să încerce din nou să-l omoare pe prinț. Atunci oamenii, echipajul lui, vor fi încă o dată în primejdie. De aceea, pe când se scufundă până la pământ, hotărăște ca marinarii să nu afle niciodată că este încă în viață. Trebuie să-l creadă mort, la fel și Vivia.

Unul pentru binele celor mulți.

Începe să i se întunece privirea. Într-un sfârșit, închide ochii și își aduce aminte ce îi spusese cândva mătușa lui: „Neprihăniții cad întotdeauna cel mai de sus“.

Într-adevăr*, își spune în sinea lui,* iar eu sunt dovada vie.

Apoi Merik Nihar, prințul Nubrevnei, alunecă într-un somn greu și fără vise.

1

Dacă mori, există și unele avantaje!

Merik Nihar, prințul Nubrevnei și fost amiral al marinei nubrevnane, și-ar fi dorit să se fi dat mort mai devreme. De când era un cadavru, reușise să le dea de capăt mult mai multor lucruri.

Ca acum, de exemplu. Venise în Piața Judecății din inima orașului Lovats cu un motiv întemeiat, iar motivul era ascuns într-o cabană joasă, o prelungire a închisorii din spate, unde erau ținute dosarele. Merik voia să citească dosarul unui prizonier anume. Un prizonier căruia îi lipsea degetul mic și care acum se afla dincolo de ultimul recif de corali, pe fundul Iadului apos al lui Noden.

Merik își afundă fața în gluga mantiei cafenii. Adevărat, chipul abia dacă îi putea fi recunoscut din pricina arsurilor, iar părul doar ce începuse să-i crească; însă, acoperit, ar fi fost protejat de toată nebunia din Piața Judecății.

Sau Piața Stejarului, cum mai era numită, datorită stejarului uriaș din centru.

Trunchiul șters, gros cât un far și cam tot pe atât de înalt, era crestat până sus, iar crengile nu mai înverziseră de zeci de ani. *Copacul acela*, se gândi Merik, privind creanga cea mai lungă, *arată de parcă m-ar însoți curând spre moarte.*

Încă de dimineață, mulțimi de oameni se revărsară în piață valuri-valuri, mânați de curiozitate. Cine avea să fie umilit în public? Cine avea să fie înlănțuit de pietre, ținut fără mâncare și grațiat? Cine va simți arsura frânghiei rupându-se – urmată de sărutul rece al mixinelor lui Noden?

Disperarea îi strângea pe oameni în cârduri. Familiile veneau să-i implore pe soldații nubrevnani să-i cruțe pe cei dragi, iar vagabonzii să cerșească mâncare, adăpost ori vreo îndurare de orice fel.

În ultima vreme, însă, nimeni nu se mai arăta îndurător ori milos. Nici măcar Merik Nihar.

Deja făcuse tot ce-i stătuse în putință; renunțase la tot în schimbul unui acord comercial cu familia Hasstrel din

Cartorra. Aproape că încheiase unul și cu marstokezii, însă moartea venise prea devreme.

Drumul lui Merik era acum blocat de o familie. O femeie cu doi băieți strigau la cei care treceau pe lângă ei.

– Nu e o crimă să-ți fie foame! țipau într-un glas. Dați-ne drumul, dați-ne mâncare! Dați-ne drumul, dați-ne mâncare!

Băiatul cel mare, grozav de înalt și slab ca o ofiuridă, se repezi la Merik.

– Nu e o crimă să-ți fie foame! Se apropie și mai mult: Dați-ne drumul, dați-ne mâncare...

Merik păși în lături ca să-l evite pe băiat, îl ocoli prin stânga pe fratele lui și trecu în goană pe lângă mamă. Ea era cea mai gălăgioasă dintre cei trei, cu părul decolorat de soare și cu fața brăzdată de furie.

Merik cunoștea prea bine acel sentiment, căci și pe el tot furia îl motiva să meargă înainte. Chiar și atunci când durerea îi săgeta trupul, iar rănile de pe piept i se deschideau când le atingea țesătura aspră.

Oamenii dimprejur începură să scandeze: *Dați-ne drumul, dați-ne mâncare! Nu e o crimă să-ți fie foame!* Merik descoperi că pasul i se iuțise, sincronizându-se cu ritmul strigătelor. Atât de puțini oameni din Tărâmul Vrăjitorilor aveau o putere și cu atât mai puțini o putere care să fie de folos. Supraviețuiau după capriciul naturii – sau după cel al vrăjitoarelor – și în funcție de propriul efort neobosit.

Merik ajunse la spânzurătoarea de la trunchiul gros al stejarului. Șase frânghii atârnau de creanga din mijloc, niște lațuri vlăguite de căldura amiezii. Totuși, pe când Merik încerca să dea ocol eșafodului gol, zări un trup înalt, cu păr spălăcit și o constituție mătăhăloasă.

Kullen. Numele îi sfâșie inima lui Merik, absorbindu-i aerul din plămâni înainte ca mintea să vină din urmă și să spună: *Nu, nu e Kullen. Niciodată nu va mai fi Kullen.*

Kullen fusese spintecat în Lejna cu două săptămâni în urmă. Murise în Lejna cu două săptămâni în urmă. Nu avea să se mai întoarcă nicicând.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik își ridică pumnii. Lovi eșafodul, iar durerea îi arse degetele și-l dezmetici. Îl trezi la realitate.

Lovi din nou. Mai tare de data asta, întrebându-se de ce i se zvârcolesc măruntaiele. Își plătise datoria față de spiritul lui Kullen. Cumpărase templul de pe deal, cu ajutorul ultimului buton de aur de la haina sa de amiral, și se rugase la mixine să-i ofere lui Kullen o trecere rapidă dincolo de ultimul recif.

După toate astea, se presupunea că durerea ar fi trebuit să dispară. *Asta* trebuia să nu mai doară.

În cele din urmă, silueta înaltă dispăru, iar pumnul însângerat al lui Merik îl săgetă mai puternic decât trecutul. Merik se sili să meargă înainte, cu coatele ieșite în afară și cu gluga trasă bine pe cap. Dacă Safiya fon Hasstrel reușise să ajungă la debarcaderul din Lejna, în ciuda marstokezilor și a Spintecaților care erau pe urmele ei – dacă făcuse asta pentru o națiune care nici măcar nu era a ei, pentru un acord comercial cu propria familie –, atunci Merik sigur avea să ducă la bun sfârșit misiunea pentru care venise aici.

Blestemat fie gândul care fugise la ea! Merik evitase să-și aducă aminte de Safi de când cu explozia. De când vechea lume se sfârșise și începuse cea nouă. Nu pentru că nu *voia* să se gândească la ea. Noden să-l aibă în pază!, ci pentru că nu voia să-și amintească ultima lor clipă împreună.

Nu, nu – Merik nu voia s-o retrăiască. N-avea niciun rost să se gândească la gustul buzelor lui Safi lipite de ale sale; nu acum, când le avea sparte. Nu acum, când tot corpul îi era distrus și de neprivit.

Și, în plus, se presupunea că morților nu le pasă.

Merse înainte prin mizeria și duhoarea cadavrelor. Un val care-l împingea înapoi. O furtună fără ochi. La fiecare izbitură primită în umeri sau în brațe, durerea îl săgeta din cap până în picioare.

Ajunse în locul unde cincizeci de prizonieri, cu pielea uscată de soare, așteptau prinși în lanțuri de pietre. De jur împrejurul lor era un gard, impasibil la oamenii care se împingeau în el.

Implorau gărzile să le dea apă copiilor. Umbră soțiilor. Eliberarea taților. Totuși, cei doi soldați care străjuiau poarta – pe dinăuntru, ca să nu fie călcați în picioare – nu se arătau mai interesați de muritorii de foame din Lovats decât față de prizonierii pe care trebuiau să-i păzească.

De fapt, cei doi soldați erau într-atât de plictisiți, încât jucau tarot ca să mai treacă timpul. Unul dintre ei avea o banderolă albastru-iris pe braț, un simbol al doliului, purtat în semn de respect pentru prințul mort. Celălalt ținea banderola împăturită pe genunchi.

La vederea banderolei – care stătea acolo pur și simplu, nefolosită – un vânt nou și furios se aprinse în pieptul lui Merik. Îi oferise atât de mult Nubrevnei, și iată ce primea în schimb: o suferință fără noimă. Teatru de fațadă, precum coroanele și steagurile răspândite prin tot orașul, care nu puteau să mascheze cu adevărat indiferența oamenilor față de moartea prințului lor.

Avusese Vivia grijă de asta.

Merik îi mulțumea lui Noden că ajunse repede la cabană, căci nu mai putea să-și țină mult în frâu magia și

temperamentul, iar fitilul arsese aproape de tot.

Mulțimea strigă la el de după niște ziduri portocalii murdare de găinaț, iar Merik o tăie spre ușa din partea sudică. Era mereu încuiată, dar nu impenetrabilă.

– Deschide! urlă Merik și mai bătu încă o dată – o greșeală. Pielea proaspăt zdrelită de pe mână începu să i se jupoaie. Știu că ești acolo!

Niciun răspuns. Cel puțin, nu unul pe care să-l poată auzi. Dar era în regulă. Lăsă căldura din corp să crească. Să se ințețească. *Să răbufnească*.

Apoi bătu din nou, simțind cum îl învăluie vântul.

– Grăbește-te! E o nebunie aici!

Se auzi zăvorul. Ușa se deschise cu un scârțâit... și Merik dădu buzna înăuntru. Cu pumnii, cu forța, cu vântul.

Soldatul nu avu nicio șansă. Se prăbuși pe spate, toată cabana zgâlțâindu-se din pricina căzăturii lui puternice. Înainte să se poată ridica, Merik închisese deja ușa în urma sa. Se apropie de bărbat, cu vântul gonindu-i în spate. Învârteji hârtiile într-un ciclon care se simțea al naibii de bine.

Trecuse prea mult timp de când Merik nu-și mai dezlănțuise vântul, iar magia irupea în toate părțile. În stomac i se adunase foc, o furie care vibra, gata să izbucnească. Până acum îi ținuse de foame în locul mâncării. Aerul vuia în jur, urcând și coborând în ritmul respirației lui.

Soldatul – de vârstă mijlocie, cu pielea pământie – rămăsese la pământ, protejându-și fața cu mâinile. Evident, hotărâse să se dea bătut, fiind cea mai sigură opțiune.

Păcat! Lui Merik i-ar fi plăcut nespus o răfuială. În schimb, se chinui să-și plimbe privirea prin încăpere. Își folosi vântul, asmuțindu-l înainte și lăsând vibrațiile din aer să-i spună unde era posibil să se ascundă ceilalți. De unde s-ar fi putut încolăci respirațiile lor. Totuși, nu era nimeni în ungherele întunecoase, iar ușa dinspre închisoare rămăsese închisă.

În cele din urmă, cu mare grijă, Merik își îndreptă atenția asupra soldatului. Magia lui se îmblânzi, lăsând hârtiile să cadă înainte să-și dea jos gluga și luptându-se cu durerea care-i străbătu scalpul.

Apoi Merik așteptă să vadă dacă soldatul îl recunoște.

Însă nimic. De fapt, de cum își lăsase mâinile jos, bărbatul se chirci:

– Ce ești?

– Furios. Merik înaintă un singur pas. Caut pe cineva de curând eliberat din lanțuri a doua oară.

Bărbatul aruncă o privire speriată prin încăpere.

– Am nevoie de mai multe informații, domnule. Vârsta, fapta comisă sau data eliberării...

– Nu am așa ceva.

Merik făcu încă un pas înainte, dar de data asta soldatul se ridică numaidecât în picioare. Se îndepărtă de Merik și se repezi spre hârtiile care îi erau mai la îndemână.

– L-am întâlnit pe prizonier – l-am *omorât* – acum unsprezece zile. Merik se opri, gândindu-se la raza de lună. Avea pielea închisă la culoare, păr lung și negru și două dungi tatuate sub ochiul stâng.

Două dungi. De două ori încătușat în Piața Judecății.

– Și... Merik își ridică mâna stângă. Pielea, roșie cu maro, începuse să dea semne de vindecare, în afară de încheieturile degetelor, unde îi dăduse din nou sângele… prizonierului îi lipsea degetul mic.

– Garren Leeri! strigă soldatul, încuviințând din cap. Mi-aduc aminte de el. Era unul dintre Cei Nouă înainte să spargem gașca Craniilor. Deși a doua oară l-am arestat pentru o tâlhărie de doi bani.

– Într-adevăr. Și ce s-a întâmplat cu Garren după ce și-a ispășit pedeapsa?

– A fost vândut, domnule.

Nările lui Merik fremătară. Un prizonier nu putea să fie *vândut*, iar gândul acesta îi trezi o căldură neplăcută în plămâni. Merik nu-și înfrână senzația, ci doar o lăsă să stârnească hârtiile de la picioarele lui.

Una dintre foi se ridică, lipindu-se de piciorul soldatului. Într-o clipită, bărbatul începu din nou să tremure ca varga.

– Nu se întâmplă des, domnule. Să vindem prizonieri, vreau să spun. Doar când nu mai avem loc în închisoare – și nu îi vindem decât pe cei acuzați de fărădelegi mărunte. Așa își achită restul pedepsei.

– Și unde – Merik își lăsă capul într-o parte – a fost vândut acest Garren?

– La Donjonul lui Pin, domnule. Ei obișnuiesc să cumpere prizonieri pe care îi pun să muncească la așezământ. Ca să le mai dea o șansă.

– Aha.

Merik abia își stăpânea zâmbetul. Donjonul lui Pin era un adăpost pentru săracii din Lovats. Fusese proiectul mamei sale, care la moartea reginei sfârșise în grija Viviei.

Ce simplu! Uite cum găsise Merik legătura dintre Garren și Vivia. Nu-i lipsea decât o dovadă palpabilă – ceva fizic, ceva de netăgăduit, care să demonstreze Înaltului Consiliu că sora lui era o ucigașă. Că nu era aptă să conducă regatul.

Acum avea o pistă. Și încă una bună.

Înainte să-i piară zâmbetul, în încăpere vuia un sunet asemănător celui scos de un metal care zgârie lemnul.

Merik se întoarse, tocmai când ușa se deschidea larg, și întâlni privirea unei gărzi tinere și speriate.

Ei bine, ăsta da, păcat!

Pentru gardă.

Vântul lui Merik se năpusti asupra lui, înșfăcându-l de parcă ar fi fost o simplă paiață. Îl ridică și-l azvârli fix înspre Merik.

Al cărui pumn îi ieși în întâmpinare.

Mâna sa zdrelită se înfipse în maxilarul gărzii. Cu toată viteza. Un uragan împotriva unui munte. Garda fu anihilată în secunda doi, iar pe când se chircea pe podea, Merik aruncă o privire spre primul soldat.

Era în dreptul ușii spre închisoare, încercând să desfacă lacătul și bombănind:

– Sunt prea bătrân pentru asta, sunt prea bătrân pentru asta!

Pe apele iadului! Lui Merik i se puse în piept un nod de vinovăție. Obținuse ce-și dorise, așa că orice secundă în plus însemna că o căuta cu lumânarea. Așadar, întoarse spatele soldatului care încerca să scape și se îndreptă spre ușa deschisă a cabanei.

Se opri însă la mijlocul drumului, pentru că o femeie dădu buzna înăuntru, strigând:

– Nu e o crimă să-ți fie foame! Dați-ne drumul! Dați-ne mâncare!

Era femeia de mai devreme; cei doi băieți veneau agale în urma ei. Spânzura-l-ar Noden! Dar nu avusese Merik parte de suficiente întreruperi pe ziua de azi?

Răspunsul era nu, evident.

Când dădu cu ochii de gardianul inconștient și de chipul descoperit al lui Merik, femeia amuți. Amuți complet. În ochii ei injectați se întrezărea ceva, ceva plin de speranță.

– Tu, șopti ea, apoi se împletici înainte, cu brațele deschise. Te rugăm, Furie, nu am făcut nimic rău!

Merik își trase gluga pe cap, durerea fiind, preț de o clipă, mai răsunătoare decât orice zgomot. Și mai strălucitoare chiar, pe când femeia și fiii ei se apropiară.

Îi luă mâna lui Merik între ale ei.

– Te rugăm, Furie! repetă ea, iar Merik tresări pe dinăuntru la auzul acelui apelativ. Arăta oare atât de monstruos? Te rugăm! Am fost cuminți și ți-am adus ofrande la templu! Nu merităm mânia ta, nu vrem decât să ne hrănim familia!

Merik se eliberă din strânsoare. Pielea i se sfâșie sub unghiile ei. Din clipă în clipă, soldații ar fi dat navală din

arhivă și, deși Merik ar fi putut să țină piept mamei și fiilor ei, nu ar fi făcut decât să atragă atenția inutil.

– Să vă dau drumul și ceva de mâncare, ai spus? Merik scoase un inel plin de chei de la centura gărzii inconștiente. Ia de-aici!

Blestemata de femeie se îndepărtă de mâna lui întinsă.

Iar acum nu mai avea timp. Sunetul binecunoscut al tobei de vânt răsuna afară. *Soldații să se prezinte în Piața Judecății*, spuneau bătăile.

Așa că Merik azvârli cheile spre băiatul care era cel mai aproape, iar el le prinse cu stângăcie.

– Eliberați-i pe prizonieri, dacă asta vreți, dar grăbiți-vă! Pentru că ar cam fi timpul să o luăm din loc!

Merik se amestecă apoi în mulțime, ținând capul plecat și înaintând cu repeziciune. Deși femeii și celor doi copii le lipseau rațiunea de a fugi, Merik nu era la fel.

La urma urmelor, până și morții aveau o viață pe care nu voiau să o piardă.

2

Ăsta nu era Azmir.

O fi fost Safiya fon Hasstrel un învățăcel slab la geografie, dar până și *ea* știa că țărmul în formă de semilună nu era capitala Marstokului. Deși, ușura-s-ar nevăstuicile pe ea, cât și-ar mai fi dorit să fie!

Orice ar fi fost mai interesant decât să se holbeze la aceleași valuri turcoaz la care se holbase în ultima săptămână, atât de diferite de jungla deasă și întunecată de la orizont. Căci aici, pe malul estic al Ținuturilor Disputate – o peninsulă lungă și nelocuită, care nu aparținea niciuneia dintre facțiunile de pirați din Saldonica și nici măcar împărătesei –, nu era absolut nimic interesant de făcut.

Hârtiile foșneau în spatele lui Safi, aproape în ritmul freamătului mării, iar pe deasupra lor se auzea vocea de un calm desăvârșit a împărătesei Marstokului. Cât era ziua de lungă, lucra printre misive și mesaje la o măsuță joasă din mijlocul cabinei sale, oprindu-se numai să-i dea lui Safi ultimele vești despre complicata alianță politică ori despre schimbările care apăreau în teritoriile sudice ale imperiului.

Era dureros de plictisitor și adevărul gol-goluț, cel puțin după părerea lui Safi, era că oamenii frumoși nu ar trebui lăsați să țină prelegeri. Nimic nu spulberă frumusețea mai repede decât plictiseala.

– Mă asculți, domna?

– Bineînțeles, Maiestate!

Safi se răsuci spre ea, cu rochia albă în bătaia vântului. Își flutură genele ca să pară inocentă.

Vaness nu înghiți gălușca. Chipul ei în formă de inimă se înăspri, iar Safi nu *credea* că doar își imaginase cum centura de fier a împărătesei zornăise și se unduise ca doi șerpi ce lunecau unul pe lângă celălalt.

Vaness era, potrivit învățaților, cea mai tânără și mai puternică împărăteasă din toată istoria Tărâmului Vrăjitorilor. Potrivit legendei, era și cea mai puternică și mai rea Vrăjitoare a Fierului din toate timpurile, nimicind un munte pe când avea

doar șapte ani. Și, firește, potrivit lui Safi, Vaness era cea mai frumoasă și mai elegantă femeie care onorase lumea cu prezența sa.

Dar nimic din toate astea nu conta, căci, pe toți zeii din adâncuri, Vaness era plictisitoare nevoie mare!

Nu tu partide de cărți, nu tu glume, nu tu povești captivante la flăcările Vrăjitorilor Focului – nimic care să facă așteptarea mai ușor de îndurat. Aruncaseră ancora aici în urmă cu o săptămână ca să se ascundă de un cuter cartorran. Apoi de o armată cartorrană. Toată lumea era pregătită pentru o luptă pe mare...

Care nu mai venea. Și, deși Safi știa că ăsta era un lucru bun – războiul *era* lipsit de sens, după cum obișnuia să spună Habim –, învățase pe pielea ei *că să aștepte cât era ziua de lungă* era iadul pe pământ pentru ea.

Mai ales că toată viața îi fusese dată peste cap acum două săptămâni și jumătate. Logodna-surpriză cu împăratul Cartorrei o azvârlise într-un ciclon de conspirații și evadări. Descoperise că unchiul ei, bărbatul pe care îl urâse toată viața, era în spatele unui plan uriaș de a readuce pacea pe Tărâmul Vrăjitorilor.

Apoi, de parcă viața ei n-ar fi fost și așa destul de complicată, aflase că ea și Sora ei de Fir, Iseult, alcătuiau probabil legendara pereche Cahr Awen, a cărei datorie era să vindece magia de pe Tărâmul Vrăjitorilor.

Împărăteasa își drese glasul ca să o facă să revină cu picioarele pe pământ.

– Tratatul meu cu pirații Ochi-Răi este extrem de important pentru mine. Vaness își ridică sprâncenele, având o expresie dură. Mi-au trebuit ani întregi ca să ajung la o înțelegere cu ei, iar asta o să salveze mii de vieți – nici acum nu mă asculți, domna!

Nu era *întru totul* neadevărat, și totuși pe Safi o jigni tonul împărătesei. La urma urmelor, își luase aerul de sunt-învățăcelul-desăvârșit, ceea ce Vaness ar fi trebuit să aprecieze. Nu că s-ar fi obosit vreodată să-și controleze expresia feței, ca să le facă pe plac mentorilor ei, Mathew și Habim. Și nici măcar lui Iseult.

Lui Safi i se puse un nod în gât. Instinctiv, își duse mâna la Piatra de Fir care i se odihnea pe piept. La un interval de câteva minute, scotea rubinul neșlefuit și-i privea intens adâncimile pâlpâitoare.

Se presupunea că, dacă Iseult era în pericol, s-ar fi aprins. Dar nicio străfulgerare până acum. Nicio licărire. La început, asta o liniștise pe Safi – era singura speranță de care se putea agăța. Singura legătură cu Sora ei de Fir. Jumătatea ei mai

bună. Jumătatea rațională, cea care o-scoate-pe-Safi-din-belele. Persoana care nu i-ar fi permis niciodată lui Safi să i se alăture împărătesei.

Privind în urmă, Safi își dăduse seama ce târg nechibzuit făcuse; îi oferise adevraja împărătăsei, ca să poată înlătura din rădăcini corupția de la curtea marstokeză. Safi se crezuse, vai, atât de nobilă și, vai, atât de altruistă, că i se alăturase lui Vaness; vai, Safi ajuta muribunda națiune a Nubrevnei cu un acord comercial.

Dar adevărul era că se simțea blocată. Pe o corabie. În mijlocul pustietății. Cu împărăteasa Insipidă drept singura tovarășă.

– Așază-te lângă mine! îi porunci Vaness, împrăștiind nefericirea autoimpusă a lui Safi. De vreme ce e limpede că nu-ți pasă de politica Ochilor-Răi, poate că mesajul ăsta o să-ți trezească interesul.

Safi deveni atentă. Un *mesaj*. Ziua de azi devenise deja mai palpitantă decât cea de ieri.

Cu mâinile pe centura de fier, traversă cabina care se legăna până la banca goală din fața împărătesei. Vaness scotoci printr-un teanc de hârtii desperecheate, ușor încruntată.

Când era așa încruntată, își amintea de un alt chip. De un alt conducător care, la fel ca împărăteasa Marstokului, îi punea pe oameni mai presus de el însuși.

Merik.

Plămânii i se umflară. Obrajii, trădătorii, i se înfierbântară. Serios, acum, se sărutaseră doar *o dată*, așa că n-ar fi cazul să se îmbujoreze.

Ca un răspuns la gândurile ei, Safi zări un singur nume în partea de sus a paginii pe care o scotea acum Vaness: Prințul Nubrevnei. Pulsul i se înteți. Poate că asta era – poate că, în sfârșit, avea să afle vești despre lumea și oamenii pe care îi lăsase în urmă.

Dar, înainte să afle ceva sau să citească măcar un cuvânt, se deschise ușa de la cabina împărătesei. Un om năvăli înăuntru, îmbrăcat în uniforma verde a marinarilor marstokezi. Dădu cu ochii de Safi și Vaness, iar preț de două clipe nu făcu altceva decât să se holbeze.

Fals. Cuvântul străbătu șira spinării lui Safi, adevraja ei dându-i fiori. Un avertisment cum că ce vedea era o minciună. Ipocrizia se zgâia la ea, în timp ce el ridică o mână.

– Atenție!

Safi încercă să o prindă pe împărăteasă și să se arunce amândouă la podea. Dar se mișcă prea încet. Marinarul trăsese deja cu pistolul.

Se auzi un pocnet!

Însă glonțul nu ajunse la destinație. Se opri în aer; o bilă mică și rotundă de fier, la doar câțiva centimetri de chipul împărătesei.

Sabia îl despică din spate. Trupul căzu pe podea. Conducătorul gărzilor personale ale lui Vaness se ivi, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, sângele picurându-i de pe sabie.

Stăpânul Viperelor.

– Asasin! rostise cu un calm desăvârșit. Știți ce aveți de făcut, Maiestate.

Și, fără să mai spună nimic, se făcu nevăzut.

Glonțul suspendat în aer căzu în sfârșit la pământ. Se izbi de podea cu un zăngănit, rostogolindu-se. Zgomotul se pierdu în larma de voci care se iscase deodată afară.

– Vino! fu tot ce-i spuse Vaness.

Apoi, ca și cum s-ar fi temut că Safi nu avea s-o asculte, îi strânse centura în jurul taliei și *o împinse* către ușă cu ajutorul magiei sale.

Safi nu putu decât să se țină după ea, deși i se pusese un nod în gât de spaimă. Deși avea o groază de întrebări.

Ajunseră în dreptul asasinului. Vaness încetini pasul cât să-i arunce o privire. Pufni disprețuitoare, ridicându-și fustele negre, și păși peste cadavru. Tălpile ei lăsară apoi urme de sânge.

Safi, pe de altă parte, se asigură că-l ocolește.

Se asigură și că nu se uită în ochii mortului. Erau albaștri și se holbau la tavanul făcut din calafat.

Afară, haosul se instaurase deja, însă Vaness întâmpină totul fără nicio emoție. O mișcare a mâinii, și lanțurile de fier de la încheietura ei se prefăcură în patru pereți subțiri care le înconjurară. Un *scut*. Împărăteasa o luă spre stânga, de-a lungul punții. Vocile strigau în marstokeză, acum înăbușite și abia auzite.

Și totuși, se deslușeau perfect. Se presupunea că la bord mai era un asasin, iar Viperele și echipajul trebuiau să-i dea de urmă.

– Mai repede! îi porunci Vaness lui Safi, iar centura de pe talie se strânse și mai puternic.

– Unde mergem? strigă Safi la rândul ei.

Nu vedea nimic înlăuntrul scutului, doar cerul limpede și senin de deasupra.

Curând, primi răspunsul. Ajunseră în dreptul gigului de salvare al unei nave de război, îndreptat spre pupa și suspendat în aer, gata de lansare în valurile mării. Vaness topi partea din

față a scutului într-o serie de trepte, pe care începu să le urce numaidecât.

Se treziră apoi în barca suspendată, fierul împrăștiindu-se de-a lungul marginilor gigului. Pereți care să le protejeze. Dar nu și acoperiș, nicio protecție împotriva vocilor care acum strigau: *E sub punte!*

Vaness întâlni privirea lui Safi.

– Ține-te bine! o avertiză ea, apoi ridică mâinile, lanțurile zăngăniră, iar gigul se zgâlțâi.

Se lăsară pe creasta valurilor. Safi fu cât pe ce să cadă, stropii de apă împroșcând-o – urmați de briza lipicioasă și sărată, pe când încerca să se îndrepte. Totul era atât de pașnic, atât de liniștit aici, jos. Genunchii îi tremurau – cum putea să fie atât de calmă, când la o aruncătură de băț domnea vacarmul?

Însă acalmia era o minciună. O clipă mai târziu, o izbucnire de lumină orbitoare se dezlănțui pe deasupra scuturilor, lucind puternic, ca o sticlă. Barca zbură înapoi, aplecându-se periculos.

Apoi veni și tunetul. Violent. Fierbinte. *Viu*.

Corabia sărise în aer.

Flăcările se năpustiră asupra scutului, însă împărăteasa reuși să le țină la distanță. Subțiri ca hârtia, pereții scutului continuară să se întindă, acoperind gigul în întregime. Le proteja pe Vaness și pe Safi de căldura furioasă și amuțea răcnetul scos de flăcările iadului.

Din nasul împărătesei picura sânge, iar mușchii îi tremurau. Semn că nu mai putea menține multă vreme scutul care ținea departe toată nebunia.

Așa că Safi smulse vâslele din pântecele bărcii. Nu se gândi nici măcar o clipă dacă asta trebuia să facă – la fel cum nu ar fi stat pe gânduri nici dacă să înoate sau nu, odată prinsă sub valuri. Vedea vâslele și un țărm spre care să se îndrepte, așa că acționă.

Vaness observă intenția lui Safi și formă două găuri în scut pentru vâsle. Fumul și căldura dădură buzna înăuntru.

Safi le ignoră, chiar dacă degetele îi ardeau, iar plămânii i se umpleau de fum sărat.

Lovitură după lovitură o purtau pe Vaness și pe ea însăși departe de moarte, până când gigul *se lovi* de pietrișul întunecat. Abia atunci împărăteasa coborî scutul de fier, care se strânse înapoi în lanțurile ce-i împodobeau încheieturile, oferindu-i lui Safi o priveliște clară a flăcărilor negre și arzătoare dinaintea lor.

Foc-de-mare.

Setea lui întunecată nu putea fi oprită. Vântul nu putea să-l stingă. Apa nu făcea decât să-i ațâțe și mai mult vâlvătăile rășinoase.

Safi își petrecu brațele pe după împărăteasa sleită de puteri și înfruntară amândouă valurile blânde. Nu se simțea deloc ușurată că supraviețuise atacului. Nicio satisfacție că reușise să ajungă la țărm. Nu simțea decât un gol care creștea și creștea. Un întuneric care se întețea. *Așa* avea să fie viața ei de acum. Nu plictiseală și lecturi, ci flăcările iadului și asasini. Masacre și o goană nesfârșită.

Nimeni nu putea să o salveze, în afară de ea însăși.

Aș putea fugi chiar în momentul ăsta, se gândi, ochind țărmul lung – pădurile de mangrove și palmierii din depărtare. *Împărăteasa nici nu ar observa. Probabil că i-ar fi indiferent*.

Dacă ar fi luat-o spre sud, ar fi ajuns în cele din urmă în Republica Piraților din Saldonica. Singura civilizație – dacă putea fi numită astfel – și singurul loc în care ar fi găsit o corabie cu care să scape de aici. Însă era aproape sigură că nu ar fi putut supraviețui de una singură în mizeria de acolo.

Își duse mâna la Piatra de Fir, căci acum viața îi atârna de un fir de păr, iar rubinul în sfârșit reacționa.

Dacă Iseult ar fi fost aici, atunci Safi ar fi șters-o în junglă fără să mai stea pe gânduri. Alături de Iseult, era curajoasă. Era puternică. Era neînfricată. Dar habar nu avea unde era Sora ei de Fir și nici când avea s-o revadă sau *dacă* avea s-o mai vadă vreodată.

Prin urmare, deocamdată Safi avea mai multe șanse dacă rămânea cu împărăteasa Marstokului.

După ce corabia arsese și se transformase într-un schelet în flăcări, iar vâlvătaia atacului se retrase, Safi o privi pe Vaness. Împărăteasa stătea nemișcată la pământ, țeapănă ca fierul pe care îl controla.

Pielea era înnegrită de cenușă. Sub nas avea două firișoare de sânge uscat.

– Trebuie să ne ascundem, spuse Safi cu glas răgușit.

Pe toți zeii din adâncuri, avea nevoie de apă! Apă rece, mângâietoare și nesărată.

– Focul o să atragă armata cartorrană direct la noi.

Chinuitor de încet, împărăteasa își dezlipi privirea de la linia orizontului, îndreptând-o spre Safi.

– Ar putea fi supraviețuitori, spuse ea aspru.

Safi strânse din buze, însă nu o contrazise. Neavând contraargument, umerii lui Vaness se lăsară și mai jos.

– Mergem la Saldonica, doar atât adăugă împărăteasa Marstokului.

Apoi, cu Safi pe urmele ei, porni pe plaja stâncoasă spre întunericul din ce în ce mai mare.

3

Stază, își spuse Iseult det Midenzi pentru a mia oară după ce răsărise soarele. *Stază în degetele de la mâini și picioare.*

Nu că și-ar mai fi simțit degetele de la mâini sau de la picioare. Părea o eternitate cât alergase în josul dealului, pe pârâul înghețat de munte. De două ori căzuse și de două ori se udase din cap până-n picioare.

Dar nu se putea opri. Trebuia să fugă în continuare. Deși se tot întreba *încotro*. Dacă se uitase cum trebuie pe hartă – cu mult timp în urmă, înainte ca Spintecații să-i găsească mirosul și să pornească în urmărirea ei –, atunci trebuia să fie prin apropierea capului de nord din Ținuturile Disputate.

Asta însemna că nu avea unde să se adăpostească. Înseamnă că nu exista nimeni care s-o salveze de urmăritori.

De o săptămână întreagă, Iseult era pe drum spre Marstok. Ținuturile joase, fără viață dimprejurul Lejnei se preschimbaseră în cele din urmă în povârnișuri. În dealuri. Iseult nu mai fusese într-un ținut unde pământul să nu fie suficient de plat cât să vezi cerul. Vai, ea nu văzuse decât în poze piscuri acoperite de zăpadă și văi abrupte. Sau o auzise pe Safi descriindu-i-le, însă nu și-ar fi închipuit niciodată cât de *mică* o făceau să se simtă. Cât de izolată și de captivă, când dealurile îi ascundeau orizontul.

Situația era și mai rea pentru că Firele lipseau cu desăvârșire. Ca Vrăjitoare a Firului, Iseult vedea Firele care construiesc, Firele care leagă și Firele care rup. O mie de culori care să sclipească deasupra ei în fiecare clipă din zi. Doar că, fără picior de om prin preajmă, nu existau nici Fire, iar, fără Fire, nu exista culoare care să-i umple ochii, mintea.

Iseult era de una singură de zile întregi. Traversase covoare de ace de pin și numai sutele de copaci trosnind în bătaia vântului îi ținuseră companie. Totuși, indiferent de teren, înaintase cu prudență. Nu lăsase nicio urmă, nu se abătuse deloc de la potecă și o ținuse numai și numai spre est.

Până în dimineața asta.

O urmăreau patru Spintecați. Habar n-avea de unde veneau și nici cum o găsiseră. Mantia din fibră de salamandră pe care Vrăjitorul Sângelui, Aeduan, i-o dăduse cu două săptămâni în urmă se presupunea că blochează mirosul în preajma Spintecaților. Și totuși, până acum, dăduse greș. Iseult încă se simțea bântuită de putreziciunea neagră a Firelor Spintecate.

Cu fiecare minut care trecea, se apropiau din ce în ce mai mult.

Ar trebui să învelesc Piatra de Fir, îi veni un gând ca un zumzet îndepărtat al unui dialog interior care se întrețesea cu ecoul pașilor ei. *S-o învelesc într-o cârpă ca să nu mă mai zgârie când alerg*.

Își spusese asta de cel puțin o sută de ori, căci nu era prima oară când fusese nevoită să alerge pe terenul aspru din pădure. Dar, de fiecare dată când reușea să facă o pauză și să se ascundă pe după un buștean, era atât de concentrată să-și recapete suflul ori să-și folosească magia ca să dea de Firele care o urmăreau, încât uita să învelească Piatra de Fir. Cel puțin, până când începea s-o zgârie din nou.

Alteori se afunda atât de adânc în visările ei și, preț de o clipă, uita cu totul unde se află. Își imagina ce s-ar întâmpla, dacă ar fi într-adevăr o Cahr Awen.

Iseult și Safi fuseseră la Fântâna Originii din Nubrevna. Îi atinseseră izvorul, iar un cutremur zgâlțâise atunci pământul. *Am găsit perechea Cahr Awen*, le spusese atunci călugărița Evrane, *iar voi două ați trezit la viață Fântâna Apei.*

Lui Safi, rolul acela i se potrivea cât se poate de bine. Ea semnifica lumina soarelui și simplitatea. Firește că ar fi fost jumătatea Aducătoare-de-Lumină din perechea Cahr Awen. Dar Iseult nu era opusul lui Safi. Ea nu era strălucirea stelelor și nici complexitatea. Nu era nimic.

Dar poate sunt. Poate totuși aș putea fi.

Iseult obișnuia să adoarmă încălzită de acest gând.

Astăzi, însă, era prima oară când Piatra de Fir se aprinsese – semn că era în mare primejdie. Spera doar ca Safi, oriunde s-ar afla acum, să nu intre în panică la vederea propriei pietre strălucind.

Mai spera că piatra avea să pâlpâie doar pentru ea, căci, dacă s-ar fi aprins din cauză că și Safi e în primejdie, atunci...

Nu, nu putea să se îngrijoreze acum. Tot ce putea să facă pentru moment era să fugă.

Dacă se gândea, nu trecuseră decât două săptămâni de când izbucnise în Lejna focul iadului. De când Iseult o pierduse pe Safi în favoarea marstokezilor, de când îl salvase pe Merik de sub ruinele clădirii și de când hotărâse să se ducă după Sora ei de Fir, orice s-ar fi întâmplat.

Cutreierase apoi orașul Lejna, acum pustiit, până când dăduse peste cafeneaua abandonată a lui Mathew. Găsise mâncare în bucătărie și apă curată. Ba chiar și un sac cu arginți în pivniță.

Cum nu-și făcu nimeni apariția vreme de opt zile, Iseult se gândise că nici nu avea să mai vină cineva. Dom Eron, cel mai probabil, auzise că Safi fusese răpită de împărăteasa Marstokului; Habim, Mathew și Eron poate că porniseră deja pe urmele ei.

Ceea ce nu-i lăsa lui Iseult decât o singură opțiune: să o ia la pas spre nord-est, dormind ziua și călătorind noaptea. Nu erau decât două feluri de oameni în pădurile de pe Tărâmul Vrăjitorilor: cei care *încercau* să te omoare și cei care te *omorau*. Ambele tabere trebuiau evitate.

Totuși, în bezna prin care înainta Iseult, mai erau și alte lucruri care stăteau la pândă. Umbre, adieri și amintiri pe care nu le putea alunga. Gândul îi fugea la Safi. La mama ei. La Corlant și la săgeata lui blestemată, care aproape că o răpusese. La Spintecații din Lejna și la cicatricea în formă de lacrimă pe care o lăsaseră.

Apoi se gândea la Păpușar, care încerca necontenit să-i invadeze visele. Era o Vrăjitoare Țesătoare, după cum ea însăși își spunea, și insista că Iseult îi seamănă. Însă Păpușarul spinteca oameni și le controla Firele. Iseult nu putea – nu *voia* – să facă asta.

Dar cel mai mult se gândea la moarte. La propria moarte. La urma urmelor, nu avea decât un pumnal la ea, îndreptându-se spre un viitor care era posibil să nu existe.

Un viitor care putea fi retezat curând, în cazul în care Spintecații ar fi ajuns-o din urmă. *Când* aveau s-o ajungă din urmă, căci Iseult nu era prea pricepută la așa ceva. De asta se baza atât de mult pe Safi – cea care putea să intuiască și cu picioarele legate, care putea să scape dintr-o situație numai cu ajutorul instinctului. Iseult era propriul ei dușman în situații-limită, lăsând teama să-i învingă logica de Vrăjitoare a Firului.

Asta, până când dădu cu ochii de zorele. Un covor de zorele, care se întindea de-a lungul pârâului. Păreau sălbatice. Păreau inofensive.

Dar nu erau sălbatice. Nici inofensive.

Ieși într-o clipă din pârâu. Picioarele amorțite i se împleticeau, pe când se căznea să urce malul. Căzu; se sprijini în mâini, scrântindu-și încheieturile.

Nici nu băga de seamă, nici nu-i păsa, căci erau zorele oriunde și-ar fi aruncat privirea. Aproape nevăzute în umbra pestriță, dar imposibil de ratat dacă știai unde să te uiți. Imposibil de ratat dacă erai o nomatsi.

Deși arăta ca o potecă nevinovată care străbătea pădurea de pini, recunoștea o cărare nomatsi atunci când o vedea. Menite să protejeze triburile de străini, cărările presărate cu capcane erau moarte sigură pentru orice musafiri nepoftiți de caravană.

Iseult era, fără îndoială, un musafir nepoftit, însă nici nu putea fi considerată – nomatsi fiind – o *străină*.

Se îndepărtă de pârâu într-un ritm prudent. Gata cu alergatul, căci și un singur pas greșit ar fi putut declanșa ceața Vrăjitorilor Otrăvurilor, ascunsă de zorele.

Acolo. Jos, pe pământ, zări o creangă în formă de iadeș, cu un capăt îndreptat spre nord, iar celălalt spre sud.

Într-o parte, ieșeai de pe poteca nomatsi. În cealaltă, te afundai și mai mult.

Iseult încetini și mai mult pasul, strecurându-se printre pini, unul câte unul. Se ghemui în dreptul unei pietre acoperite de mușchi. Mergea pe vârfuri, tiptil, abia dacă respira.

Spintecații erau atât de aproape acum. Firele lor negre se încovoiau și își croiau drum prin conștiința ei, flămânde și ticăloase. În doar câteva minute aveau s-o ajungă din urmă.

Dar nu asta era problema, căci, mai în față, următoarea creangă era înfiptă în pământ, împletită în țesătura pădurii. *Capcane de urși*, avertiza creanga.

Însă Spintecaților nu avea să le spună nimic. Nu până când picioarele lor nu erau prinse în dinții de fier, mult prea încleștați ca să-i poată depărta vreun om.

O mânca în talpă s-o ia la goană. Să țâșnească pe lângă capcanele de urși ascunse pe sub încrengătura de ferigi dinaintea ei. Luă în mână Piatra de Fir, o strânse bine și merse domol. *Stază, stază, stază.* Numără șase capcane, până când ajunse pe partea cealaltă.

Odată trecută de ele, putea s-o ia la fugă. La țanc; în spatele ei, cărarea nomatsi se trezea la viață. Cețurile Vrăjitoarelor Otrăvurilor se declanșară, eliberând în depărtare o încărcătură fierbinte. Din cauza lor, aerul începuse să vibreze, dându-i fiori pe șira spinării.

Spintecații o declanșaseră, și totuși ceața nu-și făcuse efectul. Urmăritorii continuau să vină după ea.

Iseult iuți pasul. Acum gâfâia. Dacă ar fi ajuns doar puțin mai departe, poate că ar fi scăpat de ei.

Capcanele se treziră la viață, răsunând ca dangătele de la miezul nopții. Se auzi un urlet smuls din gâtlejele pervertiților. Patru seturi de Fire se zvârcoleau și luptau împotriva fierului care le încleștase picioarele.

Iseult nu încetini. Trebuia să înainteze, căci nu știa cât de lung era noul drum. Ferigile și acele de pin se frângeau sub tălpile ei. Habar n-avea încotro o purtau picioarele. Nu vedea

decât pini și iar pini de jur împrejur. Puieți, trunchiuri, rădăcini – le ocolea pe toate. Își răsucea gleznele și își îndoia genunchii.

Era o greșeală să se grăbească. Potecile nomatsi nu erau făcute să fie traversate în grabă. Cereau timp. Cereau respect.

Așa că n-ar fi trebuit să fie o surpriză când ajunse în dreptul unui luminiș și pământul solid deodată cedă. Și nici când o plasă apăru de nicăieri, ridicând-o printre crengile copacilor.

Scoase un țipăt. Apoi țâșni în sus, doar ca să se oprească brusc, bălăngănindu-se și legănându-se.

I se tăia respirația. I se tăie de-a dreptul. *Bine că măcar mai am pumnalul*, se gândi ea. Deși nu prea îi era de folos, fiind atârnată la o înălțime de șase metri.

Sau când un Spintecat năvăli în mijlocul luminișului, lăsând urme de sânge negru în pământ. Mergea aplecat. Îi lipsea jumătate dintr-un picior, iar pielea i se înnegrise din cauza magiei care erupsese pe dinăuntru ca să-l spintece. Totuși, se mișca neobișnuit de precaut. Nu avea nimic din violența impulsivă și frenetică, tipică unui Spintecat.

Iseult își dădu seama *de ce*. Fire retezate pluteau leneșe deasupra lui, înălțându-se în văzduh. Aproape nevăzute.

Păpușarul. La fel cum procedase în Lejna cu Viperele marstokeze și cu marinarii, Păpușarul probabil îi spintecase pe toți oamenii ăștia de la distanță. Iar acum, mai mult ca sigur, îi și controla.

Dându-și seama de asta, Firele începeau să se chircească. Piereau unul câte unul, Spintecatul fiind încă prins în capcanele de fier. Era ca și cum Păpușarul hotărâse că le venise vremea și le rupea de tot Firele Retezate.

Însă omul de dedesubt încă trăia. Continua să dea târcoale, lăsându-i lui Iseult o singură opțiune: trebuia să se dea jos din copac și să-l omoare pe Spintecat înainte s-o omoare el pe ea.

Dar nu mai apucă, fiindcă vânătorul intră într-o a doua capcană. O plasă se ridică de la pământ, spânzurându-l în aer. Funiile scârțâiră. El se luptă, se zvârcoli și urlă la doar câțiva metri de ea, înainte să amuțească brusc. Firele dispăruseră cu un șuierat, în timp ce negrul lor se uscase.

Păpușarul îl omorâse, lăsând-o singură pe cărarea aceea nomatsi.

Iseult nu se putu abține: izbucni în râs. Obținuse, în sfârșit, răgazul de care avea atâta nevoie. Scăpase de urmăritorii ei și iată unde ajunsese.

Râsul îi pieri numaidecât. Dispăru ca o adiere rece.

Dacă Esme trimisese o dată Spintecații pe urmele ei, putea să presupună că o va face din nou.

Fă-ți griji mai târziu, își spuse în sinea ei. Momentan, fără niciun dușman prin preajmă, cea mai mare grijă a sa era să scape din plasă fără să-și rupă oasele.

– Ah, pe țâțele caprei! murmură ea una dintre înjurăturile preferate ale lui Safi și, ducând mâna la Piatra de Fir, care nu mai strălucea, ca să-i dea curaj, așa cum îi plăcea să creadă.

Apoi, fără să mai scoată o vorbă sau să mai stea pe gânduri, cu Piatra de Fir drept călăuză, se apucă să taie plasa ca să se elibereze.

4

Înaintând pe Aleea Vulturului, o stradă aglomerată ce străbătea Lovats de la un capăt la altul și îmbrățișa râul Timetz, Merik se ruga să mai întârzie câteva ore furtuna care i se pregătise. Destul cât să găsească un adăpost mai acătării. Sau, și mai mult, cât să găsească și ceva de mâncare.

Trebuia să-și refacă puterile înainte să se aventureze înspre Donjonul lui Pin.

Fiecare gură de aer înghițită de Merik avea gustul ploii care stătea să se pornească. Tunetul bubuia pe deasupra cântecelor tobelor de vânt care se auzeau în tot orașul. *Soldații să se prezinte în Piața Judecății*.

Din fericire pentru el, era de-acum la o milă de Piața Judecății, pierdut în haosul de pe Aleea Vulturului, cu podurile ei întrepătrunse și cu străduțele lăturalnice în zigzag. Clădirile se aplecau într-o parte, ca marinarii după o seară de băută, iar la fiecare răscruce, de la un colț la altul, atârnau ghirlande făcute din frunze de stejar din toamna trecută.

Ori de câte ori trecea pe lângă ele, umbre galbene ori de culoarea chihlimbarului îi atrăgeau necontenit. Gata cu pământurile Nihar, care tânjeau după o recoltă de toamnă sau o renaștere a primăverii, cum se întâmpla pe vremea când trăise el acolo. Gata cu solul îmbibat de otrăvurile dalmotti.

Însă otrăvurile nu ajunseseră niciodată până în partea de nord a orașului Lovats, așa că împletiturile din frunze de stejar cu fire de salvie ori de mentă, roșii ca focul de la soare sau verzi, încă se găseau prin părțile acelea.

Ce simț ciudat al umorului mai avea și Noden!

Merik zori tot înainte. Chemarea soldaților în piață încă răsuna cu putere, chiar și atunci când începu să urce în grabă treptele de granit ale unui templu străvechi de pe marginea Aleii Vulturului. Templul ăsta era la fel de vechi ca Lovats însuși, iar timpul îi netezise cele șase coloane care așteptau la intrarea cufundată în umbră.

Mixinele. Mesagerii lui Noden, a căror sarcină era să poarte morții dincolo de ultimul recif de corali, în adâncurile cele mai

îndepărtate, la curțile de judecată ale zeului de pe fundul mării. Acum, tot ce mai rămăsese din sculpturi erau inelele de fier de la nivelul taliei și câteva linii șterse care conturau chipurile de deasupra.

Merik urmări o rază de lumină ce venea din interior, îndreptându-se spre peretele din celălalt capătul al templului. Aerul se răcea cu fiecare pas; chemarea tobelor de vânt se stinse. Treptat, lumina soarelui dispăru cu totul, fiind înlocuită de două felinare pâlpâitoare ce atârnau deasupra unei statui înfățișându-l pe Noden pe tronul său, chiar în inima templului.

Locul era aproape gol la ora asta din zi. Doar două bătrâne erau înăuntru și se îndreptau spre ieșire.

– Sper că ne dă pâine la înmormântare, spuse una dintre ele, iar vocea ei ascuțită ricoșă din statuia de granit a zeului. Familia Linday a împărțit pâine la înmormântarea reginei – îți mai aduci aminte?

– Nu te entuziasma prea tare, veni răspunsul mormăit al tovarășei sale. Am auzit că n-o să fie nicio înmormântare.

Merik deveni atent. Se ascunse în spatele tronului și trase cu urechea.

– Nepotul meu, Rayet, este paj la palat, continuă a doua femeie, și mi-a spus că prințesa nu a avut nicio reacție când a auzit că prințul a fost asasinat.

Firește că n-a avut nicio reacție. Merik își încrucișă brațele la piept, degetele intrându-i în mușchii moi.

– Nepotul tău știe cine l-a omorât pe prinț? Măcelarul de la capătul Aleii Vulturului mi-a zis că marstokezii, dar apoi vecinul meu mi-a spus că trebuie să fi fost cartorranii...

Vocea i se pierdu într-o bâiguială înnăbușită, pe care Merik nu mai reuși s-o deslușească.

Dar aflase suficient. Mai mult decât suficient. Firește că Vivia avea să anuleze înmormântarea. Aproape că o și auzea vorbind, cu vocea ei tărăgănată: *De ce să irosești mâncare pe popor, când oștilor le-ar prinde mai bine?*

Nu-i păsa decât de putere. Încă nu pusese mâna pe coroana care era momentan la Înaltul Consiliu, slavă lui Noden! Însă, dacă boala regelui se agrava – dacă murea, așa cum toată lumea credea despre Merik –, atunci nimic nu mai putea s-o țină departe de tron pe Vivia.

Merik se îndepărtă de statuia zeului și se duse spre cele două fresce de pe peretele din spate.

În dreapta era înfățișată Lady Baile, sfânta ocrotitoare a schimbării, a anotimpurilor și a răscrucilor. Mâna Dreaptă a lui Noden, cum mai era numită, iar flacăra felinarului din mâna stângă scânteia deasupra holdelor aurii de grâu, în timp ce în dreapta ținea un păstrăv argintiu. Pielea îi era precum cerul

nopții, neagră cu picățele albe, și masca de vulpe ce-i ascundea chipul era de un albastru strălucitor. Stătea deasupra unui câmp înverzit, culorile frescei fiind de curând împrospătate, la fel cum erau și cuvintele aurii din partea de jos:

Deși binele din rău
Noi nu îl vedem mereu,
Lady Baile ne dă putere,
Să trecem peste durere.

Privirea lui se opri asupra urnei de cupru dinaintea ei, doldora de lemne și de arginți. Ofrande aduse bunătății sale. O rugăminte pe care s-o șoptească la urechea lui Noden: *Ajută-i!*

Lângă urnă, zăceau în grămezi uriașe ghirlande din frunze de salvie, mentă și rozmarin culese anul trecut – daruri în cinstea morților. Merik se întrebă dacă vreuna dintre ele era pentru Kullen.

Atunci i se puse un nod în gât. Se întoarse, mutându-și privirea la a doua frescă. Mâna Stângă a lui Noden. Sfântul protector al dreptății, al răzbunării, al mâniei.

Furia.

Așa îl numise pe Merik femeia aceea din Piața Judecății. Îi fusese adresat ca un titlu. Îi fusese adresat ca o rugăciune.

Chel, plin de cicatrici, mătăhălos, sfântul tuturor lucrurilor zădărnicite purta numele adevăratei sale firi. Adevăratei sale chemări. El făcea dreptate celor nedreptățiți și îi pedepsea pe ticăloși. În vreme ce Lady Baile era la fel de frumoasă ca viața însăși, Furia era mai monstruos decât mixinele.

Nuanțele de stacojiu și de negru de pe corp se șterseseră, fără să mai fie împrospătate, la fel cum se întâmplase și cu fundalul cenușiu și cavernos – și cu scrisul de sub picioarele cu gheare ale Furiei:

De ce ții o lamă într-o mână?
Să nu uite oamenii că sunt ascuțit ca tăișul.
De ce ții un ciob de sticlă spartă în cealaltă?
Să nu uite oamenii că-i urmăresc mereu.

– Cu el mă confundase femeia aceea, murmură Merik ca pentru sine. Văzuse un monstru când îl privise.

Se întoarse către urna goală a Furiei. Întotdeauna era goală, căci nimeni nu dorea să-i atragă privirea și cu atât mai puțin să fie judecați de el.

În afara templului, furtuna se dezlănțui în sfârșit. Ploaia răpăia și Merik o auzea. Când privi dinapoi spre coloane, așteptându-se ca oamenii să caute degrabă adăpost înăuntru, nu zări decât o singură siluetă care își făcea intrarea. La fiecare pas, apa picura de pe ea pe dalele de piatră.

Cam. Singurul aliat al lui Merik.

– Niște miel uscat? îl întrebă de cum ajunse suficient de aproape.

Glasul îi răsună printre dalele de granit. Întocmai ca Merik, și ea purta o mantie cu glugă pe deasupra cămășii crem și a pantalonilor negri – toate țesute în casă și murdare.

– Carnea nu s-a udat prea tare, adăugă ea.

Merik se căzni să-i arunce o privire supărată. Dojenitoare.

– Ce ți-am spus eu despre furat?

– Asta înseamnă, începu ea, cu ochii lucindu-i șăgalnic în lumina slabă a felinarului, că nu o vrei? Știi că pot foarte bine s-o păstrez pentru mine.

Merik îi smulse carnea din mână. Foamea, aflase pe pielea lui, ieșea întotdeauna victorioasă în fața cinstei.

– Așa mă gândeam și eu. Și morții trebuie să mănânce.

Un rânjet triumfător îi apăru pe chip, lățindu-i petele albe de pe obrajii cafenii.

Cam era plină peste tot de pete albe. Porneau din partea dreaptă a gâtului și se întindeau în jos, spre brațul stâng, spre mâna dreaptă. Asta, firește, dacă te uitai cu atenție; dacă nu, nici nu le vedeai.

Merik nu le observase înainte. Nici măcar nu reușise să-i rețină numele – ea nu era decât *noul recrut*, pur și simplu. În plus, nici nu știuse că era fată. Voise să fie luată drept ucenic marinar pe *Jana* și-și jucase rolul cu mare măiestrie.

Nu că pe Merik l-ar fi deranjat dacă era băiat sau fată. De vreme ce Cam părea hotărâtă să-și protejeze secretul, continuase și el să i se adreseze cu „băiete“. La urma urmelor, ce conta? *Ea* fusese singura care rămăsese aici, în timp ce restul echipajului plecase în satul numit Darul lui Noden.

Instinctul meu îmi spunea că nu ești mort, îi explicase lui Merik, *așa că am căutat și am tot căutat, până te-am găsit*.

– Sunt sigure străzile, băiete? întrebă el cu gura plină de carne tare, prea afumată.

– Da, bălmăji Cam, și ea cu gura plină. Dar nu mulțumită ție. Forțele Regale sunt cu capsa pusă. Motiv pentru care – mușcă încă o dată cu înverșunare, ca pentru a scoate în evidență ideea – ar fi trebuit să mă fi luat cu tine.

Merik scoase un oftat. El și Cam se certau din pricina asta cel puțin o dată pe zi de când cu explozia. De fiecare dată când

el se furișa în vreun sat după provizii ori se ducea să vâneze pe malul lacului ca să aibă ce să mănânce, Cam se ruga de el să-l însoțească. Și el o refuza de fiecare dată.

– Dacă ai fi fost acolo, o contrazise, Forțele Regale ar fi fost acum pe urmele tale.

– Nicio șansă. Dacă aș fi fost cu tine, aș fi stat de pază, înțelegi? Și atunci hoțul ăla de buzunare n-ar fi șterpelit asta...

Scoase o teșcherea micuță din haină și i-o agită pe la nas.

– Măcar ai observat că cineva te-a lucrat la buzunare?

Merik înjură în barbă. Apoi îi smulse punga.

– *Nu* am observat. Cum ai recuperat-o?

– Așa cum recuperez orice.

Își flutură degetele în fața lui. I se văzu cicatricea lucioasă, proeminentă, de pe mâna stângă.

În timp ce Cam relata cum savurase aventura lui Merik cățărată pe un acoperiș din apropiere, el se lăsă în ritmul binecunoscut al poveștilor ei. Fără filtru, fără pretenții și fără perdea – așa vorbea Cam. Scotea vorbe pe gură ca să impresioneze sau își cobora vocea până la o șoaptă înfricoșătoare, plină de încordare.

În ultimele două săptămâni, fata pălăvrăgise fără oprire. Iar în ultimele două săptămâni, Merik ascultase. De fapt, de cele mai multe ori, descoperise că așteaptă cu nerăbdare momentele când se putea pierde în glasul ei. Când putea străbate piscurile și valurile poveștii ei și așa să uite măcar câteva clipe că viața lui fusese luată de apele iadului.

– Acum străzile sunt împânzite de soldați, sfârși Cam, afișând unul dintre zâmbetele ei șăgalnice. Și, cu ploaia asta, putem intra nevăzuți în Vechiul Oraș. Dar mai întâi trebuie să termini de mâncat.

– Da, da, murmură el și se gândi că ar fi preferat să simtă gustul mâncării care îi alunecă pe gât – pe răsuflarea lui Noden, trecuse atâta vreme.

În schimb, mestecă ultimele îmbucături de miel afumat, apoi se ridică în picioare și mormăi:

– Ia-o înainte, băiete! Ia-o înainte!

Vivia Nihar se afla la ușile masive de la Sala Luptelor, firele de nisip din stejarul palid, nepictat, strălucind ca norii care se adunaseră afară. Dincolo de ele, zumzet de voci joase și grave.

Fără regrete, își zise ea, trăgând de mânecile redingotei de marinar. *Mergi înainte*. Își netezi bluza de pe dedesubt. Erau aceleași îndemnuri pe care și le spunea în fiecare dimineață când se trezea. Aceleași îndemnuri pe care le recita de-a lungul

zilei, când avea de luat decizii grele. Când trebuia să se afunde iar și iar în golul ce i se căsca în piept.

Fără regrete. Mergi înainte... Unde o fi lacheul? Doar nu era ca prințesa Nubrevnei să-și deschidă singură afurisita de ușă! Nu când toți cei treisprezece vizeri ai Înaltului Consiliu o așteptau de partea cealaltă, judecându-i fiecare mișcare.

Cât era ziua de lungă, o căutau fie personalul din palat, fie oficialii din oraș, fie nobilimea lingușitoare. Și totuși, acum, când avea nevoie de cineva să-i dea o mână de ajutor, nu era nimeni prin preajmă.

Cu buzele strânse, Vivia miji ochii la un petic de lumină de la capătul coridorului lung și întunecat. Două siluete se căzneau să închidă ușile enorme – semn că norii de afară aveau să se prefacă în furtună curând.

Ei, la naiba! Stătuse prea mult după lachei și nori de furtună. Așa cum obișnuia regele să spună: *Statul pe loc e calea sigură spre nebunie*.

Stejarul ușii scârțâi; balamalele gemură; vizerii din marea sală amuțiră. Vivia păși înăuntru și treisprezece perechi de ochi se mutară de la masa lungă din mijlocul încăperii...

La ea. Se uitau toți ca proștii.

– Ce este ? întrebă, lăsând ușile să se închidă în urma ei cu un scârțâit. Rugăciunile mi-au fost ascultate de Noden? V-au înghițit în sfârșit mixinele limba?

Unul dintre vizeri se înecă. Unsprezece vizeri își dezlipiră privirile. Iar al treisprezecelea, cel mai înverșunat dușman al Viviei, își făcea pur și simplu de lucru cu o pieliță de la deget.

Vizerul Serrit Linday. Veșnic nemulțumit. Veșnic plictisit. *Veșnic* un spin în coasta Viviei.

Își încleștă degetele, o fierbințeală îi străbătu brațele. Câteodată se întreba dacă moștenise și ea rău famatul temperament al familiei Nihar, pe care tatăl ei și-l dorise atât.

Dar nu. Nu-l avea. Flacăra era deja stinsă, masca începea să se crape pe margini. *Mergi înainte!*

Porni spre capul mesei, călcând apăsat, tocurile cizmelor ei răsunând puternic pe dalele de piatră. Îi lăsa să creadă că-și controlează emoțiile.

Razele umbrite de nori se strecurau înlăuntrul Sălii de Luptă printr-o singură fereastră. Cădeau pe bandierele generațiilor trecute, liminând stratul gros de praf care acoperea totul.

Unul dintre cele douăsprezece ochiuri de geam era spart și bătut în scânduri, lăsându-i Viviei doar o lumină firavă prin care să treacă, înainte să ajungă la capătul mesei.

Șase dintre vizeri o salutară când trecu pe lângă ei; ceilalți șapte nu.

Rezistență. Numai de asta se lovise Vivia în ultimele zile, iar fratele său fusese cel mai rău dintre toți. I se împotrivise fiecărei porunci și îi pusese la îndoială fiecare mișcare.

Ei bine, măcar el nu mai era o problemă. Numai dacă i s-ar alătura și Înaltul Consiliu.

O să ajungă oare ca mama ei, se întrebau toți vizerii, *cu sânge de regină, dar nebună? Sau ca tatăl ei, vizerul Nihar, care acum conduce ca regent și căruia poruncile îi ies pe gură la fel de firesc ca respiratul pe nas?*

Vivia știa deja răspunsul. Îl știa, pentru că hotărâse acum multă vreme că avea să fie o Nihar din cap până în picioare. Nu avea să fie *niciodată* ca mama ei. Nu avea să lase *niciodată* nebunia și întunericul să pună stăpânire pe ea. Avea să fie conducătorul pe care și-l dorea Înaltul Consiliu.

Așa că trebuia să acționeze în continuare. Trebuia să meargă înainte. Încă puțin, fără să privească înapoi. Fără regrete. Chiar dacă Înaltul Consiliu i-ar fi cedat în sfârșit titlul cu care se născuse, putea foarte bine să i-l ia înapoi – cum făcuseră și cu mama ei în ultimele zile, acum treisprezece ani.

Ajunse în capul mesei, care avea lacul scorojit și colțurile tocite. Hărți groase din pergament acopereau suprafața roasă de timp. Nubrevna, munții Sirmayan, Cele o Sută de Insule – toate popoarele de pe Tărâmul Vrăjitorilor puteau fi examinate la o simplă întindere a mâinii.

Acum, pe masă erau desfăcute hărțile orașului, ținute întinse la colțuri cu greutăți mari. Să fie *blestemați!* Ticăloșii începuseră întrunirea fără ea.

De la război și până la îndepărtarea deșeurilor, nimic nu se întâmpla fără știința Înaltului Consiliu. Și totuși, deciziile finale îi aparțineau Regelui Regent.

Sau, cum se întâmpla acum – căci Serafin rareori mai părăsea patul –, deciziile finale îi aparțineau Viviei.

– Prințesă... rosti cântat Serrit Linday, aplecându-se peste masă.

Deși era cu doar câteva luni mai mare decât ea, la cei douăzeci și trei de ani ai lui purta robe demodate. Genul de robe preferat de învățații și de femeile bătrâne din Marstok. Și, ca toți ceilalți din familia Linday, avea semnul Vrăjitorilor Plantelor tatuat în palmă, pe mâna pe care acum o ținea îndoită și cu care bătea nervos în masă.

– Discutam doar planurile Înălțimii Tale de a repara digul și suntem de părere că ar fi cel mai bine să mai așteptăm. Cel puțin până după înmormântare. Digul ține de ani buni – ce mai contează câțiva?

Obraznic îngâmfat. Temperamentul Viviei scotea acum scântei, deși își menținea pe chip o expresie aproape plictisită.

Și când te gândești că ea și vizerul fuseseră *cândva* prieteni! Că Serrit, cel cu care se jucase în copilărie, era acum Vizerul Linday și că în mai puțin de un an, de când îi luase locul răposatului său tată, Linday devenise cel mai înverșunat dușman al ei dintre cei treisprezece nobili care îi stăteau acum dinainte.

Nobili. Erau toți bărbați, până la unul. Desigur, nu ar fi trebuit să fie astfel. Familiile Linday, Quintay, Sotar și Eltar aveau moștenitori de gen feminin... care, în mod convenabil, aleseseră să-și părăsească ținuturile natale. *Vai, dar nu se pot duce frații/soții/fiii noștri în loc?*

Nu. Asta avea să spună Vivia de îndată ce avea să devină regină. *Numai succesorul de drept vizerial stă la această masă*. Dar până atunci trebuia să se supună acordului dat din generație în generație de stră-străbunicul ei.

– Acum, Înălțimea Ta, continuă Linday, dăruind un zâmbet mieros de jur împrejurul mesei, am făcut calculele, așa cum mi-ați cerut, iar cifrele sunt cât se poate de clare. Lovats pur și simplu nu mai poate primi alți oameni.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut așa ceva.

– Pentru că nici nu ați făcut-o. Zâmbetul lui Linday se lăți într-unul aproape crocodilian. Consiliul mi-a cerut.

– Înălțimea Ta, spuse o altă voce, o voce ascuțită, cum numai Vizerul Eltar putea să aibă, iar Vivia se întoarse spre bărbatul rotund. Cu cât intră mai mulți oameni în oraș, cu atât noi, vizerii, trebuie să ne micșorăm porțiile – ceea ce este imposibil! Avem cu toții familii și personal care vin pentru înmormântarea prințului și, la cum sunt porțiile acum, abia dacă pot să-mi hrănesc cum trebuie mult iubita familie.

Vivia scoase un oftat.

– Mâncarea e pe drum, Eltar.

– Ați spus asta și săptămâna trecută! chițăi el. Iar acum mai sunt șase zile până la înmormântare! Cum o să hrănim întregul oraș?

– În plus, interveni cu vocea lui pițigăiată și Vizer Quihar, cu cât lăsăm mai mulți oameni să intre, cu atât cresc șansele ca printre ei să se strecoare și dușmani de-ai noștri. Până nu aflăm cine l-a omorât pe prinț, ar trebui să închidem accesul dincolo de Santinele și să-i ținem departe pe nou-veniți.

Asta stârni un val de aprobări de jur împrejurul mesei. Un singur bărbat rămase tăcut: Vizerul Sotar, cel cu pieptul lat cât un butoi și cu pielea închisă la culoare. Tot el era singurul din încăpere al cărui creier chiar funcționa.

Îi făcu Viviei cu ochiul în semn de înțelegere, gest pe care ea îl găsi... ei bine, mai binevenit decât i-ar fi plăcut să recunoască. Semăna atât de mult cu fiica lui, Stacia, care

fusese ofițerul secund al Viviei. Dacă Stacia, Stix, ar fi fost aici – dacă Vivia ar fi fost acum pe corabia ei, cu echipajul –, Stix i-ar fi redus la tăcere imediat pe vizerii ăștia slabi de înger. Fără milă. *Ea* avea temperamentul pe care îl respectau majoritatea bărbaților din Nubrevna.

Însă astăzi, Stix inspecta turnurile de pază ale orașului, ca un bun ofițer secund, în vreme ce Vivia era captivă înăuntru, nevoită să-l vadă pe Serrit Linday cum îi amuțește pe vizeri printr-un gest al mâinii.

– Am o propunere pentru Înaltul Consiliu. Și pentru tine, Înălțimea Ta.

Vivia își dădu ochii peste cap.

– Firește că ai!

– Puriștii ne-au oferit mâncare și ne-au pus la dispoziție așezările lor. Din Nubrevna și de peste graniță. Făcu un gest către harta pe care Vizer Eltar o desfăcea în mod *convenabil* tocmai la momentul potrivit. Oamenii noștri vor fi în siguranță chiar și dincolo de graniță, dacă se va ivi prilejul.

Sotar își drese glasul, care sună ca piatra pe piatră:

– Să ne trimitem oamenii în afara Nubrevnei se numește invazie, Linday.

– Ca să nu mai spun – Vivia se sprijini cu mâinile de masă – că ne va costa. Nimeni, nici chiar cel mai „nobil" dintre Puriști, nu face ceva gratis.

Chiar în momentul în care își rostea argumentul, Vivia se trezi că privește lung harta desfăcută.

Tărâmul Vrăjitorilor era delimitat de o simplă linie, însă fuseseră împroșcate picături de vopsea acolo unde forțele inamice erau cel mai aproape de Nubrevna. Pete galbene pentru Marstok, la est și la sud. Negre pentru Cartorra, împrăștiate la vest. Albastre pentru Dalmotti, concentrate în apele din sud.

Și, la urmă, cele roșii, groase ca sângele, pentru bandele de pirați Ochi-Răi și Velele Roșii, care înconjurau Saldonica și armatele Regelui Cotropitor, mai departe, spre nord... pentru moment. Ploile dese făceau ca apele din munții Sirmayan să fie umflate și imposibil de trecut.

Dar, odată cu venirea iernii, asta ar fi putut să se schimbe.

Vivia își dezlipi privirea de pe hartă. De pe toate acele culori care, într-o zi, ar fi putut fi aducătoare de moarte.

– Ce vor la schimb Puriștii? Ce preț au mâncarea și zidurile lor?

– Soldați.

– *Nu!*

Cuvântul ieși ca un bubuit din gâtlejul Viviei. Izbucni ca o oală pe foc. Totuși, când încerca să-și recapete controlul, plimbându-și privirea de jur împrejurul mesei, nu-i scăpă lipsa de interes de pe chipul celor din Consiliu. O adunătură de fețe vizeriale complet relaxate.

Știuseră de propunerea lui Linday; o aprobaseră cu mult înainte.

Serrit Linday merita castrat pentru asta.

Vivia aruncă o privire spre aliatul ei și citi pe chipul negru al lui Sotar retragerea. Dezgust. Măcar el era la fel de surprins ca Vivia de această mișcare politică evazivă.

– Puriștii vor întoarce oamenii împotriva magiei, spuse Vivia și făcu pași parcă mărșăluind, dând ocol mesei prin dreapta. Ei văd magia ca pe un păcat; și totuși, magia, vrăjitorii adică, este singura care a ținut Nubrevna în siguranță și independentă! Tu, Linday, ești un Vrăjitor al Plantelor! Dar nu vezi nicio problemă în a-i da pe cetățenii și soldații noștri pe mâna Puriștilor?

Linday afișă un zâmbet când ea trecu atunci cu pași mari prin dreptul lui, dar, în afară de o ușoară aplecare a capului, nu dădu niciun răspuns.

– Cum rămâne cu Magia Pietrelor pe care o are familia ta, Quihar? Sau cu cea a Farmecelor pe care o are fiul tău, Eltar? Sau cu a Vocii pe care o are soția ta?

Și îi luă pe fiecare în parte, până când le aminti tuturor vizerilor de vrăjitorii la care țineau cel mai mult.

Însă fiecare imbecil pe lângă care trecea devenea brusc interesat de starea manșetelor. Ori a unghiilor. Ori a vreunei pete de pe perete, pe care numai el putea s-o vadă.

Până când Vivia ajunse înapoi în capul mesei. Atunci se pare că micuțului Vizer Eltar îi reveni brusc piuitul, căci spuse:

– Dacă oamenii noștri se alătură Puriștilor, măcar avem mai puține guri de hrănit la înmormântarea prințului.

Preț de o clipă, vorbele lui se învârtiră prin capul Viviei. *Prințul. Înmormântarea*. O melodie lipsită de sens, pe ritmul bătăilor care îi răsunau din piept.

Apoi cuvintele se așezară ca nisipul adus de val, iar ea întinse mâna după cea mai apropiată hartă. O mototoli până i se albi pumnul. Sentimentul *ăsta* nu trebuia mimat, căci cu doar o săptămână în urmă se opusese înmormântării cu toată ființa ei. *O risipă de bani*, strigase ea. *O risipă de materiale prețioase, de oameni, de timp! Digul trebuie reparat, iar oamenii trebuie hrăniți!*

Însă Consiliul nu-i dăduse ascultare. Și nici tatăl său. Firește că nu. Merik fusese preferatul tuturor. El avea furia familiei Nihar și avusese și bunul-simț să se nască bărbat. Ușoară,

ușoară – așa fusese viața lui. Nu întâmpinase nicio rezistență. Primise mereu primise ce își dorise.

Până și moartea îi fusese ușoară.

Înainte ca Vivia să-și poată găsi cuvintele, interveni Linday:

– Ai făcut o observație excelentă, Eltar! Trebuie să-i cinstim pe morți așa cum se cuvine și nu putem face asta cu atât de mulți oameni în oraș.

Să-l ia mixinele! Acum, că Vivia se gândea mai bine – chiar se gândea –, castrarea ar fi fost prea blândă pentru Linday. Merita să fie tras în țeapă, tăiat bucăți, eviscerat și apoi ars, până când n-ar mai fi rămas nimic din putreziciunea ființei lui.

– În plus, continuă el și mai plin de însuflețire acum, că atrăsese atenția întregii Săli, toate familiile noastre vor ajunge curând la înmormântare. Nu ar trebui să fim în situația să ne micșorăm porțiile ca să hrănim gurile în plus...

Instant. Fără milă.

Din urciorul din mijlocul mesei țâșni apa. Treisprezece bice perfecte, câte unul pentru fiecare vizer – chiar și pentru Vizerul Sotar.

– Destul! rosti Vivia încet, apa oprindu-se la doar câțiva centimetri de gâtul bărbaților. Jumătate dintre ei țineau ochii închiși, iar ceilalți se trăgeau înapoi.

– Fără Puriști! Niciodată! Mâncarea *e* pe drum, iar pe nubrevnani îi vom lăsa în continuare să intre în oraș.

– Cât despre voi, adăugă ea, apropiind biciul de apă și mai mult de chipul vizerilor, o să scăpați de ceva grăsime de pe burtă, căci de mâine porțiile voastre vor fi reduse cu încă o pătrime. Dacă familiile vă sunt înfometate, atunci spuneți-le să stea acasă.

– Se îndepărtă de masă, ca și cum ar fi dat să plece...

Dar șovăi. Care era atuul tatălui ei? A, da! Înfricoșătorul zâmbet Nihar. Îl imită și ea acum, aruncând o privire înapoi spre masă. Proștilor care stăteau în jurul ei. Apoi, cu o mișcare perfect controlată, lăsă apa să curgă la loc în urcior.

Le amintise că nu era doar o simplă prințesă și nici un simplu căpitan de vas. Nici *măcar* regina de drept a Nubrevnei nu era, în cazul în care Consiliul ar fi fost de acord să-i cedeze coroana.

Vivia Nihar era o Vrăjitoare a Fluxului și încă una al naibii de puternică. Putea să-i înece pe toți numai cu gândul, așa că să mai îndrăznească Serrit Linday ori altcineva din Înaltul Consiliu să-i încalce cuvântul!

Gata cu nesiguranța doar pentru că o credeau nepotrivită și nesăbuită.

Gata cu mersul pe vârfuri într-o încăpere, pe ideea că femeile nu trebuie să alerge. Să țipe. Să conducă.

Și, mai presus de toate, gata cu *afurisitele* de regrete.

5

Vrăjitorul Sângelui, pe nume Aeduan, îi ura pe Puriști.

Nu la fel de mult cum îi ura pe marstokezi, nici măcar la fel de mult cum îi ura pe cartorrani, dar cam pe-acolo.

Siguranța lor îl scotea din sărite. Siguranța îngâmfată și hotărâtă, potrivit căreia toți cei care aveau o putere trebuiau să ardă în flăcările iadului.

Cel puțin, se gândi el când se apropia de murdara lor așezare din capătul estic al graniței nubrevnane, *îi tratează pe toți cu același venin*. De obicei, strigăte precum *Căiește-te, demone! Plătește pentru păcatele tale!* îi erau destinate doar lui. Era plăcut să vezi că răspândeau aceeași ură peste tot.

Sosirea lui Aeduan la așezare fusese întârziată. Trebuia să se fi întâlnit cu persoana de contact a tatălui său acum două zile; în schimb, două săptămâni fugise prin toată Nubrevna, urmărind o fantomă.

Dar iată-l acum aici, la sute de kilometri depărtare, sprijinit de peretele strâmb din lemn de pin, din vârful unui deal de calcar. Așezarea arăta la fel de bolnavă și de golașă ca pământul pe care stătea. Aeduan lăsă în urmă trunchiuri de copaci despicate și sol uscat ca cenușa, înainte să ajungă în fața celor doi bărbați care păzeau înalta poartă de la intrare.

Deși amândoi purtau robe maronii de Puriști, niciunul nu părea adeptul cultului antimagie și nici nu miroseau ca unul de-ai lui. *Câmpuri de luptă și smoală*. Erau oameni violenți, și o demonstrară când își ridicară arbaletele la apropierea lui Aeduan.

– Îl caut pe unul dintre preoții voștri! le strigă Aeduan. Își ridică mâinile în aer.

– Pe care? întrebă cel mai slab, cu pielea maronie ca a marstokezilor.

– Pe Corlant! încetini Aeduan, astfel încât gardienii să vadă că nu avea nimic în mâini – firește, cuțitele lui erau ascunse în haina încheiată până sus. Trebuie să fi ajuns nu de mult.

– Numele? întrebă al doilea, cu pielea neagră ca smoala și cu accent de sudist – deși, din ce popor se trăgea, Aeduan nu

putea spune.

După ce-și zise numele, amândoi bărbații își coborâră arbaletele. Sudistul îl conduse printr-o ușă lăturalnică, aflată dincolo de poarta principală.

Interiorul așezării era și mai mohorât decât exteriorul: tot numai noroi, găini cotcodăcind și colibe sărăcăcioase care păreau că se dărâmă la prima adiere de vânt mai puternică. Bărbați și femei erau înșirați de-a lungul zidului principal, fiecare ducând câte un coș sau un sac gol și așteptând să intre în coliba cea mai apropiată. Nimeni nu scotea o vorbă.

– Îl ascultă pe unul dintre preoții noștri, explică sudistul. După care pot lua mâncare pentru familiile lor.

– Nu sunt Puriști?

– Nu încă. Dar o să fie. În timp ce bărbatul vorbea, un băiat se împiedică afară din colibă, clipind de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. În brațe ducea un coș.

Fără să vrea, mintea lui fu năpădită de o amintire. Un alt copil, un alt coș, o altă viață și o călugăriță pe nume Evrane, care îl salvase de toate astea.

Greșeala ei. Ar fi trebuit să-l lase în pace.

– Ai întârziat!

Cuvintele răsunară în curte. Pătrunseră în urechile lui, prelingându-i-se de-a lungul șirei spinării ca noroiul de pe malul unui râu.

Instantaneu, magia lui Aeduan se trezi la viață. *Peșteri umede și strânsori puternice. Lacăte ruginite și foame nesfârșită.*

Apoi din lemnul decolorat al colibei se desprinse o siluetă neagră. Într-o clipă, erau numai scânduri întunecate; iar în următoarea, un bărbat impunător, subțire ca o funie și cu trăsături nomatsi, stătea chiar acolo.

Simpla prezență a preotului îi transmitea o senzație de *nedreptate*. Ca și cum ar fi urmărit cu privirea un vultur planând printr-o încăpere. Impulsul de a-l face fărâme pe Corlant avea să-i încordeze mușchii lui Aeduan ori de câte ori aveau să se mai întâlnească.

Corlant făcu un gest scurt către călăuza lui Aeduan.

– Întoarce-te la postul tău! îi ordonă el.

Sudistul făcu o plecăciune.

– Binecuvântați sunt cei puri!

Corlant așteptă până când omul ieși din așezare, înainte să-și îndrepte atenția către Aeduan. Se priviră lung, Corlant ridică din sprâncene din ce în ce mai sus. Trei linii adânci îi brăzdau fruntea palidă.

– Ți-a mai spus cineva, i se adresă el în cele din urmă, că semeni pe zi ce trece, din ce în ce mai mult, cu mama ta?

Aeduan știa când i se întinde o capcană, și totuși Corlant era prietenul tatălui său. Crescuseră împreună în același trib; și amândoi erau acum însetați de răzbunare împotriva celor trei imperii. Așa că, oricât și-ar fi dorit să-l zdrobească pe Corlant – ba chiar să-și imagineze din când în când asta –, era un vis pe care nu ar fi putut să și-l împlinească.

De îndată ce deveni limpede că Aeduan nu avea de gând să răspundă, Corlant trecu la lucruri mai serioase.

– Unde sunt banii, băiete?

– O să-i aduc!

– Aha, deci nu sunt aici, să înțeleg?

Nările lui Corlant fremătară, dar pe chip nu i se citea mânia, ci foamea. De parcă ar fi simțit că lipsește ceva, ca o lipitoare care prinde miros de sânge la suprafața apei. Mi s-au promis niște taleri de argint.

– Și ai să-i primești. Numai că nu azi.

Corlant își făcu de lucru cu lanțul, pe buze înflorindu-i un zâmbet.

– Ai pierdut banii, nu-i așa, băiete? Ți i-au furat?

Aeduan nu răspunse. Adevărul era că, atunci când se întorsese la trunchiul de copac unde ascunsese banii pe care îi primise de la prințul Leopold fon Cartorra, găsise cutia de fier goală și înăuntru doar un pumn de monede.

Cutia purta urmele unui miros cunoscut. *Lacuri limpezi și ierni geroase*. Era aceeași persoană care complotase cu prințul Leopold să-l trădeze pe Aeduan, așa că pornise numaidecât să-i dea de urmă.

Însă, după ce mersese o săptămână spre vest, mirosul se pierduse cu totul, iar Aeduan nu putea decât să renunțe și să se întoarcă aici cu mâna goală. Cu bani sau nu, tot trebuia să-l întâlnească pe Corlant să primească noi dispoziții.

– Tatăl tău știe? continuă Corlant. Căci eu am să-i spun bucuros când ne vom întâlni.

Înainte să răspundă, Aeduan privi fără țintă în depărtare:

– Regele nu știe.

Preotul scoase un hohot de râs. Dădu drumul lanțului, care se izbi cu un *sunet* sec de pieptul lui.

– Asta da veste neașteptată, nu-i așa?

Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre casele adunate ciorchine din capătul așezării și-l lăsă pe Aeduan să-l urmeze.

Găinile se fereau din calea lui Corlant, la fel și bărbații în robe maronii. Bărbați, observă Aeduan – Puriștii erau întotdeauna bărbați. Aeduan mergea în spatele său, având grijă

să rămână la un pas depărtare. Dar nu pentru că preotul ar fi meritat să meargă în față, ci pentru că îi făcea plăcere să-l vadă cum își tot întoarce capul ca să-i vorbească.

– Ne aflăm la o răscruce interesantă de drumuri, îi spuse Corlant peste umăr. Vezi tu, eu trebuie să rezolv ceva, iar tu trebuie să ascunzi ceva.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Lui Corlant îi scăpărară ochii.

– Am impresia că te crezi mai puternic decât ești de fapt.

Se opri în fața unei uși deschise. Dincolo de ea, un șir de trepte ducea în întunericul adânc de sub pământ:

– Oi fi tu fiul lui Ragnor, numai că u îl cunosc pe Ragnor de mai mult timp decât tine. Cât despre cui îi este loial...

– Niciunuia dintre noi, îl întrerupse Aeduan. Regele ne-ar sacrifica pe amândoi, dacă așa ar câștiga războiul.

Corlant scoase un oftat, un sunet de frustrare, înainte să recunoască:

– Ai dreptate, băiete. Un motiv în plus ca noi doi să lucrăm împreună. Trebuie să găsesc ceva. Oamenii mei au dat greș, dar poate că tu și... abilitățile tale vă veți dovedi mai pricepuți.

Interesul lui Aeduan fusese stârnit; dacă preotul ăsta împuțit voia să găsească pe cineva, înseamnă că era o persoană importantă – și posibil să fi reprezentat un punct slab pentru Corlant.

Cu toate astea, Aeduan se sili să întrebe mai întâi:

– Care sunt ordinele tatălui meu?

– Să fac orice e nevoie, răspunse Corlant zâmbind.

Drept care Aeduan își închipui încă o dată cum îl zdrobea pe omul ăsta ca pe o urechelniță.

– Ce vreau eu de la tine, băiete, este s-o găsești pe Vrăjitoarea Firului nomatsi. Din câte am auzit ultima oară, era într-un orășel numit Lejna, de pe coasta Nubrevnei.

O senzație întunecată și malefică gâdilă țeasta lui Aeduan.

– Numele?

– Iseult det Midenzi.

Umbrele coborâră pe gâtul lui Aeduan.

– De ce o vreți pe fata asta?

– Nu e câtuși de puțin treaba ta.

Aeduan își duse mâinile la spate, degetele încleștate în pumnii ținuți ascunși. Pe față nu i se putea citi nimic.

– Și ce pot face eu? Informațiile mă ajută să dau de urma oamenilor și, presupun, *părinte* Corlant, că o vreți pe fata asta cât mai repede.

Corlant ridică din sprâncene și cele trei linii reapărură.

– Asta înseamnă că avem o înțelegere, băiete?

Aeduan se prefăcu atunci că se gândește la propunere. Lăsă să treacă patru secunde, apoi spuse:

– Nu este împotriva jurământului să lucrați cu cineva care are... talentul meu?

Nu voia să pomenească despre puterea lui cu glas tare, nu printre oameni care nu acceptau magia de niciun fel.

Corlant înțelese totuși aluzia, iar furia îi aprinse privirea:

– Ești impur, da, dar ești fiu de rege – și, la fel cum tu ai nevoie de ceva, și *eu* am nevoie de ceva. Îi voi transmite regelui că banii au ajuns, după cum era în plan, și, în schimb, vei porni în căutarea fetei.

Degetele lui Aeduan se încleștară și mai mult. Avea o poftă nebună să-i înghețe sângele lui Corlant – să-i smulgă cu forța răspunsurile. Însă întrebările aveau să ridice altele noi.

Încuviință din cap.

– Am înțeles.

Fruntea lui Corlant se netezi.

– Excelent! zâmbi perfid și își strecură o mână pe sub gulerul robei, scotocind după ceva din buzunarul interior, până când scoase o bucată ascuțită de fier.

Un cap de săgeată, cât un ac, specific tribului nomatsi și acoperit de sânge.

– Ăsta e sângele ei, îi întinse Corlant bucata de fier lui Aeduan, care o luă fără să trădeze nicio emoție. Când o să dai de ea, băiete, să n-o omori. Are ceva care îmi aparține și pe care îl vreau înapoi. Acum, spune-mi, cât o să dureze până o găsești?

– Atât cât va fi nevoie.

Zâmbetul îi pieri.

– Atunci, roagă-te să fie cât mai curând, înainte să-mi pierd răbdarea. Roagă-te Mamei Lună, lui Cahr Awen sau cui te închini tu.

– Nu mă închin la nimeni.

– Greșeala ta.

Aeduan se prefăcu atunci că nu aude. Făcuse deja stânga împrejur. La urma urmelor, nu avea timp de pierdut cu rugăciuni. Mai ales când știa că nimeni nu o să-l asculte.

6

Merik mergea iute, cu pași mari, urmând-o pe Cam, cu ciuful ei ud, spre Vechiul Oraș.

Încă nu se obișnuise cu părul ei tuns scurt – chiar de dimineață își tăiase cozile lungi, împletite, cum purtau toți elevii marinari nubrevnani. *Ce rost ar avea să arăt ca un marinar, dacă nu mai sunt?* îl întrebase ea în drumul lor cu feribotul spre capitală. *Și, în plus, n-o să mă mai recunoască nimeni*.

Merik nu era prea sigur de asta. Mai văzuse și alții, dar oamenii cu piele pătată erau o raritate, iar porțiunile mai deschise la culoare ieșeau și mai mult în evidență pe pielea tuciurie a lui Cam. Mai mult decât atât, nu era ușor să uiți pe cineva cu o cicatrice pe mâna stângă.

Își ținea gluga trasă pe cap, la fel ca Merik, înaintând pe străzile așteptând furtuna. Aici, în Vechiul Oraș, în capătul cel mai nordic și la câțiva kilometri vest de Piața Judecății, clădirile se îngrămădeau una într-alta. Patru familii se înghesuiau uneori într-o singură căsuță strâmtă, iar străzile erau pline ochi de oameni. Aici, Merik putea găsi adăpost ca să se pregătească pentru călătoria spre Donjonul lui Pin.

Cam se strecura cu ușurință prin mulțime, cu picioarele ei slăbănoage sprintene ca ale unei becațe. Cum crescuse pe străzile din Lovats, cunoștea cele mai bune rute din oraș și îi mirosea de la depărtare pe soldați.

Ăsta era un lucru bun, căci soldații mărșăluiau pretutindeni, încercând să-i aresteze pe toți cei din Piața Judecății care aveau tatuaje sub ochiul stâng. La fiecare câteva străzi, Cam se întorcea, gata să-l conducă pe Merik de-a lungul unei străduțe lăturalnice și umede.

Chiar și când nu erau soldați prin preajmă, o lua pe alei ori pe străduțe ascunse în umbră, până când Merik pierdea din ochi clădirile cunoscute.

– Oprește-te! îi porunci el. Intrăm aici.

Arătă spre o casă îngustă și lungă. Semnul indica un magazin de jucării, însă obloanele trase sugerau cu totul

altceva.

– Sunt camere de închiriat acum, îi spuse Merik lui Cam, ca și cum ar fi vrut să explice de ce veniseră acolo.

Însă nu lămuri nimic și nici Cam nu puse vreo întrebare. *Niciodată* nu punea întrebări. Avea încredere în fostul ei amiral, în fostul ei prinț, chiar și atunci când era limpede că Merik nu avea niciun plan. Niciun indiciu.

Merik era peștele din poveste, cel atras în peșteră după aurul Reginei Crab, iar Cam era fratele orb care îl urma bucuros. Prostesc. Direct în gura cu clești.

Înlăuntrul prăvăliei dezolante, Merik îi ocoli pe copiii care se jucau și se strecură printre bunicuțele zgribulite și flămânde. Era mult mai aglomerat decât ultima oară când venise aici; holul devenise acum un spațiu de trăit în sine. O prelungire a fiecărei locuințe improvizate.

Mâncarea e pe drum, ar fi vrut să le spună Merik, căci, indiferent de ce-i mărturisise Vivia cu săptămâni în urmă, nu credea că nubrevnanii aveau să refuze mâncarea doar pentru că provenea de la unul dintre imperii.

Merik își simțea coapsele arzând, după ce el și Cam urcară cele trei etaje. Savura durerea, fiindcă îi distrăgea atenția de la ce avea să urmeze.

Și îi aducea aminte că într-adevăr ar fi putut fi mort. Datora fiecare centimetru din corpul lui încă viu milei lui Noden și instinctului profetic al lui Cam.

Instinctul meu, îi spusese ea lui Merik când îl găsise. *Mereu mă avertizează când mă paște vreun pericol, iar până acum nu m-a înșelat o dată*. Era tocmai genul de aberație pe care Merik era înclinat să-l respingă... Doar că instinctul lui Cam era singurul motiv pentru care Merik mai era încă în viață, iar acel simț misterios le salvaseră pielea de cel puțin șase ori pe drumul către Lovats.

– Șaptișpe, optișpe, nouășpe.

Cam număra în urma lui. Fiecare treaptă primea câte un număr, iar fiecare număr era rostit cu mai puțină suflare decât precedentul. Umerii lui Cam începuseră să-i cam iasă prin cămașă în ultimele zile, iar Merik observase cum fata îi oferea porția ei. Deși mereu o certa că ar trebui să-și mănânce fiecare jumătatea, bănuia că nu-l asculta întotdeauna.

Cam ajunse la douăzeci și șapte, când amândoi pășiră la ultimul etaj.

Încă douăsprezece trepte înspre holul aglomerat, și ajunseră dinaintea unei uși joase din lemn de pin. După ce aruncă o privire prevăzătoare în susul și în josul holului, Merik se apucă să lovească în tocul ușii, în ritmul care desfăcea vraja pusă asupra lacătului.

Inima începu să-i bată nebunește. Lemnul se topi într-un grăunte îndepărtat și neclar.

Apoi vraja se desfăcu. Zăvorul de fier fu tras în lături, iar Merik se trezi țintuit locului, cu ochii holbați la încuietoare. Privea cunoscuta zgârietură din lemnul de sub ea.

Nu putea face asta. Credea că era în stare, dar acum, că se afla aici, știa că fusese o greșeală.

– Domnule, murmură Cam, nu intrăm?

Lui Merik, sângele îi vâjâia în urechi ca un uragan.

– A fost a lui... Kullen.

– Da, a primului secund. Așa cred, domnule.

Într-o explozie de viteză, Merik deschise larg ușa și năvăli înăuntru. Privirea îi căzu pe locul acela binecunoscut, înaintă cu hotărâre în cameră și încremeni imediat. Ca un cadavru uitat în lanț, atârnând în aer.

O singură rază de lumină pătrundea în încăpere printr-o ferestruică strâmtă. O rază aproape veselă, batjocoritoare șoptea pe deasupra scândurilor din podea, de-a lungul pereților vopsiți în roșu și al grinzilor joase.

Prea joase pentru Kullen ca să se poată simți în largul lui. Se lovea la cap de fiecare dată când trecea pe sub ele, la fel cum făcea și pe *Jana*. La fel cum făcea și în cabina în care crescuse, cea din sudul domeniului familiei Nihar.

– Domnule! Mâna plină de bătături a lui Cam se așeză pe brațul lui Merik. Se uită oamenii la noi. Ar trebui să închidem ușa.

Cum Merik nu se clinti, Cam îl împinse doi pași mai încolo. Un bubuit asurzitor străbătu întreaga încăpere, iar magia sfârâi în spatele lui Merik și vraja reveni asupra lacătului.

– *Aprinde?*

Tonul lui Cam era întrebător, de parcă ar fi sperat ca felinarele ce atârnau de grinzile joase să fie focvrăjite. De altfel, chiar așa era, iar la auzul comenzii, se aprinseră la viață, dezvăluind în partea dreaptă un fel de bucătărie.

Cărțile acopereau tot. Fiecare copertă era de altă culoare și învelită într-o altă piele de animal, iar pe fiecare cotor era imprimat un titlu diferit. Erau cărți în bufet, cărți pe masă, cărți făcute teanc pe trei scaune desperecheate.

Un scaun pentru Kullen. Unul pentru Merik. Și un al treilea, cel mai nou dintre toate, pentru Firul Inimii lui Kullen.

Ryber. Lui Merik i se puse un nod în gât amintindu-și de acel nume – de chipul frumos și negru care îl purta. Dispăruse după moartea lui Kullen, lăsându-i lui Merik un simplu bilet. Deși era adevărat că Merik nu fusese nicicând prea apropiat de ea și nu înțelesese niciodată ce împărtășeau ea și Kullen, s-ar fi

bucurat s-o aibă pe Ryber alături. Măcar așa ar fi avut pe cineva care să înțeleagă ce simțea.

Privirea lui Merik se mută înspre dreapta, unde Cam aștepta îngrijorată la câțiva pași.

– Vă pot lăsa singur, domnule. Dacă vreți. Încerc să fac rost de o masă adevărată. Își duse mâna la stomac, lucru care lăsă să se vadă cât de mult i se lipise burta de spinare. Nu știu, dar eu nu m-a săturat cu mielul ăla.

– Da, șopti Merik. Ar trebui să am... niște jderi... Cuvintele i se pierdură. Se împletici până la patul nefăcut, cu și mai multe cărți împrăștiate pe el.

Sub pernă era îndesată o teșcherea din care Merik scoase un singur jder de argint. Însă Cam dădu din cap; obrajii i se înroșiseră ca stelele-de-mare.

– Nu pot să-l folosesc! Lumea ar crede că l-am furat, spuse și arătă către hainele ei murdare, de parcă asta ar fi explicat totul.

Merik presupuse că avea dreptate. Corect. Băgă mâna și mai adânc în pungă, până găsi un jder de lemn. Și încă doi.

– Poftim!

– Mulțumesc, domnule! Mă întorc repede.

Se bătu cu pumnul în dreptul inimii, așteptând un gest. O reacție. Orice.

Merik nu mai avea ce să ofere. Era secătuit. Nu tu furie. Nu tu vrajă. Doar...

Un mare nimic.

Se întoarse, iar Cam pricepu aluzia. Câteva clipe mai târziu, vraja sfârâi în urma lui când ușa se deschise, apoi se închise. Rămăsese singur.

Se îndreptă spre bucătărioară. Spre cărțile de pe masă și de pe scaune. Ryber făcuse din Kullen un cititor înrăit, începând cu o carte pe care i-o dăduse în dar la începuturile relației lor. Vrăjitorul Aerului trecuse de la cineva care nu citise nimic toată viața la cineva care nu se mai oprea din citit, cumpărând fiecare roman și fiecare carte de istorie care-i pica în mână.

Era singurul subiect despre care vorbeau el și Ryber. Dezbăteau mereu subiectul vreunei cărți ori aspectele de finețe ale teoriei vreunui filosof despre care Merik nici nu auzise.

Atenția lui Merik fu atrasă de un cotor, de un titlu cunoscut pe care Kullen îl citea la bordul lui *Jana,* cu doar câteva ore înainte de moartea sa.

Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini.

Lui Merik i se tăie respirația. O înșfăcă de pe masă, legătura de piele scârțâind și lăsând în urmă un vălătuc de praf. Deschise coperta...

Un alt exemplar. Expira – din toți rărunchii. Cartea asta avea prima pagină ruptă; cea de pe *Jana* era bine îngrijită. Avea praf alb pe pagini, paragrafe subliniate și propoziții încercuite, în vreme ce exemplarul de pe *Jana* fusese întotdeauna neatins.

Firește că era alt exemplar. Cel de pe corabie era acum cenușă și, *chiar* dacă ar fi fost același, n-ar fi fost nicio diferență. O carte nu putea ține locul unui Frate de Fir.

Merik lăsă paginile să se deschidă singure, acolo unde o carte de joc aurie pe verso îi făcu cu ochiul. O luă dintre pagini. *Regele Câinilor de Vânătoare*. Era din pachetul de tarot pe care Ryber îl avea tot timpul la ea – atât de mult, încât până și el îl recunoștea; în partea de jos era încercuit următorul paragraf: *Paladinii pe care i-am închis cândva se vor întoarce într-o zi printre noi. A lor va fi răzbunarea, cu o furie dezlănțuită, căci nu am avut nicicând dreptul să le luăm puterea. Totuși, numai în moarte au putut înțelege viața. Și numai în viață vor putea schimba lumea*.

Ei bine, Merik nu era nici viu, nici mort și la ce-i folosise asta? Nu tu corabie, nu tu echipaj, nu tu coroană.

Avea însă un indiciu. O legătură între asasinul pe nume Garren și Vivia, un prim pas în a dovedi că prințesa era în spatele exploziei, al atacului. Desigur, cu o asemenea dovadă, Înaltul Consiliu nu avea să-i permită niciodată Viviei să conducă.

Numai gândul la Vivia îl făcu pe Merik să simtă un val de căldură pe șira spinării. Îi ajunse în brațe și până în vârful degetelor. Arzătoare, violentă, tulburătoare. În toți acești ani, Merik încercase să-și îmblânzească furia. Încercase să-și stăpânească temperamentul care dusese vestea familiei lui, făcând-o de neînfruntat. La urma urmei, temperamentul său îl adusese mult preeadevreme în fața Examinării Vrăjitorești, care-l convinsese pe regele Serafin că Merik era mult mai puternic decât în realitate.

În tot acest timp, Merik își domolise furia ca să semene cât mai puțin cu Vivia, și totuși ce reușise?

Nu-l salvase pe Kullen de propria furtună.

Nu o salvase pe Safiya fon Hasstrel de marstokezi.

Și, pe iadul apos al lui Noden!, nu salvase Nubrevna de la foamete și război.

Așa că Merik îmbrățișă furia. O lăsă să-i pătrundă în fiecare răsuflare. În fiecare gând. O putea folosi ca să-și ajute orașul înfometat. Să-și protejeze oamenii aflați pe moarte.

Până și cei mai sfinți puteau să cadă – iar el căzuse chiar jos de tot – și tot ei puteau să se ridice, croindu-și drum cu ghearele înapoi.

Pe când cel de-al paisprezecelea dangăt răsuna în vijelie, Vivia găsi un moment de răgaz ca să pătrundă în subteranele orașului, în adâncurile cele mai îndepărtate ale platoului.

În ultimele nouă luni, venise aici în fiecare zi. Vizitele ei se desfășurau mereu la fel: verifica lacul, apoi căuta prin tunele urmele miticului oraș subteran demult pierdut.

Plecase din Sala Luptelor ca să găsească haos. Tobele de vânt dădeau alarma ca ajutorul să sosească în Piața Judecății; iar până când ajunse acolo aproape că se stârnise o răzmeriță în adevăratul sens al cuvântului.

După ce un ceas s-a chinuit degeaba să-i pună iar în lanțuri pe prizonierii care scăpaseră, cerul întunecându-se tot mai mult, le porunci soldaților să se oprească.

N-avea niciun rost, nu odată ce începea să plouă. Cei mai mulți dintre înlănțuiți comiseseră ticăloșii doar ca să fie arestați, împinși de cine știe ce convingere că, dacă ajungeau la închisoare, aveau să se bucure de două mese pe zi. Închisoarea din Lovats însă era deja ticsită, iar răufăcătorii falși și disperați erau aruncați în lanțuri – unde, firește, nu primeau nimic de mâncare.

Totuși, câțiva condamnați periculoși se aflau încă în libertate. Ca să nu mai pomenim despre bestia de om care-i eliberase pe prizonieri.

– Furia, șoptise Vivia ca pentru sine, pe când se adâncea și mai mult în subteran.

Era un nume atât de stupid, care cerșea, pur și simplu, ca mânia mixinelor să se abată asupra lui. În vreme ce oamenii din Piața Judecății erau suficient de naivi, încât să creadă că îngerul răzbunător al lui Noden venise să-i salveze, Vivia știa cel mai bine că, oricine ar fi fost, era vorba despre un simplu om.

Iar un om putea fi găsit. Arestat. *Spânzurat*.

Iuți pasul. Acolo, atât de departe de suprafață, aerul nu se încălzea niciodată și viețuiau puține creaturi. Lumina de la felinarul ei se târa de-a lungul tunelelor din piatră dură de calcar. Unul după altul. Deloc simetrice ca Cisternele din cărămidă de deasupra, prin care treceau canalele și țevăria Vrăjitorilor Apei. De fiecare dată, Vivia se întorcea la suprafață cu pielea, părul și hainele pline de praf.

Motiv pentru care ținea întotdeauna o uniformă de rezervă în grădina mamei sale, ascunsă într-o cutie uscată. Tot timpul lucra singură, căci fagurii cavernoși trebuiau să rămână un secret. Din câte știa, era singura persoană în viață care aflase de existența acestei lumi magice și despre existența râului.

Sau, cel puțin, asta îi spusese mama ei când o dusese acolo prima oară, acum cincisprezece ani. Jana era regină pe atunci,

la conducere și în putere. Nebunia și Înaltul Consiliu nu îi luaseră coroana încă.

Asta e sursa puterii noastre, vulpița mea, îi spusese Viviei. *Motivul pentru care familia noastră conduce Nubrevna, și celelalte nu. Apa asta ne cunoaște. Apa asta ne-a ales pe noi*.

Atunci, Vivia nu înțelesese, însă acum înțelegea. Acum, simțea magia care-i lega sângele de canalele subterane de apă.

Intră în ultimul tunel, unde un felinar străvechi focvrăjit îi încălzi privirea. Lumina, mai puternică decât cea a felinarului ei, îi făcea ochii să pară ieșiți din orbite.

Mergi înainte! Cel puțin aici chiar *voia* să meargă înainte. Aici putea să privească în gol bezna de dincolo și nu conta dacă mama sa îi întorcea privirea.

O apă neagră precum cerneala se întindea în fața ei, atât cât putea vedea cu ochii mijiți. Un lac nesfârșit, de unde porneau și se revărsau kilometrii râului subteran, inima dindinlăuntrul platoului Lovats. De-aici își trăgea Nubrevna adevărata putere. Aici era pulsul întregului oraș.

Pe malul lacului se odihnea scheletul unei bărci străvechi, cu vâsle, în care Vivia își lăsa felinarul și hainele uscate și unde le lăsă și acum, începând cu banderola de bumbac înfășurată în jurul brațului.

Protocolul cerea ca toți membrii Forțelor Regale să poarte banderola în semn de doliu până la înmormântare. Dar era o prostie. O minciună. Cei mai mulți nici nu-și cunoscuseră personal prințul, și cu atât mai puțin să le pese de el. Merik crescuse în Sud și, spre deosebire de Vivia, care se ridicase în rang prin propria sudoare, pe propriile puteri, el primise de-a gata corabia, echipajul și butonii strălucitori de căpitan.

Apoi, peste câțiva ani, ca o insultă finală adusă Viviei, Merik fusese numit amiral. Deși Vivia apreciase la acel moment indignarea marinarilor și a soldaților, colegii ei – bărbații și femeile alături de care se antrenase –, asta nu făcuse ca lovitura dată de Serafin să fie mai puțin dureroasă.

Ușor, ușor. Totul în viața lui Merik fusese *ușor*.

Într-o izbucnire bruscă de viteză, Vivia sfârși dezbrăcatul ei parțial, scoțându-și cizmele și dându-și jos haina. Apoi începu rutina, așa cum făcea de fiecare dată. Rosti printre dinți:

– *Stinge!*

Întunericul învălui întreaga peșteră, iar ea își ținu respirația, așteptând ca ochii să i se obișnuiască... Gata. Lumina stelelor începu să pâlpâie.

Nu era lumina unor stele adevărate, ci doar pete și stropi de la ciupercile luminiscente, care ofereau o lumină mai mult decât suficientă, de îndată ce vederea Viviei se obișnuia cu întunericul. Patru spițe principale se cățărau în susul stâncii,

întâlnindu-se în mijlocul tavanului. *Vulpe de Foc* o numise mama ei.

Ar fi trebuit totuși să fie șase spițe și chiar șase fuseseră până acum nouă săptămâni, când spița cea mai îndepărtată – de pe cealaltă parte a lacului – se stinsese. Timp de trei săptămâni rămăseseră cinci... Ca apoi să mai dispară una.

De când se știa, Vivia nu întâlnise ca lumina să moară, nici măcar pe timpul reginei Jana. De fapt, trecuseră aproape două sute de ani de când nu se stinsese niciuna dintre cele șase spițe...

A fost un semn că poporul era prea slăbit să continue lupta, îi explicase Jana. *Și totodată, semn că familia regală era prea slăbită ca să-i mai poată proteja*.

Așa că oamenii se ascunseseră în subteran, în vastul oraș cioplit în piatră. Unde și vulpile de foc se înmulțeau într-un număr atât de mare, încât plantele aveau suficientă lumină cât să crească sau, cel puțin, atâta vreme cât Vrăjitorii Plantelor se aflau acolo ca să completeze restul și să le susțină.

Orașul din subteran este la fel de mare ca Lovats cel de deasupra, vulpița mea. Vrăjitori puternici, cum nu mai sunt în zilele noastre, l-au construit cu secole în urmă ca să-i ascundă și să-i protejeze pe cei rămași în viață.

Vivia dorise să afle mai multe. *Cum a fost construit orașul, mamă? De ce nu mai trăiesc și astăzi vrăjitori la fel de puternici? De unde știe vulpea de foc când suntem prea slăbiți? Și unde anume este acum orașul?*

Toate erau întrebări cât se poate de bune, însă Jana nu avusese un răspuns pentru ele. După ce strămoșii lor părăsiseră orașul, șterseseră toate urmele existenței lui. Nu tu dovezi scrise, nu tu indicii.

Rămăsese totuși o singură întrebare pe care Vivia nu îndrăznise s-o pună: *O să i-l arăți vreodată și lui Merik?* Nu voia să afle răspunsul, nu voia să riște să-i strecoare ideea în cap. Acesta era locul lor, mamă și fiică.

Iar acum era doar al ei. Al Viviei. Singură.

Păși ușor înspre marginea lacului. O lumină verde îi scălda suprafața, dansând în ritmul unduirii apei. Lucind din când în când la apariția peștilor ori a altor crustacee. Forța apei intră în ea, înainte ca picioarele să atingă malul. Se conectă la unde și la valuri, la puterea și la veșnicia ei.

Lacul o îmbrățișă neîntârziat. Ca pe un prieten pe care dorea să-l protejeze. Apele îi răcoriră picioarele, iar pe când își înmuia mâinile în vastitatea ei, închise ochii. Apoi începu să-și croiască drum prin fiecare picătură de apă care curgea prin platou. Asta era puterea ei. Aici era acasă.

Magia ei șerpui prin lac, sărind peste viețuitoarele care trăiau de o eternitate în lumea întunecată. Peste pietre, bolovani și comori de mult pierdute și uitate. În amonte, magia ei urca. În aval, magia ei luneca. Timpul se topea într-un lucru pierdut – într-o construcție omenească de care apei nici nu-i păsa, de care nici nu avea nevoie.

Lacul era în regulă. Așa că Vivia se retrase în ea, senzația de pierdere mângâindu-i marginile ființei. Așa se întâmpla de fiecare dată când conexiunea cu lacul lua sfârșit. Dacă ar fi putut, n-ar mai fi plecat niciodată. Ar fi putut să prindă rădăcini în lacul ăsta și să se scufunde în el pe veci...

Vivia tresări. Nu. *Nu*. Trebuia să meargă înainte. Întocmai ca râul, întocmai ca valurile.

Se cuprinse strâns cu brațele și ieși din apă. Câteva clipe mai târziu, era deja încălțată – strecurându-și în cizmele uscate degetele ude de la picioare – și ridică încă o dată felinarul. Cu o zi în urmă, explorase o serie de peșteri care urcau în spirală deasupra lacului. Se sfârșeau într-o surpătură, pe partea cealaltă, iar Vivia simțise prezența apei. Apă *curgătoare*, întocmai ca șuvoaiele bogate care inundau Cisternele, curățându-le.

Voia să-și croiască drum prin molozul de la capăt, căci, deși de partea cealaltă o așteptau poate torente înspumate, ele nu erau un obstacol pentru o Vrăjitoare a Fluxului.

Aproape ajunsese la o bifurcație în tunele, când deodată îi căzu ceva pe cap.

Tresări, ducându-și numaidecât mâna la creștet. Picioare, picioare, picioare se împleteau prin părul ei. Se pocni. Tare. Un punct negru zbură pe podeaua peșterii.

Un păianjen-lup, îngrozitor și păros. Își întinse picioarele lui lungi și o luă la goană, lăsând-o să-și recapete suflul. Să-și liniștească inima care-i bătea nebunește.

Un râs aproape isteric îi gâlgâi în gât. Putea să înfrunte pe mare armate întregi. Putea să traverseze o cascadă din vârful muntelui și până la capătul văii. Putea să învingă în luptă aproape orice bărbat și femeie.

Dar un păianjen... Scutură din umeri cu putere. Înainte să-și reia marșul, simți ceva mișcându-i-se pe lângă picioare. În susul pereților peșterii.

Păianjenul-lup nu era singura vietate care-și croia drum spre suprafață și nici singura vietate care tremura de groază. Un miriapod – nu, zeci de miriapozi se strecurau afară din crăpăturile din jurul picioarelor Viviei. Salamandre se târau în susul pereților.

Binecuvântat fie Noden! De unde veneau oare toate creaturile astea?

Și, mai important, de ce anume fugeau?

7

Jumătate de zi de mers.
Jumătate de zi de sete.
Partea cu mersul fusese însă destul de ușoară. Safi reușise să-și piardă pantofii în valuri, și totuși, chiar și desculță, fusese antrenată pentru o asemenea situație. Chiar și cu un picior zdrobit de un buzdugan, tot ar fi putut să meargă kilometri întregi...
Dar setea... Asta era o încercare nouă, înrăutățită cu atât mai mult de apa sălcie care curgea necontenit printre mangrove și din care nu putea să bea un strop.
Nici Safi și nici împărăteasa nu scoteau o vorbă. Nu că ar fi contat. Jungla de pe Ținuturile Disputate făcea suficient zgomot cât pentru amândouă.
Mergeau de ore bune înspre sud, cât mai departe de țărm. Cât mai departe de armata cartorrană, care ar fi putut să pornească pe urmele lor sau de orice asasin care ar fi putut să le dea târcoale. Traversară mlaștini în care se afundară până la genunchi. Trecură peste rădăcini de mangrove și cioturi de chiparoși. Înfruntară vrejuri care te înhățau, spini care te împungeau, insecte care te înțepau și te mușcau.
Până când fură nevoite să se odihnească.
Vaness fu prima care se așeză. Safi se mai târî câțiva pași înainte, până băgă de seamă liniștea ce se așternuse brusc în urma ei. Își întoarse degrabă privirea. Numai junglă pustie și umbre verzi. Își simți inima în gât. Vaness fusese chiar în spatele său.
Acolo. Safi zări o siluetă aplecată, așezată pe un buștean de manglier. Rochia neagră a lui Vaness se împletea printre frunze și umbre.
Inima lui Safi se liniști.
– Ești bine, Maiestate?
– Hmmm... fu tot ce spuse împărăteasa, înainte să-și plece capul înainte, părul negru și îmbibat de sudoare căzându-i valuri-valuri peste față.

Safi se întoarse. Apă, apă – cuvântul îi pulsa în minte, în timp ce se apropia de împărăteasă. Vaness avea nevoie de apă, Safi avea nevoie de apă. Nu mai puteau să continue fără.

Și totuși, nu din cauza deshidratării se cutremura trupușorul lui Vaness. Ci din cauza lacrimilor. Suferința împărătesei era atât de pură, încât răbufnea. Valuri fierbinți, încărcate sărutau pielea lui Safi: *adevărat-adevărat-adevărat*. Aproape că-l și auzea – un imn funebru, care se răspândea prin pădure, clipocind și făcând să crească rădăcini negre, fără cusur.

Ajunse în dreptul lui Vaness, însă nu găsi niciun cuvânt potrivit să-i spună. Asta... era prea mult pentru ea.

Fierul nu era făcut să plângă.

Vaness părea că înțelege. Cu brățările zăngănind, își cuprinse fața în palme și își șterse lacrimile, înainte să spună:

– Erau familia mea, spuse cu glasul aproape pierit în plânsetul nesfârșit al junglei. Viperele. Marinarii. Îi cunoșteam de când mă știu. Erau prietenii mei... familia mea. I se puse ceva în gât. Se opri. Nu am crezut că războiul o să se întoarcă atât de curând. Armistițiul s-a încheiat abia cu două săptămâni în urmă.

Vocea i se pierdu, lăsând adevărul nerostit să se așeze printre copaci.

Am pus capăt Armistițiului atunci când te-am luat în Nubrevna. Mi-am făcut-o cu mâna mea!

Vaness se ridică și, întocmai ca fierul pe care-l controla, ținuta i se oțeli. Când întâlni privirea lui Safi, în ochi nu i se mai vedeau nici urmă de lacrimă și cu siguranță nicio urmă de regret.

– Am să-i ucid pe cartorranii care au făcut asta, domna!

– De unde știți că au fost cartorranii?

Când punea întrebarea, știa că imperiul copilăriei sale – imperiul care trimisese o armată pe urmele ei – era singura sursă logică a atacului.

Doar dacă... acestei explicații nu-i lipsea ceva. Întocmai ca o cheie îndesată în încuietoarea nepotrivită, ideea refuza să facă clic. La urma urmelor, de ce ar vrea împăratul s-o *omoare* pe Safi? Părea mult mai plauzibil s-o vrea vie pe Vrăjitoarea Adevărului.

Dar, pe de altă parte, poate că ar fi preferat s-o piardă de tot decât să încapă pe mâna dușmanilor lui. Iar asasinul *chiar* avusese ochii albaștri.

– Henrick, rosti Vaness numele cu ciudă, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Safi, și toată armata lui navală… am să-i găsesc! Am să-i ucid!

– Știu!

Safi chiar știa. Adevărul afirmației lui Vaness o ardea. Îi încălzea pielea, îi fierbea în vene, iar Safi avea să se bucure de înfrângerea împăratului Henrick. Conducătorul Imperiului Cartorra, bărbatul cu față de broască și cu palme transpirate, care încercase s-o oblige să se mărite cu el, care încercase să-i prindă cu *forța* adevraja în ghearele lui.

Safi îi întinse mâna împărătesei și, spre surprinderea ei, Vaness acceptă. Mâinile sale erau neașteptat de moi în comparație cu ale lui Safi. Degete care rar se încleștaseră pe arme, piele care nu fusese niciodată pusă la muncă.

Și totuși, Vaness nu se plânsese măcar o dată.

Poate că fierul se mai înmuia de plâns, dar, de rupt, nu se rupea.

Julituri și zgârieturi pe care Safi nu le observase până atunci se luptau să-i atragă atenția. Acum, că se oprise, picioarele care îi ardeau de durere hotărâseră că nu mai puteau fi ignorate. Mai ales dreptul, care nu se vindeca. Totuși, se chinui să spună:

– Nu trebuie să ne oprim, Înălțimea Ta! Suntem prea aproape de țărm.

– Știu... domna! Vaness rosti cuvântul încruntându-se. Nu pot să-ți mai zic așa. Nu mai suntem în Saldonica.

– Safi, atunci. Spune-mi Safi, Maiestate!

Vaness încuviință din cap, mimând *Safi* ca pentru sine, de parcă n-ar mai fi spus nimănui pe numele mic până acum.

– Eu cum ar trebui să îți spun, Înălțime? întrebă Safi, străbătută de o scânteie de energie la gândul unui nume de alint. Nessie? Van? V? Ssen...av?

Vaness nu arăta prea bine. Se vedea că regretă deja ideea.

Safi însă abia începuse. Să găsească porecle fusese întotdeauna partea ei preferată din plănuirea unui jaf, spre neplăcerea lui Mathew, mentorul său.

Frica o înțepă în piept când își aduse aminte de el. De toți acei bărbați și femei care lucrau pentru unchiul Eron. Nu aveau de unde să știe unde se afla Safi acum. Mai rău, poate o credeau moartă și nu aveau s-o caute *niciodată*.

Înghiți cu greu, scăpând de nodul care-i bloca gâtlejul. După care, își alungă grijile departe, departe de tot, unde erau de neajuns. Nu avea ce să facă, doar să o țină tot înainte.

Și, firește, să găsească un nume pentru împărăteasă.

– Fier, propuse ea, când își reluară mersul spre vest, urmând drumul către Saldonica. Oțel? A, da: *Iron-ie* [1]. Asta o făcu să chicotească.

Nu și pe Vaness, care acum se holba de-a dreptul la ea.

– Gata, *știu!* bătu Safi din palme, încântată de propria sclipire de geniu. O să vă spun: Ne-*impresionata.* [2]

– Te rog, zisse Vaness cu răceală, oprește-te! Acum!

Dar Safi nici nu o băgă în seamă.

Safi și Vaness mergeau de ceasuri bune. Pădurile de mangrove se răsfrângeau până în adâncul junglei. Acaju și stejari, bambus și ferigi, întrerupte doar de petice galbene de iarbă.

Safi evita pe cât posibil să meargă prin câmp deschis. Ar fi fost prea expuse în cazul în care erau urmărite, iar iarba groasă, care le venea până la mijloc, era aproape imposibil de străbătut. În pădure, coroanele copacilor erau atât de dese, încât razele soarelui nu puteau pătrunde printre ele, iar plantele nu puteau crește ca să acopere așternutul de pământ, ceea ce însemna că puteau fi și mai ușor luate în vizor. Dar în junglă era apă. De două ori ajunseseră în dreptul malului de jos al unui pârâu. De fiecare dată, numai o apă mocirloasă se zărea unduindu-se, dar tot era ceva. Chiar dacă era cretoasă, vâscoasă și cu gust de pământ, tot era ceva.

Doar ce lăsaseră în urmă o pajiște întinsă, când Safi văzu că norii începuseră să se adune. Curând, avea să se pornească o furtună, așa că se opriră în dreptul unui buștean căzut. Repaosul însă le făcea să resimtă durerea de zece ori mai intens. Călcâiele lui Safi pur și simplu urlau. Gleznele gemeau. Iar setea...

Amețeala o cuprinse de cum îngenunche lângă buștean. Aproape că se prăbuși în mâini. Mușchii amorțiți se lipeau de oasele sleite, și nici împărăteasa nu o ducea mai bine. Părea că toată energia care-i mai rămăsese lui Vaness se scurgea în plantele cățărătoare care năpădiseră totul în jur.

Cel puțin, se gândi Safi, împărăteasa nu era o bătaie de cap. Îndurase totul – ba chiar și umorul ei – cu același stoicism cu care ar fi îndurat și Iseult.

Înainte să i se alăture lui Vaness sub buștean, o picătură de apă îi căzu pe creștet. Îi urmară mai multe, prelingându-i-se pe braț și lăsând urme albe și lucitoare prin praf, sudoare și cenușa care o acopereau.

Trebuia să prindă ploaia, chiar dacă s-ar fi folosit mai degrabă de pauză ca să se odihnească.

– Poți să faci o ploscă? o întrebă pe Vaness. Avem nevoie de ceva în care să strângem apă.

Vaness dădu ușor din cap. Era mai mult decât extenuată, înecându-se încă o dată în suferință. Totuși, câteva rafale de ploaie mai târziu, două vase rotunde apărură în palmele ei

netede. Unul din fiecare cătușă. Safi le luă cu grijă, ca și cum o mișcare bruscă ar fi putut s-o sperie pe împărăteasă.

Ochii îi erau atât de goi în întunericul acela.

– Mă duc înapoi, până la ultimul luminiș prin care am trecut. O să fie mai ușor să adun ploaia în câmp deschis.

– Da, răspunse Vaness cu greutate. Așa să faci.

Se strecură iar după buștean. Cu siguranță că Safi avea să se întoarcă. Sau poate nu-i mai păsa dacă rămânea singură pe veci.

Safi găsi un loc la marginea luminișului, unde niște coloane străvechi erau întinse la pământ. La fel și jumătate de zid năruit. Deși zări bucăți de marmură pe sub toate ferigile și vrejurile, nu recunoscu ruinele. Aparținuseră probabil vreunui popor uitat, înghițit – fără doar și poate – de cine știe ce imperiu acum amar de vreme.

Oricine ar fi fost, nu mai conta. Nimic nu mai conta în afară de ploaie. Cădea cu putere pe pielea lui Safi, iar ea o lăsa să i se prelingă pe corp și în gură. O lăsa să-i îmbibe rochia pătată, părul încâlcit.

Era o senzație plăcută. Avea gust bun. Motiv pentru care ropotul astupă zgomotul pașilor care se apropiau. Iarba înaltă ascundea trupurile care veneau spre ea.

Mâinile ei erau în aer, atingându-i creștetul, ochii închiși prostește. Atenția îi fu absorbită o clipă, doar o clipă, de senzația apei proaspete pe buzele ei, când un vârf de oțel îi împunse spatele.

Nu se clinti. Nu-și închise gura și nici nu avu vreo reacție cum că ar fi simțit prezența tăișului.

– Nu te mișca, eretico, și n-o să-ți facem niciun rău!

Se gândi imediat la patru lucruri deodată. Persoana cu sabia era un bărbat; vorbea în cartorrană, cu accent de muntean; vorbise la plural, de parcă ar mai fi fost și alții în luminiș; și o numise „eretică".

Un Bard al Iadului.

Căscă ochii. Ploaia i se strecura printre gene, silind-o să clipească pe când își cobora privirea, și văzu întocmai ce se aștepta să vadă.

Un Bard al Iadului stătea în fața ei, la cinci pași depărtare. Deși chipul îi era acoperit de un coif de oțel, nu aveai cum să nu observi cât de uriaș îi era gâtul. Era cel mai mare bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar cele două topoare pe care le ținea în mâini erau aproape la fel de lungi ca picioarele ei. Picăturile de ploaie sclipeau pe platoșa stacojie de metal, pe zalele de la mâneci și pe mănușile de piele – o armură care ar fi trebuit să facă zgomot. Cum de nu auzise bruta venind? Sau cum de nu-l văzuse?

Își întoarse capul să-i arunce o privire celui care vorbise în spatele ei. Ce văzu nu-i pică prea bine. Deși nu era chiar cât un uriaș, Bardul ăsta era totuși ditamai namila. Purta armură din cap până în picioare, mânuia cu pricepere sabia cea lungă, iar banderolele stacojii purtate în jurul brațelor indicau că era ofițer.

Un comandant al Barzilor Iadului.

Dacă cineva este bine înarmat și bine antrenat, o învățase Habim, *atunci fă cum îți spune. E mai bine să rămâi în viață și să aștepți prilejul potrivit să scapi decât să mori în luptă nedreaptă*.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă ea pe comandant.

– Pentru moment, vreau să rămâi pe loc!

Glasul îi răsună din coif, iar magia lui Safi nu reacționă câtuși de puțin. De parcă n-ar fi spus adevărul, dar n-ar fi spus nicio minciună.

– Pământul e ud, încercă ea încă o dată.

– Nu te preface că te deranjează!

N-o deranja. Degetele de la picioarele lui Safi erau mult prea amorțite. În genunchi simțea numai ace. Dar știa că nu trebuie să mai stăruie – mai ales când era limpede că magia nu funcționa în fața Bardului Iadului. Totul se redusese la cum picăturile de ploaie se prelingeau pe armura lui. La cum Bardul Iadului stătea la fel de nemișcat precum coloanele de marmură de la câțiva metri distanță.

Asta era clipa de care Safi fugise toată copilăria, iar pregătirea sa luase sfârșit acum. Toate acele antrenamente, lecții și manevre făcute cu Habim deveniseră o parte din ea. Cu mult înainte s-o întâlnească pe Iseult, mentorii lui Safi îi băgaseră în cap că era puternică și că putea să lupte și să se apere, că nimeni nu ar fi putut vreodată s-o pună la colț.

Safi era lupul într-o lume a iepurilor.

Cu excepția elitei forțelor de luptă, cunoscută ca Brigada Barzilor Iadului, având drept scop unic stârpirea vrăjitorilor neînregistrați din Imperiul Cartorrei. Safi își petrecuse toată viața ascunzându-se de ei, căci propria ei magie era mult prea prețioasă ca să și-o dezvăluie vreodată.

Încă de când fusese prima oară în capitala Cartorrei, pe când avea doar cinci ani, unchiul și tutorii săi îi spuseseră că nu avea cum să se lupte cu Barzii Iadului. Nu avea cum să-i înfrângă. Unchiul Eron însuși fusese destituit, în mod deloc onorabil, din poziția de Bard al Iadului, iar el știa mai bine ca oricine de ce era în stare Brigada. *Când le vezi armura stacojie,* obișnuia el să-i spună, *fugi în partea cealaltă, căci, dacă te apropii prea mult, o să-ți simtă magia. O să vadă ce ești cu adevărat*.

O fi fost Safi un lup, însă Barzii Iadului erau lei.

Vaness e încă acolo, se gândi Safi. Ea, care putea opri explozii cu magia sa ori putea nărui munți întregi… un leu nu era nimic, în fața Împărătesei Fierului.

Iar Vaness avea să bage de seamă că Safi lipsește. Mai devreme sau mai târziu, avea s-o caute și să vadă ploștile vărsate.

– Zander! strigă comandantul și sabia se adânci și mai mult în spatele lui Safi. Ajută-l pe Lev!

Uriașul dădu din cap și se răsuci pe călcâie, dispărând în iarbă, în tăcere. O tăcere cam nefirească.

Safi se întoarse spre comandant, neluând în seamă tăișul care-i intra prin rochie, felul în care el o privea de sus, o pereche strălucitoare de ochi dinlăuntrul coifului negru.

– Dă-mi drumul! spuse ea, rotunjind vocalele în cartorrană și imitând cel mai regal accent posibil. Accentul Bardului era cel din copilăria lui Safi, accentul neștiutorilor din domeniile de la munte. Avea să-l zdrobească cu glasul ei regal: Nu vrei să mă ai ca dușman, Bardule!

Sabia se înfipse și mai mult. O durere îndepărtată și rece mușcă din carnea sa.

Un zgomot ușor întrerupse ropotul ploii. El izbucnise în râs. Un sunet ciudat, necunoscut – ca o rafală bruscă de vânt. O nouă dezlănțuire a furtunii.

Când vorbi din nou, în glas i se simțea o ușoară urmă de amuzament.

– Nu, Safiya fon Hasstrel, ai dreptate, n-aș vrea să-mi fii dușman!

Auzindu-și numele, curajul îi pieri. Fu cuprinsă de senzația căderii în gol, a unei căderi prea rapide.

– Dar adevărul este, continuă, neluând în seamă greața care i se aduna în gât lui Safi, că din logodnicul tău vreau cu atât mai puțin să-mi fac un dușman. La urma urmei, împăratul Henrick este cel care îmi ține lesa și unde îmi arată, acolo mă duc. Și pun mâna pe cine vrea el.

A câștigat, se gândi Safi, consternată. Împăratul Henrick îi distrusese nava, iar acum pusese mâna pe ea.

Cartea Soarelui fusese trasă de către împărat dintr-o singură mână proastă. Cartea Împărătesei trebuia să fie încă în pachet.

Doar că nu mai era. Fusese trasă și ea, iar adevărul o lovi pe Safi abia câteva minute mai târziu. Ploaia devenise o burniță fină, când o nouă siluetă își făcu apariția în luminiș. Cu un arc în mână, al treilea Bard al Iadului era de departe cel mai mic dintre ei.

– Domnule comandant Fitz Grieg, spuse Bardul Iadului, un glas de femeie. Am recuperat-o pe împărăteasă!

Veni apoi și uriașul. Zander. În brațele lui zăcea o Vaness fără simțire, cu un guler gros, de lemn, prins în jurul gâtului.

Safi știa gulerul ăla. Îl văzuse de suficiente ori când era mică, iar groaza față de el făcea parte din copilăria ei, la fel ca Barzii Iadului. *Gulerul ereticului este ceea ce le pun Barzii Iadului prizonierilor,* obișnuia să-i spună unchiul Eron. *Gulerul anulează orice magie periculoasă. Până și lupii devin iepuri*.

Se simți panică o clipă. Nu mai exista scăpare acum. Nu tu luptă, nu tu fugit. Safi intrase într-un mare bucluc și nu era nimeni care să-i vină în ajutor.

Ce-ar fi făcut Iseult?

Răspunsul îi veni imediat. Era lecția care-i plăcea lui Habim cel mai mult dintre toate: Iseult și-ar studia adversarii. Și-ar studia terenul, apoi și-ar alege câmpul de luptă.

– Lev, cât o să fie inconștientă împărăteasa?

Comandantul se adresă celui mai mic Bard, timp în care legă încheieturile lui Safi cu o funie udă și aspră. Ea nu se zbătu, nu opuse rezistență.

Dar, în ciuda așa-zisei sale supuneri, Safi ținu pumnii strânși și încheieturile cât mai bine ascunse.

– A fost o doză mare, răspunse Bardul pe nume Lev răgușit și nedeslușit, cu un accent din mahalalele pragheze. Iar Înălțimea Sa este o femeie mititică. Cred c-o să-și revină abia peste câteva ore.

– Poți s-o duci atâta timp? întrebă comandantul, adresându-i de data asta întrebarea uriașului, care încerca pentru ultima oară legăturile lui Safi.

Durerea urca în brațe. Pumnii deja o săgetau. Însă nu avea de gând să-i desfacă. Nu până nu s-ar fi îndepărtat comandantul.

– Da, domnule comandant, răspunse Zander atât de încet, încât glasul parcă i se pierduse în țârâiala ploii care aproape se oprise. Am trecut pe lângă o așezare acum un ceas. Poate vom găsi un cal acolo.

– Sau măcar niște încălțări pentru doamne, interveni Lev.

– Bun așa! fu de acord comandantul și în sfârșit plecă.

Safi își relaxă mâinile. Ușurarea, fie ea puțină, îi răsună în brațe. Sângele începu din nou să-i pompeze în degete.

O așezare însemna un popas, iar un popas, un prilej.

Mai ales dacă Safi putea să-și studieze adversarii până atunci. Nu ea începuse toate astea, dar, pe focurile iadului!, avea să le pună capăt.

Când comandantul lătră „În picioare, eretico!“, Safi se ridică în picioare.

Iar când lătră „Mergi, eretico!“, Safi începu să meargă.

8

După ce plecă de la așezarea Puriștilor, Aeduan își îndreptă pașii spre pădurile Nubrevnei. Nu avea o destinație anume, dar, de vreme ce Corlant pusese doi oameni pe urmele lui, Aeduan trebuia să *pară* că ar fi avut un scop.

Îi lăsă să-l urmărească o vreme, înainte să-și folosească magia maximum. Alergă mai repede și mai repede, până când mirosul celor doi îi dispăru cu totul din nări. Se îndepărtă suficient de mult, cât să facă nestingherit popas într-un luminiș cu tufișurile dese, printre care însă tot se strecurau razele înnourate. Aici Aeduan cercetă vârful de săgeată.

Nimic. Niciun miros, cum nu avea nici Vrăjitoarea Firului.

Dar simțea alte mirosuri. Slabe și amestecate, de parcă ar fi pus și altcineva mâna pe vârful de săgeată. Mirosul lui Corlant se simțea pătrunzător dincolo de petele de sânge. După care, spre suprafață, era un miros de șemineuri și lacrimi.

Totuși, nimic de-al Vrăjitoarei Iseult.

Aeduan voia să știe motivul. Sângele ei nu avea deloc miros sau pur și simplu nu putea să-l simtă?

Pipăi cu degetul vârful de săgeată și fu cuprins de o amintire. Neclară, la început. Un chip alcătuit din lumina lunii și din umbre. Un far străvechi și o plajă cu nisip. Un cer înstelat, în mijlocul căruia se afla Vrăjitoarea Firului.

În noaptea aceea, fusese mai deșteaptă decât Aeduan, distrăgându-i atenția cât să se asigure că prietena ei era în afara primejdiei. După care, se aruncase din far, o săritură care ar fi omorât-o, dacă Aeduan nu s-ar fi dus după ea. Însă știuse că avea s-o facă și că, în cele din urmă, avea să-i atenueze căderea.

Apoi, după ce-i cruțase viața lui Aeduan pe plajă, chipul i se schimonosise de durere, iar sângele îi îmbibase bandajul de la braț.

O rană de săgeată – Aeduan știa acum –, care avea legătură cu părintele Corlant. Cu preotul purist și pervertit din slujba tatălui său.

Aeduan scoase un oftat. Degetele lui se încleștară pe vârf.

Nu-i rămâneau decât două opțiuni, două fantome pe care putea încerca să le urmărească: fata cu sânge fără miros sau talerii care nu lăsaseră nicio urmă.

Înainte ca Aeduan să lase cufărul de fier în scorbura trunchiului de copac, însemnase monedele cu câteva picături din propriul sânge. Știa prea bine mirosul propriului sânge; putea oricând să-l dibuiască. Însă până acum nu reușise să prindă nici măcar mirosul monedelor însemnate – cu atât mai puțin să le dea de urmă și să le ia înapoi. Era ca și cum ar fi fost ascunse sub o mantie din fibră de salamandră și abia acum le simțea mirosul.

Simți din nou: ceva îi gâdila ușor magia, o unduire ademenitoare la suprafața unui izvor.

Aeduan sprintă într-o secundă, cu o viteză mânată de magie, de două ori mai mare ca până acum și pe care nu o putea susține mult timp. Dar era pe aproape. Mirosul talerilor era prea aproape ca să riște să-l piardă.

În depărtare simți alte două mirosuri de sânge. Sânge pervertit. Sânge murdar. Oamenii erau rareori o amenințare pentru el, așa că nu-i luă în seamă și-și văzu de drum. Traversă un pârâu, un desiș de rochița-rândunicii cam veștejite, după care trecu drept printr-un luminiș acoperit cu un covor de ferigi.

Abia când capcana de urși se încleștă în jurul piciorului drept al lui Aeduan, abia când dinții ei de fier îi zgâriară osul, iar mirosul propriul sânge inundă pădurea, abia atunci își dădu seama că intrase pe un drum nomatsi.

Idiot. De trei ori idiot. Poate că nu era în stare să traverseze un drum nomatsi, dar cu siguranță putea să îl ocolească. Acum, fie că voia sau nu să-și vindece rana, ea s-ar fi vindecat oricum. Nu putea să aleagă ce parte din magia lui să trezească la viață. Dacă era rănit, magia îl vindeca necondiționat.

Sângele țâșni, înroși acele de pin și ferigile și se scurse până la o rază de soare, la doar câțiva pași de care îl așteptau monedele. Un sac aproape gol. Nu mai mult de patruzeci, dacă era să le numere din ochi.

Patruzeci din cele o mie cinci sute.

Aeduan se uită la cele trei monede care străluceau în lumina slabă a soarelui. Se rostogoliseră din sac, argint pătat cu maroniu. Batjocorindu-l. Râzând de el.

Două săptămâni mersese pe urma talerilor și *iată* unde-l adusese urmărirea. Într-un luminiș plin cu capcane de urși, cu piciorul drept rănit și prea puțini taleri ca să cumpere măcar un cal.

Scrâșni din dinți; zgomotul îi răsună în urechi, pe când își cobora privirea spre capcana de urși. Piciorul îi era făcut praf.

De nerecunoscut de la genunchi în jos. Gamba toată era sfâșiată până la os, fâșii de mușchi și carne atârnând în afară.

Muștele aveau să vină curând.

Și mai era și durerea. Aeduan nu putea să n-o ia în seamă. La urma urmelor, durerea era ceva nou pentru el.

Trase adânc aer în piept, lăsându-l să-i umple pântecele. Să i se rostogolească de-a lungul șirei spinării. Fusese primul lucru pe care-l învățase călugărul: cum să respire, cum să separe. *Un om nu este mintea lui. Un om nu este trupul lui. Ele sunt doar simple unelte, cu ajutorul cărora un om poate lupta în continuare*.

Aeduan expiră, numărând metodic și urmărind cu privirea cum sângele i se prelinge în afară. Cu fiecare număr și cu fiecare gură de aer expirată, lumea părea să se îndepărteze. De la briza pe care o simțea în fluierul piciorului până la muștele de pe fâșiile de mușchi și la sângele care curgea – toate se pierdeau undeva într-un plan îndepărtat.

Apoi nu mai simți nimic. Nu era decât un ghem de gânduri. De acțiuni. Nu era mintea lui. Nu era trupul lui.

Când ultima gură de aer îi ieși din plămâni, se aplecă și apucă de fălcile capcanei. Un mormăit, o izbucnire de forță, iar fierul mugi cu putere.

Încet – luptându-se cu greața care năvălea în valuri mari de căldură –, își trase piciorul din capcană.

Zdrang! Se închise la loc, azvârlind fărâmele de carne prin tot luminișul. Cercetă degrabă primprejur, dar nu mai era altceva de evitat. Simți mirosul unor cadavre nu departe, dar nu reprezentau o amenințare. Așa că se așeză. Vraja lui începuse deja să-l vindece, picătură de sânge cu picătură de sânge.

Însă îi consuma atât de multă energie. Prea multă. Întunericul începea deja să se strecoare.

Totuși, înainte să alunece în nesimțire, un miros de fum umed îi gâdilă nările. Ca niște focuri de tabără stinse de ploaie. În ciuda celei mai fierbinți dorințe, chipul mamei îi apăru în gând, împreună cu ultimele cuvinte pe care i le spusese.

Fugi, copilul meu, fugi!

După ce-și răspândi simțurile Firvrăjii ei cât mai departe posibil și-și dădu seama că niciun Spintecat, urmăritor ori vreo altă creatură nu stăteau la pândă prin apropiere, Iseult tăie plasa, eliberându-se.

Lovi pământul cu o bufnitură, pe care *abia* reuși s-o prefacă într-o rostogolire. Apoi începu să cerceteze terenul centimetru cu centimetru. Toate semnele indicau că tribul nomatsi trecuse pe acolo nu demult. Ridicaseră o tabără mare în pădure și,

judecând după capcanele, urmele și proviziile împrăștiate peste tot, plecaseră în grabă.

O grabă prea mare ca să-și șteargă propriul drum nomatsi, și totuși, orice i-ar fi pus pe fugă, acum dispăruse. Așa că Iseult luă din jur tot ce găsi folositor, fiind recunoscătoare că nu dăduse ochii cu nimeni. Că nu fusese nevoită să demonstreze că era o nomatsi ca ei.

În timp ce căuta, își făcu în minte o listă cu lucrurile de care avea nevoie. *Ulei pentru pumnal. O tocilă. Mai multe ustensile portabile pentru mâncat. Un sac mai mare în care să încapă totul.*

Se adânci și mai mult în tabără, oprindu-se la fiecare câțiva pași. Încerca să detecteze, să simtă orice Fir, orice ființă vie.

Era prima lecție pe care o învățase Habim pe Iseult: să urmărească tot timpul – *tot timpul* – ce era în jurul ei. Uneori se lua după ea, doar ca să vadă cât îi trebuia să bage de seamă că venea pe urmele sale. Că se furișează tot mai aproape. Că își scoate pe nesimțite cuțitul de la cingătoare.

Prima oară, nu-l simțise decât după ce se năpustise asupra ei. Firele îl trădaseră în cele din urmă. Totuși, se așteptase să nu-l observe deloc, iar Iseult își dădu seama că avea un avantaj.

Putea vedea țesătura lumii. În orice moment, se putea retrage în interiorul ei și să *simtă* pur și simplu tot ce era în jur. Ce Fire se răsuceau și unde, ce simțeau unii oameni și cum puteau să ia sau nu legătură cu ea.

Era un simț pe care și-l exersa. De fapt, deveni obsedată de el, iar retragerea în acea țesătură la fiecare câteva minute ajunse în cele din urmă un instinct firesc. Crescu și raza ei de acțiune. Cu cât se întindea mai mult, cu atât afla că simțurile Firvrăjii ei puteau ajunge din ce în ce mai departe.

În a zecea încercare, când Habim o urmărise pe Iseult pe străzile din orașul Veñaza, ea reușise să-l observe de la depărtare de o stradă, furișându-se apoi pe o alee, înainte ca el s-o poată prinde.

Astăzi, în tabăra abandonată, Iseult proceda întocmai. La fiecare câteva bătăi de inimă, simțea țesătura pădurii. Localiza eventualele Fire.

Nu era nimeni prin preajmă.

Așa că, obiect cu obiect, Iseult găsi tot ce avea nevoie. Ascuns pe sub pietre ori prin iarbă, fiecare lucrușor pe care îl consideră a-i fi de folos fu îndesat în sacul ei. Chibrituri focvrăjite, o frigare, un bol de ceramică și o tocilă mică. Le cântări. Le curăță. Apoi se porni să găsească un adăpost înainte de începerea ploii.

O proeminență de calcar fu primul loc pe care îl găsi, iar împreună cu resturile focului lăsat în urmă, găsi de cuviință că era la fel de bun ca oricare altă tabără. Și chiar la timp, căci ploaia se strecurase deja pe sub boltă, hrănind mușchiul și lujerii care se furișaseră înlăuntrul micului adăpost. La fiecare câteva minute, un fulger se dezlănțuia. Inunda cu lumină tabăra abandonată, pe care Iseult o trezise la viață.

Iseult puse pe foc un lipan, urmărind cu privirea pierdută în gol cum i se înnegrește pielea. Abia după ce îndepărtă peștele de flacăra plăpândă își dădu seama că-și pierduse monedele. Trei fulgere trecură, timp în care chibzui ce să facă.

Le pierduse probabil pe unde trecuse. Doar că vorbele lui Mathew îi răsunau în minte: *Nu ai de unde să știi ce va urma, iar banul este limba pe care o vorbește orișicine*.

În regulă, atunci. O să se ducă înapoi. Dar, mai întâi, avea să mănânce lipanul. Zemos, gustos, proaspăt, îl dădu gata în câteva secunde. Găti și mănâncă apoi un al doilea pește, pe care-l savură cu mai multă grijă, cu mai multă atenție.

În cele din urmă, ploaia deveni o burniță fină, așa că, după ce găti și ultimii doi pești rămași – pe care urma să-i mănânce mai târziu –, stinse focul și făcu cale-ntoarsă. Până la capcanele de urși.

Până la Vrăjitorul Sângelui.

Preț de câteva minute lungi, Iseult îl cercetă din cap până în picioare. Era limpede că-și pierduse simțirea, întins cât era de lung în noroi. Hainele îi erau ude leaorcă și pătate de sânge. Piciorul era făcut praf.

O mie de întrebări îi năvăliră în gând lui Iseult. Dar niciuna nu era mai poruncitoare decât îndemnul: *Fugi!*

Totuși, nu se clinti. Nici măcar nu respira, iar fără Safi care s-o ghideze, fără Firele ei care să-i arate ce să simtă, Iseult nu putea decât să se întrebe de ce plămânii stăteau să-i spargă pieptul. De ce inima îi bătea atât de iute.

Punga cu monede o aștepta în inima luminișului. Chiar dacă ploaia spălase anumite porțiuni, Iseult tot putea să distingă pașii pe care-i făcuse Vrăjitorul Sângelui. Vedea urmele dinspre vest pe care le lăsase când se împiedicase în luminiș. Unde țâșnise înspre monede, erau pași mai lungi, mai adânciți.

Venea după argint, se gândi Iseult. Chiar dacă nu știa încă *de ce* și *cum*, nu reușea să oprească senzația de certitudine care i se prelingea în josul șirei spinării. Talerii de argint erau importanți; Vrăjitorul Sângelui îi voia.

Așa cum obișnuia să spună Habim: *Folosește-te de orice ai la îndemână*.

Cu băgare de seamă, Iseult pătrunse în luminiș. Când văzu că Vrăjitorul Sângelui nu mișcă, în ciuda lipăitului pe care-l

scotea pământul moale sub tălpile ei, păși mai hotărât. Ajungând în dreptul pungii cu monede, aruncă o privire înăuntru. Sclipeau la fel cum și-i amintea, cu însemnul vulturilor cu două capete mânjite de maroniu. Acoperite de sânge.

El trebuie să se fi luat după mirosul sângelui.

Iseult se întoarse atunci spre Vrăjitorul Sângelui. O capcană mânjită de sânge se afla la un braț depărtare, muștele roind în jurul ei. Bucăți de piele și tendoane atârnau de fălcile închise. Vrăjitorul Sângelui călcase drept în ea, iar acum se vindeca.

Mizerie și carne moartă ieșeau dintre faldurile mușchiului distrus. Scotea un fel de scrâșnet, de pleoscăit, care se auzea pe deasupra ropotului ploii.

Să privești era aproape de necrezut. Inuman, așa părea acest dar al vindecării propriului trup. Puterea Vidului. Puterea unui demon.

Însă Iseult se uită la Vrăjitorul Sângelui care dormea, la fața lui murdară, și nu văzu un demon zăcând neputincios dinaintea ei.

Înghiți cu greu.

Deși îl înfruntase pe Aeduan de trei ori până acum, era prima oară când putea să se uite la el. Să-l *vadă* cu adevărat.

Nu era tocmai cum se așteptase ea.

Poate pentru că în somn nu există tensiunea mușchilor, gata de atac. Nici aerul disprețuitor. Nici nevoia prădătorului de a-și ascunde ochii.

Chipul lui părea pașnic, capul ușor înclinat, liniile gâtului bine întinse. Avea buzele palide ușor întredeschise, iar genele lungi și groase fluturau la fiecare răsuflare.

Era mai tânăr decât și-l închipuise Iseult. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, după părerea ei. Însă *părea* mai în vârstă, cu glasul lui răgușit, cu vorba sa pretențioasă.

Și, după cum se purta, de parcă străbătea lumea de mii de ani și avea de gând s-o străbată încă pe-atât.

Bărbatul ăsta tânăr o urmărise pe Iseult pe străzile din orașul Veñaza. Îi aruncase un zâmbet crud, ochii lui de culoarea cristalului năpădiți de roșu. Dar tot el îi salvase viața, când erau în Lejna. Cu mantia din piele de salamandră și cu o singură frază: *Mhe varujta. Încrede-te în mine ca și cum sufletul meu ar fi al tău.*

În momentul acela, Iseult se întrebase de unde știa asemenea cuvinte. Cum de vorbea limba nomatsi ca un localnic.

Dar acum... acum vedea prea bine. Datorită ploii care-i lipise hainele de trupul ce urca și cobora, vedea limpede forma lui zveltă. Era musculos, da, dar nu mătăhălos. Avea un trup făcut pentru viteză.

Era un corp nomatsi, întocmai cum pielea care se ivea printre rupturile pantalonilor dovedea că avea o piele nomatsi. Palidă ca luna.

Mhe varujta.

Totuși, nu era un membru al tribului. Ochii nu îi erau la fel de alungiți ca ai lui Iseult, și nici părul la fel de negru precum cerul nopții.

Cu mai multă băgare de seamă și mai încet decât s-ar fi crezut în stare, Iseult îngenunche în dreptul Vrăjitorului Sângelui. Cingătoarea sclipea de la ploaie, tecile cuțitelor se ridicau și coborau în ritmul respirației lui. Iseult își trecu degetele peste catarama mare din fier care se odihnea în adâncitura dintre piept și umăr. Ca s-o desfacă, ar fi însemnat să-i atingă pielea, căci catarama pătrunsese prin cămașă, sfâșiind țesătura de bumbac.

Până la piele. Piele palidă de nomatsi.

Pielea unui bărbat.

– Prostovană pretențioasă ce ești! scuipă ea în cele din urmă cuvintele și, într-o izbucnire, desfăcu catarama.

Pielea lui Aeduan era caldă. Surprinzător de caldă, având în vedere răpăiala rece a ploii. Degetele ei trebuie să se fi simțit ca de gheață pe...

Respirația îi tresăltă. Ea încremeni.

Nu se trezi, iar după ce rămase o clipă cu privirea ațintită asupra chipului adormit, își reluă lucrul. Mai iute acum, scoțând cureaua de piele de sub el.

Pentru numele zeiței, ce greu mai era!

O singură ridicătură. O secundă. Cureaua fu eliberată cu un îngânat al tecilor și al cataramelor.

Odată îndepărtată cingătoarea, nu avu cum să nu observe sângele de pe cămașa lui Aeduan. Nu provenea de la o singură rană, ci de la șase mai mici, dispuse la distanță egală și late de trei centimetri. Două sub claviculă, două pe piept și două pe abdomen.

Iseult atârnă cingătoarea pe umăr și se depărtă cu grijă. Lăsă punga cu monede unde era și se întoarse în tabăra ei.

Acolo ascunse cuțitele Vrăjitorului Sângelui și așteptă să se trezească.

9

Cele șaisprezece dangăte de clopot sunară și se stinseră, iar Cam tot nu se întorsese cu mâncarea. Fiindcă nu putea sta locului – calea sigură către nebunie, așa cum obișnuia să-i spună mătușa Evrane –, Merik se sili să facă ceva, să dea jos cărțile de pe masa din bucătărie, de pe bufet, de pe pat.

Un zgomot. Merik se întoarse pe călcâie, scăpând pe jos o carte. Magia lui se trezi la viață...

Nu era decât fereastra. Oblonul era deschis și lovise în marginea geamului. Încet, îi veni inima la loc.Vântul lui nu se liniști până când nu se duse în dreptul ferestrei.

Afară burnița. O negură cenușie peste un oraș umbrit. Nu avu cum să-și evite propria reflexie, cu lumina slabă a felinarului din spatele său.

Furia îi întoarse privirea.

În ciuda unduirilor și a neregularităților din sticla deformată, petele roșii și fără păr erau întru totul ale lui. Urmări ale exploziei. Fără să mai stea pe gânduri, deschise larg fereastra, prinzând cu degetele încuietorile prea puțin cunoscute, și închise bine oblonul.

Dar, datorită obloanelor de dincolo de fereastra închisă, reflexia deveni și mai pronunțată. Toată partea dreaptă a feței, până peste ureche, era doar o porțiune uriașă și lucioasă de piele înroșită, cu cercuri fine și negre de jur împrejur. *Murdărie,* se gândi el, de vreme ce nu mai făcuse o baie așa cum trebuie de zile bune.

Explozia îl lovise pe toată partea dreaptă, așa că umărul, brațul și piciorul – toate fuseseră atinse de flăcări nemiloase.

Merik aruncă o privire îngrijorată spre ușă, care însă rămase încuiată. Cam nu putea să dea buzna înăuntru, nu fără ca el să desfacă vraja de pe lacăt. Cu o grijă metodică, își suflecă până sus cămașa. De unsprezece zile își tot cerceta rănile și nu reușise să vadă decât o parte din imaginea de ansamblu. Doar o fărâmă din adevăratul monstru care stătea acum în fața ferestrei.

Cu ochii ascunși sub glugă, își privi trupul oglindit în geam. Murdăria, dacă într-adevăr asta era, se adunase la marginea pielii rozalii care-i acoperea partea dreaptă. Negreala se întindea și mai jos, strângându-se într-un strat gros pe piept. În dreptul inimii.

Se impunea o baie, hotărî el, de îndată ce va avea timp. De îndată ce străzile nu aveau să mai mișune de Forțele Regale. Imediat cum obținea ce avea nevoie din Donjonul lui Pin.

Păși spre dreapta, întorcându-se să-și cerceteze spatele. Murdăria se întindea și în josul umerilor. La fel și arsurile, deși mult mai puține.

– Menit să fac lucruri mărețe? murmură el când își punea cămașa. Știu că asta spuneai mereu, Kullen, dar iată-mă acum! Ar fi trebuit să fiu mort, dar încă sunt în viață.

De îndată ce Merik rosti aceste vorbe, o amintire ieși la suprafață. *Ar trebui să fii mort, iar mama să fie încă în viață*.

Merik pufni amuzat. Evrane spunea mereu că Vivia nu vorbise serios când bălmăjise asta la înmormântare. Văzând trupul mamei zdrobit, după ce se aruncase cu nesaț de pe pod, durerea o făcu pe Vivia să spună cuvinte crude și necugetate.

Însă Merik știuse de atunci adevărul – îl știa și acum. Vivia îl învinovățise întotdeauna pe Merik pentru melancolia mamei lor. Când Jana se refugia în pat, unde zăcea zile întregi, când Jana își ducea cuțitul la vene, când Jana își încuia copiii în cameră săptămâni în șir, Vivia devenea mai rece. Și mai rece. Căci, în mintea ei, mama lor căzuse pradă întunericului numai după ce-l născuse pe Merik.

Poate că era adevărat, chiar dacă mătușa Evrane susținuse întotdeauna contrariul. *Întunericul Janei s-a trezit când s-a măritat cu fratele meu*, obișnuia Evrane să spună. *Nu după ce te-a avut pe tine*. Și totuși, Merik nu prea o credea. Mai ales că relația lui Evrane cu fratele ei nu era cu nimic mai bună decât cea a lui Merik cu Vivia.

Firește, în ura ei, Vivia mersese mai departe decât Serafin: încercase să-l elimine de tot pe Merik. Nu numai că își elibera calea spre a domni după cum i se cuvenea, dar se răzbuna și pentru suinuciderea pe care Merik nu o provocare.

Totuși, Vivia nu reușise să-l omoare.

Iar acum venise rândul lui Merik.

Când se întoarse Cam, era udă leoarcă. Merik îi deschise ușa când bătuse, iar ea păși înăuntru, cu apa șiroind și lăsând urme ude în spate.

Merik așteptă până se închise ușa la loc, apoi luă în primire mâncarea pe care fata o ținea strâns la piept. Pâine tare,

legume trecute și fructe smochinite – toate împachetate într-o pânză țesută, zdrențuită și lată.

Merik luă mâncarea de la pieptul înghețat, din mâinile ei umede din cauza ploii, și, după ce bălmăji niște vorbe de mulțumire, se îndreptă spre chiuveta uscată. Deși unele dintre clădirile din Lovats aveau instalație apăvrăjită, apartamentul lui Kullen nu se număra printre ele.

Cum Cam nu-l urmă, aruncă o privire înapoi.

– Ce s-a întâmplat?

Fata înghiți în sec. Apoi înaintă timid, frecându-și brațele reci și evitând privirea lui Merik.

– Oamenii de pe străzi vă spun Furia, domnule.

Aha. Deci așa îi rămăsese numele.

– Nu mai sunt atât de mulți soldați acum, continuă ea, dar cei care au rămas... Ei bine, vă caută. Caută... Furia.

Oftând din greu, Merik lăsă fructele și legumele în chiuvetă – o căpățână veștejită de fenicul, patru napi grași, acoperiți cu un strat gros de pământ, și șase prune albăstrui, atinse doar puțin de o putreziciune maronie. Bucata rotundă de pâine de orz era suficient de tare cât să-ți rupi dinții în ea, așa că Merik o împachetă înapoi în pânza umedă și o așeză pe masă ca să se mai înmoaie.

Gândul îi era tot acolo, sprâncenele încruntate.

– E oare cu putință să ajungem până la Donjonul lui Pin? Cu toți soldații ăștia care mă caută? Își întoarse privirea spre fată, care-și ținea buzele țuguiate. O expresie pe care Merik începuse s-o recunoască drept una gânditoare.

– Sunteți sigur, domnule... Adică...

Își drese glasul, repezindu-se la chiuvetă, unde, cu o grabă surprinzătoare, se apucă să curețe pământul de pe napi cu degetele. Cicatricia de pe mâna ei stângă se strângea și se întindea.

– Poftim? spuse Merik, făcând un pas înainte.

Cam se apucă să curețe cu și mai mult avânt.

– Sunteți sigur că vreți să mergeți la Donjonul lui Pin, domnule? Dacă... dacă nu sora dumneavoastră a încercat să vă omoare?

Fierbințeala cuprinse gâtul lui Merik.

– Ea a fost! Nicio emoție, nicio afectare. Știam că ea a fost dinainte de Piața Judecății și nici acum nu am vreo îndoială.

– Doar pentru că ea conduce Donjonul lui Pin, îl provocă apoi Cam, nu înseamnă că tot ea e asasinul!

Fierbințeala se răspândi în trupul lui, cuprinzându-i acum șira spinării.

– Știu că ea a fost, Cam! Am fost o piedică în calea planurilor ei încă de când m-am mutat înapoi în capitală. Iar acum… acum, continuă el, fierbințeala ajungându-i în plămâni. Există o legătură directă între Vivia și asasin. Nu-mi lipsește decât ultima piesă a dovezii, băiete. Ceva palpabil, pe care să-l înaintez Înaltului Consiliu. Și, cu siguranță, am să găsesc acel ceva la Donjonul lui Pin.

– Și dacă nu?

Vocea lui Cam era acum mai mult decât o șoaptă, însă ceva din tonul ei îl făcu pe Merik să se oprească.

Își strânse degetele pumn. Încheieturile mâinii îi trosniră.

– De unde ai scos-o și pe-asta? o întrebă.

Ea începu să curețe și mai vârtos, un scrâșnet puternic acoperindu-i vorbele.

– Pur și simplu, domnule. Am auzit ceva pe stradă. Ceva de rău. Ceva care mă face să mă gândesc... Ei bine, ceva care mă face să cred că nu sora dumneavoastră este în spatele acestor întâmplări.

– Și ce-ai auzit, mai exact?

– Că a fost și o a doua explozie. Precum cea de pe *Jana*, domnule, iar oamenii spun că a fost mâna cartorranilor. Sau poate a neamului dalmotti. Dar mai zic și că, indiferent cine ar fi în spatele atacului, sunt aceeași care au aruncat în aer cealaltă corabie.

– Care cealaltă corabie? întrebă Merik, iar inima mai că-i sări din piept.

– Vai, domnule! se opri Cam din curățatul napului pe care îl ținea în mână, tremurând din tot corpul. Corabia împărătesei Marstokului. Toți cei de la bord au fost uciși. Printre care și... și domna pe care am adus-o noi pe *Jana*. Safiya fon Hasstrel.

Vivia nu găsi nimic nou în subterane. Doar și mai mulți păianjeni, miriapozi și amfibieni puși pe fugă și, deși credea că nu avea să-i ia mai mult de câteva ore să mute pietrele din surpătură, stratul de moloz părea mai gros ca niciodată.

Frustrarea, însă, îi făcea bine. Savura cum i se încleștau maxilarele, în timp ce-și croia drum pe Aleea Vulturului, prin ploaia care cădea fără prea mare tragere de inimă. Se *folosea* de frustrare ca să-și prefacă masca într-un rânjet de nepătruns, astfel încât, până ajunse la unul dintre cele mai mari turnuri de pază ale orașului, redeveni o Nihar.

Urcă în turn, înclinând politicos din cap când soldații o salutau unul cât unul, cu pumnul în dreptul inimii. Era atât de diferit de Sala Luptelor. Nimeni n-o privea în batjocură. Nimeni nu aștepta cu nerăbdare să se împiedice, să cadă și să

dea greș. Vivia se încredea în acești oameni cu prețul vieții și știa că, la rândul lor, ei făceau la fel.

– Bormin, Ferric, îi salută ea pe cei doi bărbați care păzeau ușa de la ultimul nivel din turn, înainte să pășească afară, în ploaie. Se îndreptă spre ofițerul de pe parapet, o femeie înaltă, lată în umeri, pe nume Stacia Sotar sau Stix, cum era cunoscută printre cei care-și câștigaseră acest privilegiu.

Pielea neagră a lui Stix lucea de la ploaie, iar părul ei lung și dat pe spate era lipit de cap. Îi făcu Viviei cu mâna, semnul ei de Vrăjitoare – un triunghi întors, care însemna că era o Vrăjitoare a Apei deplină – se întinse cât era de lung.

În vreme ce Vivia putea să controleze apa doar în stare lichidă, Stix controla elementul sub *toate* aspectele lui. De la gheață la abur și la furtuni dezlănțuite. Iar în vreme ce Vivia avea nevoie de o sursă de apă prin apropiere din care să-și tragă forțele, Stix putea invoca vapori de apă chiar din aer.

Ca de obicei, Stix se uită la Vivia cu ochii ei miopi în timp ce se apropia. De îndată ce-și dădu seama cine venise pe meterez, salută cu „domnule". Întotdeauna i se adresa astfel Viviei – nu cu „Înălțimea Ta", nu cu „prințesă". Pentru Stix, Vivia rămânea căpitanul navei.

Pentru Vivia, Stix era... *Prea bună pentru mine*.

Vivia își potrivi expresia feței după încruntătura serioasă a lui Stix, înainte să scoată ocheanul din buzunarul hainei. Din vârful turnului, cel mai înalt loc din oraș, putea vedea limpede peste acoperișurile de toate felurile, până dincolo de vale și de fermele din depărtare. Chiar și cu ploaia care cădea, gospodăriile colorate ieșeau în evidență în mijlocul acelui verde strălucitor.

Vivia iubea marea. Turcoazul nesfârșit al valurilor înspumate. Acceptarea faptului că tot ce despărțea viața de moarte era niște lemn smolit și credința în bunăvoința lui Noden.

Însă iubea priveliștea cu atât mai mult. Greutatea orașului Lovats care se întindea sub ea. Viața înverzită care palpita dinaintea ei.

Aici era acasă.

Marea le îngăduia oamenilor să o străbată o vreme, însă asta era o alianță instabilă. Temperamentul ei capricios putea abate asupra lor nori de furtună după bunul plac. Întocmai ca ceilalți membri Nihar. Uscatul, pe de altă parte, îi întâmpina cu brațele deschise pe oameni, atâta vreme cât ofereau pe cât cereau. Parteneri. Prieteni. Familii de Fir.

Vivia își umezi buzele, ducându-și ocheanul la ochiul stâng. Apoi la cel drept. Însă nu zări nici urmă de nori amenințători. Doar o negură cenușie ce se întindea de-a lungul văii. Până și

Santinelele lui Noden, de la capătul podului de apă din Sud, păreau doar niște siluete negre pe fundalul cerului de amiază. Digul de deasupra podului de apă din Nord arăta ca întotdeauna: un zid monoton, scăldat în lumina soarelui, cu o crăpătură cârpită stângaci, ce-l brăzda până în inimă.

Încă o treabă de care Înaltul Consiliu refuzase să se ocupe așa cum ar fi trebuit.

Oftând, își îndreptă ocheanul spre Podurile de Apă ale lui Stefin-Ekart ce înconjurau valea de la munți până la Platoul Lovats, fiecare la fel de lat ca râul din care se hrănea. Se înălțau atât de sus deasupra văii, încât stratul de nori le privea de jos ori de-a lungul corăbiilor ce stăteau cocă lângă cocă.

Atâtea corăbii, atâția nubrevnani și niciun loc în care să se ducă. Cel puțin, până când găseau orașul subteran.

Stix își drese glasul.

– Sunteți bine, domnule? Păreți... dus pe gânduri.

Tresărind, Vivia aproape că scapă ocheanul din mână. Încruntătura îi dispăruse. *Fără regrete. Mergi înainte*. Cu mult prea multă forță, închise ocheanul cu un clinchet puternic.

– Ce vești ai de la Vulpi, ofițer secund?

Stix își trecu limba peste dinți, ca și cum ar fi chibzuit motivul pentru care Vivia nu-i luase în seamă întrebarea. Apoi se destinse, așa că spuse:

– Vești bune, domnule! De fapt, doar ce le-am primit. Mica noastră flotă de pirați a mai capturat astăzi două corăbii de comerț. Una cu grâne din Dalmotti, cealaltă cu semințe din Cartorra.

O, mulțumesc lui Noden! Semințele erau într-adevăr o victorie. Aveau să-i hrănească pe nubrevnani ani buni, atâta timp cât pământul și vremea aveau să fie de partea lor. Vivia abia *aștepta* să-i spună tatălui ei.

Firește, nu-și trădă câtuși de puțin emoțiile în fața lui Stix.

– Grozav! spuse ea cu afectare.

– Așa m-am gândit și eu. Stix afișă un rânjet pișicher, care-i scoase la iveală dinții perfecți și strungăreața mică din mijloc.

Viviei i se puse un nod în gât. *Prea bună pentru mine.* Se întoarse.

– Și... despre corabia dispărută?

– Tot nimic, domnule.

Vivia trase o înjurătură, simțindu-se ușurată când Stix se cutremură. Asta era reacția de care avea nevoie. Reacția pe care ar fi primit-o și din partea tatălui său.

De două zile nu mai aveau nicio veste de la cea mai mică corabie din flota Vulpilor. Vivia nu se putea gândi decât la ce era mai rău. Și totuși, nu era nimic de făcut. Vulpile erau

secretul ei. Un plan de rezervă pe care ea și Serafin îl scorniseră ca să aibă în continuare cu ce să-i hrănească pe nubrevnani. Membrii echipajelor fuseseră atent selectați și juraseră să păstreze secretul – știau cu toții care era miza. Fiecare pierduse pe cineva drag din pricina foametei ori a războiului, așa că își doreau ca Vulpile să reușească la fel de mult ca Vivia și Serafin.

Totuși, până când planul nu avea succes, nimeni – și cu atât mai puțin Înaltul Consiliu – nu trebuia să afle de el. Pirateria nu era o chestiune chiar în litera legii.

– Nici de la spionii noștri nu avem nicio veste, spuse Stix, rostind cuvintele pe un ton și mai formal. Oricine ar fi fost în spatele asasinării prințului, nu pare să fie unul dintre...

Pământul se zgâlțâi. Fără niciun avertisment, doar o cutremurare puternică a solului. Atât de puternică și de rapidă, încât genunchii Viviei cedară. Veni peste Stix, care se răsturnă pe spate, cu brațele tăind aerul. Vivia o prinse, punând-o pe picioare, înainte să cadă peste parapet. Ceilalți doi soldați nu fură la fel de norocoși, zdrobindu-se de stânci.

Apoi toată lumea așteptă, cu trupurile încă tremurând în ritmul cutremurului ce își pierdea din intensitate. Stix se uită la Vivia cu gura căscată, iar Vivia se uită cu gura căscată la dig. La crăpătura din mijlocul lui care tot creștea de zeci de ani.

Însă pietrele rezistară și, în cele din urmă, Stix rosti:

– Cutemur! Cuvântul răsună prin tot trupul Viviei. Un cuvânt imposibil. Unul care nu mai lovise Lovatsul de generații întregi.

Unul care ar fi putut, în cazul în care s-ar fi întâmplat din nou, să distrugă tot orașul înainte ca foametea sau suprapopularea să aibă vreo șansă.

– Da, încuviință Vivia cu gravitate. Gândurile i se împrăștiară de îndată ce văzu că digul era neatins și, preț de o bună bucată de timp, lumea rămase cufundată în tăcere.

După aceea se uită spre Stix. Era atât de aproape acum, încât primul secund nici nu mai trebuia să-și mijească ochii. Era prea aproape – genul de apropiere pe care Vivia o evita de obicei, căci, deși Stix ar fi dat imediat uitării acest moment, nu și Vivia, care l-ar fi disecat, l-ar fi întors pe toate părțile și și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat.

Apoi, la fel de brusc pe cum se dezlănțuise cutremurul, Vivia și Stix se traseră mai aproape una de cealaltă, zgomotul și mișcarea fiind reluate. Strigăte din partea soldaților. Strigăte de pe străzi. Vivia se grăbi să-i dea drumul lui Stix, făcând un pas înapoi. Amebele fete își neteziră cămășile și își aranjară gulerele.

– Verifică orașul, dădu ordin Vivia, iar eu o să verific digul! Vreau un raport al stricăciunilor peste două ore. Ne întâlnim la Donjonul lui Pin.

Stix salută, încă tremurând, dar cu vigoare:

– Da, domnule! zise și plecă, soldații urmând-o supuși.

Preț de câteva clipe, Vivia rămase cu privirea ațintită asupra podurilor de apă. Spre deosebire de baraj, ele erau sub vraja acelorași vrăjitori puternici care construiseră orașul subteran cu atâția ani în urmă. Numai prin magie puteai susține structurile masive ridicate peste o vale, la o înălțime de mii de picioare.

Îndreptându-se spre ieșire, Vivia se simți destul de îngrijorată. Dacă magia din subteran era pe moarte, cum rămânea cu magia de deasupra? La urma urmei, ce avusese loc la suprafață...

Avusese loc și dedesubt.

Merik se simțea ca și cum ar fi fost în cădere liberă. Ca și cum ar fi sărit de pe un pod de apă în puterea nopții, la fel cum făcuse și mama lui. Și acum valea întunecată se apropia cu repeziciune. Cer negru și nori reci.

Iar mixinele îl așteptau cu gurile deschise ca să-l prindă.

Safiya fon Hasstrel era moartă.

Cam încă vorbea. Un zumzet îndepărtat de cuvinte, dintre care doar frânturi ajungeau la urechile lui Merik. „Credeți că sora dumneavoastră a distrus și corabia aceea?“ sau „De ce ar face-o?“ sau „Nu are nicio logică, domnule.“ Totuși, Merik abia o auzea.

Safiya fon Hasstrel era moartă. Cuvintele îi vibrau prin tot trupul. Amorțite și reci. Îi reduceau lumea la o singură îngânare răsunătoare în urechi: *Safiya fon Hasstrel era moartă*.

Nu avea nicio logică. Safi nu era genul de ființă care să *moară*. Era genul care putea modela lumea după propria voință. Care săruta la fel cum trăia: cu pasiune, cu înflăcărare, cu însuflețire. Care zâmbea în fața morții, citindu-i-se provocarea în priviri, și apoi ocolind-o, râzând înainte ca mixinele s-o poată doborî.

Asta nu era cu putință. Nu din nou. Nu încă cineva. Noden îi luase deja prea multe.

Merik se împletici până la ușă. Mâinile reci ale lui Cam încercară să-l oprească.

– Domnule, domnule, domnule!

Însă Merik o dădu la o parte și trecu mai departe.

Fu întâmpinat de magia lacătului vrăjit, care-i opri pentru o clipă țiuitul din urechi. Apoi ieși din apartamentul lui Kullen și

goni în jos pe scări. Oameni și zgomote, le văzu și auzi ca prin ceață, înainte să se alăture mulțimii de pe străzi. Ploaua mai departe – avea să se oprească vreodată? –, iar Merik pășea din ce în ce mai apăsat.

Asta e vina ta, își spuse în sinea lui. La urma urmei, stăruise ca Safi să ajungă la Lejna, acolo unde marstokezii o așteptau, ca să pună mâna pe ea. Numai dacă ar fi renunțat la contractul cu Dom Eron fon Hasstrel... Numai dacă ar fi rămas alături de Safi pe stâncă, în loc să zboare la Kullen.

Îl pierduse pe Kullen oricum. *Dar pe Safi aș fi putut s-o salvez. Pe Safi ar fi* trebuit *s-o salvez*.

Și, blestemat fie Noden, ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră profetice: *Presimt că n-am să te mai văd*.

Avusese dreptate, era numai vina lui Merik.

Intră pe o străduță lăturalnică, nici el nu știa pe care anume. De îndată ce picăturile de ploaie atingeau asfaltul, se și evaporau, prefăcându-se în rotocoale de ceață. Transformau lumea în ceva lipsit de formă, de nedeslușit. Fiecare siluetă era aidoma celeilalte, fiecare clădire se contopea cu următoarea.

Coti încă o dată la stânga și ajunse la un șir binecunoscut de coloane. Intră cu pași mari în întunericul din templu. Aerul se răci îndată; umbrele îl absorbiră înăuntru.

Își târî picioarele pe dalele de piatră încă douăzeci de pași, până când ajunse dinaintea frescelor întruchipând sfinții lui Noden.

Și atunci se cutremură pământul, azvârlindu-l în genunchi. O clipă, două – dalele se zgâlțâiră. Orașul duduia. Apoi cutremurul se opri pe cât de repede începuse, lăsându-l pe Merik cu inima bătându-i nebunește și cu mușchii încordați în așteptare.

Dar, cum nu mai urmă nimic, răsuflarea lui Merik își recăpătă calmul, înălțându-și capul spre fresca ce întruchipa Mâna Stângă a zeului.

Spre bestia în care se transformase.

– Ce-ar trebui să fac, Kull?

Merik se uită lung la chipul monstruos din frescă, aproape așteptându-se să-i răspundă. Însă nu veni niciun răspuns. Și nici nu avea să vină vreodată. Kullen – și aceste pietre – aveau să rămână mute de-a pururi.

Însă în toată muțenia răsări un gând. Ceva ce mătușa Evrane obișnuia să-i spună lui Merik când îl dojenea: *Furia nu uită niciodată, Merik. Indiferent de ce-ai făcut, o să ți se întoarcă înzecit și o să te bântuie până când o să-ți îndrepți fapta*.

Merik își răsuci ușor încheieturile mâinilor, simțind cum i se răzvrătește pielea cea nouă. Cum îi supurează, cum i se despart rănile, cu marginile lor pline de mizerie. Era bântuit de

propriile greșeli, dar poate că... Dacă își înclina capul în unghiul potrivit, putea să vadă situația dată nu ca pe un blestem, ci ca pe un dar.

Asasinul din noapte. Focul de pe *Jana*. Femeia din Piața Judecății. Fiecare întâmplare îl aduse aici, în templul lui Noden. În fața unei fresce reprezentând Mâna Stângă a zeului.

Numai un nesăbuit nu ar lua în seamă darurile lui Noden.

De ce ții o lamă într-o mână?

– Pentru ca oamenii să nu uite, le șopti Merik pietrelor, că sunt ascuțit ca tăișul.

De ce ții un ciob de sticlă spartă în cealaltă?

– Ca oamenii să nu uite că îi urmăresc mereu.

Trebuia să primească darul lui Noden. Să devină Furia.

Lui Merik îi venise vremea să îmbrățișeze monstrul care fusese în tot acest timp. Gata cu păstrarea distanței. Gata cu lupta împotriva temperamentului Nihar. Doar o fierbințeală agresivă.

Unul pentru binele celor mulți; răzbunare pentru cei pe care îi pierduse.

Venise timpul să-și îndrepte fapta. Venise timpul să facă dreptate celor nedreptățiți. Venise timpul să-i pedepsească pe vinovați.

Iar Merik știa exact de unde să înceapă.

10

Safi și-ar fi dorit să fie moartă. Măcar așa s-ar fi întors ca fantomă și ar fi semănat groaza în Barzii Iadului.

Nu le duseseră pe Safi și pe Vaness la așezare. Nici măcar nu făcură popas prin apropiere. Doar femeia, Lev, se îndepărtase de grup și dispăruse în junglă. Încotro, Safi nu putea spune.

Într-o clipă, Lev era cu ei, mergând la fel de tăcută ca o căprioară în urma comandantului, care se deplasa cu pași mari în spatele lui Safi. Iar în secunda următoare, Lev nu mai era. Când se uită înapoi, ca să cerceteze din ochi desișul, Safi se trezi cu un tăiș împungându-i ceafa.

– Vezi-ți de drum, eretico!

Eretică. Cuvântul care desemna un vrăjitor neînscris din Imperiul Cartorrei. Era cuvântul care-i desemna pe cei care fugeau de lege.

Mai însemna și ce juraseră Barzii Iadului să găsească și să elimine. Ei puteau simți vrăjile ascunse. Ei puteau să le dea de urmă vrăjitorilor ascunși.

– Mă dor picioarele, Bardule!

– Să-ți fie de bine!

– Mă dor și încheieturile mâinilor!

– Interesant de știut!

Safi îi oferi un zâmbet dulce peste umăr.

– Ești un nemernic!

Nicio reacție din partea celui cu coif. Doar un metalic: „Asta îmi spun și ei".

Ei bine, pentru Safi, era doar încălzirea.

– Unde mergem?

Comandantul nu-i răspunse. Așa că stărui:

– Când ajungem?

Tot nimic.

– Cu ce-ați otrăvit-o pe împărăteasă? Aveți de gând să ne dați și ceva de mâncare sau o să așteptați să murim de foame? Toți Barzii Iadului au mersul ăsta legănat de rață sau doar tu?

Iar când văzu că n-are de gând să-i răspundă:

– O să *țip*, să știi!

Din cască ieși un oftat ușor:

– Atunci, o să-ți pun căluș, eretico! Șmecheria pe care ai încercat-o cu încheieturile n-o să țină cu un căluș.

Asta îi închise gura. Dar nu din pricina cuvintelor amenințătoare, ci pentru că nu mai avea ce să spună. Nu era nici adevăr, nici minciună. Niciunul dintre Barzii ăștia nu putea fi citit de magia ei. Cum era posibil? Tare ar fi vrut să știe.

Era singurul lucru pe care îl învățase despre dușmanii ei de când fusese prinsă și nu avea niciun rost să încerce să scape. Totuși, dacă s-ar fi ivit vreun prilej, era pregătită.

Vaness își reveni în simțiri.

Însă nu fu o trezire la realitate treptată, ușoară, ci mai degrabă o explozie panicată, violentă. Împărăteasa zăcea amorțită în brațele uriașului, în timp ce Zander traversa o râpă puțin adâncă. Fu nevoit să se aplece ca să urce, cu trupul adunat într-un unghi ciudat.

Între timp, Safi rămase zece pași în urmă, țintuită de sabia comandantului. Îl urmărea cu privirea pe Zander, impresionată de cât de ușor o pune pe Vaness pe o ridicătură aproape cât el de înaltă.

Totuși, pe la jumătatea dealului, Vaness se dezlănțui.

Începu să dea din picioare, țipă. Se aruncă la pământ, în vreme ce Zander se chinuia s-o facă să stea dreaptă.

Împărăteasa fu pe picioare dinainte ca mintea lui Safi să poată pricepe măcar că-și revenise. Și o luă la goană înainte ca uriașul sau comandantul – sau chiar Safi – să poată fugi după ea.

Vaness nu ajunse însă prea departe. Picioarele lui Zander erau de două ori mai lungi, așa că o prinse din urmă în câteva secunde. Ea scoase un țipăt ascuțit întocmai ca un Spintecat.

Venise timpul ca Safi să acționeze. Un prilej mai mult decât potrivit. Se aruncă în genunchi și se rostogoli înapoi. Cu trunchiul îl izbi pe comandant în genunchi, apoi își ridică umărul și-l lovi între picioare. Deși era în cămașa lungă, de zale, tot trebuia să doară.

Fără îndoială că se prăbușise destul de repede, dând cu spatele de marginea povârnișului.

Atunci, Safi atacă, lovi tare cu călcâiul în gâtul expus.

Doar că rată ținta, nimerind în schimb într-un umăr învelit în piele.

Comandantul răcni. Un răcnet de durere. O durere mult mai mare decât ar fi trebuit să resimtă de pe urma loviturii, și dădu

drumul sabiei – ca și cum mușchii brațului și ai mâinii încetaseră să-i mai dea ascultare.

E rănit, își dădu seama Safi. Își împlântă încă o dată călcâiul în umărul lui stâng.

El se îndoi de durere.

Ea lovi din nou.

Genunchii cedară.

Lovi din nou și din nou, până când el căzu pe spate, ținându-se cu mâinile de umăr. Dădu capul pe spate. Coiful îi căzu, dezvăluindu-i chipul.

Safi încremeni.

După ce i se tăie răsuflarea o clipă își dădu seama ce vedea. Îi părea atât de cunoscut... și totuși, atât de străin.

Poate de vină era bruma de barbă care-i crescuse, poate sângele uscat de pe partea stângă a feței, ca și cum primise un pumn în ureche, iar sângele se prelinsese zile în șir.

Sau poate că era posibil să fie chiar Pehlivanul Prefăcut – ca el să fie comandantul Barzilor Iadului...

Era de neînțeles. Cu neputință.

Comandantul Barzilor Iadului... Cum îl numise Lev? Fitz Grieg. Caden Fitz Grieg.

Niciodată, niciodată n-ar fi ghicit că era Pehlivanul Prefăcut.

El era motivul pentru care ea se afla aici. *El* îi furase banii după o partidă de tarot, scânteia care aprinsese fitilul ce dusese la declanșarea tuturor întâmplărilor care urmaseră.

Dacă acest Caden nu i-ar fi furat banii, Safi nu ar fi încercat să-i fure înapoi a doua zi. Dacă n-ar fi încercat să-i fure, nu ar fi atacat trăsura greșită. Dacă n-ar fi reținut trăsura greșită, călugărul Vrăjitor al Sângelui nu i-ar fi luat niciodată mirosul. Iar dacă Vrăjitorul Sângelui nu i-ar fi luat mirosul, probabil că acum ar fi fost în libertate.

În libertate și cu Iseult alături.

Safi n-ar fi ghicit niciodată că tocmai Caden era în spatele acelui coif. Îi scuipase numele de fiecare dată când îi venise pe limbă și jurase că, dacă avea să-l mai vadă vreodată, o să-i smulgă fața direct de pe os.

În spate, vacarmul continua. Vaness țipa și lovea cu picioarele. Zander mormăia, armura lui zăngănea. Safi abia dacă băgă de seamă ceva din toate astea. Nu putu să cuprindă decât fața Pehlivanului Prefăcut și să încerce să pună cap la cap piesele unei povești pe care nu o înțelegea.

Poate, dacă ar fi avut un prilej adevărat să fugă, ar fi încercat negreșit. Poate că, dacă ar fi văzut vreo cale să o scape pe Vaness din strânsoarea lui Zander și de gulerul ăla blestemat, ar fi încercat-o și pe-asta.

Însă nu cunoștea terenul și avea prea multe întrebări care o copleșeau ca un stup de viespi trezit la viață.

Motiv pentru care Safi nu observă când Lev se întoarse din escapada ei până la așezare. Motiv pentru care nu încercă să se împotrivească lui Lev, când apăru chiar în spate și o lovi în genunchi. Apoi, când Pehlivanul Prefăcut, scâncind, își ridică înapoi coiful, redevenind comandantul Barzilor Iadului. Safi, pur și simplu, rămase să privească totul în tăcere. Chiar și atunci când îi legară gleznele cu o frânghie ca să nu fugă ori să lovească, ori să se zbată, îi lăsă.

Totuși, când comandantul o trânti la pământ și mormăi o „Bună încercare, eretico", Safi reacționă în sfârșit. Rânji.

Chiar fusese o încercare bună și meritase să i se umfle genunchiul drept pentru asta. Fiindcă învățase de la dușmani mai mult decât s-ar fi așteptat.

Aflase că uriașul era puternic, dar încet. Comandantul prefera să se lupte pe partea dreaptă, fiindcă era rănit – și era clar că rănile lui puteau să fie redeschise.

Și, cel mai bun lucru dintre toate, Safi știa că Barzii Iadului nu aveau s-o rănească. Comandantul ar fi putut să facă asta de cum pornise lupta. Ar fi putut s-o taie bucăți – atât cât s-o încetinească –, iar Lev ar fi putut s-o doboare cu mult mai multă forță.

Totuși, niciunul dintre Barzii Iadului nu le rănise nici pe ea, nici pe Vaness. Ceea ce însemna că le voiau pe amândouă în viață. Neatinse. *Sau mai degrabă împăratul Cartorrei ne vrea pe amândouă vii și nevătămate*.

Astea îi dădeau putere lui Safi, chiar dacă avea picioarele legate, iar împărăteasa avea gulerul pus.

Data viitoare, când Domnița Destinului avea să-i ofere prilejul, avea să fie pregătită.

Când Aeduan se trezi, soarele era ascuns după nori. Nu știa cât timp zăcuse acolo, dar cu siguranță era mai mult decât și-ar fi putut permite. Magia lui trebuia să-și ia energia de undeva, iar când n-avea de mâncare leșina.

Nu fusese un somn adânc. Genul celui în care visele se confundă cu realitatea. Crezuse că fusese treaz, însă, când se trezi de-adevăratelea, văzu cât de ciudată i se înfățișa, de fapt, lumea. Capcane de urși mari cât un stat de om. Ace de pin lipicioase din pricina sângelui care nu se mai usca. Picăturile de ploaie prelingându-se de pe pielea nouă.

Și mirosul talerilor de argint, încă prezent în nările lui.

Căscă larg ochii. În ciuda mușchilor care se revoltau și a pielii care părea prea strânsă pe corp, Aeduan se căzni să se ridice în capul oaselor. Hainele îi erau ude leoarcă.

Aruncă o privire iute prin jur și nu văzu decât cerul cenușiu care se întindea deasupra și noroiul proaspăt de pretutindeni. Trase scurt aer în piept și află că nu era nicio primejdie prin apropiere. Își îndreptă atenția către piciorul vindecat. Pantalonii erau făcuți ferfeniță, iar pielea nouă, rozalie și umedă lucea în lumina ce răzbătea printre nori. Îl mânca, însă nu luă în seamă senzația, pornind în schimb de-a bușilea, cu greu, înspre talerii de argint.

Punga nu fusese clintită din loc, încă de când Aeduan intrase orbește în capcană. Cu mâinile tremurându-i din pricina efortului, ridică săculețul și aruncă o privire înăuntru.

Se auzi o creangă trosnind.

Se ridică în picioare. Simțea cum totul se învârte în jurul lui, și totuși, nu adulmecă niciun miros.

– Nu te mișca! spuse o voce în nomatsi chiar din spatele său.

Vrăjitoarea Firului. Firește că ea era. Însă Aeduan nu se putea decide dacă Domnița Destinului îi trimitea o binecuvântare ori un blestem. Alese ultima variantă, când o auzi pe Vrăjitoarea Firului spunând:

– Ți-am luat cuțitele și le-am ascuns.

În goana lui nebunească după arginți, uitase cu totul de cuțite. *Mare greșeală*.

Se întoarse spre ea, adresându-i-se în dalmotti:

– N-am nevoie de cuțite ca să te ucid, Vrăjitoare a Firului. Picăturile de ploaie îi cădeau pe ceafă, pe creștet.

Fata scoase un oftat din toți rărunchii, înainte să dea ocol luminișului. Purta mantia lui Aeduan, întoarsă pe dos. O mișcare deșteaptă, chiar dacă era împotriva regulilor mănăstirii. Un pas se transformă în zece, oprindu-se la o distanță sigură de oricine altcineva, dar nu și de un Vrăjitor al Sângelui. Aeduan ar fi putut s-o doboare înainte ca ea să clipească.

În schimb, își lăsă brațele moi pe lângă corp. Ar *putea* să atace, însă informația putea fi obținută mai bine prin comunicare. Cel puțin, așa zicea mereu călugărița Evrane.

Însă tot călugărița Evrane spusese că fata era o jumătate din perechea Cahr Awen, acea pereche legendară pe care mănăstirea lor jurase s-o protejeze. Aeduan găsea totuși acest lucru puțin probabil – nu numai ca fata să fie o jumătate din pereche, dar și că acești Cahr Awen să fi existat vreodată.

– Unde sunt restul monedelor mele, Vrăjitoare a Firului?

Niciun răspuns, iar câteva clipe nu făcură decât să se uite lung unul la altul prin perdeaua de ploaie. Picăturile se prelingeau pe chipul fetei, lăsând dâre albe în murdărie. Părea mai slabă decât acum două săptămâni. Pomeții îi ieșeau prin pielea transparentă, iar sub ochi avea cearcăne.

– Unde sunt restul monedelor mele? repetă Aeduan. Și cum ai pus mâna pe ele?

Ploua și mai zdravăn acum, formându-se băltoace prin noroi. Prelingându-se de pe mantia călugărească pe care Aeduan o voia înapoi. Haina lui murdară de lână era udă leoarcă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, fata i se adresă în nomatsi:

– Am găsit un adăpost pentru noi.

– Pentru noi? repetă Aeduan, tot în dalmotti. Ce-ți închipui că e asta, Vrăjitoare a Firului?

– O... alianță.

El râse. Un sunet aspru, care-i răsuna din stomac, contopindu-se cu tunetele ce bubuiau în depărtare, deasupra lor. El și Vrăjitoarea Firului nu erau altceva decât dușmani. La urma urmelor, i se dăduse sarcina să o ducă lui Corlant.

Aeduan era totuși intrigat. Oamenii rareori reușeau să-l surprindă și încă și mai rar să-l provoace. Vrăjitoarea Firului făcuse mai mult decât atât.

Îl deruta cu totul. Habar n-avea ce să spună. Ce să facă.

Adulmecă încă o dată aerul. Nu simți niciun miros de sânge, și totuși ceva îi gâdila nările...

Fum jilav. *Fugi, copilul meu, fugi!*

– Cina, îl lămuri Vrăjitoarea Firului, trecând pe lângă el.

Se mișca de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. De parcă nu ploua și nu i-ar fi furat cuțitele cu lama carawen.

Și de parcă nu ar fi fost o mișcare greșită să întorci spatele unui Vrăjitor al Sângelui.

Aeduan porni fără grabă. Făcu câțiva pași cu piciorul abia vindecat. Se aplecă greoi să ridice de jos monedele abandonate. Apoi, nemaifiind nicio capcană care să-l oprească și nicio durere care să-l săgeteze, o urmă cu pași mari pe Vrăjitoarea Firului, încotro l-ar fi îndrumat.

Cizmele lui Safi erau mult prea mari. O răneau la călcâie – totuși, asta era *nimi*c în comparație cu pielea iritată de la încheieturi, acolo unde frânghia o zgâria și îi intra în carne. Între timp, frânghiile din jurul gleznelor ajunseseră înlăuntrul cizmelor noi și începuseră să-i roadă pielea.

O ardea fiecare pas.

Safi îmbrățișă durerea. O lăsa s-o distragă de la focul care i se aduna în pântece.

Fitz Grieg, comandantul Barzilor Iadului.

Caden.

Pehlivanul Prefăcut.

Avea o cicatrice pe bărbia care îi ieșea din coif. Și-o amintea din orașul Veñaza. La fel cum își amintea zâmbetul lui încrezător și felul în care se uita direct în ochii tăi, fără să clipească. Fără să-și întoarcă privirea.

Cu toate acele vieți în urmă, când era în orașul Veñaza, Safi crezuse că zâmbetul și intensitatea privirii lui sunt... interesante. Ba chiar cuceritoare.

Acum nu-și dorea altceva decât să i le smulgă de pe față.

Cizma lui Safi se prinse de o rădăcină. Se împiedică înainte. Fibrele frânghiilor îi intrară și mai mult în carnea deja însângerată și, în ciuda celei mai fierbinți dorințe a mândriei sale, trase aer adânc în piept.

– Oprește-te, eretico!

Comandantul o dezlegă înainte să se mute în fața ei și să o ajute să se ridice. Apoi dintr-un săculeț prins la curea scoase două fâșii de in, bej, din cele folosite la bandajarea rănilor.

– Dă-mi mâinile!

Safi se supuse și, spre surprinderea sa, îi înfășură încheieturile mâinilor în cârpe, împiedicând frânghiile să-i mai intre în carne.

– Așa ar fi trebuit să fac de la început, spuse el.

În glas nu i se citea nici regret, nici reproș. Era pur și simplu o observație.

Abia când se uită la coiful lui murdar Safi își dădu seama de ceva. Ceva ce îi făcu plămânii să tresară a doua oară.

Dacă oare Caden îi spusese împăratului Cartorrei de magia lui Safi? Dacă împăratul Henrick știa că Safi era o Vrăjitoare a Adevărului – motivul pentru care voia să fie logodnica lui – din cauza acestui Bard al Iadului care stătea în fața ei?

Pehlivanul Prefăcut o păcălise. Apoi, Bardul Iadului o prinsese în capcană.

Safi era mai mult decât furioasă. Mai mult decât enervată. Așa avea să fie viața ei de-acum înainte – mereu pe fugă, mereu trecută de la un dușman la altul, până când dușmanul avea să-i taie capul. De fapt, fusese chiar inevitabil. Magia ei o blestemase încă din ziua în care se născuse.

Dar Iseult...

Iseult era acolo, pe undeva, silită și ea să fugă. Silită să renunțe la viața pe care și-o construise în orașul Veñaza, și asta numai din cauza lui Safi. Numai din cauza Pehlivanului Prefăcut.

O ură rece se răspândi prin trupul lui Safi. Îi pulsa în încheieturile strânse de frânghii, în vârful degetelor bășicate de la mâini și de la picioare.

Ura crescu și mai mult când își reluară marșul. Ceasuri întregi de agonie, până când Barzii Iadului făcură popas. Zander o legă pe Safi de un fag acoperit de licheni, iar ea nu se împotrivi. Nici măcar atunci când cioturile noduroase ale crengilor o împungeau în spate nu se zbătu. Și nici când o trase de brațe, aducându-i-le dinapoi și silind-o să-și arcuiască spatele. Legă apoi frânghia sus – inconfortabil de sus –, iar de picioare cât mai jos. Era întinsă ca rața pe care Mathew i-o pregătea pe frigare de ziua ei.

Deși Safi nu o vedea pe împărăteasă legată de copacul din spatele ei, auzea același scârțâit de frânghii întinse la maximum. Același trosnet de umeri trași prea mult. Nu aveau unde să fugă și nici cum să se lupte prea curând.

O mai auzi pe împărăteasă întrebând, pe un ton cât se poate de mieros și de amabil:

– Îmi dai niște apă, te rog?

Uriașul mormăi ceva spre Lev, iar când acesta trecu pe lângă ea, cu pași mari și cu o ploscă cu apă în mână, Safi își dădu seama că al lor comandant nu era pe nicăieri. Se uită în stânga, se uită în dreapta... Nimic, dispăruse în pădure.

– Unde este comandantul? întrebă Safi după ce bău patru înghițituri mari de apă stătută. Era rănit, ar trebui să vedeți cum se simte.

Un râset metalic răsună dinlăuntrul coifului lui Lev.

– Nu prea cred.

Râse din nou și, după ce-și prinse plosca la șold, Lev își scoase casca.

Lumina roșiatică ce pătrundea printre frunze scoase la iveală un chip tânăr. Era cam de vârsta lui Safi. Cu păr scurt, castaniu, cu maxilar lat care se termina cu o bărbie ascuțită. Destul de drăguță, de altfel, chiar și cu cicatricile care-i brăzdau obrajii până după urechi, ca și cum cineva ar fi tăiat-o cu o lamă pe față.

Lev rânji, dezvelindu-și caninii strâmbi, cicatricile întinzându-se dureros de mult. Lucind.

– De unde ești? o întrebă Safi, deși bănuia răspunsul.

– Din Praga. Angelstatt. Mahalaua din nord, exact de unde ar fi zis și Safi, judecând după accentul fetei – deși, firește, magia sa rămase mută. Nu detecta nici adevărul, nici minciuna în cele spuse de Bardul Iadului.

Safi deschise gura, luptându-se cu pornirea de a întreba *de ce* nu putea să-i citească pe Barzi. Era posibil să nu știe că ea era o Vrăjitoare a Adevărului. Da, comandantul o numise eretică, dar poate că numai el știa ce era cu adevărat.

În schimb, Safi întrebă:

– Cum ai ajuns Bard al Iadului?

– La fel ca toată lumea.

– Adică?

Lev nu răspunse. În schimb, plescăi din limbă, ochii ei verzi cercetând-o din cap până în picioare pe Safi, așa cum era, strâns legată și cu brațele ridicate. Ajunse apoi la chipul ei, privind-o întocmai ca un Bard al Iadului care inspectează un eretic. Safi însă n-ar fi putut spune ce vedea, ce simțea.

– Am avut de ales între ștreang și decapitare, spuse Lev în cele din urmă. Și am ales ștreangul. Mai vrei apă?

Ridică plosca, iar când Safi dădu din cap că nu, adăugă:

– Cum vrei.

Safi observă absentă cum Lev își făcea de lucru prin preajmă și își inspecta armele, începând cu arbaleta. Până când magia ei ieși sfioasă la suprafață.

Minciuni. Se întâmplau chiar în spatele său.

Era o senzație înfiorătoare, care i se prelingea în josul brațelor. De mult nu mai mințise cineva în prezența lui Safi – sau cel puțin nu simțise ea – și nu cuvintele ce ieșeau din gura împărătesei păreau neadevărate, cât tonul și afectarea din spatele lor.

– Ești de pe lângă Marea Nordului, nu? o întrebă Vaness, cu o amabilitate înșelătoare. Și eu am crescut lângă apă. Dar nu lângă o mare rece ca a voastră. Ci lângă un pârâu cu ape calzi și limpezi. Tonul ei deveni un sunet îndepărtat, care ațâță din nou magia lui Safi. Mă întorceam de la lac, împreună cu familia mea. Familia de Fir, nu de sânge. Aleasă. Aproape ajunseserăm, știi? Poate mai aveam o zi sau două de mers pe mare și...

O pauză îndelungată, umplută numai de refrenul unei lăcuste și de adierea brizei. După care:

– Voi mi-ați distrus nava?

– Nu, mârâi Zander cât să-l audă și Safi. Cât să-i simtă surprinderea încordată din voce. Vaness îl atrăsese cu glasul ei mieros.

– Mincinosule! continuă împărăteasa, de data asta pe un ton lipsit de dulceață, plin de ironie. Ați ucis oameni dragi mie, veți plăti! Am să-ți storc și ultima picătură de sânge, Bard al Iadului din Marea Nordului! Așa că sper pentru binele tău că n-ai avut de-a face cu asta.

Cuvintele răsunau de atâta adevăr. Un acord grăitor de o asemenea puritate, de o asemenea intensitate, încât aproape că acoperea înțelesul promisiunii.

Lucru care o făcu pe Safi să zâmbească. A doua oară în acea zi. Fiindcă și ea ar fi făcut la fel, dacă s-ar fi dovedit că Barzii Iadului erau răspunzători pentru explozie. Și, chiar dacă nu erau, *tot* i-ar fi scurs comandantului și ultima picătură de

sânge. Pehlivanului Prefăcut care declanșase tot focul iadului ăstuia, din cauza căruia vechea viață a lui Safi fusese făcută scrum.

Avea să-l facă să plătească.

Avea să-l facă să sângereze.

11

– Nu acum, spuse Vivia celui de-al opt miilea servitor care îi ieșise în cale de când se întorsese la palat. Era transpirată toată, era flămândă, era în întârziere. Însă gardianului ars de soare nu părea să-i pese; venea după ea prin grădinile regale.

– Dar, Înălțimea Ta, prunii! Furtuna i-a scuturat de fructe pe jumătate înainte ca măcar să apuce să se coacă...

– *Arăt* ca și cum mi-ar păsa de pruni? De fapt, îi păsa de pruni, dar avea un protocol de urmat în privința unor asemenea conversații. Și, în plus, disconfortul pe care i-l crease Regelui Regent din pricina întârzierii era mult mai îngrijorător decât acest grădinar. Așa că Vivia îi aruncă cea mai mânioasă privire Nihar și repetă: Nu *acum!*

Bărbatul pricepu aluzia și dispăru, în sfârșit, printre umbrele prunilor de care vorbise și care într-adevăr arătau mult mai rău decât de obicei. Dar, pe de altă parte, așa arăta totul în Nubrevna.

Vivia pierduse prea multă vreme la baraj. Ajunsese imediat cu barca la podul-de-apă din nord al lui Stefin-Ekart, iar digul străvechi, cu crăpătura lui de pe mijloc, se profilase numaidecât pe cerul de la înserat. Trecuse de ecluze – una câte una – până când ajunsese la apele din amonte. Acolo își înmuie degetele de la picioare în apa râului rece ca gheața, întinzându-le, lăsându-se copleșită de senzație, *ajungând* cât mai departe, până ce simțurile ei cuprinseră fiecare picătură de apă care pătrundea prin canalele vrăjite ale digului. Însă totul era după cum trebuia să fie. Crăpăturile nu erau decât la suprafața pietrelor.

Așa că Vivia se întorsese la Lovats, pe drumul *acela* pierzându-și timpul, blocată printre corăbiile care-i duceau pe nubrevnani în oraș. Soarele stătea să apună când intră în Debarcaderul de Nord și aproape că dispăruse cu totul după munții Sirmayan când ajunse pe domeniile palatului din vârful Dealului Reginei. În cele din urmă, păși în curte, înconjurată din toate părțile de apartamentele regale.

De trei ori a fost nevoit lacheul să smucească zăvorul stricat de la ușa principală, înainte să-l poată deschide; balamalele scrâșniră ca niște ciori pe un câmp de luptă.

Vivia intră cu pași mari în holul de la intrare, unde dădu literalmente peste cel mai tânăr dintre pajii tatălui ei. *Servitorul cu numărul opt mii unu*.

– Înălțimea Ta, chițăi băiatul, Regele Regent este gata să vă primească.

Nasul îi zvâcnea și mustăcioara îi tremura – își dădea în sfârșit seama de ce fusese poreclit Șobolanul de ceilalți paji. Vivia crezuse dintotdeauna că era doar o prescurtare a numelui său, Rayet. [3]

– Sunt gata! încuviință ea rigid, netezindu-și uniforma.

Rat o conduse. Pașii lor răsunau între pereții de stejar ai holului. Nu era niciun covor care să-i absoarbă sunetul pașilor, nicio tapițerie care să înăbușe tropotul. Cu doisprezece ani în urmă, Serafin înlăturase toate decorațiunile care-i aminteau de Jana, azvârlindu-le în magaziile de sub palat, unde putreziseră și fuseseră mâncate de șobolani *adevărați*, care se ospătaseră din chipurile pictate ale regilor de mult uitați.

Așa că acum doi ani Vivia vânduse tot ce mai rămăsese. Bucată cu bucată, unor cumpărători care nu se încadrau chiar în litera legii. Se părea că starostii de breaslă din Dalmotti erau dispuși să-și pună la bătaie, în secret, propria mâncare, dacă erau în joc opere de artă din Nubrevna.

Când ajunse în aripa unde locuia tatăl ei, Vivia fu întâmpinată de o beznă adâncă. Boala de care suferea Serafin îl făcea extrem de sensibil la lumină; așa că acum trăia într-o lume a umbrelor. Rat o luă înainte ca să-i deschidă ușa și să-i anunțe sosirea.

Vivia țâșni pe lângă el de îndată ce își încheie treaba. De două ori mai mare decât dormitorul Viviei, apartamentul regelui era la fel de auster. Un pat lipit de peretele din stânga și un scăunel la capul lui. Un șemineu, pe cel din dreapta, neatins, prin care șuiera vântul. Obloanele trase, la fel și perdelele.

Vivia se întoarse către tatăl său. Nu făcu nicio plecăciune. Nu-i adresă niciun cuvânt de bun găsit. *Păstrează-ți forțele pentru consiliu*, obișnuia el să spună. *Cu mine, poți fi tu însăți*.

Capul sur al regelui se odihnea pe pernă. Răsuflarea lui greoaie îi urca pieptul... i-l cobora... apoi i-l urca din nou. Îi făcu semn Viviei să se apropie. Cumva, chiar și cu umerii fragili care-i ieșeau prin cămașa de noapte, chiar și cu duhoarea pătrunzătoare a morții care plutea în încăpere ca o ceață pe deasupra valului dimineții, Serafin reușea să se impună.

Însă, de îndată ce ajunse în dreptul lui, aproape că nu-și putu stăpâni groaza. Chipul tatălui, ochii lui – păreau și mai îmbătrâniți. Fiecare vizită era mai rea decât înainte, dar cel puțin, când îl vizitase cu o zi în urmă, păruse chiar vioi.

Un fior rece străbătu ceafa Viviei. Boala trecuse de stadiul în care doar îl slăbea. Trupul lui era frânt; în curând, asta avea să se întâmple și cu mintea.

– Stai jos, zise el cu glas spart, mișcându-și un cot.

Ca și cum ar fi dat să se ridice. Vivia îl ajută, simțindu-i coastele atât de proeminente. Regele se așeză în capul oaselor și ea ocupă scăunelul de la capul patului.

– Porți haina de căpitan, spuse Serafin, pe un glas mai puternic acum, pronunțând consoanele răspicat, întocmai ca mătușa Evrane. De ce?

– Am crezut, Maiestate, că ați preluat poziția de amiral.

Spusese ceva despre asta acum două săptămâni, în timpul conversației cu ocazia căreia Vivia îl înștiințase despre moartea lui Merik.

– Înseamnă, deci, că amiralitatea îmi revine mie, zisese atunci Serafin, însă acum se mulțumi să ofteze.

– Mă vezi în stare să conduc o flotă? Nu răspunde, adăugă el, cu o umbră de umor sec. Cât e ziua de lungă, vindecătorii îmi spun că mă înzdrăvenesc – niște mincinoși. Niște idioți lingușitori cu toții. Și începu să vorbească. Despre ce-i spuseseră vindecătorii, despre cât de puternic fusese el în tinerețe, despre anii în care fusese rege și amiral, despre...

Nici Vivia nu mai știa despre ce. Nu-l asculta, iar „îhm“-urile și „da“-urile erau doar niște minciuni. Se străduia să-l asculte – chiar se străduia – și totuși, Serafin vorbea tot despre trecut, istorisind aceeași poveste pe care o mai auzise de mii de ori.

S-o spânzure Noden, era o fiică groaznică! Era momentul de triumf pe care îl aștepta de ani buni – doar ce o numise amiral – și totuși, nu reușea să fie atentă.

Înghiți, aranjându-și cu mișcări iuți manșetele, în vreme ce tatăl ei continua să sporovăiască. Acum făcea glume la adresa Înaltului Consiliu, disecând defectele crase ale vizerilor, iar Vivia reuși să răspundă cu un râset ascuțit. La urma urmelor, era atât de ușor, și mereu îi smulgea un zâmbet aprobator.

Ba încă și mai bine, uneori, cum se întâmplase astăzi, îi smulgea o remarcă sarcastică în genul: „Suntem la fel, nu-i așa? Nihar până în măduva oaselor. Am auzit ce s-a întâmplat azi în Sala Luptelor. Trucul cu apa a fost bine făcut. Arată-le ce înseamnă temperament“.

O senzație de căldură năvăli în pieptul Viviei. Spuse apoi replica aceea care știa că lui îi place atât de mult:

– Niște imbecili! Cu toții!

El zâmbi – după cum se aștepta –, apoi trase în piept o gură de aer. Viviei îi stătu inima în loc... Dar nu. Era bine.

– Ce s-a vorbit azi la consiliu? Pe scurt.

– O sută patruzeci și șapte de corăbii, spuse ea aspru, au trecut de Santinele săptămâna asta. Majoritatea erau pline cu nubrevnani, Maiestate. Vizerii își fac griji în privința mâncării...

– Mâncarea e pe drum, o întrerupse Serafin. Mulțumită Vulpilor noastre. Am strâns o cantitate însemnată de provizii sub palat, iar cu ce avem în magazii o să trecem cu bine și de războiul ăsta. O să ne ajute și tratatul cu acei cartorrani, mulțumită fratelui tău, care și-a folosit creierul.

Vivia își simți plămânii cum i se încordează. *Și eu îmi folosesc creierul*, ar fi vrut să spună. *Vulpile au fost ideea mea și am muncit din greu pentru asta*. Însă nu avea să rostească acest lucru de față cu tatăl ei. El stăruise întotdeauna să împartă răspunderea și pentru hotărâri bune, și pentru hotărâri neinspirate.

Un val de vină o cuprinse. Nu-i povestise niciodată despre miticul oraș-subteran și, deși continua să-și spună că nu o făcea pentru că jurase să păstreze secretul față de mama ei, în inima sa, Vivia știa care era adevărul. Era o fiică egoistă; nu voia să împartă gloria, în cazul în care planul cu orașul-subteran avea să dea roade.

– Și ce s-a discutat despre negocierile cu marstokezii? continuă Serafin. Încă o victorie obținută de fratele tău, care o să ne asigure hrană.

Rostind acestea, privirea lui întârzie pe banderola de doliu de pe brațul Viviei. Regele nu purta una, ceea ce pe ea o miră la început, de vreme ce Serafin nu făcea decât să-l ridice în slăvi pe Merik – cel puțin, de când se mutase înapoi la Lovats și se alăturase Forțelor Regale.

Faptul că nu purta banderola de doliu îi făcuse plăcere Viviei; însemna, fără îndoială, că pe ea o iubea mai mult.

O fiică egoistă.

– Cu marstokezii? se sili Vivia să repete, înălțând din umeri până la urechi.

În ochii regelui se citea strălucirea binecunoscută. Serafin aștepta un răspuns precis și voia ca Vivia să dea *greș* în a i-l oferi.

Ea își umezi buzele, își umflă pieptul și răspunse cu băgare de seamă:

– Suntem încă în discuții cu sultanatul Marstokului, Maiestatea Ta, dar am să te înștiințez de îndată ce vom cădea la o înțelegere...

– Cum? Cu o mișcare bruscă, scoase o foaie de hârtie de sub pat care, până atunci, stătuse ascunsă în umbră. Atunci, de ce am aflat chiar în dimineața asta că ai oprit orice negociere cu ei?

Vivia simți un ghem în stomac. Pagina pe care i-o flutura în față nu era altceva decât mesajul trimis printr-un Vrăjitor al Vocii ambasadorului marstokez cu o săptămână înainte. Cum *apele iadului* pusese Serafin mâna pe el?

– Nu am socotit că ar fi un târg bun, se grăbi să spună, afișând un rânjet nonșalant.

Când văzu că expresia neîndurătoare de pe chipul lui rămâne aceeași, schimbă tactica. Încercă o altă mască – una mai dură, mai supărată.

– O singură privire peste propunerile făcute de marstokezi a fost de ajuns să-mi dau seama că Nubrevna s-ar fi ales cu o mare balegă. Alianțele sunt făcute ca să servească intereselor noastre, *nu* pe ale Imperiului Marstokului. Mai era și neînsemnata problemă a forțelor navale marstokeze care au invadat Nubrevna acum două săptămâni, Maiestatea Ta.

– Eu nu-mi fac griji decât pentru tine, spuse el, cu toate că pe chip i se citea supărarea. N-aș vrea ca Înaltul Consiliu să te ia de slabă pentru că nu ai negociat mai bine.

Vivia simți cum i se face rău. Cuvintele i se rostogoliră și mai iute de pe limbă.

– Dar, Maiestatea Ta, am considerat că nici dumneata nu ți-ai dori să închei un tratat cu mâncătorii ăia de flăcări. Ești mult prea deștept pentru asta; numai dacă ai fi văzut propunerile târgului! Și, firește, acum, că împărăteasa lor este moartă, chipurile, sunt convinsă că ar fi pus capăt negocierilor chiar ei înșiși!

– Dar tu nu aveai de unde să știi că împărăteasa urma să moară. Doar dacă... O parte din gheața lui Serafin se topi. O parte din umorul lui se reîntoarse. Se pare că moartea ei este mai mult decât pare la prima vedere.

Vivia răspunse cu un râset mult prea ascuțit.

El se lăsă pe speteaza patului.

– Ți-am spus, nu-mi fac griji decât pentru tine. Știu că ești puternică, dar Consiliul nu știe.

Pe când regele începu să depene alte povești despre curajul lui, Vivia încercă să-și stăpânească bătăile nebunești ale inimii. Să pretindă că ascultă, deși adevărul era că-i tremurau mâinile. Fu nevoită să le vâre sub ea ca să le ascundă.

Așa era mereu cu Regele Regent. Ori de câte ori era nemulțumit de ceva, se trezea că tremură ca o frunză și era ridicol. *Rușinos*, căci tatăl ei o iubea. Și, după cum spusese chiar el: nu-și făcea griji decât în privința Viviei.

Serafin era un rege bun, conducătorul cu mână de fier, iar așa putea fi și Vivia, dacă avea să se poarte cum spunea el. Numai dacă avea să rămână de partea lui. *Să împartă gloria, să împartă răspunderea*. Cu acest îndemn în minte – pe care-l invoca din ce în ce mai des în ultimul timp – lăsă să i se citească pe chip și în poziția corpului un interes sincer. Apoi, pentru următoarele două ceasuri, ascultă istorisiri despre ospețele lui, despre inteligența sa sclipitoare și despre parcursul plin de tact prin politica nubrevnană.

Odată ieșită din aripa regală, Vivia se întâlni cu îngrijitoarea palatului și cu zece soldați bățoși. Soldații o salutară când trecu pe lângă ei, în vreme ce îngrijitoarea – o femeie micuță pe care Vivia o știa de-o viață – zâmbi și făcu o plecăciune.

Asta era rutina lor de seară: după ce trecea pe la tatăl ei, Vivia și îngrijitoarea obișnuiau să se plimbe pe domeniile palatului și de-a lungul parapeților. Vivia o ascultă pe îngrijitoare citind toate cererile, petițiile și plângerile care se adunaseră de-a lungul zilei, iar celor care lucrau la palat le era permis să se apropie.

Acum era momentul potrivit pentru grădinar să se plângă de prunii lui.

Porniră cu pas iute, vântul întețindu-se în jurul lor. Sufla prin grădină, în vreme ce câțiva nori proaspeți se adunau la orizont.

Cândva, plantele și potecile cu pietriș nu erau publice, ci îngrijite cu scop pur decorativ. Dar, în urmă cu optsprezece ani, regina Jana dăduse mână liberă personalului palatului. În doar câteva veri, rânduri întregi de meri și peri fuseseră scoși din rădăcini de jur împrejurul fântânii centrale. Lujeri de dovlecei cu flori galbene și grase luaseră cu asalt potecile și se încârligaseră printre tufele de trandafiri, în vreme ce în capătul vestic răsăriseră mai multe căpățâni de verze decât minți luminate în palat.

Vivia își mută privirea asupra singurului loc din grădina regală care rămăsese neatins. O împrejmuire micuță din partea de nord, mărginită de garduri vii și cu un mic iaz cu nuferi în mijloc. Fusese locul preferat al Janei. Vivia presupuse întotdeauna că datorită intrării care dădea spre lacul din subteran. Totuși, se întreba dacă nu...

– Așteaptă aici, murmură ea, înainte de a țâșni ca din pușcă.

În doar câteva clipe, pașii o purtară până sub bolta năpădită de buruieni, dincolo de poarta ruginită, până în grădina mamei sale.

Arăta ca de obicei. Iedera crescuse nestânjenită deasupra pământului, oprită doar de iaz și de papura bătută de vânt din

jurul lui. O salcie plângătoare își întindea degetele lungi până la marginea apei, în vreme ce tufele de coacăz crescuseră nestingherite de-a lungul zidului de la celălalt capăt.

În fiecare zi, Vivia traversa în grabă poteca de pietriș – singurul loc *neinvadat* de iederă – și se ducea direct la trapa din spatele tufelor de coacăz. Și, tot în fiecare zi, se asigura că nimeni altcineva nu pătrunsese în grădină.

O băncuță solitară se afla la câțiva pași depărtare de iaz. Într-acolo se îndrepta Vivia acum – spre băncuța pe care obișnuia să stea întotdeauna Jana. Vivia se așeză, întocmai cum făcuse cândva și mama ei. Apoi privi lung, întocmai cum făcuse cândva și mama ei, la o mână de stânjenei.

Florile se țineau încă viguroase în ghivece din lut, în spatele păpurișului. Erau singurii iriși negri pe care-i văzuse în viața ei. Majoritatea irișilor erau albaștri, roșii sau mov, dar nu și aceștia. Nu și cei pe care mama sa îi îndrăgise.

Jana obișnuia să vorbească fără să-și dezlipească privirea de la ei. Recita iar și iar un singur vers din *Jelania lui Eridysi,* cântecul pe care îl cântau marinarii beți sau cei cu inima frântă. *Și numai în moarte pot înțelege viața. Și numai în viață vor schimba lumea*.

Câteva clipe Vivia rămase cu ochii la flori, deși mintea îi rătăcea în trecut. La fel cum mama sa obișnuia să privească în gol și să îngâne. Mai rar, la început, după care o dată pe săptămână. După care o dată pe zi...

După care dispăru pentru totdeauna.

Poate că Vivia semăna în unele privințe cu ea, însă *nu* era ea. Era mai puternică decât Jana. Putea să lupte cu întunericul dinlăuntru.

La gândul acesta, se ridică numaidecât de pe bancă și țâșni spre boltă. Nu era nimic în grădina asta demn de prețuit în afară de trapă. Acolo găseai doar nebunie și umbre. Doar amintiri și jelanii.

12

Skulks.

Cea mai murdară și cea mai aglomerată parte a capitalei. Din toată Nubrevna.

– Acasă, spuse Cam, conducându-l pe Merik. Era primul cuvânt pe care îl scotea de când părăsiseră apartamentul lui Kullen, și îl rostise cu atâta greutate – de parcă avusese nevoie de toată forța ca acel cuvânt să i se dezlipească de pe buze –, încât Merik nu se putu gândi la un răspuns potrivit. Chiar și în ținuturile muribunde de la sud ale familiei Nihar, chiar și acolo era mai mult spațiu. Mai multă mâncare.

Nu-l ajutară nici tunetul care bubuia deasupra capetelor lor, nici picăturile de ploaie care cădeau în răstimpuri, slabe, dar încă amenințătoare. Ba, mai rău, cutremurul își pusese amprenta asupra orașului. Dărâmase jgheaburi, culcase la pământ corturi, băgase groază în privirile oamenilor. Ar fi putut să fie mai rău, desigur – căci Merik auzise de cutremure care năruiseră clădiri din temelii.

Cam se strecura cu ușurință, picioarele ei lungi fiind obișnuite să sară peste băltoace și să-i ocolească pe bețivi, în vreme ce Merik o urma cât de aproape putea. Două versuri dintr-un vechi cântec de adormit copii îi sunau necontenit în cap, pe măsură ce înaintau. *Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret, în peștera neagră tot mai departe-l duse*.

Merik nu putea spune dacă el era neghiobul frate Filip sau orbul frate Daret.

Apoi dădu totul uitării, căci Cam o cotise brusc la stânga. Peste câteva secunde, se făcu nevăzută în josul unei alei cufundate în umbră, lăsându-l pe Merik să vină după ea. Lumina palidă a serii dispăruse; vederea îi era încețoșată de umbre.

– Pe aici, șopti Cam, făcându-i semn înspre un spațiu îngust dintre două clădiri. Iată-i acolo!

Merik o privi nedumerit pe Cam, iar ea îi acoperi gura cu mâna stângă, cu cicatrici, de parcă ar fi vrut să-i înăbușe răsuflarea.

Când, după câteva clipe, nu se arătă nimeni pe alee, corpul i se destinse. Își lăsă mâna în jos.

– Scuze! bălmăji ea. Am crezut că ne-a văzut cineva.

Apoi își iți capul pe după marginea ascunzătorii lor. Trupul i se destinse și mai mult.

Asta, se gândi Merik, nu semăna deloc cu furișatul și pititul de mai devreme. Iar când o întrebă „Cine să ne urmărească?“, iar ea răspunse „Soldații“, nu fu prea încredințat s-o creadă.

Însă nu stărui.

– Putem să ne reluăm mersul? Orașul are nevoie de noi. *Ca s-o oprim pe Vivia*, ar fi vrut să mai spună. *Să aducem mai multă mâncare, să facem mai mult comerț.*

Însă păstră tăcerea, căci Cam nu avea nevoie să fie dojenită. Chipul îi era deja împurpurat de rușine.

– Desigur, domnule. Îmi pare rău, domnule! Își reluă mersul spre Donjonul lui Pin, deși nu avea cum să nu observe cum își trăgea și mai mult gluga peste ochi sau cum tresărea ori de câte ori cineva le tăia calea.

Destul de repede, Merik și Cam ocoliră câteva șoproane, iar faimosul Donjon al lui Pin se profila dinaintea lor. Un turn străvechi, mai bătrân și decât Vechiul Oraș. Mai bătrân și decât zidurile orașului, ba poate și decât podurile-de-apă ale lui Stefin-Eckart. Merik știa asta după piatra din care era înălțat. Rocă de granit, ce părea portocalie în strălucirea blândă a soarelui de la apus.

Când se stabiliseră aici, dând naștere Nubrevnei, oamenii din Nord aduseseră cu ei granit negru din ținuturile natale, gata să transforme noul pământ în căminul lor. Dar, în timp, Nubrevna devenise un popor în sine. Un popor care folosise, la rândul lui, nenumăratele pietre de calcar dăruite cu atâta generozitate de pământul acela.

Scânduri și corturi răsturnate zăceau la baza turnului, iar gemetele surde de boală și plânsetul ascuțit al copiilor se auzeau pe deasupra zarvei de la înserat. Skulks era mai zgomotos decât își aducea aminte Merik. Mai mirositor și mult mai aglomerat. Un șir de oameni – unii șchiopătând, alții fără vreun picior ori o mână, unii tușind, vlăguiți, copii abia ieșiți din fașă – se întindea pe sub bolta joasă care ducea în turn.

Merik trase o înjurătură.

– Putem să trecem de ei, băiete?

Cam îi aruncă o privire binecunoscută de sub glugă.

– Să găsim intrarea prin subteran. Pe aici, domnule!

Și, uite-așa, fata trecu de toată coada aceea, o luă apoi prin spatele turnului și, în cele din urmă, trecu printr-o poartă ruginită. Acolo turnul masiv se apleca înspre zidurile orașului, construite din același granit.

Doi pași dincolo de poartă, și pietrele neregulate ale aleii coborau brusc, ca și cum acolo fuseseră cândva niște trepte.

– Așteptați aici! spuse Cam, arătând cu degetul spre un con de umbră, unde soarele de la apus nu mai reușea să ajungă. Mă duc să deschid ușa, după care vă strecurați înăuntru când nu se uită nimeni.

Merik șovăi. Nu voia să intre și Cam – nu voise decât să-l ajute să ajungă aici, apoi să preia conducerea –, și totuși, fata se îndrepta deja spre ușă, ridicând mâna să bată.

Așa că, în ciuda vocii lui Safi, ce se prelingea în josul gâtului lui Merik, *Presimt că n-am să te mai văd*, făcu după cum îi spusese Cam și se ghemui în ungherul cel mai îndepărtat.

Pe când pășea și mai adânc în umbră, vâlvătaia apusului lovi turnul în unghiul cel mai potrivit ca să scoată în evidență literele ce stăteau scrise deasupra ușii. Prima era un **D**, urmată de un loc gol, unde ploaia, timpul și găinațul îndepărtaseră încet-încet literele. După care urma **JONUL LUI PIN**.

Asta răspundea la întrebarea lui Merik, pe care și-o punea încă din copilărie: De ce se numea adăpostul ăsta Donjonul lui Pin? Dedesubtul numelui, cu litere mai mici, vedea că era scris: **ÎNTUNERICUL NU NE ESTE ÎNTOTDEAUNA DUȘMAN, INTRAREA O VEI GĂSI MAI JOS**.

Deci despre *asta* îi vorbise Cam.

Bătu o singură dată la ușa joasă, care se deschise larg. Dinăuntru veniră un val de căldură și abur.

– Cine-i acolo? Sunt oameni la coadă... *Cam!*

Femeia din ușă scoase un țipăt. Apoi o trase pe fată înăuntru atât de repede, încât haina descheiată a lui Cam flutură în urma ei ca aripile unei molii.

– Varrmin! N-o să-ți vină să crezi pe cine au adus mixinele!

– Nu. Pe cine? se auzi un răspuns înăbușit.

– Pe Camilla Leeri!

Ușa începu să se închidă. Merik aproape că se împiedică în propriile picioare în încercarea de a pătrunde înăuntru. Se strecură prin crăpătură, chiar înainte ca ușa să se închidă. Și abia când se văzu în bucătăria slab luminată și grozav de aglomerată, își dădu seama că femeia spusese *Camilla*.

Deci nu Cam – un nume pe care Merik nu-l mai auzise înainte –, ci Camilla. Nume de femeie puternică, nubrevnană, așa ar fi zis.

Ei bine, asta îi răspundea la cealaltă întrebare care-l măcinase.

După ce se asigură că are gluga pusă, Merik traversă bucătăria din Donjonul lui Pin. Câțiva lucrători se zgâiră la el,

însă nimeni nu-l mai băgă în seamă.

Trecu pe lângă patru persoane cu tatuajul din Piața Judecății sub ochi și simți o căldură în piept. Răsuflarea i se iuți. Asasinul Garren fusese într-adevăr vândut aici; ăsta era miezul planului surorii lui Merik: putea s-o *simtă*.

Când Merik ieși din bucătărie, o intrare îngustă se înfățișă dinaintea lui. Tavanul din lemn negru, cu grinzi joase, îi aduse aminte de carena unei corăbii, însă, în locul valurilor ce se spărgeau afară, aici valurile se spărgeau înăuntru.

Donjonul lui Pin trăia și respira datorită mulțimilor care se împrăștiau în trei direcții diferite. Primul grup se ducea către o încăpere luminoasă, aflată la doar câțiva pași depărtare. Un salon de bolnavi – nu aveai cum să-i ratezi pe vindecătorii în robe. Un alt grup se ducea spre stânga, într-un loc mai întunecat, mai liniștit, în vreme ce ultimul șuvoi se revărsa drept în față, înspre zumzetul de râsete și voci.

Nu putea distinge nimic pe deasupra mărilor învolburate – nicio conversație, niciun individ, niciun gând. Haosul din interiorul Donjonului lui Pin umplea fiecare spațiu din țeasta lui Merik.

Mușchii lui se destinseră. Ceva din furia omniprezentă dinăuntru se domoli – înlocuită fiind de ceva mai blând. Ceva mai vechi. Ceva... trist.

Jana obișnuia să vină aici de două ori pe săptămână, și, tot de două ori pe săptămână, Merik și Vivia o urmau ascultători. Asta până când, firește, sosise ziua când tatăl lui Merik aflase că magia lui nu era la fel de puternică precum a Viviei. Și, firește, venise ziua când Serafin îl trimisese pe Merik să trăiască împreună cu mătușa lui proscrisă în Sud.

Merik închise ochii. Nu venise aici pentru el. Venise pentru cei nedreptățiți, pentru cei răi.

– Domnule? Cam îl strânse ușor de braț. Recunoscu îndată atingerea ei binevoitoare. O ancoră pe timp de furtună.

– Sunt bine! Merik începu să se joace cu mânecile. Căutăm un birou sau un loc mai retras unde ar fi putut fi ținute dosarele. Ai vreo idee?

– Da! se sili să zâmbească, însă nu-i ieși decât un zâmbet încordat, ba chiar furișat.

Merik bănuia motivul. *Camilla*. Fetei îi era ca nu cumva să fi auzit din greșeală numele ei, așa că adăugă, cu toată asprimea de care era în stare:

– Încotro, *băiete?* N-avem vreme de pierdut!

Zâmbetul i se lăți într-unul sincer.

– Prin încăperea principală!

Îl apucă pe Merik de mantie, trăgându-l după ea așa cum trag măgarii o barcă de-a lungul canalului.

Cu fiecare pas cu care se apropiau de încăperea principală a turnului, muzica se auzea din ce în ce mai tare. Mai întâi, simți o zvâcnire în călcâie. Apoi o vibrație începu să i se răspândească prin stomac, prin piept. În cele din urmă, trecură de o ușă, iar cântecul și vocile îl copleșiră cu totul.

Merik și Cam se aflau într-o sală imensă, slab luminată, și totuși înecată de duhoarea trupurilor ce emanau un miros de rozmarin. De supă de oaie.

Lui Merik îi lăsă gura apă. Nu-și aducea aminte ultima dată când avusese o masă *caldă*. Asta fusese pe *Jana* – de atâta lucru putea fi sigur. Stomacul îi bolborosea și i se revolta.

Cam arătă cu degetul spre o scară în spirală din colțul celălalt.

– La capătul acelei scări, era odată o odaie, domnule, însă acum este un birou.

Perfect.

– Fă rost de niște mâncare! îi ordonă Merik. Mă întorc repede.

– Vin cu dumneavoastră!

Dădu să-l urmeze pe Merik, însă o țintui locului cu cea mai dură și rece privire.

– Nu, băiete, sub nicio formă nu vii cu mine! Eu lucrez singur!

– Și așa sunteți prins de fiecare dată...

– Stai! Aici!

Merik se pierdu prin mulțime, înainte ca fata să-l poată urma. Odată ajuns în capul scărilor, ieși și sări două trepte. Se opri să vadă unde era Cam. Însă fata era bine, se așezase deja la coadă pentru tocană. Deși *tot* mai arunca priviri în direcția în care plecase Merik, agitându-și necontenit capul acoperit de glugă.

Trase în piept o gură prelungă de aer și își strânse degetele. Își chema puterea – întocmai cum îl învățase Kullen acum mai bine de zece ani, pe când erau doi băieței ce se jucau pe plajă și încercau să-și înțeleagă propria magie.

Apoi expiră, trimițând pe scări un vârtej fierbinte, înspre încăperea care-l aștepta deasupra.

Vântul lui nu întâlni pe nimeni în cale. Încăperea era goală.

Așa că, după o ultimă privire aruncată spre Cam, Merik își strânse mantia în jurul corpului și urcă.

Un birou *și* un dormitor. Asta găsi deasupra sălii de mese din Donjonul lui Pin. Podul dintre încăpere și acoperiș fusese transformat într-un spațiu strâmt de locuit.

Întrebarea era când. După moartea Janei, conducerea Donjonului lui Pin căzuse în atribuțiile lui Serafin, care, la rândul lui, o pasase servitorilor. Prima oară când Merik o auzise pe Vivia vorbind despre asta fusese când se mutase înapoi în Lovats, acum trei ani. Și totuși, locul acesta era al ei, fără nicio îndoială.

O canapea ramolită se afla sub o fereastră deschisă. Speteaza ei, în ciuda colțurilor mâncate de molii, era acoperită de o pătură atent împăturită, pe care era brodat stindardul cu vulpea-de-mare al familiei Nihar. O perdea din același material atârna de unul dintre colțurile ferestrei, lăsând să se înțeleagă că obloanele prost puse nu reușeau să oprească vântul care pătrundea înăuntru.

Merik nu-și putea dezlipi privirile de la perdele. Ele invocau amintirea unei alte ferestre, unui alt loc aidoma acestuia, ascuns însă într-o aripă uitată a palatului.

Vivia îl găsise. Vivia îl decorase. Și, o vreme, îi îngăduise lui Merik să se bucure de el împreună cu ea. *Vizuina mea de vulpe*, îl numea ea, iar el se juca cu soldățeii de plumb, în vreme ce ea citea carte după carte... după carte.

Apoi mama lor murise și după ce dăduse foc ghirlandelor de doliu, după ce le înlăturase de pe podurile-de-apă și mărșăluise posomorâtă înapoi la palat, Vivia se încuiase degrabă în vizuina ei de vulpe.

Lui Merik nu-i mai fu nicicând îngăduit să intre acolo.

O molie zburătăcea în briza umedă a furtunii, atrăgându-i privirea lui Merik. Aducându-l înapoi în prezent. Era în cel mai luminat colț al camerei, unde scândurile îndeplineau dublul rol de rafturi și întăritor pentru perete.

Merik se îndreptă într-acolo. Avu grijă să pășească ușor, menținându-și privirea fixă și cercetând fiecare cotor. *Mișcă-te în ritm cu vântul*, îl învățase Maestrul Vânătorilor, Yoris. *Mișcă-te în ritm cu râul. Prea repede, și prada o să te simtă cu mult înainte ca tu s-o fi ajuns, prințe*.

Yoris reușise să-i învețe pe bărbații Nihar să mânuiască o armă, iar Merik și Kullen, de asemenea, petrecuseră ore în șir să dea de urma soldatului zvelt. Să imite tot ce făcea el.

Merik îl imita acum, înaintând încet. Cu grijă. Rezistând impulsului de a mări viteza. În cele din urmă, zări un titlul folositor pe raftul de sus. *Vânzări din Piața Judecății, anul 19*, scria pe cotor, iar pe buzele lui înflori un zâmbet. Zâmbetul i se lăți atunci când dădu peste numele lui Garren între paginile cărții.

Achiziționat A19D173 din Piața Judecății. Vândut lui Serrit Linday pentru muncă agricolă în schimbul mâncării.

– Vândut, rosti Merik cu glas tare, lui Serrit Linday.

Clipi. Citi numele încă o dată. Dar nu… scria clar: *lui Serrit Linday.*

Merik nu se așteptase la asta. Ci mai degrabă la un fel de notă în care să se afirme: *Trimis la peștera Nihar să-mi omoare fratele*; *chiar* se așteptase la ceva care să facă legătura între Garren și atacul de pe *Jana*.

În schimb, descoperise o verigă complet nouă din lanț. Trase o înjurătură printre dinți și închise cartea cu zgomot. Vorbele lui Cam îi țiuiau în urechi: *Dacă nu sora dumneavoastră a încercat să vă omoare?*

Însă ea era. Trebuia să fie, căci ar fi fost singurul posibil vinovat. Ca să nu mai pomenească de mezinul familiei Linday – un pui de nobil afurisit cum n-ai mai întâlnit nicicând – fusese în copilărie prietenul Viviei. Asta ar fi putut fi o nouă verigă, dar, chiar și așa, pista tot la Vivia ducea.

După ce Merik puse cartea înapoi pe raft, molia se prinse singură într-un felinar focvrăjit. Muri în câteva clipe, iar mirosul de ars îl anihilă cu totul pe cel înțepător de lămâie.

Preț de o jumătate de clipă, Merik se zgâi la flacăra care ardea mai intens. La fumul care ieșea în rotocoale din molie. Apoi se sili să-și mute privirea asupra biroului Viviei. De fapt, nu era altceva decât o masă. Fără sertare care să ascundă mesaje importante, fără încuietori dedesubtul tăbliei. Chiar și așa, Merik răsfoi degrabă printre teancurile de hârtii. Le verifică pe cele din mijloc, pe cele de deasupra, pe cele de dedesubt.

Trecu prin șase teancuri, însă niciunul nu fu de vreun interes. Doar inventare nesfârșite și calcule scrise micuț, aplecat și atât de îngrijit, de-ai fi zis că abia ieșiseră de la tipar.

Privirea îi căzu pe un alt teanc, de deasupra celui cu calcule, evidențe și însemnări mâzgălite. Era un scris citeț, dar atât de aplecat, încât numerele păreau aproape orizontale.

Și toate erau tăiate. Marcate pe mijloc cu o linie gri de creion. Numărul oamenilor care veneau (pe zile) versus cantitatea de mâncare (pe zile, minus contribuția palatului), iar sub ele calculată suma cheltuită pentru tot.

Numerele însă nu se potriveau. Nici pe aproape. Cei flămânzi și fără adăpost erau mult mai mulți decât mâncarea și fondurile pe care le aveau la dispoziție. Pe răsuflarea lui Noden, și încă ce mulți mai erau! Șaisprezece oameni noi veneau în fiecare zi în speranța găsirii unui pat, iar alți patruzeci și patru, în căutare de hrană.

Dacă așa ajunseseră atâția oameni la Donjonul lui Pin pentru adăpost, pentru mâncare și ca să fie vindecați, atunci cum se făcea că atâția alții *nu reușeau?* Merik știa că ținuturile sale natale erau ca vai de ele – așa erau de douăzeci de ani, iar în

ultima vreme lucrurile se duseseră pe apele-iadului. Însă numerele astea...

Indicau că Nubrevna era într-o stare mult mai proastă decât s-ar fi gândit Merik.

Cu un oftat greoi, înaintă până la ultimul teanc de pe masă. Peste el era o hârtie mare, mototolită pe mijloc.

O hartă a Cisternelor, vasta rețea de tunele subterane, care transportau apă și deșeurile orașului. Merik se aplecă deasupra ei, entuziasmat, căci harta avea un loc marcat cu X – precum și șase ore ale unei zile mâzgălite într-un colț, dintre care una încercuită. Poate un punct de întâlnire și o oră?

Merik scoase harta din teanc și o împături pe liniile deja formate. Gheață, putere și o voce care-i spunea:

– Pune-o la loc, te rog!

Ah! Merik cunoștea acel glas.

Venise Stacia Sotar.

Merik își roti doar puțin capul, gluga acoperindu-i chipul. Nu trebuia decât să deschidă larg fereastra. Un singur salt, și ar fi fost liber.

Sau, cel puțin, asta crezuse el, până când apa începu să i se urce pe picior. Să-l cuprindă, să se încolăcească în jurul lui și să-l strângă, devenind un bloc de gheață – asta pentru că, firește, cum de uitase? Stix era o Vrăjitoare a Apei *completă*. Motiv pentru care Merik nu avea decât o singură opțiune: să cedeze în fața întunericului.

Deveni Furia.

Vântul îi explodă. Gheața se sparse. Merik își smuci piciorul, gata să se înalțe în zbor.

Gheața se topi. Aburul se ridică în aer, usturându-l și uscându-i chipul distrus.

Merik nu se putu abține. Urlă de durere înainte să se arunce peste masă și să se prăbușească de cealaltă parte a ei.

Gheața țâșni în picuri fini care se izbiră de perete, intrând în creștetul lui Merik. Gluga îi căzu de pe cap. Totuși, se pusese deja în mișcare. Se târa de-a bușilea înspre fereastră. Simți cum Stix invocă și mai multă magie. Cu mare ușurință, de parcă lupta abia începuse.

Bătu cu piciorul în podea și apa din încăpere se prefăcu în ceață. Merik nu mai putu să vadă nimic.

Cu o rafală slabă de vânt, își croi drum până la fereastră. Ceața se risipi. Merik se ridică în picioare și o luă la fugă.

Însă întocmai de ce se temea, Stix îi tăie calea. El o coti la dreapta, încercând s-o prindă cu vântul în propria ceață. Înainte să apuce să țâșnească pe lângă ea, Stix scoase o mână și-l prinse de încheietură.

Gheața îi cuprinse brațul, legându-l de ea.

Privirile li se întâlniră, ochii ei la fel de negri ca Iadurile lui Noden – care se căscau din ce în ce mai mult. Se alungeau, în vreme ce buzele i se depărtau.

Mă știe. Era cel mai oribil sfârșit posibil, în afară de moarte. Dacă era recunoscut, tot ce plănuise Merik avea să fie distrus.

Numai că ce ieși din gâtlejul lui Stix nu fu *Merik*, nici *Prințe*, nici *Amirale*.

– Furia, șopti ea, iar ceața se prefăcu pe dată în zăpadă. O ninsoare ce se învolbura nevinovată în jurul lor. Ești... adevărat.

Un nou fior rece, unul interior, îl lovi în piept. *Atât* era de distrus. *Atât* era de nerecunoscut. Și, cu toate că încercase să-și spună că ea nu vedea prea bine, că nu avea cum să-i recunoască fața decât dacă era la câțiva centimetri depărtare de el... Știa adevărul. Știa că arăta dezgustător. El era Furia.

Răgaz era o binecuvântare. O clipă de care se putea folosi.

– Eu sunt Furia!

La auzul cuvintelor, la auzul afirmației, Merik simți cum o fierbințeală îl cuprinde pe șira spinării. Și pe toată pielea.

Merik se avântă spre fereastră. Cu capul înainte, lăsând în urmă obloanele și lămâițele, țiglele și jgheaburile. Cu capul înainte spre aleea străveche și îngustă de dedesubt.

Fu prins de propriul vânt. Îl cuprinse și-l răsuci, în așa fel încât să stea drept în picioare înainte să lovească dalele ascuțite de piatră.

De cum puse piciorul jos, o și luă la fugă. Însă privi înapoi de două ori. Prima oară, ca să vadă dacă nu cumva Cam se afla pe undeva prin preajmă, însă fata nu era – și Merik nu s-ar fi putut întoarce s-o caute.

A doua oară, ca să vadă dacă Stix îl urmărea.

Dar nu o făcea. Se mulțumea să-l urmărească astfel cu privirea de la fereastra deschisă, chipul ei fiind înconjurat de lumina lumânării și de zăpada care cădea.

13

Iseult și Aeduan mâncară în tăcere. El mesteca metodic. Nu scosese un cuvânt de când lăsase în urmă capcana de urs.

Iseult nu se așteptase la una ca asta din partea lui. Nu tânjise nicicând mai mult după Fire. Lumea era atât de pustie, atât de lipsită de culoare, fără oameni prin preajmă, iar de săptămâni bune numai corzi îndepărtate trecuseră pe lângă ea. Acum, când în sfârșit se afla din nou față în față cu o ființă omenească, el era la fel de lipsit de culoare. La fel de lipsit de fire. Gol.

Limbajul trupului, expresiile chipului erau enigme pe care Iseult nu fusese niciodată nevoită să le descifreze. Totuși, fără Fire care să plutească deasupra Vrăjitorului Sângelui, se vedea nevoită să ia aminte la fiecare mișcare schițată pe fața lui. La fiecare încordare a mușchilor.

Nu că ar fi făcut multe. Calm ca o Vrăjitoare a Firului, obișnuia mama ei să spună. Gretchya făcea un compliment, căci, firește, Vrăjitoarele Firului nu trebuiau să arate nicio emoție. Pentru Iseult însă, era ca o insultă, de vreme ce cuvintele nu-i fuseseră nicicând adresate. Gretchya nu le folosise decât pentru alții – cei pe care îi știa că sunt buni la stază ori să-și stăpânească emoțiile mai bine decât ar fi putut Iseult vreodată.

Cu cât Iseult îl observa mai mult pe Aeduan, cu atât simțea că emană o emoție. Neîncredere.

Și asta, pentru că stătea atât de țeapăn și la pândă când mânca. Nu-și dezlipea ochii de pe Iseult, urmărindu-i fiecare mișcare prin mica tabără. *Mi-a salvat viața*, se gândi Iseult, în timp ce el mânca, *și mă urăște pentru asta*.

Iseult era însă obișnuită cu neîncrederea și cu ura. Iar dacă aceste sentimente ar fi putut să omoare, ar fi omorât-o de mult.

– Mai vrei? arătă către foc, către ultimul lipan din frigarea ei.

Vrăjitorul Sângelui își drese glasul.

– Unde sunt cuțitele mele, Vrăjitoare a Firului? Încă se încăpățâna să vorbească în dalmotti.

Așa că Iseult se încăpățâna să-i răspundă în nomatsi:

– Le-am ascuns.

– Și restul talerilor?

– Sunt puși bine.

Vrăjitorul Sângelui își încordă degetele. Se ridică în picioare.

– Pot să-ți smulg răspunsul cu forța, dacă așa vrei!

Nu putea, amândoi știau prea bine. Nu mai avea nicio putere asupra ei de când recunoscuse în orașul Veñaza că nu poate nici să-i simtă mirosul, nici să-i controleze sângele.

Totuși, Iseult luă aceeași poziție ca el, ridicându-și bărbia și trăgându-și umerii, cu toate că inima încă îi bătea mult prea repede. Până acum, planul ei se desfășurase după cum prevăzuse – după cum sperase. Dar... acum făcea ultimul nod al lațului.

– Am să-ți înapoiez monedele, declară ea, mulțumită că bâlbâiala era încă departe, numai dacă o să găsești pe cineva pentru mine!

Lui i se încordă tot trupul ca unui șarpe. Preț de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. În depărtare, tunetele bubuiau. Vântul pătrundea pe sub proeminență, suflând peste ei. Și totuși, Aeduan nu se clinti din loc.

În cele din urmă, murmură:

– Să înțeleg că ai nevoie de mine.

– Da. Ca s-o găsești pe Safiya fon Hasstrel.

– Pe Vrăjitoarea Adevărului.

Iseult tresări la auzul cuvântului. Un tresărit aproape de neobservat, însă știa că Aeduan băgase de seamă. Știa că îl văzuse.

– Pe Vrăjitoarea Adevărului! încuviință ea în cele din urmă, minunându-se de cât de ciudat era să poată rosti cuvântul cu glas tare. Acel cuvânt pe care nu îndrăznise să-l spună de mai bine de șase ani și jumătate, de teamă ca nu cumva să-l audă cineva. De teamă ca nu cumva s-o condamne din greșeală pe Safi la închisoare ori la moarte. Marstokezii au luat-o pe Safi, dar nu știu unde anume. Tu, Vrăjitor al Sângelui, poți să-i dai de urmă.

– Și de ce aș face asta pentru tine?

– Pentru că am să-ți spun unde am ascuns restul monedelor.

El făcu doi pași în față, ocolind focul mort. Nu clipi. Nu-și dezlipi privirea.

– Vrei să mă plătești cu propriii mei taleri de argint?

Deci monedele sunt ale lui. Iseult nu știuse nici asta și nici motivul pentru care ajunseseră în pivnița lui Mathew. Însă nu avea de ales decât să joace aceeași carte.

Când dădu din cap că da, Aeduan izbucni în râs. Un sunet care răsună a surpriză și neîncredere.

– Și ce-o să te oprească să păstrezi banii? După ce o voi fi găsit pe Vrăjitoarea Adevărului, de unde știu că ai să-ți respecți partea de înțelegere?

– De unde știu, contracară Iseult, că, după ce o vei fi găsit pe Safiya fon Hasstrel, nu ai s-o ții pentru tine? S-o vinzi, așa cum ai făcut și înainte?

Vrăjitorul Sângelui șovăi, ca și cum și-ar fi cântărit opțiunile înainte s-o aleagă pe cea mai bună. Sau pe cea care servea cel mai bine scopului său.

Calm ca o Vrăjitoare a Firului.

– Atunci totul se reduce la o chestiune de timp. Își răsuci încheieturile mâinilor. Cine pe cine o să trădeze primul.

– Asta înseamnă că te învoiești?

Făcu încă un pas spre ea, unul destul de mare cât să micșoreze distanța dintre ei. Iseult fu nevoită să-și ridice și mai mult bărbia, ca să mențină contactul vizual.

– Nu ești stăpâna mea, Vrăjitoare a Firului! Nu ești nici angajatorul meu. Și, mai presus de toate, nu ești aliata mea. Mergem pe același drum o vreme, și nimic mai mult. Înțeles?

– Înțeles!

– În cazul ăsta, continuă el, tot în dalmotti, numai în dalmotti, mă învoiesc.

Iseult își strânse degetele pumn, în încercarea de a-și pune frâu emoțiilor. De a nu lăsa să se vadă ușurarea care o copleșise.

Vin, Safi.

Se întoarse, așteptând până în ultimul moment să întrerupă contactul vizual și să-l blocheze cu totul. Apoi se duse până într-un ungher întunecos, unde ciuperci grase creșteau grămadă la baza peretului de calcar. Se ghemui, întinse mâna, iar degetele dădură de piele.

Umblă cu grijă cu cingătoarea, atentă ca nu cumva s-o târască pe jos ori cuțitele să alunece din teacă. Chiar și în timp ce călca pe pământul umed, pielea rămase întinsă, iar cataramele mute.

I le întinse.

– Trebuie date cu ulei.

Nicio reacție. El își legă pur și simplu cuțitele înapoi pe piept, metodic și în tăcere, înainte să pornească spre marginea proeminenței. Ploaia îl învăluia și, pentru prima oară de când Aeduan se trezise în pădure, Iseult își simți plămânii suficient de mari cât să permită aerului să intre.

Avea de gând s-o ajute.

Nu avea de gând s-o omoare.

– Ești gata de plecare? întrebă ea, strângând în mână Piatra de Fir. *Vin, Safi*. N-avem timp de pierdut!

– Nu putem face nimic pe vremea asta, iar în curând o să se lase noaptea. Catarama de la umăr tresări ușor; cuțitele clincăniră în semn de avertizare. Pornim mâine, de cum se luminează de ziuă.

Apoi Vrăjitorul Sângelui se așeză pe pământul umed cu picioarele încrucișate, închise ochi și nu mai scoase niciun cuvânt.

Comandantul Barzilor Iadului se întoarse din junglă, îndreptându-se cu mișcări nesigure spre bocceaua lui Zander, și începu să scotocească prin ea. Dacă simțise privirea lui Safi ațintită asupra lui, nu lăsă să se vadă.

Se apropia noaptea. Safi sperase să ridice o tabără, însă Domnița Destinului nu fusese de partea ei până acum.

Comandantul scoase niște carne uscată și, după ce-și dădu jos coiful, o puse jos, lângă boccea. O rază de soare se strecură printre coroanele copacilor. Cădea drept pe ceafa lui, acolo unde sângele se întărise.

Și de unde ieșea la iveală un colț de pânză albă.

Plecase în pădure ca să-și oblojească rana. Safi ar fi putut să parieze pe viața ei că așa era. Abia dacă își mișca brațul stâng; iar umărul părea puțin mai mare, ca și cum niște bandaje se ascundeau pe sub apărătoarea din piele.

Deci e o rană care sângerează. Safi își țuguie buzele de bucuria fărâmei de noroc care dăduse peste ea. Probabil îi redeschisese rana când îl lovise, iar asta însemna că pierduse sânge. *Asta* însemna că era slăbit.

Își țuguie și mai mult buzele.

Bardul Iadului o observă.

– Nu fi așa îngâmfată, eretico! Tu ești cea legată de copac.

O să fii și tu legat, cât de curând, își spuse în sinea ei, deși își șterse zâmbetul de pe chip. N-avea rost să-și dea în vileag trucurile.

– Admiram și eu priveliștea, Bardule. Arăți mult mai bine fără coif.

O umbră de neîncredere se strecură pe fruntea lui Caden – căci acum, fără coif pe cap, era Caden. Pehlivanul Prefăcut care o condamnase la o viață de fugar. La o viață trăită ca pradă.

Caden se apropie. Continuă să se apropie, până când ajunse în dreptul ei, ca și cum Safi n-ar fi fost legată.

Îi întinse o bucățică de carne uscată.

– Burtă de porc?

– Te rog, spuse ea, fluturându-și genele. Și mulțumesc!

Cuta de pe fruntea lui se adânci și cercetă degrabă brațele și picioarele legate ale lui Safi. Însă încă era legată strâns.

– De ce ești așa binedispusă, eretico? Și de ce ești așa amabilă?

– Sunt o domna. Pot să zâmbesc și în fața celui mai hidos broscoi și să-l complimentez pentru locul *perfect* în care are negii.

Un pufnit, nu chiar un hohot de râs. Caden îi oferi carnea de porc, care se afla la doar câțiva centimetri depărtare de buzele lui Safi, silind-o să-și întindă gâtul. S-o înfulece și să tragă de ea cu dinții. Ca s-o umilească. S-o înjosească.

Așa că Safi rânji cu și mai multă veselie, pe măsură ce mesteca și mesteca. Apoi continuă să mestece, până când uscăciunea aceea sărată avea să i se ducă pe gât în jos.

– E... uscată, îngăimă ea. Poți să-mi dai niște apă?

Caden șovăi, privind-o pieziș. O privire pe care Safi și-o amintea bine din noaptea partidei de tarot. O privire care spunea: *Mă gândesc și vreau să vezi și tu că mă gândesc*.

Ridică apoi din umeri, ca și cum Caden nu găsi niciun motiv s-o refuze, și-și dezlegă plosca pe jumătate goală de la șold. O ținu la buzele lui Safi, iar ea bău cu nesaț.

O lăsă să-i golească plosca de tot.

– Mulțumesc! spuse, după ce-și linse buzele. Și chiar era sinceră.

El dădu din cap și își prinse plosca înapoi la brâu, o mișcare evident neplăcută pentru degetele lui.

– Ești rănit? întrebă Safi.

– Barzii Iadului nu pot fi răniți, mormăi el.

– A! făcu Safi. Probabil că așa îți vine mult mai ușor să omori vrăjitoare nevinovate.

– N-am omorât niciodată vrăjitoare nevinovate. Își ținu privirea în pământ, făcându-și de lucru cu legatul ploscăi. Dar eretici am omorât.

– Câți?

– Patru. Nici n-au opus rezistență.

Safi clipi. Nu se așteptase să-i răspundă și, deși magia ei nu putea să-l citească, bănuia că spune adevărul. Chiar ucisese patru eretici; fusese o luptă pe viață și pe moarte.

– Cum rămâne cu tot echipajul marstokez pe care l-ai măcelărit? Îi pui și pe ei pe lista omorurilor tale?

– Ce echipaj? Cuta îi reveni pe frunte. Își ridică în sfârșit privirea.

– Cel de pe corabia pe care ați făcut-o scrum. Cea pe care eram eu și împărăteasa.

– N-am fost noi. Ridică din umărul drept, un gest vag către Lev și Zander. Noi te urmărim încă din Lejna.

– Minciuni!

Un alt pufnet – de data asta, unul de râs, fără îndoială, căci pe chip îi apăruse o umbră de zâmbet.

– Mă bucur să văd că magia ta nu are nicio putere asupra mea, eretico.

Zâmbetul lui Safi, în schimb, păli. N-avea cum să-l păcălească. Chiar nu *putea* să-l citească. Așa că, pentru prima oară, alese să fie sinceră. Lăsă rânjetul să-i dispară de pe chip și o încruntătură ieși la suprafață.

– De ce? De ce magia mea nu are niciun efect asupra ta?

– Nicio magie nu are efect asupra Barzilor Iadului.

– Știu, răspunse ea simplu. Dar de ce?

El se scărpină în bărbie, acolo de unde începea cicatricia.

– Să înțeleg că unchiul tău nu ți-a spus niciodată.

Făcu un singur pas înapoi.

– Magie, vrăji, putere. Astea sunt pentru cei vii, eretico. Dar noi? Caden se bătu în piept, făcând să răsune platoșa de metal a apărătorii. Noi, Barzii Iadului, suntem deja blestemați. Suntem deja morți.

Capul de săgeată din buzunarul lui Aeduan se aprinse, pe când scruta prin întuneric pinii și stejarii ce-l înconjurau. *Cine pe cine avea să trădeze primul*? Trecuse un ceas de când fusese încheiată înțelegerea dintre el și Vrăjitoarea Firului, și totuși, pe Aeduan îl măcina întrebarea.

Ploaia se oprise în sfârșit. Nu treptat, așa cum se întâmpla cu ploile de la mănăstire, ci brusc. Acum era furtună. În secunda următoare, nu mai era furtună. Așa era vremea din Sud: numai urgii, o natură care aștepta să se dezlănțuie pe neașteptate.

Nici nu se opri bine ploaia, că insectele nopții își și făcură apariția. Greierii cântau, moliile zburătăceau, iar liliecii care le mâncau se treziseră și ei. Se furișau și traversau cerul înnegurat al nopții. În cele din urmă, norii se risipiră, făcând loc luminii stelelor, iar Aeduan urmări cu privirea cum se înalță Uriașul Adormit – coloana strălucitoare de stele care indica întotdeauna nordul.

Îl privea de unul singur, căci Vrăjitoarea Firului dormea. La puțin timp după ce terminaseră de vorbit, ea se retrase în colțul cel mai uscat de sub proeminență. Câteva clipe mai târziu, dormea dusă.

Aeduan nu se putea abține să nu se mire de cât de repede picase. De cât de incomod trebuia să-i fie să stea așa, într-o parte. Sau de cât de neînfricată trebuia să fie să se lase astfel descoperită.

Neînfricată sau neghioabă, dar, judecând după șmecheria ei cu cuțitele, ar fi înclinat spre a doua variantă. Pe de altă parte însă, îl ademenise cu măiestrie pe Aeduan în nebuneasca alianță. *Cine pe cine avea să trădeze primul?*

Aeduan nu știa decât că avea o legătură. Capătul de săgeată. Puristul părinte Corlant. Și monedele lipsă. Totul avea o legătură, chiar dacă Aeduan nu putea s-o vadă încă.

Lasă vârful săgeții în buzunar și porni hotărât prin pădure. Era un pârâu prin apropiere; avea nevoie de o baie.

Găsi un loc la mal, unde coroana copacilor nu era așa deasă. Lumina stelelor se revărsa în jos. Apele repezi clipoceau.

Aeduan își dădu jos cingătoarea, apoi cămașa. Nu mai fusese deloc singur de când cu capcana de urși ca să-și cereceteze vechile răni. Nu fu mirat să vadă că se redeschiseseră. O atingere precaută îi confirmă faptul că nu era decât sânge uscat.

Aeduan oftă enervat. Cămașa și pantalonii erau distruși. Chiar dacă pădurii nu-i pasă, oamenilor le pasă. La fel și Vrăjitoarei Firului.

Nu contează. Sângele era parte din Aeduan, iar petele nu-l încetiniseră niciodată. Ajunsese atât de departe. Trebuia să continue.

Totuși, dintr-un motiv sau altul, se trezi că-și duce cămașa la pârâu. Că începe s-o spele. Însă sângele pătrunsese în țesătură și nu ieșea.

Întocmai ca rănile pe care le căpătase cu atâția ani în urmă. *Fugi, copilul meu, fugi!*

În timp ce se spăla pe piept, tremurând de frig, Aeduan zări ceva mișcându-se pe malul celălalt. La început, crezu că-l înșală privirea, că întunericul îi joacă feste și îi veni în minte un cântec vechi. Unul pe care tatăl lui obișnuia să i-l cânte înainte... înainte de toate astea.

În ce vezi printre umbre nu te-ncrede,
Căci Păcăliciul în întuneric se-ascunde,
Sus, în vreun copac, ori jos, prin tenebre,
Păcăliciul e aici, nu te încrede!

Scutură din cap. Apa fu împroșcată în toate părțile. Nu se mai gândise la cântecul ăsta de o groază de vreme. Scutură

încă o dată din cap, de data asta ca să-și alunge vedeniile.

Și totuși, acolo era încă mișcare. O strălucire ușoară ce părea că pulsează în mănunchiuri prin pădure. Cu cât se uita mai mult, cu atât mănunchiul se mărea. Cu atât devenea mai solid, mai bine definit, ca atunci când se împrăștie norii, scoțând la iveală un cer înstelat.

– Licurici, spuse o voce din spatele lui.

Într-o clipă, Aeduan o țintui de stejarul de pe mal.

Rămaseră amândoi acolo. Privindu-se lung. Vrăjitoarea Firului cu spatele lipit de trunchi și cu mâinile pe pieptul lui Aeduan. Vrăjitorul Sângelui cu brațul la gâtul ei și cu apa picurând de pe el.

Două clipe îndelungi și îi dădu drumul.

– Ai grijă! se răsti el, îndepărtându-se.

Nu știa însă dacă i se adresase ei sau lui însuși. Știa doar că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sângele și magia îi vâjâiau în urechi.

Nu o auzise venind. Nu *putuse* să-i simtă mirosul, iar corpul reacționase ca la o primejdie.

Trebuia să se stăpânească mai bine. Cel puțin, atâta vreme cât ea avea să fie prin preajmă.

– Era să te omor, spuse el.

– Nomatsi, fu răspunsul ei – care-l făcu să-și întoarcă privirea. Să mârâie înapoi:

– Poftim?

Ea se îndepărtă de copac, venind în lumina stelelor și, întocmai ca licuricii din pădure, chipul ei se aprinse. De o albeață fantomatică. Frumos și arzând din interior.

O jumătate de clipă. Atât durase totul. Apoi iluzia se risipi. Ea deveni încă o dată o fată cu un chip banal. *Nu te-ncrede în ce vezi printre umbre*.

– Mi-ai vorbit în nomatsi, îl lămuri ea, scuturându-și apa de pe piept, de pe brațe. Cât despre luminițele alea, sunt licurici. În Marstok, se zice că aduc noroc. Copiii își pun dorințe când prind unul.

Aeduan oftă. Un sunet prelung, șuierător. Ea se purta de parcă nu era să fie sfâșiată. De parcă conta să pălăvrăgești despre dorințe și despre limba în care vorbise el.

– Te omor, o avertiză din nou în dalmotti, dacă nu ești mai atentă. Ai înțeles, Vrăjitoare a Firului?

– Dă-mi una dintre monedele tale, atunci.

Își lăsă capul pe spate, scoțând în evidență felul cum linia bărbiei îi înălța osul umărului.

IEra prima oară de când venise când Aeduan își dădu seama că e cu pieptul gol. Cicatricile îi erau vizibile și avea pielea de

găină de frig. Cămașa nu se vedea pe nicăieri și se încăpățână să-i întoarcă spatele Vrăjitoarei Firului.

– Monedele sunt pătate de sânge, nu? continuă ea. Așa m-ai găsit. Deci, dă-mi una dintre monede și o să mă simți când mă apropii.

Era o idee isteață. O rezolvare simplă, curată la o problemă despre care Aeduan ar fi preferat ca ea să nu știe. Și totuși, *știa* că nu poate să-i simtă mirosul și nu mai era nimic de făcut.

Aeduan încuviință din cap.

– Mâine-dimineață, răspunse el, luptându-se cu impulsul de a se întoarce și a da fuga în râu după cămașă. O să-ți dau o monedă mâine-dimineață.

Iseult încuviință la rândul ei și plecă de la pârâu. Pădurea o învălui, licuricii luminându-i calea.

În secunda următoare, Aeduan era în apă, dând frenetic din mâini și rugându-se ca singura lui cămașă să nu fi ajuns prea departe în josul râului și să n-o mai poată găsi.

14

Ceața învăluia străzile întunecate din Lovats, în vreme ce Merik stătea în fața conacului familiei Linday. Ca toate locuințele de vizeri, casa se înălța solemnă pe drumul mărginit de stejari, numit Strada Albă, care ducea tocmai până la Dealul Reginei.

Niciun felinar nu lumina încăperile conacului, nicio umbră nu se mișca înăuntru. Ceea ce însemna că un Vrăjitor al Plantelor avea doar un singur loc unde să se ducă noaptea: în grădină.

Lui Merik îi luă doar câteva minute să ajungă la sera familiei Linday. Aburii se ridicau din grădinile din jur, învăluind structura de sticlă și fier care aștepta în mijloc, după cum bine știa.

Treisprezece ani trecuseră de când străbătuse hățișurile din interiorul serei. Pe-atunci era un băiețel de doar șapte ani.

La momentul respectiv, intrase pe timp de zi, dar, și mai important, fusese invitat.

Totuși, niciuna dintre neisprăvitele de gărzi nu îl zăriră pe Merik furișându-se din umbră în umbră. De două ori, Merik aproape că dădu nas în nas cu ei și tot de două ori, înălță un zid de ceață care să-l ascundă.

Ocoli o tufă de campanule, cu mugurii violet în plină floare, și se piti pe după un cireș. Ce risipă odioasă de spațiu mai era și sera! Grădina asta. Și o risipă și mai odioasă de magie. Familia Linday ar fi putut să-și folosească resursele ca să-i hrănească pe cei flămânzi, care se înghesuiau la porțile lor, în loc să crească flori ornamentale care nu foloseau nimănui.

Poate că Merik ar fi putut să adauge observațiile pe lista subiectelor de discuție cu vizerul.

Merik o ținu înainte. Spre Linday, spre adevărul în legătură cu asasinul Garren. *Putere, putere, putere*. Curgea prin el, era atât de ușor de stăpânit. Atât de ușor de controlat, chiar și epuizat.

Încă de când fusese la Donjonul lui Pin – încă de când acceptase că era *Furia* –, vântul venise la chemarea lui fără să

cârtească; temperamentul rămăsese calm. Liniștit.

Iar în ceea ce-l privește pe Merik, liniștit era tocmai bine. Liniștea îngăduia corăbiilor să înainteze fără teamă, iar echipajului să ajungă acasă teafăr și nevătămat.

Liniștit, însă, nu însemna că nu se împiedica de fire. Întinsă de-a lungul intrării în seră, Merik simți sârma în clipa când îi atinse fluierul piciorului, precum și vibrația care se răspândi în afară întocmai ca atunci când ciupești coardele unei harpe.

Fir-ar, pe apele-iadului!

Mâinile îi țâșniră în aer; vântul se năpusti înainte, o încărcătură de putere care să oprească mișcarea corzii.

Merik urmări cu privirea, ținându-și respirația, cum totul devine nemișcat. Cum lumea întreagă alunecă în nemișcare, reducându-se la acea coardă blestemată și la inima care-i bătea să-i spargă pieptul. Bătăile răsunau atât de puternic, încât ar fi putut să-l dea de gol.

Totuși, nu se dădu nicio alarmă. Nu se declanșă nicio capcană și își plimbă precaut privirea pe fiecare frunză, pe fiecare petală și fiecare scoarță de copac care-i pica în față. Coarda se pierdea în umbră, acolo unde grinzile de fier sprijineau pereții de sticlă. Continua apoi în sus, la capăt având un clopoțel de aramă.

Merik răsuflă ușurat. Fusese cât pe ce. Chiar dacă era mic, clopoțelul ar fi fost mai mult decât suficient să anunțe sosirea lui Merik. Singurul sunet care se auzea era clipocitul unei fântâni din inima serei.

Deși n-ar fi fost surprins să afle că tânărul Serrit Linday era un afurisit paranoic, conacul lor nu avusese nicio gardă și nicio capcană atunci când erau copii.

Lucru care sugera că Linday se vedea cu cineva și, fie nu avea încredere în el, fie intenționa să-l trădeze. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi urcat în cel mai apropiat cireș și ar fi așteptat să vadă cine urma să cadă în capcana de la intrare. La urma urmelor, ar fi fost o informație prețioasă să afle de cine se temea Linday.

Însă nu avea nici timpul, nici răbdarea necesară. În plus, o lăsase pe biata Cam la Donjonul lui Pin. Era încă acolo, mai mult ca sigur îngrijorată de lipsa amiralului ei.

Așa că, după ce se asigură că gluga era bine pusă pe cap, merse mai departe. De două ori dădu peste alte corzi-capcană și tot de două ori le sări. Înainta încet, furișându-se printre frunze și rădăcini, în același timp ajutându-se de vânt ca să mențină vegetația nemișcată. Să împiedice declanșarea corzilor.

Ajunse în cele din urmă în mijlocul serei, acolo unde cărările cu pietriș făceau loc dalelor din nisip, dispuse în forma

unor raze de soare. Sigiliul familiei Linday. În mijloc era o fântână, tot în forma unor raze de soare.

În fața apei clipocinde se afla chiar Serrit Linday. Frenetica lui energie contrasta cu seninătatea dulce a scenei. Lovea și lovea și lovea *din nou* nuferii albi și strălucitori de pe marginea fântânii, în vreme ce strivea sub tălpile lui încălțate în papuci fini iarba neprihănită din jur. Până și strălucirea felinarelor de pe străzile dinafară părea să fie prea tare, prea pură față de roba neagră și învechită a lui Linday.

Nu era vizerul îngâmfat pe care și-l amintea Merik din copilărie. Era un bărbat speriat, iar bărbații speriați sunt bărbați liniștiți.

Și liniștit era întotdeauna de *bine*.

Merik se strecură până la marginea luminișului, unde iarba lăsa loc dalelor de piatră. În spatele lui Linday, încă nevăzut. Apoi își dădu jos gluga, spunând aspru:

– Ziua bună, vizere!

Bărbatul scoase un oftat adânc. Se dezumflă tot, spinarea i se aplecă, umerii îi coborâră până peste genunchi. O fărâmă de secundă, Merik crezu că o să cadă în nesimțire...

Până când îl auzi rostind, pe o voce slăbită:

– Nu e la mine.

Merik ieși din umbră.

– Mă confunzi cu altcineva.

La auzul acestor vorbe, Linday se crispă. Apoi își întoarse capul. Privirea lui o întâlni pe a lui Merik. Îl cercetă din cap până-n picioare, ochii oprindu-i-se pe cicatricile sale, pe hainele lui zdrențăroase. O clipă Merik avu impresia că vizerul o să-l recunoască din scurtele întâlniri pe care le avuseseră de-a lungul anilor.

Însă nu o făcu, iar Merik aproape zâmbi văzând expresia îndârjită care se instalase pe chipul tânărului. Ușurare amestecată cu groază și nedumerire... după care, din nou o ușurare tremurătoare.

Nu tocmai reacția la care sperase Merik.

Se duse spre fântână, și cu toate că bărbatul se făcu mic la apropierea lui, nu o luă la fugă. Nici măcar când Merik îl apucă de guler și îl trase spre el.

– Știi cine sunt? murmură Merik. Fiind atât de aproape, chipul bărbatului devenea o mască de linii fine. Arăta de două ori mai în vârstă decât știa că ar fi trebuit să fie.

– Nu! se răsti Linday. Acum tremura de-a binelea. Nu știu cine ești!

– Mi se spune Mâna Stângă a lui Noden. Mi se spune Furia. *Putere, putere, putere.* O să-ți pun câteva întrebări, vizere, și

vreau să-mi răspunzi imediat. Dacă nu...

Își răsuci pumnii, încleștându-i în jurul gulerului lui Linday. Tăindu-i respirația.

Linday tremură și mai tare în strânsoarea lui Merik; tocmai reacția pe care și-o dorise.

– Răspund, răspund!

– Bun! Merik miji ochii și încruntă sprâncenele. Ai cumpărat un prizonier de la Donjonul lui Pin. Garren îl cheamă. Vreau să știu ce-ai făcut cu el.

– Nu știu!

O smucitură. O răsucire. Răsuflarea lui Linday fu gâtuită.

– Nu mă minți!

– Trebuie, trebuie. Ochii lui Linday începură să se încrucișeze. *Trebuie*... Altfel, mă omoară.

Merik fu cuprins de furie. Îl apucă și mai strâns de guler pe Linday.

– De mâinile cui preferi să mori, vizere? De-ale mele sau de-ale lui?

– De ale *nimănui*, răspunse înăbușit bărbatul. *Te rog*… omul umbrelor o să vină după mine. Ajută-mă! Te rog! Înainte să mă transforme într-o marionetă… te rog! Îți spun tot ce vrei...

Se auzi un clopoțel sunând.

Un clinchet dulce care umplu sera.

Vizerul Linday deveni moale ca o cârpă, de parcă nu s-ar mai fi putut ține pe picioare. Merik îi dădu drumul și bărbatul se prăbuși pe dale.

Un al doilea clopoțel se auzi. Pe Merik îl străbătură fiori reci pe ceafă. Pe șira spinării. Se întoarse...

Văzu un zid al nopții străbătând sera. Lunecând, șerpuind, înghițind totul și venind înspre ei. Niște mâini de umbră care se întindeau înainte, pe deasupra pământului, peste frunze, de-a lungul tavanului.

Instinctul lui Merik îi spunea să fugă. Le spunea mușchilor s-o *ia la sănătoasa*. Și totuși, ceva dinlăuntrul lui se revoltă – ceva fierbinte și cu care nu trebuia să te pui.

Merik își îmbrățișă furia, care se trezi cu un urlet la viață, tocmai când întunericul se repezea înspre el.

Omul umbrelor sosise.

Era singurul mod prin care îl puteai descrie – Linday îi pusese numele potrivit. Și nu pentru că bărbatul ar fi fost făcut din umbre, ci pentru că era învăluit în ele. Mâncat de viu de întuneric.

Omul, *monstrul* dinaintea lui Merik, avea trăsături imposibil de definit. Puținul de piele care se vedea – mâinile, gâtul,

fața – se mișca precum o mie de țipari care înaintau împotriva curentului.

În ciuda a tot ce știa Merik că era înțelept sau sigur de făcut, închise ochii și își acoperi fața cu mâinile. Se împletici doi pași înapoi și aproape dădu peste Linday.

Omul umbrelor râse. Un sunet atât de grav, încât Merik crezu că doar și-l închipuie. Îl simți totuși răsunându-i în plămâni. Simți că bărbatul îi spune:

– Am tot respectul față de încercarea ta de a mă opri, vizere, dar gărzile și capcanele tale sunt inutile acum. Dă-mi lucrul pentru care am venit sau vor muri cu toții. Gărzile. Prietenul ăsta al tău. Și tu.

Un geamăt străpunse întunericul, silindu-l pe Merik să-și lase în jos brațele. Să deschidă ochii și să vadă cum omul umbrelor se strecoară mai aproape. O creatură care deținea toată puterea din încăpere.

Toată puterea din lume.

Merik se forță să privească. Își forța mintea să gândească, mușchii să se miște, puterea să i se trezească la viață. Se simțea ciudat de slăbit. Ciudat de înfrigurat – o tentaculă de gheață mărginită de întuneric, ca și cum omul umbrelor furase toată căldura din încăpere.

– Unde este, vizere? Vocea monstrului suna bolborosit, te zgâria pe urechi. Ca niște solzi frecându-se de nisip. Am avut o înțelegere!

– N-am p-putut s-o găsesc! Lui Linday îi clănțăneau dinții în gură, acoperindu-i propriile vorbe. Am căutat!

Omul umbrelor izbucni din nou în râs, înainte să îngenuncheze în dreptul vizerului – uitând cu totul de Merik. Era evident că nu-l vedea ca pe o amenințare.

Ei bine, greșeala lui.

Numaidecât Merik invocă și mai multă magie, continuând să dea înapoi. Vântul era încă înghețat, dar totuși se ridică. O briză blândă care să-l învăluie. Care să construiască. Să se extindă, în timp ce omul umbrelor se întindea după gâtul lui Linday. Mai c-ai fi zis că era un gest tandru, dacă nu ar fi fost moartea cea care-i șuiera printre degete.

– Asta a fost ultima ta șansă, vizere! Acum vom fi siliți să punem în aplicare planul final. Numai din vina ta, vizere! Numai din vina *ta!*

O rădăcină țâșni din pământ, îndreptându-se direct spre pieptul omului umbrelor. Magia lui Linday.

Un țipăt – omenesc și animalic, viu și mort – străbătu sera. Spre deosebire de cuvintele rostite, sunetul era adevărat. Ceva fizic, precum vânturile de gheață, care se izbiră de țeasta lui Merik și îi jupuiră pielea de pe obraji.

Merik nu apucă decât să întâlnească privirea lui Linday, înainte ca omul umbrelor să-și încleșteze pumnul.

Îi frânse gâtul vizerului cu ușurința cu care zdrobești un bob de strugure. Întunericul irupse din gâtlejul lui Linday. Sânge și umbre țâșniră din gura sa. Îi ieșiră pe ochi, iar Merik știu, tocmai în măduva spinării de care ar fi trebuit să asculte mai devreme, că nu avea nicio șansă aici.

Cu o fărâmă de putere pe care reuși s-o mai adune, Merik țâșni înapoi. Purtat de gheață. Călăuzit de frig. Iarna *curgea* prin el, alinătoare și înfricoșătoare deopotrivă.

Crengile trosneau; frunzele foșneau; clopoțeii sunau unul după altul. Omul umbrelor era pe urmele lui, însă fusese rănit de rădăcina lui Linday. Merik avea un avans.

Ajunse în dreptul ușii. Nu era cea pe care intrase, ci una care-l scuipă afară, în altă parte a grădinii exterioare. Aerul nopții îl învălui, eliberându-l. Dându-i putere. În sfârșit, magia lui fierbinte și familiară putea să se dezlănțuie în voie.

Se înalță în zbor. Iute și departe, vântul vuind sub el. Totuși, pe când Merik atinse punctul maxim al zborului său, tocmai pe când își lăsa garda jos și îndrăzni să arunce o privire înapoi, zidul de umbre îl ajunse din urmă.

Bezna se asmuți asupra lui, înghețându-l. Orbindu-l. Întocmai ca explozia de pe *Jana*, doar că, de data asta, frigul și întunericul izbucniră dinăuntru. Prea multă putere, prea multă furie, prea multă gheață.

Magia lui Merik se stinse. Căzu. Se învârtea, era sufocat de moarte. Până când se izbi de ceva cu atâta forță, încât păru să-i frângă oasele. Să-i frângă mintea.

Și nici măcar atunci nu se opri din cădere. Doar că acum se mișca mai ușor, se scufunda.

Apă, se gândi, pe măsură ce plămânii i se umpleau de ea. Apoi se adânci prea mult ca să se mai gândească la altceva, în afară de înec și întuneric și de apoasa curte de judecată a lui Noden.

15

– M-ai cam evitat în ultima vreme, spuse o voce din cioburi de sticlă și coșmaruri.

Iseult era din nou în Vis. În starea dintre somn și trezie. Un loc claustrofobic, unde mintea i se detașa de trup. Unde nu avea de ales decât să-l asculte pe Păpușar.

Esme era numele ei. Iseult îl aflase în ultimul și singurul vis invadator în noaptea de dinaintea atacurilor din Lejna. Esme extrăsese informația cu privire la loc direct din mintea lui Iseult, folosindu-se de ea ca să spintece, să omoare.

Nu putuse în niciun chip s-o oprească.

Recunoaște, spuse Esme, *ai stat departe de mine intenționat*. Iseult nu încercă s-o contrazică. *Chiar* o evitase pe Esme. Cu fiecare fărâmă din mintea și din trupul ei, încercase s-o ocolească pe cealaltă vrăjitoare.

Ceea ce însemna că abia dacă închisese ochii în ultimele două săptămâni. Era singura garanție că putea scăpa de Vis. Singura cale *sigură* prin care încetau atacurile nocturne ale Păpușarului.

Un somn sporadic, lipsit de vise, plus o minte și un trup prea extenuate ca să se poată detașa cu totul – erau factorii de care avea nevoie ca s-o evite pe Esme. Însă nu funcționa când era bine hrănită și nu simțea teamă.

Nu face asta, se auzi vocea din vis a lui Iseult, un sunet îndepărtat și neclar, care părea că răsună prin țeasta Păpușarului.

Iseult se simțea slabă. Plângăcioasă. Ura asta, și totuși nu se putea opri – nu mai mult decât putuse s-o oprească pe Esme s-o invadeze. Scormonise prin mintea ei întocmai ca un șobolan printr-o grămadă de gunoi. *Nu-mi citi gândurile în seara asta, Esme. Nici acum. Nici altă dată.*

Fata devenea tensionată – o senzație de fierbințeală îi încordă mușchii. *Nu mă pot abține*, se apăra ea. *Nu* încerc *să-ți citesc gândurile. Ele pur și simplu plutesc la suprafață. Ca peștii morți pe care i-ai văzut dimineață. Și da, pot vedea peștii, pârâul rece și pe Spintecatul din luminiș. Mai văd că l-*

ai abandonat pe Spintecat. De ce, Iseult? Ei erau acolo ca să te-ajute.

Încercau să mă omoare, Esme.

Esme tresări de groază, apoi se folosi de magia cu care-i invada visele lui Iseult. *Nu! Nu ți-aș face rău niciodată, Iseult. I-am trimis să-ți fie prieteni.*

Fu rândul lui Iseult să se arate surprinsă. *Nu... înțeleg*.

Pauză. Era limpede că Esme se gândea ce să-i răspundă. Apoi simți un val de căldură străbătând conexiunea lor și spuse: *Aveau daruri pentru tine, Iseult. Unul dintre ei era un vânător al cărui echipament m-am gândit că ți-ar fi de folos. Ceilalți erau soldați. Ca să te protejeze*.

În gâtlejul adormit al lui Iseult năvăli o senzație de greață. N-nu... Vocea lui Iseult se pierdu. Zeița s-o aibă în pază! Începuse să se bâlbâie. Nici măcar nu știa că putea să facă asta în Vis. *N-nu... am... știut*, bâgui ea, *că voiau să mă ajute. Spintecații se purtau de parcă aveau de gând să mă omoare*.

Dar, în schimb, i-ai omorât tu *pe* ei. O izbucnire de flăcări dinspre Păpușar. *Tu i-ai atras pe drumul nomatsi și mi-ai omorât Spintecații*.

Senzația de greață se înteți. Nu-i omorâse pe oamenii aceia... nu-i așa? Erau Spintecați – moartea își pusese deja amprenta pe ei.

Nu, spuse Esme, nemulțumirea prefăcându-se acum într-o furie aprinsă. *Erau oameni pe care eu i-am spintecat pentru* tine, *de vreme ce cu nesăbuință ai încercat să traversezi Ținuturile Disputate. Nimeni nu traversează Ținuturile Disputate de unul singur și rămâne în viață, Iseult. Dar tu mi-ai condus Spintecații pe căi greșite, iar ei au* murit.

Plămânii lui Iseult se încleștară. Nu voia ca Esme să afle despre Vrăjitorul Sângelui; nu voia ca Esme să afle *ceva*. Așa că recurse la calcule simple ca să-și distragă atenția. În aparență, înșiră niște numere, însă, pe dinăuntru, creierul ei își vedea de treabă.

Înmulțea. Lui Iseult îi plăcea să înmulțească. *Nouă ori trei... douăzeci și șapte. Nouă ori opt... șaptezeci și doi*.

Iseult era prea înceată. Esme văzu exact ce încercase să ascundă.

Fără Fire. Surpriza fetei fu resimțită și de Iseult. Un șoc atât de pur, încă Iseult aproape că văzu Firele turcoaz sclipind prin Vis.

De ce este Vrăjitorul Sângelui cu tine? Esme părea scoasă din minți. Panica ei aproape că-i înăbuși răsuflarea lui Iseult. *Nu înțelegi, Iseult – este periculos!*

Știu, îngăimă Iseult. *Dar am nevoie de magia lui. Am nevoie de el ca s-o găsesc pe Sora mea de Fir*.

Nu, strigă Esme. *Te ajut eu, Iseult. O să te ajut* eu! *El nu este legat de lume așa cum suntem noi, ceilalți – vezi asta, nu-i așa? El nu are Fire!*

Văd.... Iseult nu reuși să dea alt răspuns, căci propriul șoc începuse de-acum să se răspândească prin sinele ei din vis. *Și tu vezi?*

Firește că da! Asta înseamnă că Vrăjitoarele de Fir ca noi nu-l pot controla. Înseamnă că e periculos, Iseult! Trebuie să fugi, repede și cât mai departe! Trezește-te înainte să te omoare în somn!

Pentru prima oară, Iseult nu vru să se trezească. Nu vru să iasă din Vis. *Ce vrei să spui, Esme? Explică-mi, te rog.*

Mai târziu, Iseult. După ce va fi plecat. Te rog, te implor – te rog, TREZEȘTE-TE!

Iseult se trezi.

Safi nu se simțise nicicând mai obosită. O durea genunchiul acolo unde o lovise Lev. Piciorul care i se vindeca o durea însă cu atât mai mult.

Barzii Iadului mărșăluiseră toată noaptea, doar cu un felinar care să le lumineze calea. Singurele popasuri și le petrecu pe vine, în pădure, cu Lev care-i ținea arbaleta îndreptată spre cap.

Stelele răsăriseră, în vreme ce peisajul din jurul lor continuă să se schimbe. Coroanele arborilor din junglă făcură loc mlaștinilor fierbinți, întrerupte de pâlcuri de copaci ori de ruine lucitoare de marmură ce se înălțau până la cer. Totuși, în ciuda deschiderii oferite de mlaștini, Safi prefera jungla. Aici, pământul era denivelat, instabil. Iarba îi ajungea până la talie, tăindu-i și zgâriindu-i picioarele, în vreme ce turba neagră ceda pe neașteptate sub greutatea ei, trăgând-o în jos.

Dar nu se plânse. Nici măcar o dată. Chiar și atunci când Barzii Iadului o întrebară cum se simte, ea le răspunse „bine“ de fiecare dată.

Totuși, nu era bine. Genunchiul îi zvâcnea la fiecare pas. Frânghiile înfășurate în cârpele de in o ardeau din ce în ce mai adânc; și totuși, nu voia să spună un afurisit de cuvânt despre asta. Nu voia să le dea satisfacție Barzilor Iadului să creadă că au câștigat.

Vaness aborda aceeași strategie. Nu scotea o vorbă. Nu reacționa niciodată, în ciuda gulerului care atârna greu. În ciuda țânțarilor care se ospătau din ea mai mult decât din ceilalți. În ciuda umflăturilor care-i apăreau pe brațe și pe picioare cu fiecare mușcătură.

Safi aproape că izbucni în plâns când, la asfințit, intrară din nou într-o junglă, iar de cum văzu primele semne ale existenței

omenești, se trezi că pieptul sta să-i plesnească, nu alta. Ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

Nu mai voia să fugă. Nu mai voia decât să se *oprească*.

Ajunseră în dreptul unor colibe de pe malul unui râu leneș, peste care se înălța un pod din scânduri de lemn. Dincolo de el, îi aștepta un întreg oraș, înconjurat de ruine de marmură cu pete maronii și cu margini ascuțite, înspre răsărit înălțându-se fumul unui foc de gătit.

Safi voia să intre în orașul acela. Barzii Iadului voiau să intre de asemenea. Împărăteasa Marstokului, se pare, nu voia. Își înfipse călcâiele în drumul negru și mârâi:

– Nu mă puteți duce acolo!

Își îndreptă privirea spre comandant, chiar când Zander încerca s-o tragă după el.

– Este teritoriul Ochilor-Răi și o să mor dacă pun piciorul acolo!

Dintr-o răsucire de încheietură, comandantul îi porunci lui Zander să n-o mai împingă pe împărăteasă și toată lumea încremeni.

– De unde știi că Ochii-Răi sunt acolo?

Glasul comandantului trăda încordare, făcând-o pe Safi să-și îndrepte privirea spre umărul lui. Și totuși, dacă îl durea ceva, nu lăsa să se vadă.

Vaness se uită la steagul care atârna deasupra zidurilor în ruină. Verde cu o semilună aurie – aproape identic stindardului naval marstokez... și totuși *diferit*.

– Șarpele din jurul lunii, îi lămuri Vaness, este simbolul piraților Ochi-Răi.

– Ei bine, chibzui cu voce tare comandantul, este singurul drum pe care îl știu ca să ajungem în Republica Piraților din Saldonica, așa că pe aici trebuie să o luăm.

– O să mă omoare de cum pun ochii pe mine. Vorbele lui Vaness, chipul ei – toate transmiteau panică și groază. Totuși, adevărul făcu să vibreze magia lui Safi, trimițându-i fiori pe brațele murdare de noroi.

Împărăteasa mințea.

Într-o clipă, Safi fu în alertă. Extenuarea, mușchii care o ardeau, setea, toate dispărură pe dată, stârnite de acest nou interes. Împărăteasa văzuse ceva, vreun prilej de scăpare, iar Safi încerca să-și aducă aminte de toate lecțiile pe care le învățase despre navele de război. *Trebuia* să fi citit ceva și despre Ochi-Răi, nu-i așa?

Lua-o-ar porțile iadului! Mathew avusese dreptate în toți anii ăștia – Safi ar fi *trebuit* să învețe să asculte mai bine.

Trăgând îndelung aer în piept, Safi își luă o expresie și mai istovită pe chip. Nu știa încă în ce constă, dar măcar putea să intre în joc.

– De ce-ar vrea să te omoare Ochi-Răi? întrebă Lev.

– Fiindcă acum o sută de ani, strămoșii mei erau în război cu strămoșii *lor*. Când au pierdut, Ochi-Răi au fost forțați să se alăture Imperiului Marstok. Pentru unii rebeli, lupta nu s-a sfârșit niciodată și astfel s-au format Ochii-Răi pe care îi știm. De atunci, pirații au ordin să-mi omoare familia.

Preț de câteva clipe îndelungi, atenția lui Caden se mută de la Vaness la pod, apoi la Barzii lui. Vaness, pod, Barzi. După care scoase un oftat.

– Blestema-m-ar zeii de trei ori! bombăni el. Urăsc politica!

– Totuși, spuse Vaness, părând acum mai înaltă, asta nu schimbă faptul că Ochi-Răi vor să mă omoare.

Minciună, minciună, minciună.

– Dar nici că asta e singura cale de acces, ripostă comandantul. Velele Roșii sunt la nord, iar ei o să ne omoare pe loc. Sau o să ne bage în arenă, și tot o să murim, doar că mult mai dureros.

– Mai este o cale de acces, domnule. Bălmăjitul slab al lui Zander aproape se pierdu în cântecul nesfârșit al junglei. Este un pod mai mare. Mai circulat. Ar fi mai ușor să trecem neobservați prin teritoriul Ochilor-Răi.

– N-ar fi suficient, stărui Vaness, oftând din toți rărunchii, aruncând câte o privire mirată fiecărui Bard al Iadului, implorând, speriată și complet falsă. Valorez mai mult vie decât moartă!

– Nu ești prima care zice asta.

Comandantul rostise cuvintele cu așa o sfârșeală, încât, în ciuda a tot ce simțea înlăuntrul ei, în stomacul lui Safi se aprinse o scânteie de milă.

Asta până când își dădu seama de înțelesul lor. El se referea la *eretici*. La ereticii pe care-i ucisese.

– Dar e prima oară, interveni Lev șovăitor, când este adevărat. Ea *chiar* valorează mai mult vie decât moartă!

– Bine. Bine. Ajunge! Comandantul oftă. Intrăm în Republică pe unde spui tu, Zander, și după o să ajungem *în sfârșit* la corabia noastră și o să putem pleca cât mai departe de locul ăsta. Lev, dă-i împărătesei coiful tău. Caden se întoarse cu fața spre Safi, scoțându-și propriul coif. Pe-al meu i-l dau ereticei.

Caden i-l îndesă pe cap înainte ca Safi să se poată trage înapoi. Căldura, întunericul și putoarea de metal și sudoare o copleșiră. Totuși, nu spuse nimic, nici nu opuse rezistență, chiar dacă acum câmpul vizual i se înjumătățise, chiar dacă

lumea toată începuse să țiuie în jur, să răsune. Nici măcar atunci când Caden o sili să traverseze jungla cu pași mari.

Nimic din toate astea nu mai conta, căci Vaness părea să aibă în mânecă o carte de tarot câștigătoare, iar când avea s-o joace Safi urma să fie pregătită.

16

Viviei nu-i plăcea să fie trezită înainte de răsăritul soarelui.

Și cu atât mai puțin de către Serrit Linday.

Nu o ajuta nici că țeasta îi bubuia de durere și nici că-și simțea coastele goale și scobite pe dinăuntru. Trei ore de somn întrerupt nu o ajutaseră deloc să domolească întunericul cu care-și încheiase ziua.

Mai întâi, Vivia se dusese la Donjonul lui Pin și-și găsise biroul făcut praf. Nimeni nu știa de ce. Nimeni nu știa cum. Stix fusese acolo, spuneau cu toții; și totuși, nimeni nu îl văzuse pe ofițerul secund de ore bune.

Așa că Vivia o așteptase pe Stix. Rămăsese în birou până după miezul nopții, mai întâi curățând locul, apoi verificând arhivele. După care, pur și simplu, privise în gol pe fereastră. Însă ofițerul secund nu mai veni în veci, așa că Vivia se întoarse singură la palat.

Fiecare pas pe care îl făcuse fusese mai rău decât ultimul, căci Vivia bănuia unde trebuia să fie Stix. Fără îndoială, ofițerul secund găsise pe cineva care să-i încălzească patul. Și, fără îndoială, persoana aceea era frumoasă, seducătoare și veselă, așa cum Vivia n-ar fi putut să fie niciodată.

Și iat-o acum pe Vivia, obosită, îndurerată și urmându-l pe Serrit Linday prin sera familiei lui, cu doisprezece soldați din Forțele Regale tropăind în spatele lor. Cu colțul ochilor, vedea cum magnoliile aproape că tremurau de atâta strălucire. Atât de târzii.

Puterea Vrăjitorilor Plantelor, se gândi ea, după care, numaidecât: De ce trebuie Serrit să fie atât de egoist? Am putea folosi tot spațiul ăsta ca să creștem mâncare – și ar putea să-și folosească și magia în acest scop.

Totuși, în ciuda vegetației abundente, nu avu cum să nu observe stricăciunile. Garduri vii erau distruse în întregime, iar răsaduri de flori fuseseră făcute una cu pământul. Nimic nu mai era la fel față de ultima vizită a Viviei. Ai fi zis că asta fusese acum un car de vreme, cu toate că nu trecuseră decât cinci ani.

Serrit îi mărturisise Viviei niște sentimente de care ea nu știa. Văzuse la tatăl ei cum bărbații mint ca să se căsătorească și să obțină puterea. Prietenia cu Serrit se încheiase din acel moment.

Vivia încerca să alunge amintirea, îndreptându-și umerii și netezindu-și haina de căpitan. Cu doi pași mai în față, Linday șchiopăta pe potecuța cu pietriș ce ducea în mijlocul serei.

Îi aruncă o privire peste umăr, luptându-se cu gulerul înalt al robei lui:

– Apreciez enorm că sunteți dispusă să mă ajutați în această chestiune, Înălțimea Voastră, spuse și nimic din tonul lui ce părea neobișnuit de plângăreț nu indica recunoștință. Prințesa însăși să vină aici. Ce onoare!

Prințesă. Vivia simțea spinii cuvântului. O amintire a faptului că nu era încă regină, căci, firește, Linday și restul membrilor din Consiliu nu i-ar permite să-și revendice titlul de drept.

Lăsă frustrarea să i se citească pe chip.

– Cum să nu, domnul meu! Aș face la fel pentru oricare dintre vizerii mei.

– Da? Linday ridică din sprâncene. Chinuit, ca și cum mușchii feței nu voiau să-i asculte ordinele. Lumina îi juca o festă, fără îndoială. Am crezut că poate ați venit din cauza... Își coborî vocea: Din cauza *neglijenței* oamenilor Înălțimii Voastre. Nu din cauză că au dat greș, cel numit Furia este încă în libertate?

Ah, voia s-o prindă în capcană – și pe soldații din spate, căci și aceia îl auzeau, cu siguranță. Așa că Vivia nu-l luă în seamă.

Câteva clipe mai târziu, după ce ocoliră o tufă de campanule, cu mugurii lor violeți în plină floare, curtea centrală a serei se arătă dinaintea lor. Fântâna curgea fără prea mare tragere de inimă, jetul ei încovoiat țâșnind în două direcții.

La bază se afla un om mort.

– Acolo! Priviți!

Linday arătă cu degetul, de parcă Vivia nu vedea trupul schingiuit. Vocea îi devenea neobișnuit de ascuțită:

– Priviți ce mi-a *făcut* Furia!

– Vrei să spui, îl contrazise Vivia, ce i-a făcut *gărzii tale*.

Își flutură mâna în aer, iar soldații se așezară pe poziții, într-un șir perfect ordonat. Vivia se apropie de cadavru.

Abia dacă mai era om, cu umbrele care i se târau pe piele.

– Vizere, începu Vivia, alungându-și nodul de fiere care i se pusese în gât, ce-ar fi să-mi spui ce s-a petrecut aici? Îngenunche.

Linii de întuneric se răspândeau de-a lungul trupului bărbatului, subțiri ca o pânză de păianjen pe alocuri ori adunate laolaltă. Extremitățile îi deveniseră niște cioturi lucioase, negre precum cărbunele. Degetele i se înnegriseră – doar nouă din zece, observă Vivia pierdută pe gânduri – la fel și fața, și creștetul capului său chel.

În spatele ei, frecându-și mâinile de entuziasm, Linday povestea cum un bărbat plin de cicatrici îl atacase în timp ce îngrijea grădina.

– Un obicei din nopțile în care nu pot dormi, sunt sigur că înțelegeți.

– Îhî, făcu Vivia, ascultând la fel de atentă cum făcuse și cu tatăl ei.

Nu se putea abține. Era ceva *viu* în semnele alea. Când nu-și concentra privirea, păreau că se mișcă. Păreau că pulsează într-un chip respingător de fascinant și visceral de familiar totodată.

– Spintecat, murmură Vivia în cele din urmă, deși nu era *întocmai*.

– Poftiți? se apropie Linday, șchiopătând și mai vizibil și trăgând de gulerul robei, ca și cum n-ar fi fost suficient de înalt.

Vivia se ridică în picioare.

– Atacatorul te-a...

– Furia, o întrerupse Linday.

– ...rănit? arătă cu mâna către piciorul stâng al lui Linday, pe care îl tot scotea în evidență, și se făcu că nu aude denumirea pe care o folosise: *Furia*. Să numești un criminal după un sfânt, cu atât mai mult de față cu trupele ei, nu făcea decât să-i dea putere bărbatului.

– Nu, Furia nu m-a rănit. Linday își răsuci mâneca și îi arătă tăieturile negre de pe interiorul brațului. Mai am una exact la fel pe picior.

Vivia făcu ochii mari.

– Care să fie cauza? Magia?

– A, fără îndoială că este un vrăjitor! Un vrăjitor corupt. Puternic.

Vivia încruntă sprâncenele. Dacă era un vrăjitor, asta reducea considerabil numărul mare de posibili criminali – mai ales dacă l-ar fi putut căuta în registru.

– Avea vreun semn vrăjitoresc?

– N-am observat. Mă pierdusem în toate acele cicatrici. *Cicatrici*, întări Linday, ca acelea. Privi cu înțeles cadavrul.

– Deci... crezi că atacatorul era spintecat.

– E posibil.

Numai că nu este, își spuse Vivia în sinea ei. Deși spintecarea ar fi explicat motivul pentru care cadavrul arăta cum arăta, nu ar fi explicat și de ce bărbatul care se dădea drept Furia putea să mențină o conversație. Odată ce începea denaturarea, consuma magia unei persoane în doar câteva minute.

– Atacatorul ți-a spus și de ce a venit? se apropie Vivia de Linday. Pe sfintele ape ale iadului! De ce era așa de transpirat? A cerut ceva de la tine?

– *Chiar* mi-a cerut ceva, îngăimă Linday. Dar, iertați-mă, Înălțimea Voastră, n-o să vă placă ce vă voi spune.

Asta nu sună bine.

– Furia a zis că e trebuie să găsesc Fântâna Originii care lipsește.

Vivia încremeni.

– Fântâna Originii... care lipsește? Nu mi-am dat seama că s-ar fi pierdut vreuna.

Câteva clipe Linday îi susținu privirea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Apoi zâmbi pieziș.

– Și e,u care am *sperat* să știți la ce se referea Furia, fiindcă mi-a spus că, dacă nu găsesc Fântâna, o să mă omoare.

– Și de ce crede omul ăsta că poți s-o găsești?

Linday ridică din umerii lui adunați.

– Nu știu, Înălțimea Voastră. Poate că am auzit greșit. *Era* miezul nopții.

Și încă e, prostule! Însă Vivia era intrigată. O Fântână care lipsea. Un bărbat pe nume Furia. Un cadavru pe jumătate spintecat...

– Vizere, i se adresă ea în cele din urmă, pe un ton plictisit, se poate să-mi dai ceva de băut? Mi s-a uscat gâtul, dar vreau să cercetez în continuare cadavrul.

Linday își deschise brațele.

– Desigur, Înălțimea Voastră!

În timp ce se strecura pe lângă soldați, strigând cuiva „să-i aducă Înălțimii Sale ceva răcoritor“, Vivia își făcu mutarea, îngenunchind în dreptul mortului.

Păianjeni de toate mărimile goneau prin iarbă. Stăteau ascunși printre fire, dacă nu te uitai cu atenție, însă Vivia *se uită*.

Și nu erau doar păianjeni. Ci și căpușe mai mici ori cărăbuși. Se îndreptau iute spre ea, lăsând-o apoi în urmă, ca și cum ar fi fugit de ceva care se afla în seră, ascuns bine prin frunzișul des, ca de junglă.

Se întâmpla exact ca atunci când fusese în subteran.

După ce le șuieră oamenilor ei să rămână unde erau, Vivia urmă șirul insectelor, care ocoliră un cireș. Apoi un prun. Moliile incredibil de multe se înălțau în zbor când atingea din greșeală vreo creangă, până când ajunse în sfârșit la sursa spre care se îndreptau insectele puse pe fugă.

O trapă. Din lemn, pătrată, adâncită în iarbă, pe după o perdea deasă de ferigi. Lemnul era crăpat într-un colț, iar din crăpătură se revărsa o armată /șir de furnici. Și un păianjen deșirat.

Vivia își strânse buzele. Trapa arăta precum cea din grădina mamei sale. Își lăsă capul într-o parte, așteptând ca Linday să iasă din seră cu totul. Trei clipe mai târziu, scârțâitul se pierdu.

Vivia deschise trapa. Balamalele nu opuseră rezistență. *Bine unse și des folosite*. Și mai mulți păianjeni se târâră afară și se trezi față în față cu o gaură neagră, în care atârna o scară din frânghii.

Nu avea niciun felinar la ea, însă nu avea nevoie de unul. Mirosul de aer jilav, apăsarea pe care o simțea în piept îi spuneau ce anume se găsea acolo jos.

Subteranul. Subteranul ei, cel de sub Cisterne, care o chema, *Vino, vulpița mea, vino!* care îi făcea călcâiele și mâinile să tremure.

Lacul străvechi era într-acolo. Blocat de sute de picioare de piatră de calcar, de beznă, de tunele, dar, chiar și așa, era acolo. Groaza se răspândi prin venele Viviei. Jana stăruise întotdeauna ca lacul să rămână secret. Nimeni nu trebuia să afle de el. Niciodată.

Totuși, Linday descoperise cumva pasajele subterane care duceau la el. Întrebarea era dacă găsise și lacul.

Un gând nou o lovi pe dată. *Fântâna Originii care lipsește*. Era cu putință... să fi fost chiar lacul? Se spunea că Fântânile Originii erau surse de magie – însă Nubrevna avea deja una în Sud. O Fântână moartă, dar chiar și-așa.

Dacă soldații Viviei n-ar fi așteptat-o prin apropiere, dacă Linday nu trebuia să se întoarcă din clipă în clipă, Vivia ar fi coborât prin gaură neîntârziat. Trebuia să afle încotro ducea. Trebuia să afle cât de multe știa Linday despre subterane, dar și motivul pentru care erau o chestiune de interes pentru el.

Totuși, oamenii Viviei erau acolo, la fel și Linday. Ca să nu mai spunem că bunăoară cele cinci dangăte de clopot fură aduse înăuntru, purtate de o briză dulce, cu miros de caprifoi. Asta era ora la care se trezea de obicei.

Vivia își dădu seama că asta trebuia să mai aștepte și le strigă oamenilor ei să scape de cadavrul gărzii. După care porni încă o dată pe urmele furnicilor, păianjenilor și

miriapozilor. Cât mai departe de trapă. Cât mai departe de orice ar fi fost acolo și le speriase.

Merik nu se înecă.

Așa ar fi trebuit, dar apa – aspră și rece – îl purtă până la țărm. Se trezi întins pe spate pe o margine joasă a canalului de pe Aleea Vulturului. Se trezi auzind vocea lui Cam.

– Haideți, domnule! Îl scutură cu putere. Ar fi vrut ca fata să se oprească. Vă rog, domnule, treziți-vă!

– M-am... trezit, scrâșni el printre dinți. Pleoapele i se deschiseră tremurând. Chipul pătat al lui Cam îi apăru dinaintea ochilor, pe fundalul unui asfințit cenușiu.

– Slavă ție, Noden! făcu ea respirând ușurată și încetând în sfârșit, *în sfârșit*, să-l mai scuture. Chiar ar fi trebuit să fiți mort, domnule, dar sunteți binecuvântat de domnița Baile.

– Asta, spuse Merik răgușit, simțindu-și gâtul mai uscat și mai aspru cum nu-l simțise de zile bune, sau mixinele cred că am gust rău.

Ea râse, însă era un sunet forțat. Fals. Cuvintele îi țâșniră apoi afară, mult prea repede ca să poată fi oprite.

– Am fost atât de îngrijorată, domnule! Au trecut ore bune de când ați plecat de la Donjonul lui Pin. Am crezut că ați murit!

O senzație de rușine se adună în pieptul lui Merik, pe când ea îl ajuta să se ridice.

– E în regulă, băiete! Mă descurc.

– Dar am văzut cum v-ați urcat la etaj, domnule, și am aștepta... și am așteptat… întocmai cum mi-ați spus. Apoi secundul cu păr alb a urcat, și m-am gândit că o să dați de bucluc. Doar că nu s-a întâmplat nimic. Femeia a coborât, dar... nu și dumneavoastră. Cam își duse mâna la stomac. Instinctul îmi spunea că aveți necazuri, dar până să ajung sus, nu mai erați acolo… sunteți sigur că nu sunteți rănit?

– Sunt bine, repetă Merik, trăgându-și gluga pe cap. Sunt doar ud leoarcă.

Era adevărat; hainele îi erau îmbibate de apă, până la lenjeria de corp. Și frig – îi era frig.

– Și-atunci, de ce v-am pescuit din Timetz? Unde ați fost, domnule?

Îi aruncă o privire pe jumătate curioasă, pe jumătate rugătoare. De parcă ar fi vrut cu disperare să nu-l sâcâie pe amiral, doar că nu prea se putea abține.

– O să-ți explic după ce ne întoarcem la apartament.

– Bine, domnule amiral, murmură ea.

Umerii lui Merik se încordară până la urechi. Părea că trecuse o viață de om de când nu mai auzise pe cineva spunându-i astfel. Nu-i dusese dorul.

Îi făcu semn lui Cam să-i dea drumul – putea să meargă și singur. Merik porni către treptele din piatră ce duceau afară din canal. Îi datora fetei o scuză. Dar nu o explicație, se gândi el. Stacia Sotar și Furia, omul umbrelor cu vântul lui înghețat, un vizer mort în seră – nu era o întâmplare pe care să o spună cu ușurința cu care își relata Cam poveștile ei melodioase.

Și, în plus, cu cât știa mai puține, cu atât era mai în siguranță.

În timp ce mergea – Cam zorind pe urmele lui –, își recrea sera în minte. Îl recrea pe omul umbrelor.

Creatura îl omorâse pe vizer Linday cu ușurința cu care Merik ar fi strivit un păianjen. Dacă Merik n-ar fi fugit atunci, el ar fi fost următorul la rând.

Ura asta mai mult ca orice, dar era realitatea: nu putea să-i țină piept monstrului de unul singur. Nu putea să se lupte cu acea magie întunecată și nici nu putea pune capăt acelei *nedreptăți* de unul singur. Și totuși, orașul lui, oamenii lui... Aveau nevoie de Merik.

Și atunci ce-i rămânea de făcut, dacă nu să continue pe drumul pe care apucase? Abia cu o armată întreagă de vrăjitori și de soldați antrenați putea să-l înfrunte pe omul umbrelor. Dar, ca să strângă o astfel de armată, trebuia mai întâi să pună mâna pe tron ori cel puțin s-o țină pe Vivia departe de el.

Merik și Cam intrară în Vechiul oraș la răsărit. Primele raze rozalii de lumină făceau să scânteieze băltoacele rămase în urma furtunii de peste noapte. Pașii lui Cam împroșcau apă, iar Merik își dădu seama, rușinea de mai devreme copleșindu-l încă pe-atât, că fata era desculță. Așa fusese de săptămâni și nu se plânsese o dată.

Nu observase, firește, însă avusese atâtea lucruri pe cap. *Asta nu e o scuză*. Se încruntă, făcându-și de lucru cu gluga, înainte să intre în apartament. Holurile erau și mai aglomerate acum, oamenii străzii căutând adăpost pentru noapte, și, așa cum știa că se întâmpla mereu, Cam venea grăbită pe urmele lui.

Când ajunse în fața ușii joase de la camera lui Kullen, Merik își alungă toate gândurile și se concentră pe vraja pusă pe lacăt. Încheieturile îl dureau mai mult decât voia să recunoască, iar pielea de pe degete i se zbârcise de cât stătuse în canal.

– Vai, domnule! Cam veni mai aproape. Iar sângerați!

– Mda, făcu Merik și scoase un oftat. Era atât de obosit. Gheata lui Stix îi sfâșiase tot brațul drept, și cine știe ce alte

răni i se mai deschiseseră când fugise de omul umbrelor? Și totuși, n-am simțit nimic. Este doar sânge vechi.

– Am o alifie vindecătoare de la un Vrăjitor al Pământului. O țin la Donjonul lui Pin.

Merik se răsuci cu greutate spre fată, cuvinte de mulțumire adunându-i-se pe buze.

Însă Cam le citi greșit. Își azvârli numaidecât mâinile în aer.

– Nu am furat-o, domnule! Mi-au dat-o prietenii mei de la Donjonul lui Pin!

– A... îți... mulțumesc, spuse el în cele din urmă, și chiar era sincer.

Deși ura faptul că prima ei reacție fusese una defensivă – chiar o mustrase într-atât în ultimele două săptămâni, încât asta să fie prima reacție?

După ce se strecurară în apartamentul lui Kullen și șopti felinarelor să se aprindă, Merik se îndreptă spre masa joasă. Pâinea de ieri se umezise de la apă și, cu toate că era departe de a se fi *înmuiat*, măcar acum putea fi mâncată.

Luă o înghițitură înainte să-și scoată harta udă de la curea și s-o întindă pe masă. Apoi se sili să spună:

– Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, Cam. După cum vezi, sunt bine!

– Sunteți în viață, încuviință ea morocănoasă, dar n-aș spune că sunteți bine. Apă? Umbra ei se lăsă peste hartă, și o cană de pământ apăru dinaintea lui Merik.

– Mulțumesc! zise, luă cana și zări încheietura lui Cam, umflată din cauza unor vânătăi proaspete, cu o tăietură se întindea de-a lungul brațului, pe interior. Ce s-a întâmplat?

– N-nimic, domnule.

Se depărtă și, înainte ca Merik s-o poată urma, umbra ei se întoarse. De data asta, cu un vas de ceramică.

– Alifia, domnule. Pentru față... și tot restul.

– Tu prima!

Se ridică în picioare. Ea își scoase bărbia la înaintare.

– Am spus că sunt bine, domnule! Am fost doar încolțită de cine nu trebuia lângă Donjonul lui Pin. Dumneavoastră, în schimb, numai Noden știe pe unde ați ajuns de v-ați pocit fața în halul ăsta și numai Noden știe *cine* a făcut-o, de v-ați aruncat în canal și aproape v-ați înecat. Dacă țin bine minte, mi-erați dator cu o poveste.

Merik șovăi, încleștându-și pumnii. Degetele trosniră.

– Cine te-a încolțit?

– Dumneavoastră primul! ripostă Cam.

Merik făcu greșeala s-o privească în ochi pe Cam și nu avu cum să-i scape flama încăpățânării care-i aprindea privirile –

una pe care o știa prea bine de la un alt prieten. Dintr-o altă viață.

Merik oftă și se prăbuși într-un scaun.

– Așază-te! îi porunci el.

Cam se așeză. Merik dădu pe gât apa pe care i-o adusese fata din două înghițituri, după care spuse:

– Ce s-a întâmplat a fost că m-am lăsat prins, fiindcă sunt un prost fără pereche. Dar Stix... adică ofițerul secund Sotar, mi-a dat drumul când și-a dat seama că sunt Furia.

Cam se cutremură și își strânse brațele la piept. Din poziția asta, nu i se mai vedeau cicatricile.

– Dar nu sunteți cu adevărat Furia, domnule! Dacă e pe-așa, n-ați fi decât o fantomă, care ar fi trebuit să moară de o sută de ori.

– Mixinele mă pot avea, murmură Merik, cu privirea pierdută în cana goală, dacă asta înseamnă că le-ar da drumul lui Kullen, lui Safiya sau... sau altor suflete mai bune decât mine.

– Poate că așa simțiți, șopti Cam, dar sunteți singurul.

Merik bătu în masă, pe hartă – orice, numai să schimbe subiectul.

– Am găsit asta în biroul surorii mele din Donjonul lui Pin!

– Cisternele răspunse Cam pe un tom care se voia degajat, iar, dacă băgase de seamă stânjeneala lui Merik, nu o arătă în niciun fel, ci se aplecă și arătă cu degetul X-ul. Dar ce-i asta?

– Speram să știi tu. N-ai spus că foloseai cândva Cisternele ca să străbați orașul?

– Ba da! Fața i se schimonosi și își țuguie buzele într-o parte. Nu știu exact unde este locul *ăsta*, dar știu cam pe unde vine. Ăsta de aici – arătă către un tunel lat care se întindea pe aproape jumătate de hartă – este sub Strada Albă. Noi îi spunem *Strada Rahatului*, fiindcă acolo se colectează toată mizeria din oraș.

– Și orele astea ce sunt? Merik încercui lista cu degetul.

Pete stacojii apărură pe dată în obrajii lui Cam, întinzându-se peste semnele albe.

– Știu să socotesc, domnule, dar nu știu să citesc numerele.

– Ah! fu rândul lui Merik să se îmbujoreze.

Firește că mare parte din echipajul lui nu știa să citească. Uitase că ăsta era un lux pe care îl câștigase prin simplul fapt că se născuse în familia potrivită.

– Ei bine, sunt trecute șase ore, spuse el, începând cu al zecelea dangăt de clopot și jumătate și crescând din jumătate în jumătate de oră.

– A, da, domnule! zâmbi ușurată. Trebuie să fie atunci când se inundă. Vedeți, tunelele aduc apa din râu. Mare parte din ea trece prin conducte și toate cele, dar o parte trece pe sub Strada Rahatului. Curge pe aici, colectează mizeria, după care este aruncată iar afară.

– Este curățată într-un rezervor mare de sub Debarcaderul de Sud, după care este aruncată înapoi în râu, la sud de oraș. Strada Rahatului se inundă des, cum vă puteți închipui, un alt motiv pentru care oamenii o ocolesc. Dar *poate*, tărăgănă ea cuvântul, că atunci are loc o întâlnire. Se întâmplă tot timpul în celelalte tunele. În pasajele unde Forțele Regale nu vin niciodată; se strâng găștile să se bată ori să facă troc.

– Prin urmare, sora mea trebuie să se întâlnească la douăsprezece și jumătate cu cineva, spuse Merik, zâmbind obosit. Bună treabă, băiete!

Nodul din gâtul lung al lui Cam era aproape vizibil. Rupse degrabă o altă bucată de pâine.

– Micul dejun?

Merik primi bucata de pâine, după care spuse:

– Acum e rândul tău, Cam. Zi-mi ce s-a întâmplat!

– Doar una dintre găștile din Skulks.

Începu să molfăie pâinea. Câteva firimituri i se lipiră de buze, dar continuă cu gura plină:

-Nu știam că și-au extins teritoriul și am mers pe unde n-ar fi trebuit să merg. Așa că m-am întors la Donjonul lui Pin, iar ei m-au doftoricit. Și mi-au dat să folosesc alifia asta.

Merik încerca să încuviințeze, păstrându-și calmul – să încerce să-și ascundă focul care-i năvălise pe neașteptate prin vene.

– Care gașcă?

– Una pe care nu o știți. Și mai multă pâine, și mai mult mestecat, și mai multă rezistență încăpățânată.

Așa că Merik nu mai insistă. Pentru moment.

– Cei de la Donjonul lui Pin, te știu bine?

– Sigur! Ridică din umăr. Obișnuiam să trec pe acolo înainte să intru în echipaj, domnule. Când a început să fie prea periculos ca să mai pot dormi pe străzi sau prin Cisterne... Ei bine, sfârșeam mereu la Donjonul lui Pin.

La auzul cuvintelor, *a început să fie prea periculos ca să mai pot dormi prin Cisterne*, sângele lui Merik începu să clocotească de-a binelea.

– Ai... dormit în Cisterne?

Cam ridică neajutorată din umeri.

– Da, domnule. E un adăpost, nu-i așa? Și poți locui acolo fără grijă odată ce înveți ciclurile inundațiilor.

– Câți oameni locuiesc acolo?

Șovăitor, ca și cum își dăduse seama că Merik nu mai avea de gând să aducă iar vorba de găști, Cam se destinse. Ținuta ei se gârbovi la loc și rupse încă o bucată de pâine.

– Câteva mii, poate?

– Și toată lumea știe asta, nu-i așa? Eu sunt singurul prost care nu știe, își încrucișă Merik brațele la piept și se lăsă pe spate, iar lemnul scârțâi în semn de protest. Pe răsuflarea lui Noden, spuse el, cu ochii în tavan, nu știu nimic despre orașul ăsta!

– N-ați crescut aici, domnule. Eu da!

La fel și Vivia. Crescuse laolaltă cu marinarii și cu soldații. Cu Înaltul Consiliu și cu Regele Serafin. Asta îi dădea un avantaj. Unul dintre multe altele.

În copilărie, Merik crezuse că fusese cel norocos – trăind în voie pe domeniul Nihar, avându-l pe Kullen alături. Vâna, pescuia și cutreiera prin pădurile pe jumătate moarte. În vreme ce asta îi adusese loialitatea și dragostea celor din sud, aici, în Lovats, Merik era un nimeni.

Totuși, putea să schimbe asta. Putea să-și îndrepte greșelile. Putea să fie cel de care aveau nevoie oamenii lui.

Cu o putere reînnoită, Merik se aplecă peste hartă.

– Poți să mă duci la Strada Rahatului, băiete?

– Pentru întâlnirea asta, domnule? Cum să nu! Dar numai dacă pot rămâne și eu – fiindcă, știți dumneavoastră, aici își ridică vocea astfel încât Merik să n-o poată contrazice, dacă mi s-ar fi permis să vă însoțesc când eram la Donjonul lui Pin, aș fi putut să fluier să vă avertizez, înainte să urce secundul la etaj.

– Dar atunci tu ai fi fost cea care i-ar fi înfruntat apavraja.

– E o *Vrăjitoare a Apei?* Cam făcu ochii mari.

– O Vrăjitoare a Apei completă – nu doar una a Fluxului... Vocea i se pierdu, înlocuită de un căscat. Cu gura deschisă larg și cu ochii abia mijiți, arăta întocmai ca un pui de cățeluș somnoros.

Furia lui Merik se întoarse pe dată. Arătă greoi către pat.

– Culcă-te, Cam! O spuse pe un ton mai aspru decât intenționase. Pornim spre Strada Rahatului de cum se înalță soarele pe cer.

Cam întredeschise gura. Era limpede că ar fi vrut să se supună – să se culce –, însă loialitatea ei afurisită nu-i permitea să-l abandoneze așa ușor.

– Cum rămâne cu dumneavoastră, domnule? întrebă ea, chiar atunci.

– O să dorm și eu. Odată și-odată.

Urmă apoi un zâmbet prevăzător, iar Merik se strădui să nu i-l întoarcă. Ăsta era efectul lui Cam. Putea să facă o încăpere întreagă să strălucească, deși era cufundată într-o lume a întunericului. În câteva clipe fata se cuibări pe pat și adormi îndată. Merik așteptă până când pieptul ei urca și cobora în ritm cu somnul, înainte să se ridice cât mai încet posibil și să pornească tiptil spre ușă. Avea două treburi de rezolvat înainte să-și permită să doarmă.

Mai întâi, trebuia să facă rost de o pereche de cizme, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut să le ia la ora aia.

În al doilea rând – o treabă care era cu adevărat importantă, una care îl făcu pe Merik să coboare câte două trepte odată –, avea o gașcă de găsit. Una care își făcea veacul prin apropierea Donjonului lui Pin. Una care credea că să te iei de cei slabi era un mod acceptabil de a trăi.

De ce ții o lamă într-o mână?

– Ca oamenii să nu uite că sunt ascuțit ca tăișul, murmură Merik, pe când pășea în dimineața jilavă.

De ce ții un ciob de sticlă spartă în cealaltă?

– Ca oamenii să nu uite că îi urmăresc mereu. Cu aceste ultime vorbe, Merik își trase bine gluga pe cap și porni către Skulks.

17

Safi nu mai văzuse nicicând ceva asemănător cu Republica Piraților din Saldonica. Vai! Auzise povești despre marele oraș construit pe ruine străvechi, cu facțiunile lui mereu în câte un război, cu teritoriile în continuă schimbare și transformare. Și mai auzise povești și despre arena rău famată, unde războinicii și vrăjitoarele se luptau pe bani și unde rivalitatea dintre Ochi-Răi și Velele Roșii cădea pe plan secund în favoarea violenței și a pariurilor.

Safi mai auzise și că persoanele de culoare, de orice condiție ori naționalitate, nu numai că puteau să trăiască în Saldonica, dar puteau fi și cumpărate, vândute sau date la schimb. Și mai erau și legende despre crocodili care pândeau prin apele canalelor. Sau despre vulpile-de-mare mai mari ca bărcile din golf, care puteau să tragă oameni și corăbii deopotrivă.

Totuși, Safi știuse dintotdeauna că acele istorisiri nu erau decât niște povești de adormit un copil neascultător de șase ani care *nu voia să se ducă la culcare, nu putea Habim să-i mai spună încă o poveste cu pirați?*

Doar că erau adevărate. Toate.

Ei bine, poate nu și partea cu vulpile-de-mare. Safi știa – din propria experiență – că acele creaturi existau de-adevăratelea, dar încă nu văzuse Golful Saldonica, așa că nu putea confirma dacă se găseau acolo.

Un ceas întreg de mers prin frunzișul des îi scoase pe Barzii Iadului, pe Safi și pe Vaness pe un drum lăturalnic. Bătătorit și adâncit pe mijloc de la atâtea copite și căruțe, era și acum ticsit de copite și de căruțe, gata să-l bătătorească și mai mult. Toată lumea se îndrepta spre nord și numai trei oameni le aruncară lui Safi și lui Vaness câte o privire. O mână de ajutor sau un interes sincer, pe de altă parte, erau gesturi pe care oamenii nu păreau dornici să le ofere.

Safi nu-i putea învinovăți. *Voia* să-i învinovățească, însă adevărul era că înțelegea motivul pentru care ceilalți își vedeau de treabă. Numai Zander, cu statura lui masivă, ar fi fost suficient cât să te pună pe fugă. Lev și Caden nu făceau decât

să completeze imaginea *oamenilor pe care mai bine i-ai lăsa în pace*.

În plus, nu toată lumea era la fel de altruistă ca Merik Nihar. Nu toată lumea era un Vrăjitor al Vântului nebun, care zbura cu capul înainte în lupte, fără să-i pese de propria siguranță ori de propriii nasturi.

Nu trecu mult și copacii se răriră, lăsând să se vadă un pod. Aici malurile râului erau doar cu puțin mai înalte decât apele maronii și leneșe care curgeau printre ele, iar o ploaie zdravănă ar fi fost suficientă cât să cufunde de tot podul cel lat.

Crocodilii păreau să fie conștienți de asta, căci jivinele leneveau de-o parte și de alta a scândurilor deformate. Pe toți zeii din adâncuri, câți dinți la un loc! Caden nu fu nevoit să-i dea zor lui Safi.

În cele din urmă, pe când clincătul celui de-al nouălea dangăt de clopot fu adus de vânt, Barzii Iadului le conduseră pe Safi și pe Vaness printr-o poartă uriașă dintr-un perete străvechi și înclinat. Deasupra, flutura un stindard imens și, fiind atât de aproape, nu aveai cum să nu observi șarpele încolăcit în jurul semilunii marstokeze.

Traficul se gâtui, cei care intrau în Republica Piraților din Saldonica fiind mai numeroși decât cei care ieșeau. În cele din urmă, Safi intră și găsi că Saldonica revendicată de Ochi-Răi era de-a dreptul *frumoasă*. Șocant de frumoasă. Safi își închipuise o mahala unde domneau disperarea și fărădelegea, însă văzu drumuri, canale de scurgere, felinare focvrăjite și gărzi în uniforme aurii care să dirijeze traficul. Ba erau chiar și steaguri care atârnau de fiecare felinar de pe stradă.

Da, clădirile se îngrămădeau și mai mult una în cealaltă, pe măsură ce se afundau în șes. Și da, erau mai mulți oameni decât în majoritatea orașelor, dar, cu toate astea, *nu* puteai spune câtuși de puțin că partea orașului aflată sub stăpânirea Ochilor-Răi era o mahala.

Dincolo de străzile construite pe teritoriul Ochilor-Răi, se întindea o deltă mlăștinoasă. La stânga, jungla deasă și neagră îmbrățișa peisajul mocirlos. La dreapta, pământul umed lăsa loc unui golf noroios. Docurile se întindeau cât puteai vedea cu ochii – ticsite de corăbii. Era ca și cum toate ambarcațiunile din orașul Veñaza erau ancorate într-un singur port. Safi nu mai văzuse nicicând atâtea pânze în bătaia vântului. Și nici atâția pescăruși zburând în cerc.

Afurisite păsări.

Totuși, arena fu cea care-i atrase privirea. Nu aveai cum să n-o vezi. De cum zări prin fanta coifului stadionul pe jumătate din piatră, pe jumătate din lemn, știu îndată ce era. Numai dimensiunile îl dădeau de gol – era mai mare și mai înalt decât

orice clădire din Republică. De la depărtare, arăta ca o fortăreață străveche și imensă, pe care natura încercase să pună stăpânire. O schelărie de lemn fusese adăugată, ca să umple jumătatea care lipsea, iar steaguri colorate fluturau din vârful celor opt turnuri, oferindu-i aspectul unei coroane cu nestemate căzută în dizgrație și lăsată la cheremul crocodililor.

Curând, Safi pierdu din ochi arena, mlaștinile. Nu se mai uita decât la lumea din jurul ei. Oriunde i-ar fi căzut privirea, vedea oameni de toate soiurile și de toate națiile. Până și nomatsi se plimbau țanțoși și după bunul plac pe drumurile de pământ ale Ochilor-Răi – la fel cum făceau și Sudiștii, Esticii și toate celelalte etnii recunoscute de Safi.

Pe deasupra lor, strigătele negustorilor, ale marinarilor și *toate* celelalte zgomote răsunau cu putere, printre ele și multe minciuni – surprinzătoare, după atâtea zile petrecute pe mare și în sălbăticie.

Destul de repede însă, așa cum se întâmplă de obicei, adevărurile și minciunile se contopeau într-un bine cunoscut zgomot de fundal. Unul pe care putea cu ușurință să nu-l ia în seamă, să-l uite, în timp ce Barzii Iadului le conduceau pe Safi și pe Vaness într-o piață în aer liber.

Aici, corturi înfoiate se întindeau cât de mult vedeai cu ochii.

– În Saldonica găsești tot ce-ți poftește inima!

Safi își răsuci gâtul înțepenit și se uită la Caden prin fanta coifului ei. Era palid și se vedea că fața nu-i lucea numai din cauza sudorii unei zile de vară. Era ceva în neregulă cu rana lui, iar *asta* o făcea fericită.

Îi întâlni privirea, ridicând ușor din sprâncene.

– Și tot aici poți să vinzi ce urăști mai mult pe lume.

– Asta e o amenințare?

– Nu te urăsc, eretico! Eu doar mă supun ordinelor… *rahat*!

Într-o izbucnire de viteză, porni înaintea lui Safi, însă, de vreme ce încă ținea frânghiile cu care era legată, o trase după el. Simți cum smucitura îi disloca umerii.

Durerea o săgetă. Un strigăt i se smulse de pe buze. Se trezi că-și târăște picioarele, încercând să țină pasul cu goana lui Caden.

El însă fu prea încet ca s-o poată opri. Împărăteasa se prăbuși, trântită la pământ de o căruță. Dar nu orice căruță, ci una condusă de trei oameni cu însemnul Ochilor-Răi pe braț.

Mai rău, lui Vaness îi căzuse coiful de pe cap, lăsându-i chipul înroșit, transpirat și lucios în văzul lumii. În văzul celor trei Ochi-Răi. Puse capul în pământ, dând să-și ascundă trăsăturile, însă întârzie cu *doar* o fracțiune de secundă – aplecându-și trupul în așa fel încât pirații să-i poată observa

tatuajul de vrăjitoare – gest care-i făcu simțurile lui Safi să răsune a fals.

Vaness voia să fie văzută; înscenase întregul accident, iar asta avusese efectul scontat. Unul dintre Ochi-Răi se holba acum la chipul ei, cel de-al doilea la mână, în vreme ce al treilea bătea în retragere, de parcă ar fi avut treburi mai urgente de care trebuia să se ocupe.

Treburi urgente care le-ar fi eliberat pe Safi și pe Vaness din mâinile Barzilor Iadului sau treburi urgente care includeau *uciderea* împărătesei Marstokului. Safi nu știa sigur care din două. Însă nu avu timp de stat pe gânduri, căci Lev începuse să-și croiască drum pe aleea strâmtă, mărginită de prăvălii; Zander îi luă pe sus pe cei doi, care nu i se împotriviseră, și puse coiful înapoi pe capul împărătesei; în vreme ce Caden o zorea pe Safi într-un ritm amețitor, lăsându-i în urmă pe ceilalți.

Primul han la care se opriră Barzii Iadului era plin. Al doilea la fel și următoarele trei după acela. Se părea că avea să fie o celebrare importantă peste două zile, iar mii și mii de oameni dăduseră năvală în oraș ca să vadă lupta din arenă ce avea loc în fiecare an. Măcelul lui Baile, cum i se spunea, motiv pentru care Republica Piraților din Saldonica era acum ticsită și mai că stătea să dea pe afară.

Safi înregistră toate informațiile pentru mai târziu – la fel cum încercă să înregistreze și felul în care era organizat teritoriul Ochilor-Răi, precum și soldații care veneau, evident, pe urmele Barzilor Iadului. Pe urmele lui Vaness. Și totuși, datorită înălțimii sale, Zander îi vedea venind. Ridica o mână, iar Barzii Iadului apucau pe o străduță laterală, cu Vaness și Safi la urmă.

Al șaselea han era un turn vechi transformat în ceva locuibil, fiecare etaj având o combinație diferită de piatră, lemn și obloane. Acolo găsiră Barzii Iadului loc să se ascundă, cu toate că Safi nu știa cât aveau de gând să rămână.

Încăperea pe care o închiriară era mică, la cel de-al patrulea etaj. Abia dacă era suficient de înaltă, încât Zander să poată umbla fără să-și aplece capul într-o parte. Nu că ar fi contat, căci, de îndată ce Barzii Iadului le conduseră pe Safi și pe Vaness înăuntru, uriașul plecă.

Doi la doi. Șanse mai bune, dar tot nu grozave. Mai ales de vreme ce Safi era acoperită de praf din cap până în picioare, iar Vaness se ghemuise numaidecât pe patul îngust de-o persoană.

Nu era vorba despre sfârșeala pe care Safi o simțea în membre, nici despre durerea din plămâni. Nici despre bășicile din călcâie, de pe degete ori de la glezne care îi plesniseră.

Nici măcar despre durerea din genunchi și din picioare, pe care putea să n-o ia în seamă.

Ci despre pielea roasă de frânghiile înfășurate în pânză, despre cum simțea fiecare fibră intrându-i în carne... Cu fiecare pas pe care îl făcea, i se jupuia și mai multă piele, iar rana i se lărgea și mai mult, urcându-i pe brațe, pe picioare, mai sus, tot mai sus.

Safi așteptă în tăcere până când Caden îi scoase coiful de pe cap, întreaga încăpere devenind vizibilă: un singur pat, acoperit cu o cuvertură de lână, și un scăunel jos, lângă el. O masă și o chiuvetă pe peretele opus, cu un robinet care părea a fi apăvrăjit. Două lămpi cu ulei deasupra și, în sfârșit, o fereastră, fără sticlă, ci doar cu un oblon, ale cărui șipci erau suficient de late, cât să permită brizei de peste zi și zaiafetului să pătrundă înăuntru.

Nimic din încăpere nu era folositor. Cel puțin, nu ceva pe care Safi putea să-l observe din pricina oboselii. Era totuși un obiect interesant în cameră, un semn deasupra ușii pe care scria **ÎNTOTDEAUNA, DAR ÎNTOTDEAUNA SĂ RĂMÂI PESTE NOAPTE**.

Safi habar n-avea ce înseamnă.

Pe când stătea acolo, o apăsare ușoară din dreptul încheieturilor îi atrase atenția la Caden. Îi tăia frânghiile și, în ciuda celei mai înverșunate dorințe, ochii i se umplură de lacrimi. Nu de ușurare, nici de recunoștință, ci de durere. O durere care îi reverbera până în măduva oaselor.

– Astea trebuie curățate, spuse Caden și, cu toate că tonul nu îi era poruncitor, Lev sări numaidecât să facă întocmai.

Ieși din încăpere. *Șanse mai bune*.

– Stai jos! îi ordonă Caden, iar Safi se împletici până la partea liberă a patului. Nu mai stătuse atât de aproape de Vaness de când fuseseră prinse. Pe flăcările iadului și pe toți demonii focului, împărăteasa arăta jalnic! Tălpile îi erau zdrelite, picioarele și brațele acoperite de noroi, iar gulerul imens încă îi atârna de gât.

Amețită, Safi se lăsă pe marginea patului; împărăteasa nici nu se clinti, iar Safi avu nevoie de toată energia rămasă ca să-și țină ochii deschiși până când Lev se întoarse cu săpun și cu niște cârpe curate.

Apoi veni și Zander. Cu mâncare – mâncare adevărată și pâine adevărată și apă adevărată cu care să se spele. Mirosul păru s-o trezească pe Vaness și, cu toate că peștele era prea gumos și atât de condimentat, încât limba lui Safi mai că nu țipă, nici că-i păsă. Și nici împărătesei. Înfulecară mâncarea și, chiar înainte ca Safi să apuce să-i spună ceva, orice, împărătesei, Vaness se puse deja pe-o parte și adormi la loc.

Între timp, Lev și Zander o tuliseră din nou, iar Caden trase scăunelul între pat și ușă. Apoi începu să-și dea jos armura. Strat cu strat. Mănuși, platoșă, cămașa de zale și, la urmă, cizmele. Fiecare fură puse cu grijă una peste alta lângă chiuvetă.

Comandantul Barzilor Iadului se făcea din ce în ce mai mic, până ajunse la jumătate din cât fusese până atunci, rămânând doar în lenjeria de corp. După care își dădu jos și cămașa de corp, pe care o puse peste grămada uriașă de echipament, scoțând la iveală o persoană necunoscută lui Safi.

Acum Caden nu mai era un Bard al Iadului. *Acel* Caden fusese morocănos, înfricoșător și gata să atace. Nu era nici Pehlivanul Prefăcut, care era șiret, seducător și cu limba ascuțită.

Acest Caden era zvelt, plin de cicatrici și musculos. Era seriozitate, era întuneric, era... o *inimă frântă*. Da, ceva la Caden părea sleit. Pierdut.

Safi mai știa pe cineva exact la fel. Pe unchiul ei.

Caden înmuie cârpele în chiuveta plină de la picioare, apoi începu să frece și să pufnească și să frece și mai cu sârg rana de pe umărul său. Toate cuțitele rămaseră în teacă, dar la îndemână. Așa că, deși avea pieptul dezgolit și fața schimonosită de durere, Safi nu se îndoia nici pentru o secundă că ar fi putut să o ucidă.

La urma urmelor, erau leii împotriva lupilor.

Ce-ar face Iseult? se gândi Safi amorțită. *În primul rând, nu te lăsa prinsă*. Însă nici Iseult nu le știa pe toate. Posibil ca mâncarea s-o fi moleșit pe Safi, dar cu siguranță avea să se gândească la ceva folositor cu mintea ei încețoșată.

Își drese glasul. O duru, iar cuvintele aveau gust de piper negru.

– Ce ți s-a întâmplat, Bardule?

– Sunt rănit.

Pieptul lui Caden se cutremură, pe când își atinse rana sângerândă de la umăr. Părea adâncă, deși nu prea ar fi avut unde să se adâncească. Mușchii ațoși erau strâns lipiți de os.

Ceea ce-i aminti de pieptul altui bărbat. Prima trăsătură fizică pe care o văzuse la Merik, pe când zbura deasupra debarcaderului din orașul Veñaza.

Safi se încruntă, alungând gândurile despre trecut. Despre pieptul gol al lui Merik. Amintirile nu-i erau de niciun ajutor acum.

– Cum te-ai rănit, Bardule?

– Cu un tăiș.

– Da? Tonul lui Safi era mai ascuțit acum. Comandantul Barzilor Iadului se pricepea să evite întrebări la fel de bine cum se pricepea să le provoace. Și al cui era tăișul?

– Al dușmanului meu.

Câteva minute singurele sunete fură pleoscăitul apei când clătea cârpa însângerată. Picuratul ei, atunci când o stoarse. Și oftaturile adânci, când își curăța o rană care avea nevoie de mai mult decât niște apă ca să se vindece.

Însă Caden chiar avea mai mult decât doar apă, după cum se dovedi. Scoase un vas de lut din mormanul de echipament murdar, dar, în loc să se dea pe propria rană, înmuie o cârpă curată în bazin și traversă încăperea spre Safi.

Ea nu se trase înapoi. Nici măcar atunci când ajunse suficient de aproape cât s-o apuce. Pur și simplu, își scoase bărbia înainte și își arcui spinarea.

Ca întotdeauna, el nu era deloc impresionat. Sau *ne-impresionat*, se gândi ea, cu toate că nu credea să aprecieze gluma mai mult decât Vaness.

– Știu că tu crezi că mie îmi face plăcere, dar nu e așa. Se lăsă în genunchi. Și mai știu că tu crezi că, dacă te încăpățânezi să nu iei în seamă durerea, e un fel de victorie. Dar nu e. Crede-mă. Pe termen lung, nu faci decât să-ți pricinuiești și mai mult rău. Acum lasă-mă să-ți văd tălpile.

Safi nu se clinti. Nu putea să-și ia ochii de la tăietura lucitoare care se întindea de-a lungul claviculei lui. O rețea roșie se răspândea în afara ei, semn că nu mai avea mult până când cangrena avea să pună stăpânire pe ea. Și totuși, nu asta o surprinse, ci mai degrabă cicatricia de sub rană. Și cea de deasupra ei, de pe tot pieptul și până pe brațe. Niște crestături, nu mai albe decât pielea lui și așa palidă. Toate ieșite în afară și urâte. Acopereau fiecare centimetru de pe trupul lui Caden, fiind identice cu cele de pe fața lui Lev.

– Tălpile tale, repetă Caden.

Dar Safi rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra celei mai urâte dintre cicatrici, cea de pe gâtul lui. Chiar deasupra lanțului de aur, identic cu cel pe care îl purta unchiul Eron. Semnul era cât degetul mare al lui Safi și se întindea de jur împrejurul gâtului lui Caden.

– În regulă, spuse în cele din urmă. Dacă nu mă lași să-ți îngrijesc rănile, n-am s-o fac. Și împărăteasa are nevoie de îngrijiri.

– Ba da! îi alunecară cuvintele de pe buze, Safi înghițind în sec, forțându-se să-și ia ochii de la cicatricile Bardului. Vreau să le cureți.

– Isteț din partea ta! Își plecă ușor capul, o mișcare aproape grațioasă. *Aproape*. Știi, am fost și eu cândva ca tine, eretico.

Toți Barzii Iadului au trecut prin asta.

– Atunci, dă-mi drumul!

– Ca să poți fugi? Lui Henrick n-o să-i placă.

După care, cu mișcări lente, ca și cum n-ar fi vrut s-o sperie, Caden întinse mâna spre gleznele ei.

Safi aproape că-și pierdu cunoștința de durere. Un pumn de căldură și lumină. Lumea începu să se învârtă. Simți cum se prăbușește pe dinăuntru.

Și totuși, nu era proastă. Îl lăsă pe Bardul Iadului să-i curețe gleznele, doar pentru că avea dreptate în legătură cu încăpățânarea ei, care nu îi servea la nimic. La urma urmelor, nu-i pricinuise decât rău. Deși, pe țâțele caprei, îi rănea mândria să recunoască asta! Fie și doar în sinea ei.

– De ce ai fugit de la Întâlnirea pentru Armistițiu? o întrebă Caden pe când îi atingea ușor rănile.

– De ce nu? șuieră Safi printre dinți de durere. Tu ai vrea să te măriți cu un broscoi bătrân care vrea să te folosească pentru magia ta?

Caden chicoti, însă, dacă sunetul acela fusese însoțit și de un zâmbet, Safi îl ratase.

– Dacă te măriți cu el, ai putea să ajuți Cartorra. Ai putea să ajuți familia Hasstrel.

– Ei n-au nevoie de mine.

Cuvintele abia dacă îi ieșiră printre dinții încleștați. Caden trecuse de la glezne la călcâie și, dacă era posibil, o dureau și mai rău.

Ție de ce-ți pasă de familia Hasstrel?

– Am crescut prin apropiere.

– Atunci, ar trebui să știi cât de îngrozitori sunt munții Orhin și cât de înguști la minte sunt oamenii de-acolo. Le place să trăiască sub jugul împăratului Henrick.

– Iar *tu* ar trebui să știi cât de imatur sună asta.

Cuvintele lui Caden erau acum acoperite de un strat de asprime. Prima scânteie de ceva vecin cu o emoție de orice fel. *E bine de știut*. Și totuși, nimic din nemulțumirea lui nu-i afectase spălatul metodic al tălpilor.

– Cartorra are defectele ei, eretico, dar are și siguranță. Are hrană, dar și bogăție, drumuri, educație. Aș putea să continui, căci lista e lungă. Dă-mi încheieturile!

Safi i le dădu, strângând cu putere din ochi când simți arsura primei atingeri. Durerea reveni. Apoi dispăru.

– Dar, se sili ea să spună, agățându-se de conversație, pe lista ta nu se găsește și libertatea, nu?

– Sunt mai multe grade de libertate. Libertatea totală nu este tot timpul bună, cum nici lipsa ei nu este neapărat ceva rău.

– E ușor pentru tine să spui asta, când nu tu ești cel ținut captiv împotriva voinței tale.

Râse, din nou, iar ochii lui Caden – injectați, gânditori – se ridicară să-i întâlnească pe ai ei.

– Chiar n-ai habar, nu-i așa?

– Despre ce?

Însă schimbase deja subiectul.

– Sunt mai multe grade pentru orice, eretico, ceea ce știu că nu se potrivește prea bine cu viziunea ta *adevărat-sau-fals* pe care o ai asupra lumii.

– Nu așa lucrează magia mea. *Nu în totalitate*.

– Atunci spune-mi cum!

Safi își țuguie buzele, șovăind. Petrecuse atâta vreme încercând să-și țină magia departe de lume. Departe de bărbatul care stătea acum îngenuncheat dinaintea ei... Deși, acum, parcă nu mai avea niciun rost să-și ascundă puterea. Nu când împăratul și Barzii Iadului deja câștigaseră.

– Toată lumea minte, spuse ea în cele din urmă.

– Eu nu. Scoase dopul de plută de pe alifia vindecătoare de salvie și luă puțină cremă cu o cârpă curată.

De cum îi atinse încheietura, durerea dispăru, fiind înlocuită de o senzație răcoritoare.

– Ba firește că minți și tu, îl contrazise ea, închizând ochii ca să se bucure de ușurarea răcoroasă. Ți-am spus, Bardule. Toată lumea minte. Când ne tachinăm prietenii. Când le dăm bună ziua celor care trec pe lângă noi. Când facem cele mai neînsemnate lucruri, în fiecare moment al fiecărei zile. Sute de mii de minciuni mici și lipsite de importanță.

Caden se opri din aplicarea atentă a alifiei.

– Și tu le simți pe toate?

Ea încuviință, deschizându-și ochii atât cât să întâlnească privirea lui neabătută.

– E ca și cum ai trăi lângă ocean. În cele din urmă, nu mai auzi valurile, pentru că te-ai obișnuit cu ele. Nu mai auzi când se sparg de țărm, când se umflă... Până într-o zi, când vine o furtună. Marile minciuni – pe ele le simt. Dar cum rămâne cu cele mici? Alea se pierd odată cu valurile.

Caden nu schiță niciun gest, chipul era la fel de imperturbabil, de parcă ar fi chibzuit fiecare propoziție în parte. Fiecare cuvânt în parte. Fiecare pauză. Și totuși, nu apucă să-i dea un răspuns, că în ușă se auziră două bătăi.

– Eu sunt, domnule! strigă Lev.

Caden se ridică numaidecât în picioare, simțul datoriei și concentrarea reîntorcându-i-se în linia aplecată a umerilor. Îi

întinse lui Safi borcănașul și cârpa plină de alifie și se îndreptă spre ușă.

Lev intră cu pași mari.

– Eu și Zander am terminat de cercetat baia publică din spatele hanului, domnule. Nu e niciun pericol să le duc pe doamne să se spele. Arătă cu degetul mare înspre fereastră. După care dumneavoastră și Zander puteți să puneți zăvoarele și să căutați o corabie cât o să lipsim noi.

– Sună bine! își trase Caden cămașa de corp pe el. O să te ajut să le escortezi pe doamne până jos... ce-i?

Lev stătea cu sprâncenele ridicate foarte sus.

– Mă gândeam că... poate și dumneavoastră și Zander ați putea face o baie astăzi?

– Doar ce m-am spălat.

– Nu foarte bine. Și noi o să suferim de pe urma putorii.

Era un prilej prea bun ca Safi să-i poată rezista.

– Vrea să spună că miroși ca fundul unui câine mort.

– Am înțeles, spuse Caden în același timp când Lev exclamă:

– Vai, auziți accentul muntean? Vorbești mai prost decât el!

Safi se înroși în obraji. *Se adună rahatul pe jgheab*. Trecuse atâta vreme de când nu mai vorbise în cartorrană. Accentul Orhin trebuie că i se strecurase în vorbă, iar acum Caden zâmbea pe când își lega centura cu săbii la mijloc. Un zâmbet adevărat, asemenea celui cu care o cucerise Pehlivanul Prefăcut la jocul de cărți. Viclean, ascuns...

Îi amintea lui Safi că el era dușmanul. Că *el* era motivul pentru care viața ei fusese făcută scrum. Nu putea să uite asta. Acești oameni erau oponenții săi și tot ce conta era să scape din mâinile lor.

��18

Iseult se trezi cu mâna stângă complet amorțită. Dormise numai în episoade ca vai de ele de când o întâlnise pe Esme, însă ultimul se prefăcuse într-o ațipeală de mai multe ore cu brațul prins sub șold.

Își schimbă greutatea, folosindu-și mâna dreaptă ca s-o miște pe cea stângă... apoi să-și răsucească trupul. O lumină străvezie și roz pătrundea pe sub proeminența acoperită de mușchi pe care o împărțea cu Vrăjitorul Sângelui. Aerul era umed de la ploaia din ziua de dinainte, dar cald, iar răsuflarea ușoară, regulată a lui Aeduan nu era decât la câțiva pași depărtare.

O căldură îi umplu pieptul. Cum putea Vrăjitorul Sângelui să doarmă? Ar fi trebuit s-o trezească pe Iseult să stea de pază.

Ai călătorit două săptămâni fără să ai pe nimeni să stea de pază, i-o întoarse propria conștiință.

Da, își spuse ea, masându-și brațul ca să repună sângele în mișcare, *dar acum nu mai sunt nevoită să fac asta*. Acum se putea folosi de orice resursă pe care o avea la îndemână, iar Vraijitorul Sângelui asta era: o resursă. O unealtă.

Un dar.

Iseult se cutremură, amintindu-și cuvintele lui Esme. Păpușarul îi ucisese pe bărbați ca s-o „ajute“ pe Iseult, și nu era prima oară când și-ar fi dorit să aibă pe cineva alături care s-o ajute să lupte împotriva lui Esme.

Pe numele zeiței! s-ar fi mulțumit cu orice în situația actuală – cu siguranță că trebuia să existe cineva care să știe ceva despre Visare și despre Spintecații controlați de Păpușar.

Vrăjitoare Țesătoare ca noi, cum zisese Esme – iar Iseult își frecă și mai cu sârg brațul amorțit. Ea nu era ca Esme. Ea nu era *deloc* ca Esme.

Stază! își porunci. *Stază în degetele de la mâini și de la picioare!*

De cum începu să-și simtă iarăși brațul, Iseult ieși în lumina răsăritului, ușurată că avea ceva de făcut. După ce se asigură că pumnalul era prins bine de pelerina ei din piele de

salamandră sau, mai bine spus, pelerina lui *Aeduan*, se strecură până în desișul de pini din apropiere. În timp ce mergea, strânse la piept Piatra de Fir.

Vin, Safi. Câteva clipe, cât ținuse strâns rubinul, gheața pe care o simțea în umeri se topi. Se sparse sub un val de căldură. Ceva care îi creștea în stomac și care îi apăsa plămânii... *Speranța*, își dădu seama în cele din urmă. Credința că ea și Safi aveau să se întâlnească din nou.

Când făcu următorul pas, talerul de argint se atinse de mâna ei, fiind prins de aceeași cordeluță din piele ca Piatra de Fir. Aeduan făcuse o gaură în argintul pătat cu ușurința cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost de hârtie, iar vulturul cu două capete se încălzise acum între degetele lui Iseult. Își lăsă mâna în jos. Iuți pasul, pământul umed scârțâindu-i sub picioare.

Când se întoarse la proeminența acoperită de mușchi cu un iepure în capcană, Vrăjitorul Sângelui se trezise și stătea cu picioarele încrucișate pe piatră. Avea ochii închiși, iar mâinile i se odihneau pe genunchi, de parcă ar fi meditat.

Iseult citise de practica asta în cartea ei despre mănăstirea Carawenilor. Liniștea și nemișcarea îi permiteau unui călugăr să-și separe mintea de trup.

Încercase și ea o dată, însă nu reușise nici pe departe. Deja se lupta din răsputeri să-ți țină departe emoțiile – dacă scăpa și de gânduri, cu ce mai rămânea?

Când Aeduan nu schiță niciun gest cum că ar fi băgat de seamă întoarcerea lui Iseult, fata se strecură fără zgomot înăuntru. Își dădu jos mantia din piele de salamandră și își suflecă mânecile, gata să jupoaie iepurele.

– Nu e timp!

Iseult tresări. Nu-l auzise pe Vrăjitorul Sângelui, care se apropia. Totuși, spre deosebire de cum făcuse el când fusese prins cu garda jos, Iseult rămase nemișcată. Vânătaia de la gât, chiar deasupra claviculei, era singurul avertisment de care avea nevoie ca să nu-l mai sperie niciodată.

În Lejna, când Aeduan îi spusese că avea s-o omoare, nu îl crezuse. Când îi spusese același lucru noaptea trecută, îl crezuse.

– E mai ușor să jupoi iepurele cât e proaspăt...

– Poate să aștepte câteva ore. Vorbise în dalmotti, cu o voce răgușită de somn.

– O să se strice carnea.

– Atunci, ai să prinzi altul, replică el. Trebuie să ajungem cât mai departe înainte ca arșița zilei să devină de nesuportat.

– De ce? întrebă Iseult, însă Vrăjitorul Sângelui nu o luă în seamă și în mai puțin de un minut strânsese deja tabăra. Totul

fu adunat, împăturit și aranjat frumos în bocceaua lui Iseult. Apoi o azvârli pe un umăr, gata să pornească la drum.

Iseult îl urmărea cu privirea. Se mișca atât de iute. Atât de eficient, datorită magiei lui, avea o viteză și o grație în mișcări cu care niciun om normal nu se putea măsura.

Ardea de dorința să știe cum funcționează. Să-l întrebe cum se simțea atunci când o putere atât de mare punea stăpânire pe el – și dacă era adevărat că magia lui se trăgea din Vid. Însă nu spuse nimic.

Merse ore în șir, cu Aeduan mereu acolo, la câțiva pași în urma ei. Refuzase să meargă în față, așteptându-se, mai mult ca sigur, cu pumnalul în spate din partea lui Iseult. Sau poate că așa o punea la încercare, ca să vadă câtă încredere avea în el.

Indiferent ce ar fi fost, Iseult lua lucrurile așa cum erau. Pentru moment.

Vrăjitorul Sângelui o călăuzea prin cuvinte aspre, directe. Într-o clipă, traversau cu pași mari o vale inundabilă, în următoarea, îi poruncea să cotească spre dreapta și să iasă din ea.

– Spre est, îi spunea el brusc. Mai la sud.

Iseult nu știa dacă Vrăjitorul Sângelui schimba cursul, fiindcă la fel făcea și Safi, sau, dacă prindea mirosul ei, pentru ca apoi să-l piardă din nou, lăsându-l pe Aeduan să-i ia urma cum putea mai bine. Însă se oprea după câteva minute, închidea ochii și adulmeca aerul.

Apoi îi deschidea la loc, irisurile lui devenind de-un stacojiu arzător o clipă. Poate două.

După o jumătate de zi de mers pe lângă trunchiuri scorțoase și ace negre, pinii deveniră din ce în ce mai mici, făcând loc puieților de esență tare. Stejarii le luară locul, cu trunchiurile lor argintii, înconjurate de ferigi și asfodel alb. Apele râului Amonra, lat și întunecat, curgeau repezi undeva prin apropiere.

Iseult știa de pe harta din bocceaua ei, precum și de pe urma lecțiilor cu Mathew și Habim că pădurea avea să se sfârșească destul de curând. Peisajul urma să se prefacă într-un defileu cețos, împânzit de tufe mari și de grămezi de pietre și mai mari. Râul avea să se reverse în cascada Amonra.

Aici, cu douăzeci de ani în urmă, marstokezii se războiseră cu nubrevnanii. Aici focul alungase familii din casele lor, aducând în cele din urmă înfrângerea Nubrevnei. Încă o națiune îngroșa acum rândurile învinșilor.

Înainte de Nubrevna fusese Dalmotti. Iar înainte de Dalmotti fusese Marstokul. Vreme de secole, peninsula trecuse din mână în mână și, tot vreme de secole, nimeni nu o câștigase pe deplin, dar nici nu o pierduse de tot.

În apropiere de Iseult, Vrăjitorul Sângelui trase adânc aer în piept, ochii lui învârtejindu-se roșii.

– Avem două opțiuni, zise în cele din urmă, fie coborâm pe lângă cascada Amonra, ruta cea mai sigură din tot defileul, fie o ținem spre nord-est, prin pădure, iar înainte să spui că vrei pe la cascadă, ia seama că pe acolo drumul este mai anevoios.

– Cât de departe este Safi? întrebă Iseult, mijind ochii în direcția defileului. Deasupra lui, păsările planau în cercuri.

– Departe.

– Poți să-mi spui mai exact?

– Nu.

Nările lui Iseult fremătară. *Stază*.

– Atunci, de unde știu că mă duci în direcția bună?

– Dar eu de unde știu că ai restul talerilor mei?

Avea dreptate – stabilind astfel motivele trădării lor iminente.

– Cât de primejdios înseamnă la tine „primejdios“?

– Foarte!

Iseult nu se mai putu abține. Oftă.

Expresia de pe chipul lui Aeduan rămase neschimbată, cu toate că adăugă:

– Este o așezare nu departe. Aș putea să-ți fac rost de un cal. Așa am putea merge mai mult până să obosești.

– Cât de departe? Iseult ar fi vrut un cal.

– Cam un ceas de mers spre nord, cu pasul meu cel mai iute. M-aș întoarce târziu după-amiază.

– Și eu... ar trebui pur și simplu să aștept?

Când Aeduan dădu din cap că da, lui Iseult îi trebuiră două clipe ca să se liniștească și să poată adăuga:

– Și merită să pierdem atâtea ceasuri pentru un cal?

– Prietena ta este în direcția aia, arătă el spre sud-est, spre Ținuturile Disputate. E la mulți, mulți kilometri și la multe, multe zile de mers. Un cal ne-ar fi de ajutor.

Avea dreptate, oricât i-ar fi displăcut să recunoască. Folosește orice resursă pe care o ai la îndemână. Totuși, gândul că va trebui să aștepte ore bune...

Vrăjitorul Sângelui luă tăcerea lui Iseult drept încuviințare. Întinse mâna.

– Dă-mi înapoi mantia. Călugării obțin învoieli mai bune.

Iseult nu prea avea cum să-l refuze. La urma urmelor, era a lui. Și totuși, i se împotrivea, dându-și-o jos de pe umeri cu mișcări extrem de lente. Aerul o învălui, rece și mușcător.

Înghiți cu greu, urmărindu-l cu privirea pe Vrăjitorul Sângelui cum și-o așază pe umeri, cu partea albă în afară, cu o deprindere firească.

– Mă întorc curând, spuse el cu glas aspru, deja întors cu spatele, deja adulmecând aerul și încordându-și mușchii. Până atunci, nu sta la vedere. Există lucruri mai rele decât Vrăjitorii Sângelui în Ținuturile Disputate.

Un cal nu avea să economisească mult timp. Nu și în hățișurile de pe Ținuturile Disputate. Deși Aeduan plecase cu intenția de a găsi un cal pentru Vrăjitoarea Firului, scopul său principal fusese să se aventureze de unul singur.

Aeduan prinsese o adiere de lacuri limpezi și de ierni geroase. Același miros de sânge care nu-i dăduse pace de când cu trădarea lui Leopold. Mirosul necunoscutului care se aliase cu Leopold ca să-l oprească pe Aeduan. Mirosul care rămăsese pe monedele sale ascunse, despre care presupuse că aparținea celui care îi furase talerii.

Cum ajunseseră arginții lui pe mâna Vrăjitoarei Firului – ar fi fost încă un răspuns pe care avea să-l scoată cu forța din gâtlejul lui. Și cu el nu avea să fie la fel de milos cum fusese cu Leopold la Fântâna Originii din Nubrevna.

Cel mai bun lucru dintre toate era că, dacă Aeduan avea să dea de nălucă și de locul în care îi ascunsese monedele, nu ar mai fi avut nevoie de Vrăjitoarea Firului. Ar fi putut s-o lase să putrezească în pădure, iar pe Corlant să putrezească în așezarea lui.

Gândul îi dădu un avânt și mai mare. Copacii erau subțiri, ferigile joase. Trecea de toate cu nespusă ușurință. Lumea se încețoșa în jurul lui. Verdele, granitul și trunchiurile deveneau una, învăluite în negura nesfârșită.

Curând, avea să afle toate răspunsurile.

După ce se chinuise din greu să dea de urma Vrăjitoarei Adevărului, care era la sute de leghe în afara razei de acțiune a magiei lui Aeduan, noua urmărire aproape că nu-i solicita deloc puterile. Se folosea de magie doar ca să-și *impulsioneze* sprintul.

Asta, până când, așa cum părea că se întâmplă mereu, Aeduan pierdu urma mirosului. Dispăruse de la un salt la altul. Gata cu iernile geroase. Gata cu apele limpezi ale lacurilor.

Aeduan se opri, șuierând printre dinți:

– Nu din nou, nu din nou!

De fiecare dată i se întâmpla același lucru. *De fiecare dată*, Aeduan se apropia atât de mult, doar ca să piardă cu totul urma mirosului.

Rămase țintuit locului, cu un picior pe patul de ace de pin și cu celălalt pe rădăcina cioturoasă a unui chiparos și închise ochii. Își concentră mintea și magia spre interior. Trecură câteva clipe prelungi. Pădurea se trezi în jurul lui, întorcându-

se la rutina obișnuită. La început, cu băgare de seamă, niște ciocârlii șovăitoare. Un jder prevăzător.

Dacă putea să-și amuțească mintea și să-și țină corpul nemișcat, magia lui și-ar atinge puterea maximă.

Cel puțin ăsta fusese planul, până când auzi un hohot de râs gutural venind din stânga lui.

Aeduan deschise ochii. Privirea lui o întâlni pe a unei ciori, cu ochii ei negri și cu ciocul cenușiu perfect nemișcați. Penele aspre i se înfoiau în vânt. Nu zbura, nu se mișca. Pur și simplu îl privea drept în ochi.

Făcându-l să i se ridice părul pe ceafă. Nu mai văzuse în viața lui o cioară singură. De obicei, zburau în cârduri pe deasupra pădurilor.

Adulmecă aerul. De la pești la păsări, toate animalele aveau același miros sălbatic la suprafață: *libertate*. Dincolo de asta, se simțea... *ceața de pădure*.

Tuși, o rafală nestăpânită de vânt care scutură luminișul. Cioara clipi. Aeduan mai tuși o dată, iar de data asta cioara înțelese aluzia. Se înălță în zbor, ducându-și libertatea și ceața cât mai departe de Aeduan, pe cât de iute o purtau aripile.

Doar că acum nările lui prinseră miros de sânge. Magia lui se trezi la viață. *Sânge. Magie. Sute de oameni*. Atâtea mirosuri amestecate laolaltă. De toate vârstele. De toate tipurile. Și toate, drept în față.

Pirați, fără îndoială. Dar ce facțiune? Și de ce atât de departe de mare? Atât Velele Roșii, cu flotele lor nesfârșite, cât și Ochi-Răi, care lansau pe nesimțite atacuri cu foc, se mulțumeau să invadeze numai țărmurile.

Totuși, amândouă fuseseră măcelărite, amândouă fuseseră înrobite. Ca în cazul războaielor și a furtunilor, nu aveai cum să scapi de stăpânirea pe care oamenii și-o impuneau unii asupra celorlalți. Încercă totuși să o ocolească pe cât posibil, motiv pentru care Aeduan mergea înainte pe furiș. Nu era decât instinctul de autoconservare. Trebuia să afle peste cine ar fi putut da, împreună cu Vrăjitoarea de Fir, în Ținuturile Disputate. Trebuia să afle pe ce drum era posibil s-o apuce pirații ca să iasă din valea ce se întindea în zare.

Și, mai ales, dacă erau și Velele Roșii implicate.

Așa că, după ce-și întoarse mantia carawen pe partea pe care o purtase și Vrăjitoarea Firului, trecu în grabă pe lângă pini și pe lângă vlăstari, după care se cățără într-un stejar imens. De acolo, se întinse pe o creangă, ca să vadă cine înainta cu pași mari prin noroiul de dedesubt.

Nu Velele Roșii îi apărură la orizont. Călărețul care se apropia purta veșminte șterse, însă armăsarul lui brun purta

șaua specifică Ochilor-Răi, o pânză cu ciucur, țesută în stilul celor de la Marea de Nisip.

După prima iscoadă, apărură alți doi Ochi-Răi călare. În urma lor veneau pe jos soldați – de care Aeduan nu știa ca Ochi-Răi să-i aibă în rândurile lor. Și totuși, iată-i mărșăluind, bărbat după bărbat, femeie după femeie, toți într-un șir indian nesfârșit. Pași mici, dar hotărâți. Săbiile zăngăneau la șold.

În mijlocul lor se aflau și mai multe vrăjitoare; Aeduan simți miros de furtuni și pietre, de foc și ape revărsate.

Adulmecă aerul și mai atent, ca să fie sigur. Dar nu, pierduse încă o dată mirosul de ape limpezi și ierni geroase. Ar fi trebuit să știe de-acum că nu avea să ajungă nicăieri tot urmărind năluca. N-avea niciun rost. Era doar o pierdere de vreme.

Tot cochetând cu ideea de a șterpeli unul dintre armăsarii frumoși de la stăpânul său, zări vreo douăzeci de bărbați venind călare și intrând în rândul celorlalți. Nu mergeau într-un ritm anume, nu erau organizați în vreun fel. Aveau bice, iar caii lor aveau răni deschise pe crupe și la picioare.

Velele Roșii.

Într-o clipă, lui Aeduan i se făcu părul măciucă. Deși nimeni nu voia ca satul său sau tribul să fie atacat de pirați, cel puțin Ochi-Răi aveau un cod moral după care se călăuzeau. Velele Roșii, Aeduan aflase pe pielea lui, nu aveau.

Ceea ce-l făcu pe Aeduan să se încrunte – îl făcu să se întindă în față ca să vadă mai bine – era motivul pentru care cele două facțiuni călătoreau împreună. Erau dușmance de moarte, într-un continuu război pentru mai mult teritoriu, mai mulți sclavi, mai multe monede. Și totuși, iată-i mărșăluind împreună, două grupuri ca unul.

Răspunsul sosi câteva clipe mai târziu, căci tocmai când Velele Roșii treceau agale pe sub creanga de unde spiona Aeduan, unul de la Ochi-Răi se întoarse din drum ca să-i întâlnească.

– Unde sunt restul oamenilor tăi? se adresă membrul Ochilor-Răi celui mai respingător dintre Velele Roșii.

Dintre toți scârbavnicii de dedesubt, bărbatul acela se bucura cel mai mult să provoace groază. Era acolo, în adâncul mirosului său de sânge. *Degete rupte și unghii smulse*.

Sângele îl descria ca fiind un monstru; șaua lui roșie anunța că este conducătorul.

– Am prins veste de prada noastră, spuse bărbatul cu dispreț și cu o totală lipsă de interes.

Oricare ar fi fost alianța care-i adusese împreună, nu era una foarte puternică.

– Înghiți-te-ar focurile iadului! replică membrul Ochilor-Răi. Armăsarul lui începuse să lovească agitat din copite. Trebuie să ajungem la așezarea Puriștilor până mâine. Te aștepți să ne oprim pentru voi?

– Dacă nu ni se alătură curând, atunci da!

Membrul Ochilor-Răi mai trase o înjurătură, de data asta într-o limbă pe care Aeduan nu o recunoscu. Însă, pe când trăgea calul de căpăstru ca să se întoarcă, îi aruncă vobele:

– Regele o să afle, te asigur!

– Iar eu te asigur că nici n-o să-i pese!

De cum cel de la Ochi-Răi porni înapoi spre fruntea șirului, un alt membru de-al Velelor Roșii apăru călare. *Păr ars și carne fumegândă. Ruguri tomnatice și strigăte de îndurare.*

Un Vrăjitor al Focului. Lui Aeduan i se făcu pielea de găină. Focul îl... neliniștea.

Îl zări și conducătorul.

– Ai întârziat! îi strigă el. Du-te și ajută-i pe ceilalți! Aproape au ajuns la cascadă, vreau ca Vrăjitoarea Firului să fie prinsă astăzi.

Vrăjitoarea Firului. Cascada. Cuvintele căzură greu în mintea lui Aeduan și, o clipă mai târziu, se pusese deja în mișcare. Se strecură fără zgomot de pe creangă.

Până când ceva sări dintre frunze – o pasăre neagră cu niște aripi enorme. Cioara își luă zborul, înălțându-se în văzduh.

Vrăjitorul Focului ridică privirea. Îl zări pe Aeduan prin despărțitura dintre frunze. Zâmbi. Bătu din palme. Stejarul se aprinse.

În clipa următoare, copacul fu cuprins cu totul de flăcări și în doar câteva momente, fiecare centimentru din el trosnea, pocnea și ardea. Dacă Aeduan nu ar fi avut pelerina din piele de salamandră, ar fi fost ars.

Dar avea pelerina și reuși să se arunce la pământ. Acolo, își trase pe gură masca de foc cu degete tremurânde.

Fugi, copilul meu, fugi!

Privi în urmă. O greșeală, căci Vrăjitorul Focului se apropie, cu mâinile ridicate în aer, iar flăcările se înălțară drept răspuns. Totul din jurul lui Aeduan era atins de limbile de foc. Un incendiu care să-l doboare.

Aeduan nu se putea lupta cu el. Abia dacă putea să gândească, abia dacă putea să vadă, darămite să mai și încerce să ucidă un Vrăjitor al Focului, și asta înainte ca flăcările să-l ajungă. Picioarele îi tremurau deja. Dimineața asta semăna prea mult cu alta, de acum o mulțime de ani.

Fără să mai stea pe gânduri și fără să-i mai arunce vreo privire Vrăjitorului Focului, Aeduan făcu stânga împrejur și o

luă la fugă.

19

La auzul celui de-al unsprezecelea dangăt, Merik se trezi în tropăitul lui Cam prin cameră, care se plimba prin încăpere încălțată cu cizmele ei noi. Merik i le lăsase sub pat înainte să se strecoare pe partea lui și să cadă într-un somn adânc.

Fata se mișca precum un mânz nou-născut, țeapăn și cu mișcări bruște, făcând pași neobișnuit de mari și numărându-i.

– N-ai mai purtat încălțări până acum? întrebă Merik, vocea lui fiind la fel de aspră ca un tăiș trecut peste o tocilă. Ori îți sunt prea mici?

– Patrușopt, patrușnouă... Cam ridică neștiutoare din umeri. Mărimea potrivită, aș zice. Și am mai purtat încălțări înainte, domnule. Când eram mai mică. Doar că n-am avut niciun motiv să le păstrez.

– Și astăzi ce motiv ai avea?

– Încercați să-mi smulgeți un „mulțumesc"?

Cam făcu o grimasă, încrețindu-și nasul, iar Merik se trezi că scoate un chicot de râs.

Ceea ce-l făcu să-l doară gâtul. Și pieptul. Și fața. Dar cel puțin râsul lui stârni unul dintre zâmbetele focsălbatice ale lui Cam.

– Mulțumesc pentru cizme, domnule! făcu o plecăciune. Acum sunt gata pentru Strada Rahatului!

– Eu nu.

Merik se ridică în capul oaselor, mușchii și pielea nouă împotrivindu-se. Alifia îl ajutase, dar somnul nu fusese unul odihnitor. Plin de vise despre furtunile din Lejna, despre clădirile năruite și despre Kullen implorându-l „Omoară-mă..."

Merik fu recunoscător când Cam își reluă obiceiul de a povesti la micul dejun. Mai era recunoscător și pentru că nu păruse să-i observe noile cicatrici de la încheieturile degetelor și nici că se strecurase afară cât timp ea dormise.

– Cea mai bună intrare în Cisterne, începu Cam să explice cu gura plină de prune zemoase, este prin debarcaderul de nord.

Pălăvrăgea mai departe, așa cum tare îi mai plăcea s-o facă, despre cele mai bune rute prin subteran. Despre cele mai sigure tunele. Despre găștile care concurau una cu cealaltă pentru spațiu.

Merik asculta și își dădu seama – nu pentru prima oară – că rareori povestea despre ea însăși. Auzise nenumărate povești despre lucruri pe care le văzuse ori despre ce i se întâmplase altcuiva, însă niciodată istorisiri despre viața ei.

Cu cât privea mai îndelung la chipul cu ochi strălucitori, cu atât îi răsuna mai puternic cântecul de leagăn în minte:

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peștera cea neagră tot mai adânc îl duse.
Știa că acolo Regina Crab sălășluiește
Însă asta pe fugă nu îl puse.

Merik nu-și mai aducea aminte restul cântecului, așa că doar versul acela i se învârtea în cap, în ritmul mestecatului.

Când el și Cam, cu glugile trase, ca de obicei, porniră pe străzile din Vechiul Oraș, se auzi bătând al unsprezecelea dangăt. Traficul dimineții târzii se revărsa valuri-valuri asupra lor, iar ei se îndreptau spre est, Cam deschizând drumul.

O ceață languroasă plutea deasupra străzilor. Ploaia de noaptea trecută se transforma în vapori, pe măsură ce soarele strălucea mai puternic, mai fierbinte. Merik și Cam nici nu apucaseră să treacă de ultimele case ca vai de ele din Vechiul Oraș, că pielea lui Merik începuse deja să fie acoperită de broboane de sudoare.

Cam se duse țintă pe lângă prispa însângerată a casei măcelarului, după care mai traversă încă două străzi principale aglomerate. Ca întotdeauna, lăsa instinctul să-i călăuzească pașii, întorcându-se să-l tragă după ea pe Merik, atunci când soldații se apropiau prea mult.

Nu peste mult timp, ajunseră la cel mai circulat debarcader din Lovats. Din pricina bărcilor nu se vedea niciun ochi de apă. Dacă ar fi vrut, Merik ar fi putut traversa pe deasupra portului, sărind din ponton în ponton, din fregată în fregată și din luntre în luntre, până când ar fi ajuns pe strada pietruită și mărginită de prăvălii de la vreun sfert de milă depărtare.

Era întocmai felul de provocare care-i plăcea atât de mult pe când era copil. Și lui, și lui Kullen.

Omoară-mă...

Cam îi făcu semn lui Merik să meargă spre un șir de trepte care ducea în subteran. Cândva, acolo fusese o piață unde se

vindeau bunătăți proaspăt scoase din râu – Merik și-o amintea, fiindcă trecuse pe acolo când era mic. Înainte de moartea Janei. Înainte ca Vivia să se fi schimbat definitiv.

În vreme ce câțiva bravi negustori încă se străduiau să-și vândă mărfurile, Merik văzu o mulțime și mai mare de oameni flămânzi și fără adăpost, pe când o urma pe Cam mereu în umbră. Aproape toate lampadarele de pe dalele umede erau goale, sparte ori cu lumânările lungi de mult furate.

Zarva de deasupra se risipi, preschimbându-se într-un cor de voci ascuțite. De copii. De femei. Ochii lui Merik se obișnuiră cu întunericul, deslușind prin beznă mai multe familii. Apa picura de pe tavanul curbat, adunându-se în băltoace prin care călcară amândoi.

Era de neacceptat. Tunelul ăsta, familiile astea, viața asta cu care se resemnaseră cu toții. *Ajutorul e pe drum*, ar fi vrut Merik să le spună. *Încerc să rezolv asta cât de repede pot*.

– Pe aici, domnule!

Cam coti spre dreapta. Doi bătrâni jucând tarot se dădură la o parte atât cât ea și Merik să se poată strecura printre ei. După care fata dispăru într-o fâșie de întuneric unde nu pătrundea strălucirea focului.

Merseră prin beznă cincizeci și șase de pași (Cam îi numără, așa cum făcea de obicei), până când o lumină gălbuie le apăru drept în față. Încă cincizeci și doi de pași și ajunseră în dreptul ei: un lampadar, focvrăjit, a cărui lumină dezvăluia cum tunelul o cotește brusc spre dreapta. După care și mai multă beznă – de data asta timp de o sută șase pași, tot drumul fiind însoțit de picăturile de apă ce se prelingeau de sus.

În cele din urmă, simți o schimbare în ritmul pașilor lui Cam. Fata încetini cu un foșnet, ca niște degete alunecând pe un perete, înainte să dispară.

Pur și simplu.

Într-o clipă, Merik o auzi pe Cam cum respira istovită și cum tropăia cu cizmele ei; în următoarea, nu mai era decât plescăitul picăturilor de apă.

Așa că Merik se luă după Cam, trecându-și palma peste peretele tunelului și mergând înainte...

Fu izbit cu putere de o rafală.

Nu dură decât o secundă, temperatura scăzând considerabil. Simțea cum îi este absorbit aerul din urechi și din plămâni. Apoi trecu. Lumina reveni, doar pe alocuri, dar strălucitoare. Un tunel jos din cărămidă se întindea acum de-o parte și de alta, iar tot felul de sunete se rostogoleau înspre Merik din toate direcțiile – strigăte de bărbați și tropot de picioare.

Vuietul apelor trecând prin cine știe ce tunel îndepărtat se făcea auzit la fiecare câteva secunde.

Cam își aranjă gluga, trăgând-o atât de jos, încât fața ajunsese să-i fie complet ascunsă.

– Ar fi trebuit să vă avertizez în legătură cu vechile farmece de zăvorâre. Sunt menite să-i țină pe oameni la distanță, bănuiesc, dar e limpede că nu-și mai fac treaba. Vai, dar scuzați-mă, domnule. Unde-mi sunt manierele? Își deschise larg brațele: Bine ați venit în a doua mea casă, domnule! Bine ați venit în Cisterne!

Era aproape ora prânzului când Vivia prinse în sfârșit ocazia să se întoarcă în subteran. Timpul era scurt și avea multe de făcut. *Verifică lacul, caută tunelel*e. Cuvintele îi răsunau în minte, un ritm după care să-și măsoare pașii. Felinarul pe care-l ținea în mână se legăna și arunca scântei. *Verifică lacul, caută tunelel*e.

Nici nu mai ținu cont de uniforma ei, pe când își scotea cizmele, jacheta, pantalonii și bluza. Era ceva în neregulă – vedea asta în undele care tulburau oglinda lacului.

– Stinge! murmură ea. Apoi sări înăuntru.

Prea multă apă. Ăsta fu primul lucru pe care îl simți, în vreme ce se afunda. Era o apă pe care nu o mai întâlnise înainte, cotind și șerpuind printre râuri, ajungând astfel în Cisterne. Vivia trebuia să afle de ce venea. Trebuia să afle de *unde* venea.

Cu toate că acel cutremur de ieri nu provocase nicio stricăciune la suprafață, Vivia se temea că nu era valabil și în subteran.

Ajunse în inima lacului, unde apele cristaline erau suficient de reci ca să te poată îmbrățișa cu putere. Unde pietrele erau suficient de ascuțite ca să te poată tăia. Însă numai aici putea să simtă în totalitate ce anume își dorea lacul, ce anume simțea lacul.

Aici, în adâncimea apelor sale, unde rădăcinile platoului își trăgeau seva tocmai din munții Sirmayan, crescând astfel de secole. Vivia simți picurând apa cea nouă. Nu era o urmare a furtunilor din ultima vreme, ci a cutremurului. Nu se limitase doar la platou, ci mai degrabă își croise drum pe sub vale, ajungând până la munți.

Acolo șuvoaiele se revărsau prin niște crăpături din pământ. Un nou izvor, cu apă proaspătă și rece ca gheața, care se revărsa prin tunele și în râul Timetz – la suprafață. Deasupra digului.

Sus, tot mai sus, apa înainta ca un roi de albine zumzăitoare. Afară, pe deasupra, dar și pe dedesubt. Dacă nu avea să fie redirecționată cât de curând, barajul urma să dea pe afară. Orașul urma să fie inundat. Era o chestiune de durată. Luni,

poate chiar ani, căci izvoarele noi erau mici. Doar niște fisuri în stâncă. Și totuși, aceste fisuri aveau să devină adevărate crăpături dacă valea Stefin-Ekart ar mai fi fost scuturată de încă un cutremur. Atunci șuvoaiele s-ar fi revărsat și ele, prea iuți ca să mai poată fi oprite. În câteva zile, orașul ar fi fost sub ape.

Sau mai rău, dacă barajul avea să cedeze, era doar o chestiune de zile.

La gândul acesta, Vivia își aduse aminte de ultimul lucru pe care i-l spusese Linday în Sala de Lupte: *Oamenii noștri vor fi în siguranță, chiar și dincolo de graniță, dacă se va ivi prilejul*.

Nu. Vivia nu putea s-o facă. Soluția nu era să dea Nubrevna pe mâna Puriștilor.

Și totuși... Serrit Linday. De ce se învârteau toate în jurul lui? Încă de când apăruse prima crăpătură în dig, acum trei ani, *el* fusese cel care se împotrivise reparării ei. Iar acum tot *el* era cel care ducea tratative cu Puriștii, tot *el* avea o trapă ascunsă în seră, care ducea în subteran.

Trapa care o adusese azi pe Vivia aici. Voia să-i găsească perechea din subteran și bănuia că asta se află chiar de partea cealaltă a surpăturii.

Când ieși din lac, Vivia era înghețată bocnă. Abia respira, în timp ce se îmbrăca la loc. Totuși, când se întoarse să-și ridice lampadarul negru, o strălucire tremurătoare îi atrase atenția.

Asemenea unui nor care trece prin fața lunii, licărea cea mai apropiată vulpe de foc.

Trei dintre cele șase spițe strălucinde erau acum moarte.

Tot ce se întâmplă deasupra se întâmplă și dedesubt. Pe urmele acelui gând veni numaidecât al doilea: Furia a spus că trebuie să găsesc Fântâna Originii care lipsește.

Vivia simți cum o cuprinde amețeala. Nu, nu – nu se putea ca Linday să aibă dreptate. Doar dacă... fiecare Fântână era înconjurată de șase copaci, iar aici erau în schimb șase spițe de vulpe de foc arzânde. De asemenea, fiecare Fântână era o sursă de magie, iar Vivia nu putea să conteste puterea imensă care trecea prin aceste ape.

Cu mult timp în urmă, tutorii Viviei o învățaseră că cele cinci Fântâni ale Originii alegeau conducătorii de pe Tărâmul Vrăjitorilor. Asta avea o oarecare legătură cu cei Doisprezece Paladini și, cu toate că nu-și amintea precis cum, știa că datorită Fântânii Apei din sudul Nubrevnei națiunea ei își menținuse independența atâta amar de vreme, chiar și față de cele trei mari imperii.

Și totuși, poate că se omisese ceva în cărțile de istorie. La urma urmelor, era o Fântână despre care nu vorbeau. O

Fântână al cărei element se credea că nu există.

Fântâna Vidului.

Însă Vivia nu era o Vrăjitoare a Vidului – și nici mama ei nu fusese, nici bunica ei –, așadar, cum ar fi fost posibil ca puterea familiei să se tragă de acolo? Nu avea cum să fie o Fântână a Originii.

Nu avea *cum*.

Dar dacă era totuși... Atunci ar putea să-l vindece pe tatăl ei. Asta era puterea supremă a Fântânii Originii. Să vindece orice boală. Chiar așa, ar putea să-l aducă aici ca să facă o încercare. Dacă s-ar fi vindecat, atunci ar fi știut cu siguranță.

La gândul ăsta, Vivia avu o strângere de inimă. Se strânse. Aproape că nu *voia* să-l aducă pe tatăl ei aici, jos.

Fără regrete. Mergi înainte.

Vivia ridică lampadarul și spuse un „Aprinde“ răstit, mijind ochii în lumina nou-ivită. Erau prea multe întrebări și prea puțin timp. Avea nevoie să cugete la toate ideile, la toate posibilitățile în timpul căutării, căci orașul de dedesubt nu avea să se găsească de unul singur.

Și nici cel de deasupra nu avea să se *salveze* de unul singur.

Singură.

Iseult era din nou singură, întrebându-se ce putea fi mai rău decât Vrăjitorii Sângelui pe Ținuturile Disputate. Aeduan o lăsase lângă o ravenă năpădită de buruieni. Era un loc bun, în cazul în care s-ar fi ivit ceva. Avea vizibilitate, iar acoperirea era numai bună. Se datora trunchiurilor groase și acoperite de mușchi și lespezilor mari de granit negru ce se ridicau drept în sus.

După ce găsi un bolovan plat pe care să se întindă, Iseult își lăsă jos lucrurile și își îndreptă în sfârșit atenția spre iepurele pe care-l prinsese de dimineață. Atârnase toată ziua de bocceaua pe care Aeduan o ducea în spate și, de fiecare dată când Iseult se uita la el, i se părea că ochii lui morți o privesc înapoi.

Întinse iepurele pe piatră. Trupul îi era țeapăn și rece, întocmai cum îi spusese lui Aeduan că avea să se facă. Spera numai să nu se fi stricat carnea.

Nu exista decât un singur mod de a afla.

Își suflecă mânecile. Haina lui Aeduan îi venea mult prea mare, iar lâna era aspră. Dar se simțea în siguranță îmbrăcată cu ea. Mirosea a fum și a transpirație veche. Nu era un miros urât, era... pur și simplu acolo.

După ce-și clăti mâinile cu apă din ploscă, își scoase pumnalul. În vreme ce tăișul lui era perfect pentru despicarea

picioarelor iepurelui din încheietură, nu era potrivit și pentru pasul următor: o mică incizie de-a lungul spatelui animalului.

Atât de concentrată era Iseult să nu taie prea adânc și să perforeze vreun organ (ceea ce ar fi stricat carnea *cu siguranță*), încât nu simți Firele care se apropiară, decât atunci când ajunseră aproape în dreptul ei.

De fapt, dacă ar mai fi întârziat numai două secunde până să-și îndrepte simțurile către țesătura lumii, nu i-ar fi observat pe bărbați decât prea târziu. Dar, mulțumită Mamei Lună, obiceiul ei era mai bine împământenit decât atenția acordată iepurelui.

Șase seturi de Fire se furișau spre ea, violet cu cenușiu metalic. Sete de violență, dorință de a provoca durere – și toate aproape. La doar câteva secunde depărtare.

Mintea lui Iseult se goli. Nu avea timp să facă nicio mișcare, nu avea timp să conceapă niciun plan. Singura opțiune era să fugă, așa că își luă pumnalul și sări în ravenă, unde pământul era plat și fără prea multă vegetație.

Firele se făcură roz de entuziasm și verzi de hotărâre. Și mai înaintau și foarte rapid, lansându-se în salturi în urma ei. Dar de ce, de ce, *de ce?* Cine erau și de ce veneau după ea? Spre deosebire de bărbații trimiși de Esme, era limpede că acești vânători nu erau Spintecați. Firele lor erau întregi, iar în ele se citea dorința de a-i face un rău lui Iseult, în cazul în care ar fi pus mâna pe ea.

Ridică și mai sus genunchii. Timpul se încețoșă, pădurea se învolbură. Iseult devenise una cu podeaua mocirloasă a ravenei și cu ferigile crescute acolo. Cu pietrele. Și cu orice altcea ar fi putut s-o încetinească.

Un bărbat din spatele ei urlă ceva într-o limbă pe care nu o cunoștea. Firele ardeau acum mai fierbinți. Mai flămânde. Un strigăt de luptă menit să intimideze dușmanii.

Și cu siguranță o intimidau pe Iseult. Aproape că se împiedică, însă, cumva, își recăpătă echilibrul. Își înfipse și mai iute călcâiele în pământ și strânse și mai puternic pumnalul.

Înainte. Copacii se termină. Începe să se vadă cerul. Gândurile astea îi trecură fulgerător prin minte, unul după altul. Neînfrânate și fără să aibă răgazul să se gândească. Fără să aibă timp să conceapă un plan.

Ajunse la capătul pădurii. Sub picioare simți pietre stropite de apă. Era la râul Amonra, ale cărui ape erau înspumate, negre și reci. Întocmai felul de șuvoaie pe care până și un Vrăjitor al Apei le-ar ocoli – și nu era chip să le treacă.

Iseult coti la dreapta. Țărmul era aspru, plin de bolovani, bușteni și vreascuri. Privi înapoi.

O greșeală. Bărbații erau mai aproape decât ar fi crezut. Suficient de aproape încât să le vadă urmele de pe față, cicatricile și zâmbetele știrbe. Să le vadă Firele care leagă cum se împletesc între ele – semn că urmau același ordin. Semn că stăpânii lor acționau ca unul.

Iseult iuți iar pasul, răsuflând greoi și înecându-se din cauza ceții. Cascada Amonra se auzea vuind înainte. La început, doar o senzație pe șira spinării. O ceață care plutea la orizont. Însă devenea mai zgomotoasă cu fiecare pas, până când ajunse un vuiet puternic pe care îl resimți în adâncul stomacului, o ploaie acoperind în picături mari de apă.

Stază, Iseult! Stază în degetele de la mâini și de la picioare! Însă nu reuși. Nu putea să încetinească, nu putea să se gândească la un plan. Era prinsă la mijloc între un zid de bărbați violenți și unul de ape învolburate.

Însă era un zid pe care Safi putea să-l escaladeze într-o clipită. Fără pregătire. Doar acțiune. Dacă Safi ar fi fost aici, nu ar fi stat pe gânduri. Ea ar vedea ocazia și ar profita de ea.

Oricât de prostesc ar părea, îi spusese Safi odată lui Iseult, *tocmai la ceva prostesc nu se așteaptă ei*.

Da, răspunsese Iseult atunci, *dar este și motivul pentru care sfârșesc tot timpul prin a-ți salva pielea*.

Hei! Safi afișase un rânjet larg. *Cel puțin eu am o piele de salvat, Iz. Nu-i așa?*

Așa era. Mama Lună s-o țină în paza ei, Safi avea dreptate! Ceva prostesc era uneori soluția cea mai bună.

Iar uneori ceva prostesc era singura soluție.

Alergând, Iseult își înclină capul spre stânga, aruncându-și privirea înainte, unde râul se lovea de țărm. Pe malul abrupt nu fuseseră aduse aluviuni, căci curenții erau pur și simplu prea rapizi. Amonra înghițise crengi, frunze și suflete în adâncul lui, însă nu le mai scuipase înapoi.

Pentru numele zeiței! ar fi prostesc să intre în râu. Prea prostesc.

Acționează acum! Urmările mai târziu. Inițiază, finalizează!

Venise timpul. Vânătorii țâșneau dintre copaci.

Iseult iniție. Sări. Pe când lăsa în urmă țărmul noroios, iar aerul umed îi săruta obrajii, dinspre pădure răsunau strigăte. Firele se aprinseră toate în turcoazul surprizei, în roșul sângeriu al furiei. Iseult atinse apoi punctul maxim al săriturii și începu să cadă.

Un singur gând o săgetă în acel moment. Nu era un gând palpabil, nu era sculptat în cuvinte care să-i cutreiere prin minte, ci mai degrabă o senzație care lumina fiecare părticică din ea, până când râul cel negru o cuprinse.

Ai mai fost aici, îi spunea parcă senzația. *Și știi ce ai de făcut*.

Își duse instinctiv mâinile la haina de lână. Iseult mai apucă să tragă cu degetele de gulerul rigid, după care lovi valurile. Rece, rece, rece, rece – *sfâșiind-o* parcă cu totul. Scoțându-i cu forța tot aerul din piept. Smulgându-i văzul, auzul și toate celelalte simțuri.

Amonra o trăgea pe Iseult în adâncuri.

Se cufunda din ce în ce mai mult și se căznea să iasă din haină. Aceasta se ridică la suprafață, ceea ce o distrăgea, dar era și un scut care s-o protejeze pe Iseult, în timp ce zbura tot mai adânc într-o lume unde nu exista suflare. Unde nu exista control.

20

După ce se îmbăiară sub privirea vigilentă a lui Lev, Vaness și Safi fură silite să scape de hainele lor rupte și extrem de murdare.

La ieșirea din băile publice, Lev îi aruncă fiecăreia câte o privire spășită.

– Zander s-a dus să găsească ceva de îmbrăcat pentru voi, le spuse ea, după care își ocupă poziția în spatele lor și le puse să meargă înapoi până în camera de la etajul al patrulea.

Îl găsiră pe Zander înăuntru, cu fața aplecată spre degetele de la picioare.

– Am mai multe rochii. Nu eram sigur ce le-ar plăcea doamnelor să îmbrace.

Safi nu avu nevoie să-și folosească magia ca să simtă sinceritatea declarației lui Zander. În ciuda voinței ei, se trezi că zâmbește.

– Îți mulțumesc, Bardule!

Apoi ea și Vaness fură lăsate singure, în vreme ce Lev și Zander începură să discute cu voce scăzută pe coridor. Caden nu era nicăieri.

– Doi la doi, murmură Vaness în marstokeză, pe când se îndrepta spre pat. Dacă n-aș fi avut gulerul ăsta – trase de bucata de lemn înnegrită de la apă –, atunci n-ar fi avut nicio șansă.

Între timp, Safi se dusese țintă la fereastră. Obloanele erau trase și, deși cele patru etaje însemnau că era un drum lung până jos, pe țâțele caprei cuprinse de flăcările iadului! era dispusă să încerce.

Se apropie de fereastră. Dinaintea ei se întindea Republica Piraților, iar în depărtare se înălța arena. Încercă să-și scoată capul afară...

Un val de căldură și lumină se năpusti asupra ei. Fruntea lui Safi se lovi de aerul solid și își simți inima în gât. Magie. Zăvoare, își dădu seama Safi, deși împotriva cui le protejau și *cum* reușeau Barzii Iadului să facă vraja, Safi habar n-avea.

Încercă din nou și din nou, însă țeasta ei lovea de fiecare dată peretele invizibil. O străfulgerare de lumină, ce sclipea de-a lungul marginilor ca o pulbere aurie.

– Deci așa funcționează, spuse Vaness de la locul ei, de pe pat. E bine de știut.

Safi bombăni ceva și se îndepărtă în sfârșit de priveliștea senină a mării de afară. Ajunsă în dreptul patului, scăpă degrabă de rochia făcută ferfeniță, dând-o jos dintr-o singură mișcare. Vaness, firește, se dezbrăcă mai pe îndelete, scoțându-și cu grijă rochia murdară și împăturind-o frumos pe pat.

Safi simți un junghi în inimă. Exact așa ar fi făcut și Iseult. O încerca așa o înfrigurare binecunoscută, distrată și grăbită, în vreme ce tovarășa ei făcea mișcări lente, contemplând și adunându-și gândurile.

Safi șovăi, cu o mână strângând bine pe lângă ea o rochie verde-vânător, în vreme ce pe cealaltă o duse la Piatra de Fir. Șnurul de piele pe care atârna se odihnea umed pe pieptul ei. Îl dădu jos.

Și fu cuprinsă de groază. Piatra licărea. *Iseult*.

– Ce înseamnă asta? întrebă degrabă Vaness.

– Înseamnă că familia mea este în primejdie.

Vocea lui Safi părea mult prea îndepărtată. Se roti, încercând să nimerească direcția arătată de Piatra de Fir. Direcția în care ar fi fost Iseult. Undeva... într-acolo. Se opri spre nord-vest.

Toată istoveala îi pieri pe dată. Safi voia să se pună în mișcare. Voia să o ia la fugă.

Împărăteasa păru să înțeleagă, căci i se adresă în marstokeză – cu o undă falsă de nonșalanță în glas:

– Am un plan care să ne scoată de aici.

Safi clipi și se întoarse spre Vaness.

– Mai devreme ai mințit cum că Ochi-Răi ar vrea să te omoare.

– Așa am făcut. Vaness scoase o rochie muștar din teanc și o puse lângă ea, ca să-i vadă lungimea. Chiar înainte de Întâlnirea pentru Armistițiu, am făcut o învoială cu pirații Ochi-Răi. Eu am să le înapoiez Marea de Nisip, iar ei vor deveni o prelungire a marinei Marstokului. Așa că, vezi tu, nu îmi sunt dușmani, dar nici aliați.

Magia lui Safi vibra: *Adevărat*.

– Deci o să ne ajute?

Vaness avu nevoie de trei încercări să-și poată trage rochia peste gulerul de lemn și, tocmai când termină, Lev își vârî capul pe ușă.

– Sunteți gata?

– Aproape, ciripi Vaness. Apoi, șoptind iute în colțul gurii, adăugă: Să fii pregătită, Safi! Curând, Ochi-Răi or să vină după noi.

– Bun! Safi nu-și putu stăpâni un rânjet sardonic, triumfător, în vreme ce îmbrăca rochia ei verde-pădurar. Corsetul era cam larg, iar fusta abia dacă îi ajungea până la jumătatea gambei, dar îi plăcea mai mult așa. Avea mai multă libertate de mișcare. De luptă.

Vin, Iz.

Ușa se dădu de perete și înăuntru păși Caden. Se duse țintă la Safi, privirea căzându-i pe rochia ei – care-i smulse o încuviințare aproape imperceptibilă din cap. Și el era proaspăt spălat și îmbrăcat cu haine curate. Îi lipsea însă armura. Nici urmă de cămașa de zale sau de platoșă, nici de mănuși ori coif de oțel.

Totuși, la mijloc îi atârna o sabie, iar umărul părea mult mai mare decât în urmă cu un ceas.

– Eretico, spuse el, oprindu-se dinaintea lui Safi, pune-ți cizmele!

Safi ridică dintr-o sprânceană, păstrându-și calmul.

– Și de ce să fac asta, Bardule?

– Pentru că o să facem o mică plimbare împreună și există un motiv întemeiat pentru care localnicii spun că străzile din Saldonica sunt pavate cu rahat.

Deși Caden nu o mai legă pe Safi, își ținea totuși pumnalul scos, silind-o să meargă înaintea lui. La distanță de un braț, ca să pună mâna pe ea, dacă ar fi fost cazul.

Însă nu avea să fie cazul, fiindcă Safi nu voia să fugă nicăieri. Poate că Piatra ei de Fir nu mai licărea, dar asta nu schimba cu nimic dorința de a scăpa, iar șansele de supraviețuire erau cu mult mai mari alături de un întreg grup de pirați care să-i sară în ajutor decât de una singură pe străzile din Saldonica.

Care, apropro de asta, chiar erau pline de rahat și de gunoaie, lucru pe care-l observă de cum lăsară în urmă cartierul curat de pe teritoriul Ochilor-Răi.

– Unde mergem? întrebă Safi, dându-și capul pe spate ca s-o audă Caden. Se aflau înapoi în piață, în aer liber, steagurile sângerii ale Velelor Roșii fluturând acum dinaintea lor, imposibil de ratat. Am crezut că ai spus că Velele Roșii o să ne omoare pe toți.

– Așa o să facă, spuse Caden, strigând pe deasupra zgomotelor după-amiezii. Au jurat să-i ucidă pe loc pe toți cartorranii – motiv pentru care n-o să stăm prea mult.

Să nu stăm prea mult unde? Ar fi vrut Safi să întrebe. *Și de ce m-ai luat și pe mine?* Însă nu avu ocazia, căci ajunseră în dreptul unei bolte uriașe, unde îi așteptau niște bărbați înarmați cu mai multe pumnale și săbii decât aveau dinți în gură.

Îi urmăriră cu privirea pe Safi și Caden trecând pe lângă ei. Oameni răi. Oameni ticăloși. Fiorul trimis de magia lui Safi îi spunea tot ce avea nevoie să știe. Niciunul nu se luase după ei în lumea umedă și mlăștinoasă care era teritoriul Velelor Roșii.

Poate că Ochi-Răi curățaseră ținutul și ridicaseră un oraș al lor, revendincându-și astfel peninsula, însă Velele Roșii lăsaseră jungla în plata domnului. Lumea lor era întocmai cum și-o închipuise Safi, întocmai cum i-o descrisese Habim. Colibe abandonate ce se sprijineau de rădăcini uriașe ori se cuibăreau lângă ruine năpădite de vrejuri. Absolut la întâmplare. Niciun pic de organizare. Și aproape toate locuințele erau construite pe piloni, ca și cum pământul avea obiceiul să se inunde în timpul furtunilor.

Poduri din frânghii se întindeau între case, iar pe cât de des vedea Safi rufe agățate de vreo fereastră strâmbă, tot pe atât vedea și cadavre atârnând oriunde. Unele erau umflate, proaspete; altele erau atât de descompuse, că li se vedea craniul lucios.

Aici se ajungea dacă aveai libertate totală. *Asta* făceau oamenii în lipsa unor reguli și a unui jug imperial.

Cartorra are defectele ei, eretico, dar are și siguranță. Are hrană, dar și bogăție, drumuri, educație. Aș putea să continui, căci lista e lungă.

Blestemat fie Bardul-Iadului, căci nu avea cum să nu recunoască adevărul spuselor lui. Reverberau până în adâncul magiei lui Safi, o pulsație alinătoare, aurie, dincolo de toată râcâiala imprevizibilă a nedreptății din jurul ei.

Caden o conduse pe o stradă îngustă, care trecea drept printre ruine și copaci. Muzica înăbușită, frânturi de conversație și sunete pe care le-ai auzi numai într-un bordel anunțară semnul în formă de floare ce scârțâia în bătaia ușoară a vântului din mlaștini: **TRANDAFIRUL POLEIT**.

Caden o făcu pe Safi să se oprească în dreptul clădirii din șindrile.

– Înăuntru e un amiral căruia trebuie să... *îi pun niște întrebări*. Iar tu, eretico, o să te asiguri că spune numai adevărul.

– Peste cadravrul putrezit al bunicii! pufni Safi. N-am să-ți permit niciodată să te folosești de magia mea, Bardule.

– Nu prea ai de ales.

Îi flutură pumnalul în față. Lumina soarelui se reflectă în oțelul lamei.

– Vai, dar nu mă poți sili! Flutură din gene, ducându-și mâinile la spate. După cum cred că am spus și mai devreme, pot zâmbi și în fața celui mai hidos broscoi, dar pot și să nu detectez o minciună.

Acum fu rândul lui Caden să pufnească.

– Ah, eretico, tu nici măcar nu știi, nu-i așa? Își vârî cuțitul înapoi în teacă. Nu eu te-am trădat în orașul Veñaza, ci *tu însăți*.

Safi se încordă. Apoi, în ciuda voinței sale, mușcă repede momeala.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, continuă el, micșorând distanța dintre ei, că te-ai dat de gol.

– Ba nu!

– O, ba da!

Acum zâmbea. Un zâmbet de-al Pehlivanului Prefăcut, care-i făcea stomacul să fiarbă, iar călcâiele să-i palpite.

–Așa că, orice mi-ar spune amiralul, o să-mi dau seama dacă e adevărat sau nu doar uitându-mă la tine. Acum...

Își puse calm mâinile pe umerii lui Safi, apoi o întoarse cu fața spre ușa dărăpănată de la Trandafirul Poleit.

– ...hai să intrăm și să terminăm odată, înainte să îngroșăm rândurile cadavrelor puse la uscat.

21

– Nu e corect, îngăimă Merik, în timp se adâncea cu Cam t în subteranul luminat doar de un vechi lampadar, două nivele mai jos de intrarea în Cisterne, iar locatarii nu dădeau niciun semn că s-ar împuțina – și nici șobolanii, ai căror ochi străluceau în întuneric. Un om are nevoie să vadă cerul.

– Nu mă așteptam să vă fie frică, domnule.

Cam îi aruncă peste umăr un zâmbet năstrușnic.

– Nu m-am speriat! Merik se încruntă. Dar nu suflă pic de vânt aici, băiete. Nu e aer. Simt că... mă sufoc!

– Nici n-am coborât bine, așa că ar cam trebui să vă obișnuiți. Strada Rahatului e mult mai jos și mult mai împuțită.

Fata nu exagera deloc, iar șase nivele mai târziu, o putoare începu să se simtă în aer. Deși tavanul se înălța, iar tunelele se lățiră, mirosul deveni curând din ce în ce mai puternic și suficient de înțepător cât să-ți ardă nările. O făcea să se încovoaie, tușind și acoperidu-și gura cu mâna, lampadarul împroșcând cu scântei în toate direcțiile.

– Rahat! făcu ea, iar Merik nu-și dădu seama dacă fata înjurase ori dacă numise pur și simplu sursa putorii, însă oricum, îi dădea dreptate.

Trei viraje mai târziu, și tunelul îi scoase în infama Strada Rahatului. Cam își duse o mână la gură, ridicând flacăra mai sus. Lumina se revărsa peste o grămadă de materii fluide (și solide) ale corpului. Dintr-o crăpătură în zidul de cărămidă se scurgea ceva vâscos și întunecat.

Mai rău decât să vezi, era să auzi picuratul necontenit care forma băltoaca, precum și bulbucii care se creau după.

– Se poate să trecem în zbor, domnule?

Merik chizbui puțin, respirând tot timpul prin marginea glugii.

Însă apoi scutură din cap.

– Trebuie să chem vântul ca să putem zbura. Și, chiar dacă aș putea face o încercare, nu e destul aer aici ca să ne poarte prea departe.

– Dar tot e mai bine să zburăm juma' de drum decât *deloc*, observă Cam. Tunelul e aproape ticsit, domnule! Linia 'cea – arătă către peretele opus – indică nivelul la care ajunge mizeria când se inundă tunelul ca să fie curățat. Ne-ar ajunge până la genunchi, domnule!

Merik tăcu, în vreme ce cumpănea cât de mult își dorea să afle răspunsul cu privire la treaba pe care o avea sora lui în Cisterne. Numai că... nu conta ce-și dorea *el*. Oamenii aveau nevoie de ajutorul lui.

Merik își încleștă maxilarul. X-ul de pe hartă era drept înainte, așa că drept înainte trebuiau să meargă.

– M-ați auzit? îl întrebă Cam. Mizeria e aproape până la genunchi, domnule! Asta înseamnă că... Reușea cumva să arate și mai bolnăvicios. Închise ochii. Apa poate să inunde din clipă în clipă.

– Rahat! făcu Merik, înjurând. Cam, vreau să aștepți prin apropiere. Într-un tunel mai sigur.

Ea se burzului.

– Nu vă las! Știu că mă plâng cam mult, da' ăsta e defectu' meu, ce să fac? Am spus eu, numerele alea sunt orele la care se inundă, dar mă gândeam că se referă atunci când se *termină*, nu când încep!

– Nu te învinovăți, băiete! Gravitatea situației înăsprea tonul lui Merik. Eu sunt cel care a crezut că era vorba de ora unei întâlniri – și poate că așa și este. Dar nu e sigur pentru tine să mergi mai departe.

– Nici pentru dumneavoastră nu este, replică ea. În plus, dacă nu vă însoțesc, o să sfârșiți prin a face ceva prostesc. Își scoase pieptul înainte: Nu mă puteți opri, domnule!

O pauză tensionată. Cam părea atât de mică în lumina asta. Și atât de al naibii de încăpățânată.

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peștera cea neagră tot mai adânc îl duse.
Știa că acolo Regina Crab domnește,
Însă asta deloc pe fugă nu-l puse.

– Dacă o să te rănești... începu Merik.

– N-ai să vezi!

– ...o să-ți strici cizmele noi!

– Oricum nu mi-au plăcut niciodată încălțările.

– Bine, mai spuse Merik, iar Cam își dezveli dinții într-un rânjet triumfător.

Închise discuția, cu toate că el și-ar fi dorit tocmai invers, căci acum nu le rămăsese decât să treacă prin excremente umane.

Lua-l-ar apele iadului! Nu-și închipuise nicicând că, într-o bună zi, viața îl va aduce să umble prin canalele de scurgere subterane. Firește, nu-și închipuise vreodată nici că o să ajungă un om mort, care fuge de propria familie.

Când zări un perete – când în sfârșit Cam exclamă „Locul de întâlnire este la capătul treptelor ăstora, domnule!“, Merik aproape că sări în sus de ușurare. Acolo, o bifurcație a tunelului trimiea mizeria în două direcții diferite, iar aici era o boltă scundă și scobită în perete, luminată slab de lampadar. Merik se urcă pe malul înalt până la mijloc, după ce o ajută pe Cam să scape din ghearele Străzii Rahatului.

Amândoi arătau dezgustător, acoperiți de-o murdărie care era prea scârboasă ca Merik s-o cerceteze fără să-și pună mâna la gură. Cu toate că el și Cam încercaseră să mai dea jos din rahat tropăind și scuturându-se, asta nu fu de mare folos.

Curând, traversară pe sub boltă, magia șuierând pe lângă ei, întocmai cum li se întâmplă când intrară în Cisterne.

Se părea, își dădu Merik seama, că farmecele nu erau puse ca să-i țină pe oameni la distanță, cât pentru apele care se revărsau *înăuntru*.

– Oamenii sunt luați vreodată de ape? întrebă el.

Cam ridică din umeri, dându-și în sfârșit gluga de pe cap.

– Firește că da, domnule. Firește că da!

Apoi își înălță degrabă capul înspre treptele luminate de flacără și, fără să se mai uite dacă Merik o urmează sau nu, începu să urce.

Vivia trecea printre prunii din grădinile palatului, și doar ce se schimbase într-o uniformă curată, pe care o ținea ascunsă după tufele de afine, când auzi un zgomot venind din spatele ei.

Încetini, se întoarse și îl văzu pe rege îndreptându-se spre grădina reginei. Era urmat de gărzi și de servitori, precum și de doi vindecători în mantii cafenii.

Ei bine, *asta* chiar că era ciudat. Regele rareori ieșea din apartamentul său și niciodată nu intra în grădina reginei.

Niciodată.

După ce Vivia se grăbi să ajungă la ziduri, toți membrii alaiului își ocupaseră deja locul dincolo de zidurile năpădite de iederă. Regele, în scaunul lui, împins de Rat, intrase deja.

Rat tocmai ce ieșea înapoi pe poartă. Evitase privirea Viviei atunci când îi adresase o plecăciune rigidă, iar ea pe a lui, grăbindu-se să intre.

Regele era cu spatele, așezat în scaunul său dinaintea iazului din grădină. Părul abia dacă îi acoperea creștetul și era încă în cămașa de noapte – ceva de care Vivia nu l-ar fi crezut în stare cu atâția oameni prin preajmă. Era întocmai genul acela de lucru pentru care o certa mama ei.

Vivia își îndreptă spatele și se apropie de Serafin. *Asta e ceva normal*, voia să transmită corpul ei. *Nu văd nimic îngrijorător aici*.

O minciună. Corpul ei mințea. Mintea îi mergea întruna, trecând în revistă fiecare pas pe care îl făcuse de când ieșise din subteran, în urmă cu doar câteva minute. Închisese bine trapa? Tufele de afine erau așa cum trebuiau să fie? Cât despre iriși, nu călcase niciunul în picioare, nu-i așa?

– Rayet? se auzi glasul hodorogit al regelui.

– Nu, Înălțimea Ta, răspunse ea. Vivia.

– Vai, ce surpriză plăcută! Regele își lăsă capul într-o parte, suficient cât să-i vadă marginea unei urechi zdrelite. Ajută-mă să mă ridic!

– Înălțimea Ta? Ea se repezi înainte, rugându-se ca nu cumva el să încerce să se ridice de unul singur. Ajunse în dreptul scaunului: Ești sigur că e un lucru înțelept?

El își înălță privirea spre ea.

Abia dacă putu să înghită. În întunecimea din aripa unde era apartamentul regal, nu observase cât de pământie devenise pielea regelui. Cât de adânciți în orbite îi erau ochii.

– Vreau să stau pe banca Janei, o lămuri el. Dar cum Vivia nu făcu nicio mișcare să-l ajute, izbucni: Acum! Poate că trupul îi era bolnav, însă mintea încă mai avea ceva din furia familiei Nihar.

Vivia își strecură o mână pe după el. Regele scoase un șuierat de durere și strânse din ochi. *Un schelet ambulant,* se gândi Vivia. Degetele ei nu prindeau altceva decât oase.

Un val nou de rușine o copleși. Răspunsul la boala tatălui putea zăcea chiar sub ei. Nu *putea* să-l ascundă.

Avea să-i spună despre lac. Firește că avea să-i spună.

Patru pași nesiguri mai târziu, ajunseră în dreptul băncii. Era murdară, iar când Vivia dădu s-o curețe de praf, de polen și de semincioare, Serafin îngăimă s-o lase așa.

Odată așezat, zări expresia de pe chipul lui. Buzele îi erau strânse, nările îi fremătau.

La început, Vivia crezu că de vină era banca prea murdară. Apoi își dădu seama că privirea lui era ațintită asupra jachetei sale marinărești.

– Tot n-ai haina de amiral?

– N-am avut timp, murmură ea. O să găsesc o haină cenușie pentru diseară.

– Vai, dar nu mă supăr! Ridică dintr-un umăr ascuțit. Nu-mi fac griji decât pentru *tine*, Vivia. Vizerii o să-ți spună că arăți în ultimul hal, iar servitorii, că semeni cu mama ta. Și nu vrem asta, nu-i așa?

– Nu, fu de acord Vivia, cu toate că nu se putu abține să nu-și spună că *el* era cel care arăta în ultimul hal și că *el* era cel care părea puțin nebun.

– Vreo veste despre moartea lui Merik? întrebă el, întorcându-și în sfârșit privirea de la Vivia și îndreptându-și-o spre iaz. Doar nu e atât de greu pentru spionii noștri să afle cine l-a omorât.

Vivia *chiar* primise niște vești, însă era un amalgam care ducea înapoi la Nubrevna. Înapoi la un vinovat ascuns chiar în mijlocul lor, și nu era pregătită să împărtășească *acea* informație cu tatăl ei.

Nu încă, cel puțin.

Așa că nu spuse decât atât:

– Nu avem piste noi, Înălțimea Ta, deși se pare că Împărăteasa Marstokului a fost ucisă în împrejurări asemănătoare.

– Vaness a fost o conducătoare cu mână de fier. La fel ca mama ei, de altfel.

Vivia înghiți în sec. *Și eu pot avea mână de fier*.

– Jana a fost dintotdeauna prea blândă. Prea slabă. Serafin îi făcu semn Viviei să ia loc lângă el. Nu ca noi doi.

Vivia se așeză, cu toate că nu-și putea opri mâinile din tremurat. Fu nevoită să le strângă pumn deasupra coapselor. *Statul pe loc e calea sigură spre nebunie*, își reaminti ea – de parcă asta ar fi putut să explice tremuratul.

Și totuși, cu cât tatăl ei o critica mai aspru și îi găsea nod în papură Janei, cu atât se întreba mai mult Vivia dacă nu cumva alta era cauza fierbințelii pe care o simțea de-a lungul șirei spinării.

Vai, Vivia se obișnuise de mult cu insultele. În mod normal, putea chiar să se bucure că Serafin, deși ura pe toată lumea, pe *ea* părea s-o iubească. Astăzi, însă, îi venea greu să zâmbească și să râdă.

– Niște idioți! spuse el, iar Viviei îi luă o clipă până să-și dea seama împotriva cui mai bombănea acum. *Vindecătorii*, își dădu seama curând.

– Îmi spun că mă simt mai bine, zise Serafin și zâmbi. E sângele familiei Nihar, știi tu! Ești suficient de norocoasă cât să ai o asemenea putere curgându-ți prin vene.

– Știu, răspunse ea, deși privirea îi întârzia încă pe pielea lui, la fel de subțire precum cea de care se leapădă șarpele când năpârlește.

– Descendența regală nu prea a avut nevoie de Nihari, continuă Serafin, făcându-și încălzirea. Până n-am venit eu, Janei nu i s-a arătat niciun pic de respect. Nici din partea civililor, nici din partea Forțelor Marine și cu atât mai puțin din partea Consiliului. Eu am câștigat respectul lor pentru ea, doar știi.

– Știu, repetă Vivia.

– Și am să-l câștig și pentru tine. Zâmbi blajin, ochii apoși dispărându-i sub cutele pleoapelor. Când mă fac bine, am să dau iama în Consiliul ăla și am să pun coroana pe capul tău.

– Îți mulțumesc!

Îi întoarse zâmbetul blajin – un zâmbet sincer, căci numai Noden știa ce-ar fi făcut Vivia fără tatăl ei alături ori fără sângele familiei Nihar care-i curgea prin vene.

Ar fi ajuns ca mama ei, probabil.

– Nu vreau decât ce-i mai bine pentru tine, Vivia! Vântul îi adia prin smocurile de păr. Și știu că tu vrei numai ce-i mai bine pentru mine.

Vivia încremeni, valul de rușine copleșind-o acum și mai fierbinte. Tatăl ei era *atât* de fragil. Indiferent de ce spuneau vindecătorii, era cu un picior în groapă.

Firește că avea să încerce să-l vindece. Firește că avea să-i spună despre lacurile subterane. Da, ceva o furnica pe șira spinării când se gândea la asta – și da, mama ei îi spusese să țină totul secret, însă asta se întâmplase înainte ca Jana să moară și s-o lase pe Vivia de una singură. Se întâmplase înainte să decidă că melancolia ei era mai prețioasă decât propria fiică.

Serafin fusese alături de Vivia în tot acel timp. Era un tată bun, chiar dacă Vivia nu-l merita.

Trase adânc aer în piept, gata să arate cu degetul înspre tufele de afine și spre trapă, când se auzi un clopot.

Alarma de la palat.

Vivia sări de îndată în picioare și tot de îndată le ordonă gărzilor să se strângă în jurul regelui. Apoi, șoptindu-i tatălui ei să rămână calm, Vivia ieși în fugă din grădina reginei. Pe la jumătatea aleii cu dovlecei, o întâlni pe Stix.

– Ce s-a întâmplat? strigă Vivia pe deasupra alarmei, încercând să nu ia în seamă chipul răvășit și somnoros al lui Stix. De parcă fata petrecuse toată noaptea în oraș.

– Magaziile, îi strigă înapoi, făcându-i semn Viviei s-o urmeze. Cineva a intrat acolo… și, domnule, cred că acel cineva este Furia.

După vuietul asurzitor al apelor care inundară tunelul, liniștea care se lăsase era tulburătoare. Cum putea atât de puțină piatră să înăbușe tunetul de dedesubt, Merik nu putea spune. Cu atât mai mult, cu cât încă simțea tremurul în picioare, în plămâni.

Aici mirosul era doar puțin mai suportabil. Deși Merik și Cam ieșiseră de pe Strada Rahatului, rahatul rămăsese lipit de ei.

Făcură patruzeci și patru de pași, Cam numărându-i în șoaptă tot drumul, și ajunseră dinaintea unui zid de cărămidă, străbătut de sus până jos de o crăpătură în zigzag. Fisura arăta de parcă ar fi fost făcută întâmplător.

Părea și recentă, marginile fiindu-i ascuțite, iar molozul proaspăt.

Era evident că pentru asta veniseră Merik și Cam, ca să se strecoare prin crăpătura aceea. Merik intră primul, ajungând în spatele unui raft din lemn umed de cedru. Îl ocoli printr-o parte și se trezi într-o pivniță.

Magaziile regale. Arătau întocmai cum și le amintea Merik: rafturi inegale pline cu saci, cutii, pături și sticle: proviziile necesare pentru întreținerea palatului.

Merik așteptă câteva clipe cu urechile ciulite. Încercă să audă vreo răsuflare în aerul stătut, să zărească vreo siluetă în lumina slabă a lampadarelor vrăjite.

Nu auzi și nu văzu pe nimeni. Singurul sunet era apa care picura într-o băltoacă din apropiere. Condensul ce se prelingea în josul pereților de granit sau poate chiar o scurgere din fundație.

– Suntem la primul nivel al magaziilor regale, îi șopti lui Cam în cele din urmă.

Ea răsuflă surprinsă.

– Ei bine, n-a fost greu să intrăm.

Merik fu de acord, însă nu se putu abține să nu se întrebe dacă X-ul de pe hartă indica până la urmă un loc de întâlnire ori mai degrabă o gaură din Cisterne care trebuia reparată.

Și totuși, iată-i aici. Merik voia să arunce o privire prin jur. Mai ales de vreme ce asta era prima oară când vedea provizii la un nivel atât de jos. Celelalte două etaje erau de obicei bine aprovizionate, însă nivelul patru fusese dintotdeauna gol. *Dintotdeauna*.

Merik intrase în aceste magazii cu două luni în urmă. Coborâse la nivelul doi, nu văzuze nimic altceva decât șoareci și se dusese direct la tatăl său să-i ceară să trimită un emisar în ale negoțului în orașul Veñaza, înainte de Întâlnirea pentru Armistițiu.

Serafin se învoise.

Apoi îl însărcinase pe Merik cu acea misiune – și nu doar cu misiunea de a restabili legături comerciale, ci și cu aceea de a reprezenta Nubrevna în calitate de Amiral al Marinei Regale la Întrunirea pentru Armistițiu.

Cei mai sfinți cad cel mai de sus.

– Vino! îi făcu Merik semn lui Cam să meargă înainte.

Rafturile magaziei se intersectau la mijloc, unde o scară de piatră în spirală urca șase nivele mai sus.

Lăsară în urmă, rând după rând, fiecare raft ticsit de provizii.

– Ce scrie acolo? întrebă Cam, arătând cu degetul spre un sac burdușit din mijlocul încăperii, iar numărul proviziilor începea să scadă. Nu arată ca literele nubrevnane.

– Fiindcă nici nu sunt, răspunse Merik, făcându-și de lucru cu mânecile lui murdare. Sunt cuvinte în dalmotti. Unul înseamnă „grâu“, celălalt, „ovăz“, zise și arătă spre o ladă vopsită cu roșu pe o parte. În lada aia sunt smochine uscate din Marstok. Pe cea de-acolo scrie „nuci“ în cartorrană.

Cam își țuguie buzele într-o parte.

– Dar, domnule... ce caută mâncăruri din alte țări aici? Credeam că nimeni nu vrea să facă negoț cu noi.

Și el se întreba același lucru, deși avea o bănuială. Una care avea de-a face cu arme marstokeze, cu nave în miniatură și cu lupte pe mare.

Un val de fierbințeală cuprinse brațele lui Merik.

Cantitatea de provizii de aici era mai mare decât ce-ar putea prăda niște pirați în două săptămâni. Vivia probabil făcuse o înțelegere cu Vulpile cu luni în urmă – cu mult înainte să-l fi trădat pe Merik și să-l lase să moară.

Furia lui Merik creștea pe măsură ce devenea din ce în ce mai sigur de asta; el și Cam ajunseră în inima pivniței, unde îi așteptau treptele de piatră. Aici toate rafturile erau goale, ca și cum acel cineva care aproviziona locul voia ca mărfurile să nu fie la vedere.

– Sus! porunci Merik. Trebuia să verifice și nivelul al cincilea. Trebuia să vadă cu ochii lui dacă mai erau și altele la fel.

Ajuns acolo, plămânii lui Merik se încinseră și mai mult. Nivelul al cincilea era și mai ticsit de provizii decât al șaselea, și nimic nu provenea din Nubrevna.

Și toate erau *aici*, unde nu foloseau nimănui.

Mâncarea asta ar fi trebuit să-i hrănească pe cei din Donjonul lui Pin ori pe cei nevoiași din Cisterne – ori, pe apele

iadului!, pe supușii familiei Nihar. În schimb, stătea aici pur și simplu și nu aducea nimănui niciun folos. Poate doar Viviei.

Destul – Merik văzuse suficient și venise timpul să facă acum cale întoarsă. Nu avea să fie nicio întâlnire aici. Doar o gaură în Cisterne care trebuia reparată.

Merik și Cam erau la jumătatea drumului spre trepte, când auziră un geamăt.

– Ajutor!

Merik încremeni; Cam se opri lângă el. Geamătul se repetă, „Ajutor“, iar Cam își duse mâna la stomac.

– Trebuie să mergem să vedem ce e, domnule.

Merik scutură din cap. *Nu*.

– Cineva e rănit, domnule!

Un alt scuturat din cap, de data asta și mai hotărât. Ceva ca de gheață se adună în venele lui Merik. Ceva puternic și întunecat, făcut din mixine și umbre. *Pleacă repede, cât mai poți, țipa instinctul lui Merik. Locul ăsta nu e sigur pentru tine!*

Omul umbrelor era aici.

Merik o apucă pe Cam de mantie, care era încă udă și murdară, și o trase înspre scări. Trei trepte coborâră și ajunseră la sursa gemetelor.

Un om întins pe dalele de piatră, cu o sabie înfiptă în stomac și cu măruntaiele împrăștiate pe podea. În ochi i se citea durerea, în vreme ce linii negre ca marea cea mai adâncă îi brăzdau fața.

Semăna atât de mult cu o altă moarte. O altă crimă – una comisă de Merik. *Pleacă repede, cât încă mai poți, pleacă repede, cât încă mai poți!*

Cam se eliberă din strânsoarea lui Merik și se lăsă în genunchi lângă bărbat.

– Sunt aici, rosti ea în încercarea de a-l alina. Sunt aici acum!

Ochii bărbatului se întoarseră spre Cam, în ei pâlpâind sclipirea recunoașterii. Încercă să vorbească, însă din gură nu-i ieși decât sânge bolborosind. La fel și din gaura din stomac.

Garda nu avea cum să supraviețuiască unei asemenea răni, și totuși Cam avea dreptate. Până și morții aveau nevoie de compasiune. Așa că, deși fiecare fibră din corp îi striga lui Merik să fugă, se ghemui lângă fată. Și atunci îl văzu.

Bărbatului îi lipsea degetul mic – degetul mic de la mâna stângă, întocmai ca asasinului Garren.

Era ca și cum retrăia noaptea de pe *Jana*. Dar cum? Cine era acest bărbat? Nu se putea să fie doar o coincidență.

Înainte ca Merik să apuce să-i pună întrebări bărbatului pe moarte, încremeni. Până și magazia și moliile păreau să se fi oprit în loc.

Mort. Bărbatul era mort.

Merik își drese glasul, gata să-i poruncească lui Cam s-o ia înainte. Doar că, tocmai atunci, un scrâșnet răsună în pivniță. Merik îl simțea târându-i-se pe piele ca o mie de purici de nisip.

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peștera cea neagră tot mai adânc îl duse.
Știa că acolo Regina Crab domnește.
Însă asta deloc pe fugă nu-l puse.

Cam se lăsă în jos. Merik rămase pur și simplu cu ochii holbați la cadavru. Gura mortului nu se mișca, iar ochii îi erau la fel de țepeni și de sticloși... Totuși, din gâtul lui ieșeau niște cuvinte.

Era cu neputință, cu neputință.

Cam se așeză de-a bușilea, șoptind printre dinți:

– Domnule, domnule! În tot acest timp, cadavrul continua să murmure.

Orbul frate Daret către neghiobul frate Filip:
Oare Regina Crab nu mai domnește aici?
Am auzit că-i rea și că mănâncă pește,
Mai bine stăm departe de-al ei regat, nu zici?

– Domnule, domnule, domnule! Cam se întinse să-l apuce pe Merik.

Un clopot se auzi sunând. Asurzitor și de o intensitate brutală; era alarma de la palat.

Merik se mișcă. O luă de mână pe Cam și porni în fugă spre scări în timp ce restul cântecului răsuna în jurul lor.

Fratele Filip răspunse-atunci fratelui mai mic:
Nu ți-am purtat eu de grijă mereu?
Ce fac, știu prea bine, sunt mai mare, deci
Tu să nu crezi că vreodată am să te învăț de rău.

Cu neputință, *cu neputință.*

Gărzile năvăleau de la suprafață. Merik le auzea tropotul pașilor venind din spatele lor pe treptele de piatră. Le simțea răsuflarea alunecând în aerul de pe scară.

El și Cam ajunseră la cel mai de jos nivel și o luară la fugă printre rândurile de rafturi.

Mirosul, se gândi în treacăt Merik. *Gărzile se iau după miros*. Și totuși, nu aveau ce face decât să continue să alerge. Rafturile se perindau ca în ceață în colțul ochilor lui. Amândoi răsuflau sacadat.

Ajunseră la zidul din capăt. Merik o împinse pe Cam în spatele lăzilor din lemn de cedru, în vreme ce o lumină se revărsă asupra lui. Zece gărzi cu torțe în mână se apropiau din ce în ce mai mult.

– Furia! strigă unul dintre ei. Trageți în el! mârâi altul.

Merik se strecură în Cisterne după Cam. Ea îl așteptase – fată neghioabă –, iar el o prinse încă o dată. O ținea strâns de braț pe când goneau de-a lungul tunelului întunecat.

Umbre, strigăte, rahat – toate ricoșau în pereții de calcar. Apoi o auzi pe Cam țipând – „Arbalete!“ – și o pală de vânt se izbi de pieptul lui Merik.

Nu, nu era vânt. Forța aceea, vuietul acela… era apă.

Soldații le strigau să se oprească. Însă ei nu o făcură. Nu *puteau* s-o facă. Zgomotul, furtuna care se apropia...

Ajunseră la canalul de scurgere. Cam se aruncă în el, iar Merik o urmă, cu genunchii îndoiți. Cu mâinile și cu pieptul înainte. Și totuși, vuietul, forța apei… îi împinseră pe Merik și pe Cam înapoi în picioare.

O luară la fugă. O săgeată trecu vâjâind pe lângă ei. O a doua lovi lampadarul din apropiere, cufundându-i în beznă, calea fiind luminată doar de torțele soldaților ce se apropiau.

Apei însă nu-i păsa. Continua să vină, la fel de zgomotoasă ca în Lejna. Ca moartea prin spintecare a lui Kullen. *Nicio scăpare. Doar furtuna*.

Merik continua să alerge, cu ochii învăluiți în negru. Cu urechile asurzite de valuri. Înainte, tot înainte… trebuia să meargă tot înainte.

O lumină portocalie pâlpâi. Alte lampadare. Alte tunele. Capătul Străzii Rahatului era acum atât de aproape, marginea ei lucind dincolo de ele. Merik mări viteza. Patru pași.

Doi.

Se aruncă pe margine și se întoarse cât s-o vadă pe Cam, la zece pași depărtare, urmărită de un munte de apă.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik își concentră puterea într-un *bici*.Vântul se înfășură în jurul lui Cam. Mic, dar

puternic. La fel ca ea. O pală de vânt care o purtă câțiva pași, până când fu în siguranță.

Fata se prăbuși la pământ lângă Merik, abia răsuflând. Tremura toată. Era plină de rahat și Noden mai știe ce, iar apa trecea învolburată pe lângă ei, într-o spirală perfectă, vrăjită.

Îngrijorat, Merik se duse la ea.

– Ești bine? spuse el gâfâind.

O încuviințare sfârșită din cap.

– Da... domnule!

– Nu ne putem opri!

– Niciodată, spuse ea printre răsuflări, iar când Merik îi întinse mâna, îi zâmbi istovită. Apoi, împreună, lăsară în urmă nebunia de pe Strada Rahatului.

22

Aeduan năvăli pe malul râului, cu magia în flăcări. Înainta prea repede ca să poată opri, prea repede ca să lupte. O lua drept printre Velele Roșii care o urmăreau pe Vrăjitoarea Firului.

Își scoaseră armele într-o străfulgerare de oțel și în strigăte de ură. Totuși, Aeduan nu avea de gând să se lupte. Nu astăzi.

Una dintre săbii îi șuieră pe la ureche, trezindu-i instinctele. Se lăsă în jos, rostogolindu-se înainte și ieșind dintre copaci, ca să vină cu fața spre râul Amonra.

Vrăjitoarea Firului, Vrăjitoarea Firului – unde era Vrăjitoarea Firului?

O zări. În față, pe mal. Putea s-o ajungă din urmă, dacă ea s-ar fi oprit din alergat.

Însă nu se opri, ci făcu o mișcare atât de prostească, încât Aeduan să întrebă dacă nu cumva căuta moartea cu lumânarea. Căci o mai văzuse făcând mișcarea asta pe un drum abrupt la nord de orașul Veñaza. De data asta, însă, Aeduan nu avea s-o mai lase să-i scape.

De data asta, avea s-o urmeze până la capăt.

Un miros de sânge care duhnea a tortură și a mațe împrăștiate inundă nasul lui Aeduan. Se răsuci pe călcâie, tocmai când unul dintre bărbați îl atacă. Aeduan lovi cu piciorul, nimerindu-l în genunchi.

Osul pârâi. Bărbatul căzu, însă Aeduan plecase deja. O luase la fugă, gata să se scufunde în râu după cum plănuise... Însă încremeni. O haină bej – *haina* pe care i-o lăsase Vrăjitoarei Firului – aluneca acum în josul râului la o viteză pe care niciun om nu o putea atinge.

Niciun om, cu excepția lui Aeduan. Se lansă din nou în sprintul lui menținut de magie. În doar câteva secunde, prinse haina din urmă. Aceasta plutea în josul râului, la doar câțiva metri de mal.

Aeduan țâșni înainte, și mai iute acum, îndreptându-se țintă către un copac de pe țărmul râului. Malul de dedesubt era

surpat, cu rădăcinile ieșite în afară, oferind astfel sprijinul perfect.

Pământul o luă la vale, pe când Aeduan coborî și se prinse de o rădăcină. Apa îl stropea, rece ca gheața, biciuindu-i obrajii.

Aproape ajungea la haină. Se întinse. Se întinse... Era prea departe. Mâna lui nu prinse decât apa sloi. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, se aruncă de pe mal drept în valuri.

Însă nicio o Vrăjitoare a Firului nu-l aștepta sub haină. Nu era nimic acolo, în afară de furia rece și năvălitoare a râului Amonra.

Iseult nu avea nici cea mai vagă idee cum de era încă în viață.

După toate legile logicii și ale fizicii, n-ar fi trebuit. Râul Amonra era de nestăpânit. O scuipa înainte, după care o azvârlea înapoi. Lumină, gâfâieli. Întuneric, moarte. Nu tu auz, nu tu văz, nu tu respirat, nu tu viață. Preț de un secol sau poate doar câteva clipe șuvoiul pusese stăpânire pe fiecare fărâmă din ființa ei.

Se izbise de bolovani, de fundul râului, de valuri, cu atâta înverșunare, încât le simți solide. Gleznele ei se agățau de pietre, de crengi. O mie de gheare nevăzute erau în albia râului. Din când în când, curenții iuți o scuipau afară, cât să tragă o gură de aer, după care o trăgeau numaidecât în adâncuri.

Asta până când Iseult lovi ceva care o dădu *înapoi*. Lumea o pocni dinlăuntrul minții ei. Apoi trupul îi fu azvârlit pe spate. Complet greșit, și totuși ținut strâns de ceva.

Deschise ochii, luptându-se cu râul care îi năvălea în față. Nu văzu nimic, dar simți niște mâini. Niște brațe.

El. El trebuia să fie. Nimeni altcineva nu mai era Lipsit de Fire.

Nimeni altcineva nu mai era atât de puternic.

Totuși, Amonra era și mai puternic. *Întotdeauna* avea să fie. Îl aruncă pe Vrăjitorul Sângelui – și pe Iseult odată cu el – tot înainte. Îi ridică la suprafață... după care îi trase înapoi în adâncuri.

Aer, se gândi Iseult. Era singurul lucru la care se putea gândi. Stelele licăreau sau ardeau cu putere. O explozie care să-i umple craniul.

Dar mai era ceva care i se zvârcolea în conștiința trezită. Ceva scurma înăuntru, ceva violent.

Ceva din care ea și Vrăjitorul Sângelui era cu neputință să scape cu viață: cascada Amonra.

Când degetele amorțite de la picioare dădură de pietrișul de pe fund, Iseult se opinti în ele. Râul i se împotrivi, însă ea se înfipse și mai adânc. În spatele ei, Vrăjitorul Sângelui făcu și el la fel, oprindu-se în călcâie.

O apăra de dinții curenților, iar Iseult își întinse mâinile reci ca gheața cu gândul să se apuce de ceva. Cu disperare acum. *Aer, aer*. Degetele dădură de piatră. Simți cum i se jupoaie pielea, o senzație îndepărtată, și mai simți cum strânsoarea Vrăjitorului Sângelui slăbește. Râul avea să-i ia curând.

Aer, aer.

Ce o tăiase la degete trebuie să fi fost o protuberanță în vreo coloană mai înaltă, de piatră. Se apucă de ea cu degete înghețate. Tocmai la timp. Căci Aeduan alunecă; râul îl *azvârli* înainte.

Se prinse strâns de Iseult, iar ea se prinse strâns de piatră. Mușchii țipau, ochii mai că-i ieșeau din orbite.

Aeduan o cuprinse pe Iseult. O mână, mare și aspră, se așeză peste a ei – fixându-i-o bine și țintuindu-l și pe el în loc, pe când se prinse de aceeași piatră.

Aer, aer.

Găsi încă ceva de care să se apuce. Trase; Iseult împinse; și iată-i că înaintau, centimetru cu centimetru. Ea se prindea de ce putea. Aeduan înfrunta curenții. Râul îi trăgea după el.

Asta, până când Amonra îi eliberă pe amândoi. În cele din urmă, ajunseră la suprafață și aerul, aerul, *aerul* năvăli peste ei.

Iseult avu răgaz doar cât să arunce o privire prin jur: un afloriment abrupt, o cascadă dedesubt, Vrăjitorul Sângelui tușind lângă ea – înainte să se prăbușească pe granitul ud, iar lumea din jurul ei să amuțească în chip binecuvântat.

Într-o clipă ce-i păru o eternitate, Aeduan zăcu pur și simplu pe granit, respirând, în vreme ce râul curgea învolburat, iar mușcătura de gheață a Amonrei începea să-i dispară din oase. Totuși, răgetul râului nu mai pieri.

În cele din urmă, Vrăjitoarea Firului se ridică în capul oaselor; la fel și Aeduan. Velele Roșii care fuseseră pe urmele lor nu mai erau pe nicăieri. Nu simțea niciun miros prin apropiere – nici pe al lor, nici pe al altcuiva.

– Așteaptă aici, spuse Aeduan cu glas înecat. Mă întorc repede.

După ce fata încuviință tăcută din cap, Aeduan își întinse magia la capacitate maximă, scrutând zona după un loc sigur în care să se ascundă. După un loc în care să nu simtă niciun miros de om, în care nicio ființă omenească să nu fi călcat de veacuri.

Găsi niște ruine străvechi. Clădite în stâncă, mai degrabă o pădure decât o fortăreață. Oricine abandonase zidurile și coloanele de granit o făcuse acum multă vreme. Sculpturile antice deveniseră niște scobituri de nerecunoscut. Podeaua și acoperișul fuseseră înlocuite de rădăcini și de crengi, dalele și mozaicul de licheni și ciuperci.

Însă putea fi apărat, cum stătea acolo, la poalele stâncii; și era o ascunzătoare bună. Adulmecând bine locul, nu simți decât mirosuri de animale. Cioara trecuse pe acolo, dar nu și oameni. Nu și proprietarii de sclavi.

Când Aeduan se întoarse la granitul alunecos, nu rosti decât atât: „Pe aici!“, iar ea înțelese. Îl urmă. Departe de cascadă, departe de râu, departe de orice miros omenesc.

Coborârea pe panta abruptă a dealului era o treabă anevoioasă. Necesita un du-te-vino continuu după cum îți îngăduia terenul. În cele din urmă, primii monoliți se iviră strâmbi din pământ, iar solul deveni plat, o stepă îngustă și năpădită de buruieni. Aici oamenii săpaseră în stâncă după bunul lor plac. Dincolo chiparoșii uriași prinseseră rădăcini nestingheriți.

Vrăjitoarea Firului nu scoase nicio vorbă tot drumul. Răsufla scurt, sacadat. Era limpede că avea nevoie de odihnă; era limpede că avea nevoie de hrană. Așa că, deși mușchii lui Aeduan ardeau de dorința de a se mișca mai repede, își menținu pasul într-un ritm lent. Ușor de urmat.

Până când ajunseră în cele din urmă în mijlocul ruinelor. Era singurul loc înconjurat de patru pereți care încă mai stăteau în picioare. Să recunoaștem, lujerii și ciupercile puseseră stăpânire pe granit și nu era niciun acoperiș deasupra capului, însă pereții erau pereți. Ceva ce era pe placul majorității oamenilor.

Dar, pe de altă parte, Vrăjitoarea Firului nu era ca majoritatea oamenilor.

Se așeză pe piatra din pământul noroios, cu genunchii strânși la piept. În ciuda căldurii înăbușitoare, ea tremura ca varga.

– De ce e pe urmele tale? cuvintele aspre ale lui Aeduan străpunseră liniștea mormântală a locului.

– Cine? întrebă Vrăjitoarea Firului, cu vocea răgușită și înăbușită de genunchi. Își înălță capul. Avea o tăietură în dreptul sprâncenei pe care Aeduan n-o observase până atunci.

– Preotul Purist, răspunse Aeduan. Corlant.

Spre surprinderea ei, scoase un oftat. Își strânse brațul drept, iar un fior de teamă păru să-i străbată chipul.

Era cea mai puternică emoție pe care o văzuse la Vrăjitoarea Firului. Semn că atenta ei stăpânire de sine pierduse în fața

istovirii. Aeduan nu știa că asta era cu putință.

Fata se luptase cu el –, îl păcălise și îi rupsese spinarea. Se bătuse cu gărzile orașului și-i înfruntase pe Vrăjitorii Otrăvurilor spintecați cu pieptul înainte, și totuși Aeduan n-o văzuse niciodată să-i fie frică.

– Să înțeleg că îl cunoști, spuse Aeduan.

– Dar *tu* de *unde* îl știi? spuse ea, străduindu-se vizibil să rostească acele cuvinte.

Aeduan șovăi. Preț de câteva clipe, nu se auzi nimic altceva decât cascada din depărtare. Nicio mișcare în afară de crengile bătute de vânt de deasupra lor.

Aeduan se afla sub cuțitul Domniței Destinului. Întrebarea era care tăiș avea să-l rănească mai puțin? Să-i spună lui Iseult adevărul despre Corlant și despre capătul de săgeată ar fi însemnat că trădarea la care se gândise Aeduan devenea imposibilă.

Pe de altă parte, dacă păstra secretul ar fi însemnat, cu siguranță, că aveau să apară și alți urmăritori ca Velele Roșii. Aeduan nu putea să stea clipă de clipă lângă Iseult, iar dacă vreunul dintre câinii lui Corlant le-ar fi dat din nou de urmă – dacă ea ar fi încăput pe mâna Velelor Roșii... pe mâna acelui Vrăjitor al Focului –, atunci, odată cu ea ar fi pierdut și talerii de argint.

Scoase capul de săgeată din buzunar.

– Corlant mi-a cerut să intru în slujba lui, începu s-o lămurească deodată, înainte să te fi întâlnit. Voia să te găsesc și să te duc la el. Vie.

Cu băgare de seamă, Aeduan se apropie de Vrăjitoarea Firului, crezând că ea avea să se dea înapoi.

Dar nu o făcu. Firește că nu. Continua să-și maseze brațul, iar de îndată ce Aeduan se apropie de ajuns, luă vârful săgeții din palma lui întinsă.

– De ce-mi spui asta? întrebă ea.

– Fiindcă țin mai mult la talerii mei de argint decât la ce are să-mi ofere preotul. Și fiindcă nu sunt singurul pe care Corlant l-a plătit ca să te găsească. Oamenii aceia sunt în slujba lui și bănuiesc că vor mai fi și alții.

Iseult se uită cu ochi mari la Aeduan, cu trupul aplecat înainte. Cu fața căzută. Apoi izbucni în râs.

Aeduan nu mai auzise nicicând așa ceva. Nu era un clinchet drăgălaș precum cel al nevestelor înstărite din orașul Veñaza, care ascundea haz și care era întrebuințat ca o armă. Nici un hohot zgomotos, ca al cuiva ce râde din toată inima, cu poftă, des.

Ci era un sunet ascuțit, îngânat, în parte un tril răsunător, în parte o gâfâială frenetică. Nu era un sunet plăcut, nu unul care

să-i invite și pe alții să i se alăture.

– Norocul prostului, îngăimă ea. Ăsta mă tot salvează pe mine, Vrăjitor al Sângelui. Doar. Norocul. *Prostului*. Pentru prima oară de când se aliase cu ea, Vrăjitoarea Firului o dădu pe dalmotti: Pe zeița din ceruri!, chiar așa e, cum zice expresia: Norocul prostului! Alege calea cea mai prostească, iar Domnița Destinului te va răsplăti.

– Ar fi trebuit să fiu moartă, Vrăjitor al Sângelui. Ar fi trebuit să fiu zdrobită de pietre ori strivită sub cascadă. Dar nu sunt. Cât despre Corlant, a mai încercat o dată să mă omoare. Cu săgeata asta. O ridică și rămase cu privirea ațintită asupra ei. A mai și blestemat-o. Astfel încât, dacă rana nu avea să mă dea gata, s-o facă b-b-blestemul. Și totuși, cumva, am scăpat cu viață.

Hohotul de râs al lui Iseult începu să se domolească. Apoi pieri de tot.

– Ai fost prin preajmă mereu, Vrăjitor al Sângelui. Pe aici, pe undeva, s-stând la pândă. Din cauza *ta* a trebuit să mă întorc la tribul meu – ceea ce înseamnă că din cauza *ta* Corlant a *p-p-putut* să mă atace. Prin urmare, dacă nu te-aș fi întâlnit, nici n-aș fi aici, așa-i?

Aeduan miji ochii – nu din pricina spuselor ei, ci mai degrabă din pricina felului în care le rostise. Îl învinuia pe el pentru Corlant, preotul Purist. Îl învinuia pe el pentru tot, însă nu era ca și cum nu și-o făcuse cu mâna lui.

– Dacă nu te-aș fi întâlnit niciodată, îi replică el cu răceală, atunci nu mi-aș fi rupt niciodată spinarea, iar Leopold fon Cartorra nu mi-ar mai fi cerut să intru în slujba lui. Călugărița Evrane nu ar mai fi fost la un pas de moarte, în timp ce eu nu aș mai fi fost silit să lucrez pentru...

– Călugărița Evrane trăiește? Vrăjitoarea Firului sări în picioare, o expresie nouă înlocuindu-i isteria de mai devreme: făcu ochii mari, își desfăcu buzele. *Speranță*. Am crezut că Spintecații au pus mâna pe ea în Lejna. Dar... trăiește?

Când Aeduan încuviință din cap, ea și-l lăsă pe spate. Închise ochii. Când vorbi din nou, o făcu în nomatsi, ca la început, și fără să se mai bâlbâie.

– Indiferent de ce s-a întâmplat între noi, rosti ea pe un ton plat, indiferent de ce întâmplări ne-au adus aici, nimic nu mai poate fi schimbat. Iar eu îți datorez viața, de două ori.

Aeduan se crispă când auzi de o datorie de viață. Totuși, ea nu terminase.

– În Lejna. Ai promis că o să mă ucizi dacă ne vom mai întâlni vreodată. Ai spus că datoria de viață fusese plătită. După calculele tale, îți sunt datoare o dată pentru că nu m-ai ucis noaptea trecută. De două ori, pentru că m-ai salvat din

Amonra. Poate chiar de trei ori, pentru că m-ai avertizat în privința lui Corlant.

Fata izbucni în râs, același sunet isteric, dar se opri îndată, chipul redevenindu-i rece și sobru, și spuse:

– Nu știu cum să te răsplătesc, călugăre Aeduan, dar știu că Mama Lună ar vrea măcar să încerc.

El tresări la auzul acestor cuvinte. Se îndepărtă de ea mult prea violent.

– Nu mai sunt călugăr, zise înainte să se îndrepte cu pași mari către ruine.

Cineva trebuia să recupereze proviziile uitate.

Plimbarea lui prevăzătoare se prefăcu într-un mers rapid. Apoi într-un sprint, ferigile lovindu-i-se de călcâie. Crengile zgâriindu-i pielea.

Cineva îi datora lui Aeduan viața. Era...

Pentru prima oară.

La început, nici nu putu să mai înghită. Iseult, Vrăjitoarea Firului, era în viață datorită lui. Putea să respire și să simtă gustul apei râului pentru că el îi salvase viața.

Deși, într-un fel, și ea o salvase pe a lui. Prima oară, pentru că nu-l omorâse cât timp zăcuse fără simțire, prins în capcana de urs. A doua oară, pentru că fusese cea care se prinsese de piatră înainte să cadă în cascadă.

Însă Aeduan decise să nu pomenească nimic din toate astea, căci, dacă Vrăjitoarea Firului credea că îi datorează trei vieți, atunci asta îi dădea lui un avantaj. Ceva de care se putea folosi. Nu știa cum, nu știa când, doar că avea s-o facă negreșit.

23

În ciuda aspectului exterior cam îndoielnic, Trandafirul Poleit îi atrăgea pe cei mai înstăriți dintre Velele Roșii. Sclavii erau cea mai bună dovadă în această privință – fețele lor curate, hainele lor bine croite.

Aerul păru să se tensioneze când Caden și Safi intrară, iar Safi își simți numaidecât magia trimițându-i fiori pe ceafă. Era un soi de vrăji, de farmece aici. O vrajă care să șlefuiască, să netezească adevărul și să scalde pe toată lumea într-o lumină nenaturală, dar măgulitoare.

Fals, fals, fals.

Cuplurile de pe canapeaua joasă și oamenii care mâncau la mese arătau cu toții ca scoși dintr-un tablou.

Frumusețe, își dădu seama Safi, urmându-l pe Caden înspre ușa acoperită de o perdea din spate. Indiferent de ce vrajă se făcea aici, oferea *tuturor* frumusețe.

Dar nu și lui Caden. Farmecul din încăpere nu se revărsă și asupra lui, indiferent de ce frumusețe avea – Safi nu putea nega că n-ar avea ceva –, era numai mâna mamei naturi. Trecură dincolo de perdea, iar acolo mese înalte până la genunchi erau răspândite la distanțe egale pe covoare fine și printre perne împrăștiate pe podea. Fiecare masă era doldora de cărți de joc și monede, în vreme ce fumul gros ce ieșea din pipe învăluia pielea golașă a sclavilor din Trandafirul Poleit.

Magia lui Safi îi trimitea fiori și furnicături pe când traversară încăperea. *Greșit* era un cuvânt cu care nu puteai nici să începi să descrii locul ăsta. Ori pe Velele Roșii de acolo.

Caden îi făcu semn înspre masa din capătul opus, unde stătea o femeie. Părul ei cenușiu era prins în vârful capului, la fel ca toată lumea de acolo, iar pielea neagră lucea de perfecțiune. Câștigurile și cărțile zăceau împrăștiate dinaintea ei, iar rânjetul satisfăcut sugera că doar ce pusese pe fugă niște pierzători la tarot.

Atât de absorbită în număratul monedelor era femeia, că nici nu-i observă pe Caden și pe Safi apropiindu-se, până când el se

lăsă pe bancheta de lângă ea. Se încruntă.

– Cine ești...

Se opri, cuta dintre sprâncene adâncindu-i-se.

– Ăla e un cuțit cu care mă împungi în rinichi?

– Da, este, răspunse Caden în dalmotti, la fel cum i se adresase și femeia. Vreau doar să-ți spun câteva întrebări, amirale Kahina, după care eu și tovarășa mea o să te lăsăm să-ți continui jocul de cărți.

– Și dacă nu răspund... ce? O să-mi scoți mațele?

Cu o nouă răsucire din încheietură, îngână:

– O, nu, cineva să mă salveze de omul ăsta rău cu un cuțit.

Safi o plăcu numaidecât pe femeie.

– Îți dai seama, continuă Kahina, că eu conduc cea mai mare flotă a Velelor Roșii de pe Marea Jadansi? Dacă ai fi într-atât de prost încât să-mi înfigi cuțitul în spate, ai fi mort înainte să ajungi la ușă.

– Atunci, dacă preferi, propuse Caden, cu expresia de pe chip neschimbată, noi doi putem să ne continuăm discuția pe fundul porților iadului. Am auzit că rănile la rinichi sângerează abundent. Am putea să ne întâlnim acolo chiar înainte de următorul dangăt de clopot.

Kahina îl țintui cu privirea pe Caden preț de câteva clipe, bătând cu degetele în masă. Pe degetul mare de la mâna dreaptă avea un inel mare de jad care bocănea iar și iar. După care, un zâmbet îi încreți buzele.

– Cine ești? Nu sunt obișnuită cu bărbați care vorbesc la fel de bine precum arată. Cât despre tine – își întoarse privirea spre Safi –, ia loc, fato! Pe onoarea mea, nu te mușc!

Din spusele ei nu lipsea adevărul, așa că Safi făcu după cum i se porunci, ocupând locul de partea cealaltă a Kahinei. Venind mai aproape, văzu că pe masă erau înșirate toate cărțile de tarot. Aveau spatele de culoare albastru-verzui și marginile tocite.

Safi începu să bată cu degetele în genunchi. O ardeau palmele să le amestece. Să joace. Dar se sili să-și întoarcă privirea și s-o cerceteze în schimb pe amiral Kahina – pe care Safi o putea vedea acum dincolo de vraja de farmec. Amiralul, deși avea o strălucire naturală, nu mai era la prima tinerețe, iar dinții îi erau atât de pătați, că ajunseră de culoarea noroiului.

Safi își dădu seama care era motivul, când Kahina îi spuse:

– Dă-n coa' pipa aia, fato!

Îi dădu pipa; Caden o privi lung.

– Am venit aici cu treabă, amirale. Am venit pentru corabia pe care ai capturat-o acum trei zile.

– Aprinde! murmură Kahina către pipă, înainte să tragă adânc din ea.

Un fum palid îi ieși printre dinți, pe când toarse: Va trebui să fii mai explicit. Capturez atât de multe corăbii. Am spus deja că am cea mai mare flotă dintre Velele Roșii? Kahina se aplecă seducător spre Caden.

Spre surprinderea lui Safi, și el se aplecă seducător spre ea. Chiar sub ochii ei, Caden deveni Pehlivanul Prefăcut. Era uimitor cât de mare era contrastul și cât de iute se petrecea schimbarea. Bardul Iadului pe nume Caden, atât de dedicat muncii și de serios, devenea destinsul Pehlivan Prefăcut, tot numat farmec și zâmbete dulci.

Un astfel de zâmbet afișa acum, iar Safi fu cuprinsă de fierbințeală. De o fierbințeală furioasă. De o fierbințeală atrasă. De o fierbințeală *nedumerită*. Căci era rânjetul acela perfect, de trei ori blestemat, care o băgase în atâtea necazuri în orașul Veñaza.

– Corabia pe care o caut este un cuter. Mânuit de un echipaj în verde.

– Verde marstokez sau verde cartorran? Vai, dar ce prostesc din partea mea!

Trase în continuare din pipă, înainte să-și îndrepte atenția spre Safi, are începuse să bată și mai iute din degete.

– N-am văzut în viața mea doi oameni care să aducă mai mult a cartorrani decât voi. Părul ăsta blond și pistruii *ăștia*. Aveți noroc că nimeni de pe micul nostru teritoriu nu v-a jupuit încă de vii.

– Răspunde la întrebare! Vocea lui Caden era mai împietrită acum, farmecul lui era deja pe ducă. Unde este cuterul *cartorran?*

– Pe fundul golfului.

Ei bine, *asta* era o minciună și ocazia perfectă ca Safi să intervină. La urma urmelor, și ea putea foarte bine să joace jocul ăsta.

– Tot acolo ți-ai ascuns și frumusețea și tinerețea?

Kahina se înecă brusc cu o gură de fum. Apoi râse:

– Voi doi, spuse ea, printre hohote de râs, sunteți mai amuzanți decât cei cu care mă întovărășesc de obicei. Mușcă din muștiucul pipei, ținând-o nemișcată, apoi strânse pachetul de cărți de tarot. Vă dați seama că, dacă ar fi pe aproape corabia asta, tot n-ați putea s-o scoateți din port, nu?

– Tocmai de aceea o să ne spui unde este și echipajul.

Kahina pufni disprețuitoare.

– Mâine este Măcelul lui Baile. Și, văzând încruntătura nedumerită de pe chipurile lor, adăugă: Domnița Baile…

presupun că nu o aveți în Cartorra. Dar, prin părțile astea, este sfânta protectoare a mărilor, iar marinarii nu se abat în niciun chip de la regulile ei.

– Reguli? întrebă Safi, în ciuda privirii lui Caden, care părea să-i spună *Nu-i face jocul*.

– Trei reguli are, îngână Kahina, amestecând cărțile. A noastră Domniță a Mărilor. Nu se fluieră când e rost de furtună. Pisicile cu șase degete pun șoarecii pe fugă. Și întotdeauna, dar întotdeauna să rămâi peste noapte pentru Măcelul lui Baile din Arenă.

Ei bine, se gândi Safi, *asta explică semnul de la han*.

Kahina însă nu terminase.

– Așa că, vedeți voi, dragilor? Niciunei corăbii nu îi este îngăduit să iasă din port până nu se sfârșeste lupta din arenă. Și, chiar și atunci, puțini ies. Toți beau de sting în noaptea aia și de două ori mai vârtos a doua zi. La urma urmelor, e lupta cea mai mare din an.

Zâmbind, făcu evantai cărțile, mișcare de efect, menită să distragă privirea.

Dar nici Caden, nici Safi nu mușcară momeala. De fapt, Caden o împunse și mai adânc cu cuțitul și spuse:

– Amirale, încep să-mi pierd răbdarea. Unde. Este. Cuterul cartorran?

Kahina își țuguie buzele.

– Vai, ce duri sunteți! Ce ziceți de asta... Îi întinse cărțile lui Caden. Vă spun unde este corabia, dacă o să câștigați la tarot.

– Nu, amirale! răspunse Caden. O să ne spui acum!

– O singură rundă este tot ce vă cer. Cea mai bună mână câștigă.

– O fac eu! se trezi Safi înainte să se gândească, înainte să-și dea seama ce fel de adversar avea să fie Kahina.

Știa doar atât: Kahina rostise adevărul, *avea* să le spună de corabia pierdută dacă ar fi urmat să piardă.

Iar Safi mai știa și că, de cum se propusese învoiala, degetele ei se liniștiră.

Amiralul Velelor Roșii zâmbi. Un vălătuc de fum se împletea printre dinții ei maronii. Apoi, într-o fluturare a cărților, amestecă de două ori pachetul și împărți câte patru cărți fiecăruia. Inelul îi scânteie.

– Întoarce! porunci ea.

Safi întoarse cărțile. Era o mână bună și, deși era absolut sigură că nu se dăduse de gol, avea mare grijă să nu lase să se citească nimic pe fața ei.

– Schimbi? întrebă Kahina mieros. Nările îi fremătau, o expresie a victoriei.

Era o cacealma. O minciună. Safi simți asta dintr-o singură privire.

– Schimb două cărți.

Safi dădu jos cele mai proaste cărți, după care trase alte două din pachet. Împărăteasa și Vrăjitoarea. Ce combinație *nemaipomenită!*

Totuși, când Kahina nu schimbă decât o singură carte, neîncrederea se strecură în inima lui Safi. Se înșelase oare? Avea să repete eșecul din orașul Veñaza? Interpretase greșit și căzuse în capcană...

– Arată!

La porunca aceea, instinctul ei preluă controlul. Safi își arătă cărțile, în timp ce Kahina făcu la fel.

Safi câștigase. *La mustață*. Călugărul fără Nume al Kahinei îi dublase valoarea cărților, însă combinația lui Safi dintre Vrăjitoare, Împărăteasă, Soare și Naștere se dovedi a fi câștigătoare. Iar Safi își îngădui, în sfârșit, să-și ridice privirea spre Caden.

Ochii lui străluceau, iar când se aplecă spre Kahina, o făcu zâmbind și cu o energie proaspătă în mișcări.

– Acum să vorbim despre corabie, Amirale!

– *Bine*, oftă teatral. Am luat-o în flota mea, așa cum ar face oricine cu jumătate de creier. E o corabie numai bună, rapidă și sper din suflet că nu vreți s-o luați înapoi.

Se opri să tragă un nou fum. Apoi cuvintele îi ieșiră odată cu un vălătuc încețoșat.

Cât despre echipajul ei, au fost vânduți arenei. Toți vrăjitorii o să participe mâine la luptă, cât despre ceilalți, ei bine... Orice încăierare bună are nevoie de miei pentru sacrificare.

Adevărat, adevărat, adevărat.

Și totuși, chiar pe când căldura adevărului învăluia pielea lui Safi, stomacul îi tresări.

Caden părea să simtă același lucru, căci expresia de pe fața lui devenise de gheață. Nu mai era Pehlivanul Prefăcut, ci un Bard al Iadului hotărât. Se ridică în picioare, la fel făcu și Safi.

Amiral Kahina le rânji amândurora.

– Sper din suflet că ne vom revedea.

– N-o să se întâmple, o asigură Caden, întinzând mâna spre Safi.

N-o atinse, doar îi făcu semn să treacă în față ca să se poată îndrepta spre ușă.

– Dar cum rămâne cu întâlnirea noastră de pe fundul porților iadului? ciripi Kahina în urma lor. Eu abia așteptam!

Nici Safi, nici Caden nu priviră înapoi. Nu că ar fi avut nevoie, căci hohotul batjocoritor de râs al femeii-pirat îi urmă

tot drumul până la ieșire.

24

Vivia cerceta cu atenție gaura din peretele magaziei regale. Fruntea îi era adunată în binecunoscuta încruntătură Nihar – cea care lui Merik îi reușise întotdeauna de minune – în vreme ce își strângea nasul cu degetele.

Totul în jur puțea a excremente.

Lângă ea, o gardă drăguță pălăvrăgea întruna despre cum nu avusese habar că ar fi o crăpătură în fundație.

– Am fi reparat-o de mult, măcar de-am fi știut, repetă ea.

La care Vivia se mulțumise să dea din cap și să se arate nespus de înfuriată. Adevărul era că Vivia știuse de gaura de acolo. De fapt, ea făcuse gaura, știind că indundațiile și mizeria de pe Strada Rahatului aveau să-i țină departe pe intruși. Până acum fusese soluția perfectă pentru a strecura nevăzută în magazie prada Vulpilor. Ori Vivia, ori Stix obișnuiau să strecoare înăuntru mâncare proaspătă ca să golească tunelul, după care, rând pe rând, lăzile erau umplute cu alimentele furate.

Fetele recurseseră la trucul ăsta de vreo cincizeci de ori și niciodată nu întâmpinaseră vreo problemă.

Asta, firește, până acum.

– Blestemată fie Furia! scuipă Vivia cuvintele, înmuiate în venin. Și asta nu doar pentru că bărbatul ucisese o gardă regală, ci și pentru că acum planul Viviei fusese descoperit. Prea mulți îi aflaseră secretul, mâncarea adusă de pe meleaguri străine ce stătea ascunsă la nivelele de jos, iar metoda cu magaziile fusese ideea *ei* – una căreia regele i se împotrivise.

Vai, Serafin nu avea să fie deloc încântat.

Vivia dădu să plece. Garda strigă după ea:

– Ar trebui să astupăm gaura, domnule?

– Las-o așa, răspunse Vivia. Pentru moment, vreau să fie păzită. Zece oameni, neîntrerupt.

O încuviințare scurtă din cap, iar Vivia lăsă garda în urmă, îndreptându-se spre scări. Trecu printre servitori, soldați și ofițeri, fiecare dintre aceștia scotocind după alte crăpături în

palat. După alte locuri prin care ar fi putut să intre și alți ticăloși.

Sunt prea mulți oameni, se gândi ea când ajunse în dreptul scărilor. Nici prin cap nu-i trecea că ar fi putut să le ceară tuturor să țină secret chestiunea cu Vulpile. O singură persoană – atât ar fi fost suficient. Una care să pălăvrăgească prietenului la ceaiul de bivol de la Bărbatul Spintecat: *Am văzut grâne din Marstok în magazia regală!* Apoi prietenul ar fi spus mai departe mamei sale, iar povestea ar fi circulat, până când toată lumea ar fi aflat de Vulpi, înainte ca Vivia și Serafin să fie pregătiți să dea de veste. Înaltul Consiliu l-ar fi considerat un risc nesăbuit, un risc *nebun*, iar Vivia nu avea să mai pună nicicând mâna pe coroana mamei ei...

Nu! șuieră ca pentru sine, urcând câte două trepte odată. *Fără regrete. Mergi înainte.* Ajunse pe palierul ultimului etaj și sări. Capul alb al lui Stix se ridica pe deasupra celorlalte gărzi, care făcuseră roată în jurul cadavrului.

Vivia aruncase o singură privire înspre el, însă nici nu avu nevoie de mai mult. Bărbatul arăta precum cadavrul din grădina lui Linday. Furia trecuse într-adevăr pe aici; Furia comisese într-adevăr o nouă crimă.

Și totuși, chiar acum, un ofițer, chel și cu voce de bariton, îi tăie calea Viviei. Clătină din cap:

– Nu e dintr-ai noștri, domnule.

Vivia clipi, nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu face parte din garda regală. Își croi drum cu coatele până la cadavru, până când Vivia putu să-l privească îndeaproape. Nu este uniforma noastră, domnule. E greu de spus cu tot sângele ăla uscat de pe el – sau orice ar fi. Se cutremură. Dar, pe dedesubt, e îmbrăcat cu totul altfel. De asemenea, de observat că are doar nouă degete.

Cu o mână acoperindu-și gura și nasul, Vivia se aplecă în față. Era destul de limpede, doar nouă degete. *La fel cum avea și cadavrul din sera lui Linday*.

– Sugerezi că făcea parte dintre Cei Nouă? întrebă Vivia, îndreptându-se de spate. Credeam că banda s-a destrămat cu ani în urmă.

– Poate că nu. Ofițerul ridică din umeri. Sau poate că a *făcut* parte dintre Cei Nouă. Nu e ca și cum poate să-ți crească la loc degetul mic.

– Ai dreptate, murmură ea, iar acum încruntătura Nihar era una cât se poate de sinceră. Nimic din toate astea nu avea vreo logică. Nici faptul că Cei Nouă pătrunseseră în magazii, nici că Cei Nouă păzeau sera lui Linday.

– Domnule, i se adresă Stix.

Vivia se făcu repede că nu aude, îndreptându-se înapoi spre trepte. Știa că era urât din partea ei, dar deja se întâmplaseră o mulțime de lucruri. Fără îndoială că nu ar fi avut puterea să se uite la părul ciufulit al lui Stix și la uniforma ei boțită.

E prea bună pentru mine.

– *Domnule*. Stix îi puse o mână pe braț. Pe banderola de doliu. Furia are un tovarăș și știu exact unde locuiește băiatul.

Acum Vivia asculta cu atenție. Se opri, trei trepte mai sus. Se întoarse, privirea ei era la același nivel cu cea a lui Stix. Ofițerul secund se oprise cu o treaptă mai jos.

– Furia a fost cel care v-a vandalizat biroul noaptea trecută. Nu am avut timp să curăț ori să vă aștept, fiindcă l-am urmărit.

Vivia răsuflă, urând senzația de ușurare care îi descleștase stomacul. Însă, chiar dacă Stix nu-și petrecuse noaptea cu vreo iubită, asta nu o făcea o partidă potrivită pentru Vivia.

– Până unde l-ai urmărit? întrebă Vivia stăpânit.

– Până la sera vizerului Linday.

S-o spânzure Noden! Vivia își reluă urcușul.

– De ce nu l-ai oprit? De ce nu l-ai arestat? A omorât doi oameni, Stix!

Ea își ridică mâinile în aer.

– N-aveam de unde să știu că o să-i omoare! Am crezut că poate lucrează cu vizerul Linday, așa că am așteptat afară, sperând că avea să reapară. Cum nu a mai făcut-o, m-am întors la Donjonul lui Pin, unde am găsit o a *doua* persoană în biroul dumneavoastră.

Trecură de palierul de la al patrulea etaj, ambele fete urcând acum câte două trepte odată.

– Era un băiețaș, continuă Stix. Slab, cu pielea în două culori, și era limpede că era în căutarea cuiva. Așa că l-am lăsat să caute... După care l-am urmărit. Mai întâi, până la Templul lui Noden de pe Strada Vulturului, apoi până la o locuință cu camere de închiriat din Vechiul Oraș.

Palierul de la etajul al treilea rămase în urma lor.

– Ai intrat după el? Ai văzut în ce cameră stă?

– Nu, nu m-am putut apropia atât de mult – are niște reflexe nemaipomenite. Cum vezi la copiii din Cisterne.

Palierul de la etajul al doilea, iar Vivia practic o luase deacum la goană. *Mergi înainte, mergi înainte*.

– Aș putea să-i trimit pe soldați să caute prin locuință, domnule.

– Nu, gâfâi Vivia. Nu vreau să risc să-l sperii pe bărbatul ăsta. Dacă are o asemenea putere încât poate ucide în... în halul *ăsta* – arătă în jos – atunci nu putem risca viața niciunui civil. Dar vreau să supravegheze cineva casa. Dacă vine cumva

băiatul, vreau să fie urmărit. Dacă îl putem aresta, atunci poate vom putea atrage în capcană și bestia care își spune Furia.

– Da, domnule! Stix făcu un salt rigid, pe când cele două pășiră pe palierul celui mai de sus etaj.

Și totuși, nu făcu decât zece pași înainte să încetinească. Înainte să se oprească și să se aplece ca să-și recapete suflul.

Căci un gând bolnav îi făcuse părul măciucă.

– Stix, spuse ea gâfâind. Dacă acel cadavru... de jos... nu era o gardă – se opri, trăgând aer în piept – și făcea într-adevăr parte dintre Cei Nouă, atunci ce căuta aici? Și ce căuta Furia aici?

Stix își ridică mâinile, un gest de neputință.

– Nu... nu știu, domnule. Ați verificat magaziile?

– Nu... Blestemată să fiu, nu!

Cele două femei, ca una, țâșniră înapoi spre scări. Începură să le coboare în fugă, de două ori mai repede decât urcaseră. Vivia ajunse la etajul al cincilea și trecu de gărzi, cu Stix pe urmele ei, pe când se îndreptau spre cel mai apropiat sac de grâne adus din afară.

Vivia știa însă ce avea să găsească. Simțea încolăcindu-i-se în stomac o certitudine bolnăvicioasă, o certitudine dureroasă.

Deschise sacul cu orz din Dalmotti.

Negru, până la ultimul bob – mânjit de același ulei ca smoala precum cadavrele. Nu putea fi deloc mâncat. Și la fel era și următorul sac, și următorul după el.

Toată strădania Viviei fusese în zadar. Luni întregi de piraterie tăinuită fără suficiente arme care să-i protejeze oamenii... Luni întregi de încărcat și descărcat pe furiș din magazii... Și luni întregi de ascuns, de mințit și de rugăciuni ca totul să merite la urma urmelor. Și pentru ce? Ca totul să fie pângărit de o magie coruptă.

N-ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei. Ar fi trebuit să se încreadă în propriile instincte și să ducă toată mâncarea asta la Donjonul lui Pin.

Și n-ar fi trebuit niciodată, dar niciodată să ia armele alea –, de trei ori fie blestemate! – de la marstokezii ăia, de trei ori fie blestemați!, și să-l lase pe Merik în urmă.

Vivia nu se mai putu abține. Chiar dacă Stix era chiar lângă ea, împreună cu alți vreo sută de soldați, chiar dacă știa că avea să i se ducă vestea până la urechile Înaltului Consiliu, Vivia își prinse capul în mâini și scoase un urlet.

În căldura ca de cuptor a după-amiezii, Cam îl conduse pe Merik printre alei și străduțe lăturalnice până la o baie publică

din Vechiul Oraș. Era la fel de în paragină ca restul zonei, dar măcar apa era curată.

Ba mai mult, nu era nimeni la ora asta a zilei, iar îngrijitoarea abia dacă se trezi din moțăiala ei ca să ia monedele de la Merik. Dacă băgase de seamă putoarea ori mizeria în care erau acoperiți, nu schiță niciun gest.

– Ne trebuie haine curate! izbucni Cam de cum intrară în cabana întunecată din lemn. Lăsați pe mine, bine? Fac baie când mă întorc! Nu mai așteptă niciun răspuns, ci se repezi înapoi în lumina soarelui.

Merik o lăsă să plece. Înțelesese nevoia de a o ține pe *Camilla* secret și, în final, avea dreptate. *Chiar* aveau nevoie de haine curate.

Merik făcu baie de unul singur, lăsându-se în voia durerii provocate de săpun pe carnea vie. În apele calde, vrăjite care-i treceau de mijloc. Oare cât trebuia să frece ca să se curețe de toată furia aceea?

Ori de toate acele umbre?

Sperase că liniile nu fuseseră decât în închipuirea lui, atunci când, în zori, se dăduse cu alifia din salvie – că semnele de pe pieptul lui nu fuseseră decât o festă jucată de lumină. Acum însă... nu mai avea cum să nu ia în seamă dungile negre care porneau dinspre inimă și se răspândeau precum sticla spartă.

Dacă asta i s-ar fi întâmplat cu o lună în urmă, Merik ar fi întrebat-o pe mătușa lui ce iadul era cu el. Însă acum Merik nu avea cui să ceară ajutor. Poate doar lui Cam, care știa mai puține despre magie decât știe o broască dintr-o fântână despre mare.

Ca și cum ar fi fost chemată de gândurile lui, ușa din scânduri a încăperii se deschise cu un scârțâit. Capul negru al lui Cam se ivi înăuntru.

– Hainele, domnule! Le lăsă pe podea, împreună cu o pereche de cizme din piele aspră. Apoi ieși, ușa închizându-se tot cu un scârțâit.

– Băiete!

Ușa se opri în loc.

– Se mai aud tobele de vânt?

– Da, domnule, veni răspunsul scurt. Dar nici picior de soldat prin Vechiul Oraș. *Nu încă,* se gândi Merik, înainte ca ușa să se închidă de tot. Se grăbi să-și termine baia. Umbre și oameni morți – avea să le dea de capăt mai târziu.

Când o întâlni pe Cam la intrarea de la băi, numărând scândurile de pe perete, pielea fetei strălucea lună, părul ei negru arăta mătăsos ca puful de gască. Întocmai ca Merik, purta o tunică simplă, albă și niște pantaloni largi, cafenii, care pe ea păreau imenși, chiar și suflecați și strânși cu o curea.

Spre deosebire de el, nu avea pantofi și nici o mantie cu glugă, însă, pe de altă parte, Merik presupunea că nici nu avea nevoie de ele. Fața ei era brăzdată de cicatrici, și nu pentru ea sunau acum tobele de vânt.

– Cred, spuse în timp ce veni în dreptul ei, că încă put a canal. Și sunt sigur că mirosul ăsta o să-mi rămână veșnic în nări.

În loc să zâmbească, așa cum s-ar fi așteptat, Merik nu primi decât un mormăit drept răspuns. Asta nu-i stătea deloc în fire fetei, încât se gândi că are o reacție întârziată. Însă ea se întorsese deja pe călcâie, cu o mână pe clanța de la ieșire.

Orașul fierbea înăbușit din pricina umidității, a oamenilor și a căldurii, însă Cam nu făcu nicio remarcă nici de data asta și nici despre soldații care trecură în grabă pe lângă Merik. Nici măcar despre băltoaca imensă în care călcase și care numai Noden știa ce anume era.

Colțurile gurii ei nu se ridicară. Și nici cuta de pe frunte nu i se netezi.

Abia când ajunseră înapoi la apartamentul lui Kullen, Cam își întrerupse tăcerea.

Se duse până la fereastra cu sticlă neclară, privi afară două clipe, apoi se întoarse cu fața spre Merik. Obrajii îi erau roșii din pricina căldurii și, după cum spera el, bănuia să fie mai degrabă furie.

– M-am gândit mult la asta, domnule, încă de când am plecat din magazii. Și am hotărât că avem nevoie de ajutor.

– Ajutor, repetă Merik, scoțându-și noua mantie – care îi era mult prea mare – și aruncând-o pe pat. În ce privință, mai exact?

– Morții nu se întorc la viață. Își ridică bărbia, pregătindu-se să-și susțină argumentul. Indiferent de ce a fost aia – indiferent de ce am văzut în magazii, nu era în regulă. Nu era... *sfânt!*

– Sunt sigur că îi vor da de capăt gărzile.

– Și dacă nu? Ce se întâmplă dacă nu sunt în *stare* să-i dea de capăt? Sau dacă nici măcar nu au văzut ce am văzut noi? Cineva trebuie să știe că un soi de magie neagră este prezentă în Cisterne, domnule.

– Cineva? întrebă el cu băgare de seamă, ca și cum știa deja încotro se îndrepta discuția.

– Forțele Regale. Sau... sau Înaltul Consiliu.

– A, în regulă. Merik râse, un sunet sec, plin de cruzime. Vrei să spui Forțele Regale și Înaltul Consiliu care sunt conduse de *sora* mea. Care, în caz că ai uitat, a încercat să mă omoare.

– Nu știm dacă ea a făcut asta. Nu cu siguranță.

– Nu știm, zici?

O adiere fierbinte, plină îi străbătu pieptul. Merik încerca să o înăbușe. Să nu îi dea drumul – nu asupra lui Cam.

– Știm sigur că ne-a lăsat să murim pe mare.

– A făcut-o pentru Vulpi, domnule! Nu spun că a procedat bine, ci doar că a obținut armele pentru Vulpi și doar ce am văzut, cu ochii noștri, că planul ei cu pirateria dă roade.

Preț de o jumătate de clipă, nu făcu altceva decât să o privească lung pe Cam. După care, cu o încetineală letală, spuse:

– Ce am văzut noi a fost Vivia depozitând mâncare. Pentru ea însăși. Îi ții cumva partea, Cam?

– Nu! Mâinile lui Cam țâșniră în aer. Doar că... nu putem ține piept unor cadavre care se trezesc la viață, domnule! Nu de unii singuri! Și dacă, stărui ea, prințesa *chiar nu* a încercat să vă omoare? Dacă... ei bine, dacă a fost cineva care are legătură cu mortul din magazii? Se împletici doi pași înspre Merik.

Însă el se întoarse cu spatele. Nu putea s-o privească. Singura persoană în care-și pusese încrederea, singura persoană care-i fusese alături prin toate câte trecuse... Acum se întorcea împotriva lui.

Își aținti privirea asupra cărților lui Kullen. Asupra volumului *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini*. Plămânii i se umflau, apăsându-i coastele cu o furie care implora să fie folosită. Să lovească și să izbucnească. Să o înfrunte pe sora lui, o dată pentru totdeauna.

– Vivia, rosti el silit, este cea care a încercat să ne omoare.

– Ba nu, mârâi Cam. Nu a făcut asta. *Uitați-vă* la mine, domnule!

Merik nu se uită, iar vântul începuse acum să i se învârtejească. În rafale mici, tumultuoase.

Cam se apropie cu pași mari de el, cămașa fluturându-i pe lângă trup ca velele unei corăbii.

– Uitați-vă la mine!

– De ce? Merik fu nevoit să-și ridice glasul peste vântul care se întețea. *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini* se deschise larg. Ce vrei de la mine, Cam?

– Vreau să vedeți adevărul! Vreau să-l *recunoașteți*, domnule! Nu sunt oarbă, să știți – v-am văzut semnele de pe piept și de pe brațe! La fel ca ale bărbatului mort din pivniță. Ne trebuie răspunsuri, domnule, și cred că știu unde...

– Nici eu nu sunt orb, Cam! se întoarse el în sfârșit spre ea. Văd foarte limpede că ești fată!

Preț de o clipă suflată de vânt, îl privi cu gura deschisă. Surprinsă.

– Asta credeți că sunt? În tot timpul ăsta și *încă* nu v-ați dat seama? Izbucni apoi într-un hohot sec de râs. De ce mă surprinde? Nu m-ați văzut nici când eram pe *Jana*. Pe atunci, nu știați nici cum mă cheamă, așa că de ce m-aș aștepta să înțelegeți – să mă *vedeți* pentru ceea ce sunt acum!

Cam se apropie și mai mult, până când fețele lor ajunseră să fie la doar câțiva centimetri depărtare. Prea aproape ca vântul fierbinte al lui Merik să mai circule între ei.

– Vă credeți atât de altruist, scuipă ea cuvintele. Vă închipuiți că acționați pentru binele tuturor, dar ce o să se întâmple dacă greșiți? Cel puțin, ca băiat, nu rănesc pe nimeni. Dar să pretindeți că sunteți un martir? Că sunteți Furia? Asta rănește pe toată lumea.

Prea departe. Merik își lansă vântul, separându-i. Aruncând-o pe Cam pe spate și azvârlind cărțile în toate direcțile. Însă ea nu terminase. Nici măcar nu se arătă afectată.

Se întinse doar cât era de lungă și strigă din toți rărunchii:

– Încetează să vezi doar ce *vrei* să vezi, Merik Nihar, și acceptă ce se întâmplă cu adevărat aici!

Apoi se ridică și trecu furtunos pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. O trânti în urma ei, lăsându-l singur cu vântul lui, cu furia și cu toate cărțile împrăștiate în jur.

25

Visul fu altfel în seara asta. Cu totul altfel.

Iseult se făcea că este în turnul din Poznin al lui Esme, un loc părăginit, care stătea să cadă și pe care îl mai văzuse o dată – doar că, ultima oară, prin ochii lui Esme.

De data asta însă, Iseult vedea turnul prin propriii ei ochi. Se afla în Poznin, în propriul corp, și se uita lung la o fată despre care presupunea că era Păpușarul.

Iseult n-avea nici cea mai vagă idee de ce se afla acolo. Adormise cu doar câteva clipe înainte, în timp ce Vrăjitorul Sângelui stătea de pază lângă ea. Apoi se trezise – dacă putea să spună astfel – în turnul acela. La început, vederea îi era încețoșată, cărămizile de la ultimul etaj contopindu-se într-o masă cenușie, bezna nopții de afară apărând ca o pată neagră drept în mijloc. Chiar și așa, Iseult recunoscu locul.

Îl recunoscu și pe Păpușar, cu toate că nu o văzuse niciodată pe fată. Esme stătea pe un scăunel, cu fața la o masă pe care se aflau o grămadă de cărți. Lumânările pâlpâiau pe masă, pe pervaz, pe pietrele ieșite în afara zidului, scăldând întreaga încăpere într-o licărire caldă.

Părul lung și negru al lui Esme era împletit în două cozi, iar pe măsură ce vederea îi deveni mai clară, Iseult își dădu seama că exploziile de culoare din părul lui Esme erau de fapt fâșii de fetru. Șiraguri de mărgele. Și flori uscate.

Când fata se întoarse în sfârșit spre ea, fu limpede, după cum se miră și își holbă ochii ei căprui, că nu-și dăduse până atunci seama că mai era cineva de față.

După care, chipul palid, tipic nomatsi, se lumină tot.

– Tu erai, șopti ea, înainte să traversese grăbită podeaua denivelată a încăperii înspre Iseult.

Corpul din vis al lui Iseult se dădu înapoi doi pași. Încăperea se pierdu în ceață, destrămându-se pe margini. Esme ajunse în dreptul ei. Totul deveni cât se poate de clar, de perfect, ca și cum Iseult însăși ar fi stat în încăperea aceea.

Doar că, atunci când Esme își întinse mâinile după Iseult, ele trecură drept prin ea.

Fata râse, un sunet ușor, melodios.

– E ca și cum ai fi aici, cu mine! Te văd atât de bine! Cum?

Se duse spre stânga, dându-i ocol. Cercetând-o cu privirea de sus până jos.

– Nu... nu știu.

Iseult își simțea grea limba din vis. Și gâtul încleștat.

– Ești mai înaltă decât am crezut, ciripi Esme, bătând din palme. Și mai musculoasă.

Dădu să-i atingă brațele, dar degetele trecură printre.

Încă un hohot încântat de râs. Sări în fața lui Iseult, de data asta concentrându-se pe chipul ei.

Sprâncenele i se uniră într-o încruntătură.

– Ai o cicatrice sub ochi. Seamănă cu o lacrimă. Când s-a întâmplat asta?

Când cu Lejna, ar fi vrut să spună Iseult. *Din cauza Vrăjitorilor Otrăvurilor pe care i-ai spintecat. Însă își înghiți cuvintele din vis*. Dacă Esme se supărase pe felul cum îi tratase Iseult pe cei pe care îi spintecase pe drumul nomatsi, cine știe cum s-ar fi simțit dacă ar fi aflat că ea și Aeduan îi decapitaseră pe cei din Lejna?

Din fericire, Esme nu băgă de seamă tăcerea ei. În schimb, își încrucișă brațele la piept și o întrebă:

– Eu arăt așa cum ți-ai imaginat?

Iseult se sili să încuviințeze din cap, cu toate că nu era adevărat. Păpușarul era o făptură mult mai drăguță – de departe cea mai frumoasă femeie nomatsi pe care o văzuse Iseult vreodată, cu bărbia ei delicată și cu pielea albă și lucitoare. Exploziile de culoare din părul lung nu făceau decât să-i sporească frumusețea, așa cum făcea și gropița din obrazul drept, care îi apărea ori de câte ori zâmbea.

– Ești... mai scundă decât mi te-am închipuit.

Asta era adevărat. Statura minionă a lui Esme, pur și simplu, nu se potrivea cu puterea uriașă pe care o controla.

– Ce surpriză plăcută să te am aici! Gropițele lui Esme se adânciră și mai mult. Învățam, așa cum fac mereu la ora asta. Doar noaptea am timp pentru mine. Gropița îi dispăru, însă doar un moment. Zâmbetul îi reapăru, pe când se îndrepta înapoi spre masă.

– Trebuie să fii într-unul dintre vechile locuri, îi strigă ea peste umăr. Cum e turnul meu, unde pereții dintre Lumea Asta și Cele Vechi sunt mai subțiri. Dar care anume, mă întreb? Ridică un volum ferfenițit de pe masă, făcând să pâlpâie flacăra lumânării de lângă.

Se întoarse apoi spre Iseult. DESCHIDE OCHII!

Forța poruncii și faptul că nu se aștepta la asta o năuciră pe Iseult. Nu i se putu împotrivi, nu înainte ca scena turnului să dispară, iar ruinele în care dormea să devină totuna.

Esme emana și mai multă veselie. Cumva, stătea alături de ea, ținând cartea strâns, iar Iseult plutea deasupra propriului trup adormit. Iseult cea din vis fu cuprinsă de niște fiori de gheață. Nu mai văzuse nicicând asemenea magie. Și nici nu mai *auzise* niciodată de așa ceva.

Nu băgă de seamă neliniștea ei. Păpușarul era, pentru prima oară, detașată complet de mintea lui Iseult. Nu-i citea gândurile și nici nu-i fura secretele.

– Acesta e fără îndoială un loc din zilele apuse. Statuile îl dau de gol. Să fie bufnițe sau ciori?

Bufnițe? Iseult se uită în direcția indicată de Esme. Lumina stelelor scălda monoliții roși de vreme din fiecare colț al încăperii; Iseult nu vedea decât niște simple bucăți de piatră acoperite de licheni galbeni. Nu bufnițe, nu ciori, nimic altceva.

– Și, firește, continuă Esme, ușurința cu care vorbim ne arată încă o dată locul așa cum este. Vorbea cu sine acum și, după ce îngenunche în mijlocul camerei, deschise cartea. Nu era lumină la care să citească, însă Esme nici nu avea nevoie. Era ca și cum absolut toate lumânările din Poznin fuseseră aduse aici.

Iseult se strecură mai aproape de Esme, privirea fugindu-i de la ce inspecta Păpușarul la propriul eu adormit. *Greșit*.

Trupul lui Iseult nu se mișcă din loc, iar paginile lui Esme nu scoteau niciun sunet. *Greșit, greșit*. De fapt, nu se auzea nimic în afară de vocea lui Esme.

– Nu găsesc locul ăsta, spuse Esme, stând cu picioarele încrucișate. Eridysi nu pomenește nimic despre el în notițele ei.

– Eridysi? îi ieși numele pe gură înainte ca Iseult să-l poată opri.

Înainte ca măcar să lase numele să se așeze – căci, firește, Esme nu avea cum să se refere la Eridysi, Vrăjitoarea Văzului, care scrisese faimoasa *Jelanie* cu secole în urmă. La fel cum vechea păpușă de cârpă a lui Iseult nu fusese numită după acea Eridysi, ci pur și simplu pentru că i se păruse un nume frumos când era copilă.

Doar că Esme chiar se referise la faimoasa Vrăjitoare a Văzului.

– Da, răspunse ea simplu. Ragnor mi-a dat acum câțiva ani vechiul jurnal al Surorii Vrăjitoare a Văzului. Tot ce știu am aflat din paginile astea. De la Spintecat la reînsuflețire, de la

legatul păpușilor la Războiul de Țesut. Poți să le înveți și tu, Iseult!

Sau pot să le dau uitării. Înainte ca Iseult să întrebe cum să evite... să mai umble în vis, Aeduan intră în încăpere.

Dădea târcoale ca un animal prins în cușcă, trecând direct prin Esme. Nările îi fremătau pe când adulmeca aerul și, indiferent de ce simțea, era evident că nu le putea vedea pe Esme și pe Iseult plutind ca niște năluci în mijlocul ruinelor.

Esme se ridică în picioare, îndreptându-și cuțitele spre ea.

– Tot cu el ești! Ți-am *spus* că e periculos, Iseult.

– Dar mi-a salvat viața!

Abia dacă își auzea propriile cuvinte. Atenția îi era îndreptată spre Vrăjitorul Sângelui, care era atent la Iseult cea adormită.

Nu adulmeca. Nu dădea târcoale. Doar o privea lung, cu o expresie de nedescifrat pe chip.

– Ți-a salvat viața de la ce? întrebă Esme și se postă în fața ei, blocându-i vederea spre Aeduan, iar când văzu că Iseult tot nu-i răspunde, repetă: Ți-a salvat viața de la *ce?*

Esme își ridică mâna liberă în aer, cu degetele răsfirate, și o lovi pe Iseult peste țeastă.

Visul puse stăpânire pe ea. Gata cu ruinele, gata cu sinele pierdut printre umbre, gata cu Vrăjitorul Sângelui. Iseult era prinsă în capcană, iar Esme îi controla încă o dată mintea.

Nimic nu mai era pesonal. În doar câteva secunde, Esme găsi amintirea pe care o căută. *Oh, în numele zeiței!* Cuvintele ei răsunau în capul lui Iseult. *Bărbații aceia aproape că au pus mâna pe tine, iar Vrăjitorul Sângelui* chiar *ți-a salvat viața!*

Esme scotoci în continuare. Iseult simțea ca niște viermi mișunându-i prin creier. *Nouă ori patru, treizeci și șase. Nouă ori cincisprezece, o sută treizeci și cinci...*

Înmulțirea lui Iseult nu o opri pe Esme.

Oamenii ăștia lucrează pentru... Corlant? El cine este? Un preot purist, dar... Vocea i se pierdu, iar licăriri de albastru dantelau acum Visul. *Îl știu pe bărbatul ăsta*, continuă ea în cele din urmă. *Dar după un alt nume. Dacă e pe urmele tale, Iseult, atunci înseamnă că... Înseamnă că el...* Surprinderea lui Esme o copleși pe Iseult. *Vai, dar asta e atât de neașteptat! Și, firește, trebuie să fie o greșeală! Nu e posibil să fii o Cahr Awen, nu-i așa?*

NU! izbucni Iseult. Cu mult prea mult elan. Însă întotdeauna fusese greu să mențină un echilibru în Vis. Mai ales după liniștea din ruinele-fantomă.

O tăcere prelungă se așternu apoi, dând de înțeles că Esme cugeta și chibzuia. Clipele se transformară în minute, iar lui

Iseult nu-i rămânea decât să aştepte. Singură. Într-o lume nesfârşită de umbre sufocante.

Până când Esme vorbi din nou, iar plămânii lui Iseult cea din vis, trădătorii, fură scuturaţi de un fior de uşurare.

Poate că eşti o Cahr Awen, Iseult. Sau poate că nu. Oricum ar fi, nu ar trebui să mai ai nevoie de Vrăjitorul Sângelui ca să te salveze. Patru bărbaţi e o nimica toată pentru cei ca noi. Spintecă-i pur şi simplu şi termină cu ei.

Uite, am să-ţi arăt cum să faci.

O străfulgerare de lumină. Erau acum înapoi în turnul lui Esme, însă, de data asta, Iseult era cea prinsă în mintea ei. Silită să vadă prin ochii săi.

Fata stătea la fereastră, nepărând să fie deranjată nici de flacăra lumânării care ardea atât de aproape, nici de ceara care îi picura pe rochie. Arăta undeva în întuneric, mijindu-şi ochii până când rânduri întregi de Spintecaţi – aceiaşi pe care Iseult îi văzuse cu două săptămâni în urmă – îi apărură cât se poate de clar. Siluete umbrite în beznă.

– Este un bărbat, în primul rând, spuse Esme. Cel cu şorţ, îl vezi? A fost fierar.

Iseult îl vedea pe bărbat – nu avea cum să n-o facă, de vreme ce ochii lui Esme erau aţintiţi asupra lui. Şorţul cenuşiu al bărbatului era pătat cu sânge negru.

– A fost un Vrăjitor al Fierului slab, o lămuri Păpuşarul fără afectare. Calm. Avea un Frate de Fir în satul lui. Un bărbat fără vreo putere elementară. Când l-am spintecat pe fierar, Fratele de Fir a încercat să intervină. Nu ştiu ce s-a *gândit* că ar putea face. Când cineva cheamă o vrajă de spintecare, prea puţine îl mai pot salva, în afară de Mama Lună... şi de mine, desigur.

Esme vorbea cât se poate de nonşalant, fără urmă de vanitate când îşi compara puterea cu cea a zeiţei lor.

– Dintr-un motiv sau altul, continuă Esme, o urmă de oboseală strecurându-i-se în voce, nu l-am lăsat pe fierar să-şi atace Fratele de Fir. Presupun că încă mă simţeam generoasă pe atunci, aşa că l-am chemat pe fierar înainte să ucidă pe careva. Dar uite… vezi Firele acelea roz? Sclipesc pe dinlăuntrul Firelor Retezate. Au rămas încă, în ciuda faptului că toate celelalte Fire au dispărut. Esme privi cu atenţie Firele care se învârtejau deasupra capului clericului, aşteptând ca Iseult să-i răspundă.

Aşa că o făcu pe cea din Vis să spună: *Da, Esme. Văd Firele prieteniei*.

– Aşa îi controlez. Le retez toate Firele, cu excepţia unuia, pe care îl leg la Război. Dar asta nu e treabă uşoară. Este o metodă pe care am să ţi-o arăt în altă seară. Pentru moment, tot ce trebuie să ştii este cum *să-i omori*.

Și, spunând acestea, Păpușarul își ridică mâinile în aer, încheieturile atât de fine și brațele sale atât de fragile. Deși, privite atât de aproape, nu aveai cum să nu observi cât de mult semănau degetele ei cu ale lui Iseult: subțiri până la punctul de a fi considerate noduroase și foarte depărtate când le îndoia.

Păpușarul întinse mâinile înainte, unduindu-și degetele ca un muzician care cântă la harpă.

Sau ca o țesătoare care lucrează la război.

Firele fierarului – cele în culorile amurgului care încă îl mai legau de Fratele lui îndepărtat de Fir – veneau plutind încet spre mâinile lui Esme, subțiindu-se pe măsură ce se apropiau... și împletindu-se apoi printre degetele ei.

De îndată ce Firele deveniră atât de subțiri, încât erau aproape nevăzute, și se strânseră atât de bine în jurul degetelor lui Esme, încât păreau două gheme strălucitoare de lână roz, fata își duse mâinile la față:

– Și acum, doar o mică tăietură!

Esme își aplecă înainte capul, iar lui Iseult i se păru că deschide gura, dezvelindu-și dinții, și că Firele intră printre...

Esme își încleștă gura. Firele pocniră ca un pas greșit făcut pe un lac înghețat. Într-o străfulgerare de lumină, firele se strânseră unele în altele, se chirciră înapoi, dispărură cu totul.

Fierarul începu să se zbată convulsiv. Se prăbuși în genunchi, în timp ce pustule noi începură să-i apară și să-i plesnească pe tot corpul. Esme se întoarse apoi de la fereastră, iar Iseult nu mai văzu ce urmă.

– Vraja de Spintecare o să-l ardă cu totul acum! Esme își scutură mâinile de resturile de Fire care încă îi atârnau printre degete. O să fie mort în câteva clipe.

Iseult nu avea ce să răspundă. O fierbințeală i se adună în piept. Îi clocotea în gâtlej. Asta nu era magia Firelor. Asta nu era magia Eterului. Asta era ceva ce Iseult *nu* putea face.

Ea nu era ca Esme. Ea nu era ca Esme!

– Ce-i cu tine, Iseult?

N-nimic, încercă să spună. Trebuia să plece de aici. Trebuia să se trezească... *Vreau... să încerc să fac ce mi-ai arătat*, minți ea. Orice ca să scape din Vis.

Funcționa. Esme zâmbi – Iseult îi *simți* zâmbetul cum i se lățește pe fața care nu era a ei. Apoi încuviință din cap, alungând viziunea turnului.

– Foarte bine, Iseult! Exersează și, cât de curând, vom lucra împreună!

Esme bătu din palme.

Lumea deveni neagră, iar Iseult alunecă, în sfârșit, într-un somn adevărat și fără vise.

Vrăjitoarea Firului făcea prea mult zgomot.

Aeduan nu se așteptase la asta din partea ei. Era atât de stoică, de neclintit. Și totuși, iată-i aici: Aeduan încercând să-și încheie rutina de dimineață, în vreme ce Vrăjitoarea Firului îl întrerupea neîncetat.

Se mutaseră din încăperile străvechii fortărețe de la primul etaj într-o zonă de câmp deschis de pe una dintre stepele mai înalte. Fusese un foc acolo, suficient de recent cât să curețe vlăstarii și tufărișul într-o furtună de flăcări. Se întâmpla deseori pe Ținuturile Disputate, ca și cum zeii se năpusteau din când în când asupra lor, îndepărtând vechiul. Făcând loc noului.

Întocmai ca un nomatsi care cânta fals.

Iarba moartă trezită-i de foc,
Pământul mort doar ploaia-l trezește,
O viață veche uneia noi face loc
Și astfel ciclul ei se reînnoiește.

Ăsta era cântecul pe care Vrăjitoarea Firului îl îngână dimineață. Îl fredona complet ieșită din ritm, ceea ce pe Aeduan, care medita șezând cu picioarele încrucișate pe o coloană căzută, îl distrăgea grozav.

Se opri de cum îl văzuse că stătea acolo, însă era prea târziu. Concentrarea lui fusese întreruptă.

Ar fi blestemat-o pe fată dacă ar fi știut că ar fi ajutat la ceva. Însă nu o făcu, iar, de îndată ce se ridică și își dădu jos pelerina de călugăr, ea își reluă cântatul – un murmur încet în timp ce făcea focul de tabără cu o ușurință deprinsă.

Aeduan încercă în schimb să-și înceapă dimineața cu o încălzire, răsucindu-și încheieturile și brațele, însă nu se putea concentra. Nu cu tot zgomotul ăla.

– Liniște! mârâi el într-un final.

– De ce? replică ea, sfidându-l prin ridicarea bărbiei.

– Mă distragi!

Sfidarea deveni și mai mare, coborându-i de pe față pe umeri. Își îndreptă spatele.

– Credeam că nu mai ești călugăr. Așa că de ce mai meditezi sau... ce faci tu acolo?

Aeduan n-o luă în seamă și începu să-și exerseze loviturile de picior, relaxându-le și făcându-le să țâșnească în aer.

– Cum era să fii călugăr? Veni mai aproape.

Încă trei lovituri de picior, apoi trecu la genuflexiuni. *Unu, doi...*

– Oricine poate deveni călugăr, continuă ea, venind acum în fața lui. Indiferent de unde se trag sau – făcu un semn cu mâna – ce magie au.

– Ba nu! Aeduan știa că trebuia să lase baltă discuția asta, și pe Vrăjitoarea Firului odată cu ea, însă nu putea îngădui cuvintelor sale – așa false cum erau – să rămână între ei. Crede-mă, Vrăjitoare a Firului, spuse el gâfâind între două genuflexiuni, călugării pot fi la fel de cruzi ca restul oamenilor. Doar că acționează în numele Cahr Awenilor.

– Ai plecat din cauza cruzimii?

Aeduan se opri. Pe chipul fetei nu se citea nimic, până și nasul ei atât de expresiv rămăsese acum complet nemișcat.

Oftă.

– Doar pentru că mi-am pierdut încrederea în cauză nu înseamnă că antrenamentul și-a pierdut toată utilitatea.

Ea își lăsă capul într-o parte.

– Și de ce nu mai crezi în cauză?

În ce se băgase Aeduan? O întrebare ducea la alte o sută, iar acum fata deschisese ultimul subiect despre care ar fi vrut Aeduan să vorbească. Vreodată.

– Destul! Se întoarse cu spatele la ea. Părăsește perimetrul ăsta sau fă liniște!

Se îndreptă către o porțiune umbrită din luminiș, unde iarba era mai scurtă și nicio urmă din fortăreață nu-i stătea în cale. Unde putea să se rotească și să se rostogolească, să lovească și să se ghemuiască.

Din cine știe ce motiv, Vrăjitoarea Firului veni după el.

– Poți să eviți răspunsurile pentru moment, dar am de gând să continui cu întrebările. În glas i se citea o nevoie imperioasă, o intensitate fierbinte. Nu se mai bâlbâia, așa cum văzuse că i se întâmplase de câteva ori.

Plus că stătea mult prea aproape. Îi invadase spațiul personal așa cum nimeni nu mai îndrăznise până atunci.

– Dă-te înapoi! o avertiză el, altfel am să presupun că vrei să te alături antrenamentului.

– Nu plec până nu-mi răspunzi!

Mai făcu un pas înainte, provocându-l. Cu ochii, cu ținuta corpului, cu linia gurii. Aeduan simți un fior sfredelindu-i stomacul. După care îi trase picioarele de sub ea.

Fata știa ce urmează – era pregătită –, însă Aeduan fu prea rapid ca să poată fi oprit. Piciorul lui tăie aerul, iar ea căzu la pământ.

Totuși, înainte să lovească iarba, Aeduan o prinse și o puse ușor jos. Ea îl apucă de cămașă în pumnii încleștați, iar spatele i se așeză pe pământul umed de rouă.

– N-ar trebui să-ți irosești energia, spuse ea sec, și nici să te dai mare. Nici urmă de frică în ochii ei galbeni de nomatsi, ci doar o ușoară roșeață în obraji.

Aeduan aproape că izbucni în râs la vederea petelor de culoare și la auzul spuselor ei, căci nu se dădea mare. Asta era mișcarea de bază din antrenamentul carawenilor. Ca să i-o demonstreze, o prinse de încheietură cu cealaltă mână, își înfipse degetele în tendoanele ei și i-o răsuci spre interior. Articulațiile nu avură de ales decât să se supună.

Ea îi dădu drumul cămășii, însă, spre uimirea lui, nu se chirci și nici nu se zbătu din șolduri de frică. Doar își depărtă larg picioarele, opintindu-se în călcâie. Încercând să-l imobilizeze în iarbă. Prea înceată, era prea înceată. Un simplu învățăcel față în față cu un maestru.

Aeduan își înteți strânsoarea, răsucind mai tare și silind-o să se rostogolească într-o parte. Într-o fracțiune de secundă ajunse pe burtă, cu capul dat pe spate. Privirea îi scăpăra acum. Nici urmă de calmul unei Vrăjitoare a Firului nu mai rămăsese în ea.

O ceruse; o știa prea bine și era furioasă.

– Ce-ți pasă ție că am plecat eu din mănăstire? o întrebă Aeduan.

– Nu-mi... pasă... că ai plecat. Cuvintele îi ieșeau greoi, un sunet pe care Aeduan îl recunoscu drept semn că se lupta cu bâlbâiala. Vreau să știu... de ce. Nu mai crezi în Cahr Aweni?

Aeduan șovăi, luat pe nepregătite de întrebarea ei directă. Apoi își aminti.

– Așa deci! Călugărița Evrane ți-a împuiat capul cu prostii și acum te crezi o Cahr Awen. O eliberă din strânsoare, dându-se jos de pe ea și ridicându-se în picioare. Îi întinse mâna.

Ea nu i-o acceptă. Se împinse în mâini și în genunchi, cu privirea ațintită în iarbă.

– De ce... sunt prostii?

– Nu ești Vrăjitoare a Vidului, rosti cuvintele cât se poate de sec, și totuși o loviră ca niște pietre.

Ea tresări. Apoi spuse:

– D-dar... eu... *noi* am vindecat Fântâna.

Aeduan își lăsă capul într-o parte. Trase o gură prelungă din aerul jilav al dimineții, în vreme ce din pădure se auzea cântecul greierilor și, în depărtare, bubuitul unui tunet.

– Așa e, recunoscu el în final, cineva a vindecat-o.

Văzuse Fântâna Originii cu ochii lui, și totuși nu părea total refăcută – nu semăna cu Fântâna Eterului în preajma căreia Aeduan își petrecuse mare parte din copilărie.

Exprimă asta, adăugând:

– E ca și cum Fântâna ar fi revenit doar parțial la viață. Ca și cum doar jumătate din perechea Cahr Awen ar fi vindecat-o, și nu cred, Vrăjitoare a Firului, că tu ai fost acea jumătate.

Acum fu rândul fetei să ofteze.

– Ah!

Se căzni să se ridice în picioare. Tremura din tot trupul, privirea îi fugea de colo-colo, fără să rămână într-un loc.

Aeduan își dădu numaidecât seama că făcuse o greșeală. Nu ar fi trebuit să zică nimic. Ar fi trebuit s-o lase să creadă în fantezia ei zadarnică și lipsită de noimă.

La urma urmelor, o Vrăjitoare a Firului nefericită n-ar fi făcut decât să-i încetinească.

– Prima lecție a unui novice carawen, începu Aeduan, purtându-se ca și cum nimic nu se întâmplase. Nu provoca pe cineva mai priceput ca tine.

Nările lui Iseult fremătară. Chipul i se înăspri. Sfidarea, hotărârea se întorseseră și, împotriva propriei voințe, Aeduan își țuguie buzele.

– Nu te-am provocat, răspunse ea cu răceală.

– În majoritatea culturilor, să te apropii prea mult de cineva e luat drept provocare.

– Atunci, învață-mă!

El ridică din sprâncene.

– Ce-ai făcut mai devreme, felul în care m-ai pus la pământ. Învață-mă, ca să nu fac aceeași greșeală de două ori!

– Nu avem timp pentru asta!

Scutură din cap, apoi, cu mare hotărâre, îi întoarse spatele Vrăjitoarei Firului.

Ea îl atacă.

Iar Aeduan zâmbi.

26

În ciuda strădaniilor ei, Safi căzu pradă somnului. Dormi toată noaptea și toată ziua următoare. Mâncarea, baia și o partidă de tarot fuseseră prea mult pentru ea, așa că se ghemui în pat lângă Vaness. Ochii o usturau de oboseală. În clipa următoare, Bardul Iadului, împărăteasa și toată Republica Piraților din Saldonica se făcură nevăzute.

Până când auzi o bătaie în ușă.

Safi se trezi atât de brusc, încât căzu din pat. Mâinile și picioarele îi erau prinse cu funii învelite în mătase, pe care Lev, cu scuzele de rigoare, cu care o legase după ce se întorseseră de pe teritoriul Velelor Roșii.

Barzii Iadului își scoseseră cuțitele și securile dinainte ca Safi să apuce măcar să se dezmeticească și, când se ridică în picioare, Lev – singura echipată complet – se apropie ușor de ușă, cu pumnalul la înaintare.

O a doua bătaie. Directă, hotărâtă. Safi aruncă o privire împărătesei, care stătea calmă lângă obloanele trase. Cu mâinile în poală și cu spatele drept, șezând pe singurul scaun din încăpere.

– Nu ar fi trebuit să vii aici! strigă o voce de bărbat în marstokeză.

Nările împărătesei fremătară și abia își reținu un zâmbet – ceea ce însemna că asta făcea parte din planul ei. Măcar dacă ar fi știut și Safi ce presupunea *de fapt*.

Era limpede că Barzii Iadului erau la fel de nedumeriți ca ea, căci Lev și Zander se holbau la Caden, așteptând o comandă care nu mai venea.

– Vorbește vreunul dintre voi marstokeză? întrebă împărateasa cu un aer afectat. *Prea* afectat. Se ridică în picioare, gulerul de la gâtul ei părând la fel de ușor precum o păpădie, la cât de încet se ridicase. Au spus că n-ar fi trebuit să fi venit aici.

Caden ridică o mână, lama cuțitului lucind. Apoi adulmecă aerul, ochii lui mijiți fixându-se asupra ferestrei.

– Fum, spuse el.

Toți își întoarseră deodată capetele înspre obloane, printre care nu era nicio îndoială că începuseră să se strecoare fuioare cenușii.

– Pe hăurile iadului! înjură Lev în același timp cu Zander, care bombăni:

– V-am avertizat în privința flăcărilor Vrăjitorilor Focului!

– Da, dar astea nu sunt flăcări vrăjite, interveni Vaness, radiind toată de-acum. Un zâmbet flămând. Sunt alchimice, fiindcă ăla e foc-de-mare de-al Ochilor-Răi.

– Dar nici nu suntem pe mare, mormăi Lev. Și de ce să dea foc întregului han? Credeam că numai pe tine te vor, spuse ea, aruncându-i împărătesei o privire.

– Nu o vreți pe împărăteasa Marstokului? strigă Caden, tot în cartorrană. O să moară dacă nu ne dați drumul!

– Nici nu merită altceva! se auzi înăbușit răspunsul.

Apoi un înflăcărat: De ce să ne mulțumim cu firimituri din Marea Nisipului când putem avea în schimb tot Marstokul?

O clipă de tăcere apăsătoare, timp în care chipul lui Vaness se făcu alb ca varul.

După aceea un râset înecat i se desprinse de pe buze. Se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. Înainte ca cineva s-o poată opri, deschise larg obloanele.

– Predați-vă! le strigă ea, în timp ce fumul pătrundea în încăpere. În calitate de împărăteasă, eu vă poruncesc să vă predați!

– Pentru Marea Nisipului! Pentru Marea Nisipului!

O străfulgerare de lumină străbătu încăperea, năvălind asupra lui Safi într-o rafală de magie. Apoi încă alte trei străfulgerări, iar Zander o trase pe împărăteasă de la fereastră. Mijindu-și ochii ca să vadă atacul orbitor, Safi își dădu seama că săgețile trase de arbalete zburau înspre zăvoare și ricoșau.

Magia protectoare funcționa – cel puțin împotriva atacului venit din afară. Fumul, însă, continua să se strecoare înăuntru. Fierbinte, înecăcios și mult prea familiar. O amintire mult prea recentă, mult prea proaspătă, care-i încleștă gâtul. *Fum. Flăcări. Moarte*.

– Îndreaptă zăvoarele împotriva focului adevărat, urlă Caden la Zander, apoi, către Lev: Trebuie să ținem fumul afară cât de mai mult, după care el și Lev smulseră pătura de lână de pe pat și, cu o viteză deprinsă, se apucară să o întindă ca pe o velă gabier.

O lumină albă se furișă în încăpere, iar fumul o făcu pe Safi să-i dea lacrimile. Se trase spre peretele unde Vaness stătea ghemuită.

Nu mai rămăsese nimic din masca fără cusur a împărătesei. Prin ceață și prin luminile orbitoare, Safi văzu ochii ei holbați. Degetele i se strânseseră în jurul gulerului până albiseră, iar mâinile îi tremurau. Tremura *toată*, de altfel.

– M-au trădat, bălmăji ea, fixând-o cu ochi înlăcrimați pe Safi. M-au trădat! era tot ce putea să mai spună, repetând același lucru iar și iar: M-au trădat!

Brusc, străfulgerările de lumină se opriră. Gata cu săgețile azvârlite înspre zăvoare, iar Caden și Lev se duseră la fereastră, fluturându-și steagul. Safi abia observase, căci Vaness trăgea de gulerul ei cu atâta disperare, încât începuse să-i curgă sânge din nas. Un firișor roșu de la una dintre nări.

– Oprește-te! Safi se trase mai aproape, apucând-o pe împărăteasă de încheieturile mâinilor. Nu poți să-l scoți!

Vaness își ridică privirea, în ochii ei mijiți citindu-i-se furia.

– Nu înțelegi, Safi? Ochi-Răi m-au trădat. În tot acest timp, ei au fost *putregaiul* de la curtea mea și tot ei au fost cei care mi-au distrus corabia și mi-au omorât... Vocea i se pierdu, iar Vaness dădu să se ridice în picioare. Eliberează-mă! se adresă Barzilor Iadului în cartorrană. Sângele îi curgea acum din ambele nări.

– Zăvoarele noastre o să țină, îi răspunse Caden.

Totuși, de îndată ce termină de rostit cuvintele, care căzură greu și de neclintit, Zander se întoarse din locul lui de la ușă și spuse:

– Nu pot să îndrept zăvoarele, domnule. Nu cât suntem atacați – flăcările de dedesubt se întind mult prea repede.

Lev se întoarse spre Vaness.

– Cum ne-ai putea scoate de-aici?

– Pot să sting flăcările. Am mai făcut-o și înainte!

– Așa e, întări Safi, ridicându-se. Așa am scăpat cu viață după ce ne-a fost atacată corabia.

Caden o țintui pe Vaness cu privirea, iar ceilalți doi Barzi ai Iadului îl țintuiau cu privirea pe conducătorul lor. Așteptau.

În cele din urmă, Caden întrebă:

– De unde știm că n-ai să ne trădezi, Înălțimea Ta?

– Pentru că nu e timp, răspunse Vaness.

În ciuda nebuniei din încăpere, în ciuda căldurii care se ridica dintre scândurile podelei, Safi simți minciuna.

– Nu putem fi omorâți de magia ta, continuă Caden, vârându-și cuțitul în teacă. O mișcare precaută, ca și cum încă se gândea ce să facă. Nici nu are rost să încerci.

– Moartea ta nu-mi este de niciun folos, îi replică Vanes, mai aprinsă acum. Focul-de-mare arde mult mai repede decât flăcările obișnuite, iar noi nu mai avem timp! arătă cu un deget

către ușă, prin ale cărei crăpături focul începea să se strecoare înăuntru.

Zander trase o înjurătură; Lev se întinse după pătura de lână; Caden își puse mâinile de-o parte și de alta a gulerului de la gâtul lui Vaness. Gura i se mișca mutește, până când un clic răsună în încăpere. Gulerul de lemn se deschise.

Vaness se puse în mișcare în aceeași secundă. Scăpând de guler, care căzu cu o bufnitură ce făcu podeaua să se cutremure, o prinse pe Safi și țâșni înspre ușă.

– Trage zăvoarele! îi ordonă ea lui Zander. Nu putem ieși cât încă sunt puse.

Zander se uită la Caden. Comandantul încuviință din cap.

– Trage-le!

Uriașul își ridică brațele și începu să bălmăjească în barbă. Încăperea pâlpâia și se îngâna, o putere care se desfăcea fărâmă cu fărâmă într-un chip pe care Safi nu putea să-l deslușească – Barzii Iadului puteau face vrăji?

Apoi argintul și întunericul izbucniră în fâșii neclare, pe când Vaness chema fiecare fărâmă de fier din încăpere. Două bucăți se prefăcură în cuțite, tăindu-le cu ușurință legăturile lui Safi și ale lui Vaness, înainte să se înalțe în aer, unde deveniră două săbii subțiri. Una pentru împărăteasă, una pentru Safi.

Zăvorul cedă. Safi simți asta în vacarmul asurzitor care izbucni și în săgețile trimise cu furie în ziduri de arbaletele de afară.

– Scoate-ne de aici! se răsti Caden la Vaness.

– Nu, răspunse ea. Își ridică mâinile în aer. Cuțitele Barzilor Iadului se întoarseră împotriva lor, ațintite spre țeasta fiecăruia dintre ei.

Întocmai ca plevuștile purtate în josul curentului, fierul trecu pur și simplu printre ei, sfârâind și ieșindu-le prin ceafă – în timp ce lanțurile de la gâtul Barzilor se înroșiră puternic.

Vaness însă părea să se aștepte la asta. Părea să *vrea* să se întâmple asta; în scurtul răgaz pe care-l obținu, își îndreptă magia asupra ușii.

Un geamăt metalic o azvârli pe Safi departe de Barzii Iadului. Balamalele se strânseră. Încuietoarea se desfăcu, își schimbă forma. După care, înainte ca vreunul dintre Barzii Iadului s-o poată opri, Vaness își ridică brațele în aer.

Ușa zbură pe lângă Safi și Vaness. O explozie de aer, fum și căldură. Se roti într-o parte, înainte să-i zdrobească sub ea pe toți trei Barzii deodată. Îi strivi de perete, cu aceeași ușurință cu care plesnești trei muște cu un plici.

– Noi doar urmăm niște ordine! strigă Caden.

Cu fumul care-l învăluia, arăta fantomatic. Scheletic. Nu ne facem decât datoria!

– La fel și eu, mârâi Vaness, cu fața mânjită de sânge.

Se răsuci pe călcâie înspre coridorul pustiu.

Safi nu se duse după ea. Se uită la Caden, care era în stânga. La Lev, care era în mijloc. La Zander, care era în dreapta. Nu avea încredere în Barzii Iadului, nu-i plăceau, și totuși asta nu însemna că trebuia să-i lase să moară.

– Așteaptă! țipă ea la Vaness, iar împărăteasa se opri în prag. În spatele ei se ridica un perete de fier, făcut din balamale, cuie și tot ce mai reuși să găsească fiervraja sa. Dă-le drumul!

– O să încerce din nou să ne prindă!

– Ba nu! strigă Lev. Cicatricile de pe fața ei pâlpâiră și luciră. O să vă ajutăm!

– Nu putem avea încredere în ei, stărui Vanes, care întinse mâna după Safi, în timp ce sângele i se prelingea de pe bărbie. Trebuie să plecăm, Safi. *Acum!*

– Puteți avea încredere în noi, vorbi de data asta Zander, deși fața-i era strânsă rău de ușa care îl apăsa din ce în ce mai mult de perete. Putem să vă demonstrăm. Lăsați-mă doar să-mi scot lațul...

– Am făcut-o eu deja!

Toate privirile fugiră spre Caden, care ținea un lanț de aur înfășurat între degetele ivite pe deasupra ușii. Lanțul pe care toți Barzii Iadului îl purtau, inclusiv unchiul lui Safi. Și era, după cum își dădu seama Safi, obiectul pe care ei îl numiseră „laț“.

– Pe onoarea noastră! spuse Caden cu glas răgușit, cuvintele părând să iasă cu mare efort și să-i provoace o mare durere. Nu o să vă facem niciun rău!

Era prima oară când vorbele unui Bard făceau magia lui Safi să răsune și să-i spună că erau *adevărate*.

– Nu o să vă mai prindem, continuă el, cu fața și mai strivită. O să scăpăm împreună!

Adevărat, adevărat, *adevărat* – nu era nicio îndoială. Safi își simțea magia ușoară de sinceritatea cuvintelor lui și, cu toate că nu avea nicio noimă, nu putea să se dezică de ce vedea. De ce simțea.

– Eliberează-i! îi strigă lui Vaness. Spune adevărul – putem avea încredere în ei. Ne vor *ajuta!*

Tăcerea pusese stăpânire pe lume. Fum, căldură, scântei. Cât timp Vaness rămase pe gânduri, totul în jur păru să se topească.

– Grăbește-te! Încercă Safi să strige, însă, tocmai atunci, hanul *pocni!* Apoi se prăbuși pur și simplu.

Nu mai aveau timp, iar împărăteasa știa. Cu un mârâit, dădu drumul ușii. Caden căzu peste Lev, care îl ajută numaidecât să-și lege la loc lațul. Între timp, Vaness chemă tot fierul de la ușă, fâșii de negru care umplură aerul și îi măriră scutul. Înainte să gonească pe coridor, în spatele lor un zid de fier ținea piept fumului și flăcărilor.

Un zid care le proteja fiecare pas, Safi și Vaness mergând în față, iar cei trei Barzi ai Iadului venind împleticit la urmă.

În vreme ce Aeduan și Iseult își strângeau lucrurile dintre ruine, un *bubui*t făcu aerul să se cutremure. Un sunet înăbușit, ca o salvă de tun trasă de la mile depărtare.

Privirea lui Iseult o întâlni pe a lui Aeduan.

– Oameni, spuse ea.

El încuviință din cap.

– Ar trebui să verificăm, continuă fata.

El încuviință încă o dată.

– Rămâi aici!

Ea nu-l ascultă. Oftă – ceva ce făcea din ce în ce mai des în preajma ei. Însă nu încercă s-o oprească, iar în doar câteva minute ajunseră înapoi în stepa în care se luaseră la trântă.

Iarba rămăsese culcată la pământ, acolo unde o țintuise în repetate rânduri. Aeduan nu o rănise – fusese mereu atent să se oprească înainte, să-i urmărească expresia feței după vreun semn al durerii –, dar nici nu o lăsase să câștige. Așa cum nici călugărița Evrane nu-l lăsase vreodată să câștige.

Trecând de stepă, începură să urce în zigzag dealul împădurit, până când ajunseră la un luminiș mărginit de stejari și pini.

Văzură bărci purtate de curenți în susul râului Amonra.

Aeduan scoase un oftat; Iseult încreți din nas.

– Velele Roșii, presupuse el. Poate și Ochi-Răi. Acum, că Armistițiul de Douăzeci de Ani s-a încheiat, mă gândesc că s-au aliat ca să pregătească un nou atac.

Îi explică degrabă despre cine erau cele două facțiuni de pirați și cum deasupra alianței pe care păruseră s-o formeze atârna, cu vârful în jos, cuțitul Domniței Destinului.

În timp ce vorbea, Aeduan scoase un ochean de bronz de la cingătoare și scrută orizontul. Fiecare corabie era plină ochi de soldați și fiecare soldat era înarmat până-n dinți. Oameni forfoteau de-a lungul malului. Aproape nevăzuți, dar, dacă te uitai mai mult timp într-un loc... *Acolo*. Mișcare. Cai. Și mai mulți soldați.

– Unde se duc? întrebă Iseult de îndată ce el își termină explicația.

– În amonte.

Acum fu rândul lui Iseult să ofteze, însă nu spuse nimic. De fapt, tăcerea ei dură atât de mult, încât Aeduan își coborî în cele din urmă ocheanul.

Și văzu că se uită la el, nemișcată. Pentru prima oară, chipul ei nu era lipsit de emoții, ci strâns de durere, cu buzele țuguiate și cu nasul încrețit. Aeduan înghiți în sec. Poate *chiar* o rănise. Avea pete de iarbă pe umeri și genunchi, iar o vânătaie îi împurpura obrazul.

Dar nu. Cu cât privea mai mult în ochii aceia căprui, cu atât afla mai multe. Nu era durere, ci suferință. Pentru a doua oară în aceeași dimineață, Aeduan își dori să nu fi spus nimic despre perechea Cahr Awen.

Se întoarse, agățându-și ocheanul înapoi la cingătoare, și își drese glasul:

– Vor fi nevoiți să coboare până să ajungă la Cascadă, Vrăjitoare a Firului. Iar noi trebuie să fim acolo înaintea lor.

– Atunci, să pornim la drum, spuse ea pe un ton sec.

– Va trebui să ne mișcăm mai repede. Poți?

Iseult pufni, iar când privi înapoi, Aeduan văzu că trăsăturile feței i se destinseră. Pe chip i se citea acum o ușoar, aproape nevăzută, licărire poznașă.

– Cred că amândoi știm răspunsul la asta, Vrăjitor al Sângelui.

Trecu pe lângă el, cu bărbia ridicată. Provocatoare.

–Întrebarea e dacă *tu* o să poți ține pasul.

Apoi o luă la goană, iar el alergă după ea.

27

Cam nu se întorsese nici dimineață, nici în ziua următoare. Merik bătuse străzile din Vechiul Oraș și pe cele de dincolo de el – ba chiar și prin Cisterne –, însă nu dădu de ea cu niciun chip.

Încetează să mai vezi doar ce vrei *să vezi, Merik Nihar, și o să vezi ce se întâmplă cu adevărat aici!* Ultimele ei cuvinte îi răsunau în urechi. Iar și iar. Batjocoritoare. Disprețuitoare. O fantomă care voia să fie eliberată. Încetează să mai vezi doar ce vrei să vezi!

Merik voia s-o vadă pe Cam, prietenă cu care trecuse prin inundații și apele-iadului. De-a lungul Străzii Rahatului și înapoi.

Înainte s-o alunge.

Ee gândi că fata trebuie să fi plecat în căutarea răspunsurilor despre mortul din magazii... Și că dăduse peste ceva ce nu putuse înfrunta de una singură. Ca omul umbrelor.

Merik își trase mai bine gluga pe cap, traversând și mai iute Aleea Vulturului. *Încetează să vezi doar ce vrei să vezi!* Atacul verbal îi răsună în piept, în urechi. De neevitat și mult prea adevărat.

Merik văzuse o posibilitate de negoț pentru Nubrevna acolo unde nu era niciuna. Văzuse o marină care avea „nevoie de conducerea lui“ când de fapt nu avea. Văzuse o domna egoistă în Safiya fon Hasstrel, o Vrăjitoare a Firului frustrată în Iseult det Midenzi, apoi un matelot lipsit de importanță în Cam – când niciuna dintre presupuneri nu se dovedise a fi adevărată.

Iar cea mai rea dintre toate, cea mai sfântă dintre toate amăgirile sfinte, era că Merik văzuse un tron pe care crezuse că-l poate ocupa – pe care Kullen îi dăduse de înțeles că, într-o bună zi, ar trebui să-l revendice, chiar dacă acea „măreție“ îi aparținea surorii lui prin naștere.

Merik înainta încet. Prea încet. Erau căruțe, refugiați și măgari, de trei ori fie blestemați, la fiecare trei pași pe care încerca să-i facă.

Un bărbat intra în el din spate, iar când Merik nu se dădu din drum, bărbatul îl împinse:

– Dă-te la o parte...

Într-o clipă, Merik îl prinse pe bărbat de încheietură, răsucindu-i-o până când simți ligamentele și oasele întinzându-se. Încă un centimetru, și ar fi plesnit.

– Am să te ucid, fu tot ce-i spuse Merik.

– Nu, te rog! se bâlbâi bărbatul.

Merik îi dădu drumul, azvârlindu-l cât colo. Îi venea să urle: *Sunt primejdios!*

Însă cuvintele nu-i ieșiră și, pentru moment, pielea lui Merik fu străbătută de o pală rece de vânt. De o briză care-i stârnea magia.

Moartea. Umbre. Îl chemau... spre sud. Tot înainte pe Aleea Vulturului. Aceeași întunecime de gheață care îi vorbise în magazii – același blestem înghețat de care se temuse că o luase pe Cam.

Merik lăsă în urmă cheiul, intrând degrabă pe o alee întunecoasă. Acolo începu să urce, pas cu pas. Sărind de pe un perete pe altul, cu vântul care să-l înalțe tot mai sus. Până când, ajunse pe un acoperiș de țigle.

Soarele dogorea. Se lăsă pe vine și își îndoi degetele, urmărind cu privirea cum praful se strânge în rotocoale, purtat de vântul lui. Încercă să găsească orice putea fi folosit pentru vântvraja sa.

Acolo. Drept înainte.

Merik porni, mantia fluturând în urma lui. Gluga îi alunecă de pe cap. Cizmele tropoteau pe țigle, dărâmându-le. Crăpându-le. Spărgând mai multe dintre ele.

Ajunse la capătul clădirii. După ce-și recăpătă suflul și își adună puterile, Merik sări peste o alee îngustă, cufundată în beznă. Acoperiș după acoperiș, distanța dintre Merik și întuneric – umbra care-i *răsuna* în sânge – se micșora cu fiecare salt.

Asta, până când acoperișul se termină, silindu-l să se oprească. Debarcaderul de Sud se întindea dinaintea lui, iar dincolo de el podul-de-apă se ridica deasupra văii umbrite de nori înspre Santinele.

Atât de aglomerat. Bărcile erau atât de strânse una într-alta, încât nu se mai vedea niciun petic de apă. Nu era niciun spațiu între oamenii care continuau să vină.

Merik se întinse de-a lungul pantei acoperișului și se furișă până pe margine. Instinctul îl făcu să-și ducă mâna la ocheanul din haina de amiral...

Dar nu avea nicio haină. Niciun ochean. Nicio armă.

Nu mai conta. Nu avea nevoie de ele – nu când sângele lui tânjea după vântul din umbră.

Scrutând iute debarcaderul, băgă de seamă că oamenii erau de toate rasele și de toate vârstele, cu tot felul de voci și de probleme. Nu erau numai nubrevnani, ci și oameni din afara granițelor. Oameni de pe Ținuturile Disputate ori veniți din sălbaticii munți Sirmayan.

Privirea i se opri asupra unui bărbat chel, care hoinărea acolo unde debarcaderul pătrundea în portul ridicat de mâna omului. Era la fel de plin de cicatrici ca Merik sau cel puțin așa era pe creștet – oarecum și pe mâna pe care acum o ținea ridicată deasupra capului.

O mână fără degetul mic.

Merik simți fiori de groază pe ceafă și pe brațe și se întrebă dacă putea să fie același din magazii. Atunci, bărbatul se întoarse și văzu că era într-adevăr Garren. Asasinul de pe *Jana*.

Preț de câteva clipe răscolitoare, debarcaderul păru să dispară. Merik nu-l mai vedea decât pe asasin, nu mai auzea decât sângele pulsându-i zgomotos. Nicio pală de vânt nu-i atingea obrajii, nicio voce nu-i ajungea la urechi.

Lumea toată se întrupase într-un cadavru ambulant.

În noaptea aceea, în întunericul din cabina lui, Merik îl spintecase pe Garren cu un pumnal. Sângele țâșnise; măruntaiele dădură pe afară. Și totuși, iată-l acum pe bărbat stând în fața lui.

Merik miji ochii. Petele de soare îi întunecau vederea, dar încă mai putea să deslușească liniile negre și zigzagate care zvâcneau pe gâtul bărbatului.

Semne ca ale lui Merik.

Semne care îl chemaseră la el.

Înainte, nu știuse ce însemnau. Nici acum nu știa. Doar de un lucru era sigur: Cam avusese dreptate – erau de rău.

Merik mai știa că, urmărindu-l pe Garren, ar putea da de Cam, așa că nu mai putea da înapoi.

Garren se îndepărtă de Merik, făcându-și loc prin mulțime. Se îndrepta spre o tavernă numită Bărbatul Spintecat de pe marginea canalului. O clădire mare din piatră, plină ochi cu marinari și cu soldați care aveau nevoie de o băutură ieftină.

În doar câteva clipe, Merik coborî de pe acoperiș și se apropie de birtul dărăpănat. Mulțimea de oameni rămase undeva în vacarmul de pe fundal, culori vagi lipsite de importanță.

Ajunse în dreptul Bărbatului Spintecat, privind lung la semnul care scârțâia în bătaia vântului. Ochiul negru pictat pe lemn îi părea mult prea cunoscut. Mult prea... *real*.

Ușa se deschise larg. Merik își feri capul, în vreme ce doi marinari ieșiră împleticindu-se în lumina zilei, beți de la prima oră a dimineții. Însă ce-l interesa pe el se afla în spatele lor. Undeva înăuntru, întunericul șerpuia, iar morții umblau nestingheriți.

Merik descoperi că holul era întocmai cum își amintea de pe urma vizitelor anterioare, cu jumătate dintre felinare stinse, cu preșurile albastre murdare de noroi și cu toate celelalte lucruri înmuiate în aroma ceaiului de bivol. Bărbatul Spintecat servea o varietate de băuturi alcoolice la subsol, însă cea mai faimoasă dintre toate era ceaiul de bivol, care nu era nici ceai, și nici nu avea vreo legătură cu vreun bivol.

Însă îmbăta un om zdravăn. Repede. Iar într-o lume zguduită de dușmani și de foamea din stomac, patronii de sclavi asta și voiau: să se îmbete zdravăn. Repede.

Merik ajunse în încăperea principală a barului. Se deschidea dinaintea lui, lumânările pâlpâind dinlăuntrul candelabrelor pântecoase. Ceara picura pe oamenii care umpleau cu zecile mesele șubrede. Merik aproape ajunsese la ușa din capătul opus, când își dădu seama că în încăpere se așternuse tăcerea. Chefliii se opriseră din chefuit, iar la masa cea mai apropiată, un marinar încremenise în loc, cu carafa de ceai de bivol în aer.

Un ghiont din partea vecinului. Un tușit venit de aproape. Apoi, deodată, lemnul gemu, podeaua toată cutremurându-se, pe când fiecare persoană din încăpere hotărâse să se ridice brusc în picioare.

– Ți-am spus eu c-o să vină! se auzi un glas de bărbat, mieros și binecunoscut.

Merik se întoarse cu fața spre bar, unde un Serrit Linday transpirat stătea cu mâna întinsă spre el.

O fracțiune de secundă, lumea își încetini ritmul. Se opri cu totul. *Te-am văzut murind,* se gândi Merik. Și totuși, iată-l pe Linday dinaintea lui, un al doilea mort umblător – acum și unul vorbitor, care îi spuse pe un ton aproape vesel:

– Soldați, arestați-l! Arestați Furia!

Safi, Vaness și Barzii Iadului năvăliră afară din han cu doar câteva clipe înainte să se prăbușească din temelii, într-o nebuloasă de foc-de-mare negru. Goniră prin baia publică, folosindu-se de rotocoalele de fum ca să se ascundă, înainte să iasă în arșița zilei care nu se stânjenea să fie atât de strălucitoare, atât de senină.

Zander deschidea drumul, deși, după Safi, toate străduțele arătau la fel. Și mai multe clădiri prefăcute în ruine, aparținând unor vremuri de mult apuse. Sângele țâșnea din nasul lui

Vaness într-un ritm în care niciun corp n-ar fi putut să-l susțină, cu atât mai puțin în timp ce fugea la o viteză amețitoare printr-un oraș ostil. Flancată de Lev și de Safi, împărăteasa reușea totuși să mențină un sprint anevoios.

Caden încheia formația, cu o sabie lungă din fier – făcută de Vaness din cele două săbii subțiri – în mână.

În timp ce Zander îi conducea spre o răscruce care se despărțea în cinci direcții, împânzită de coifuri și de steagurile Ochilor-Răi, ca de altfel în orice alt district, Vaness își înfipse călcâiele în pământ.

– Trebuie... să ne oprim, spuse ea gâfâind și aplecându-se.

Safi se întoarse împreună cu Lev și fu cuprinsă de groază. Sângele ce cursese din nasul lui Vaness lăsase o dâră în spatele lor pe care orice neghiob putea s-o urmeze. *Gândește ca Iseult, gândește ca Iseult*. Mai întâi de toate: sângele. Trebuiau să-l oprească.

Însă Lev își rupea deja o fâșie din mâneca ei.

– Poftim! Lăsându-se pe vine, Lev apăsă cârpa pe nasul împărătăsei. Nu putem sta pe loc.

– Știu. Vocea îi era acum înăbușită de bumbacul negru. Mă descurc eu. Lăsați-mă doar să-mi recapăt suflul... o... secundă...

– Nu avem o secundă! interveni Caden.

O dădu la o parte pe Lev și o cuprinse pe împărăteasă cu brațul lui mult mai mare, mult mai puternic:

–Ochi-Răi sunt chiar pe urmele noastre! Trebuie să ne *mișcăm!*

După ce Safi îi dădu drumul lui Vaness, el o ajută pe împărăteasă să-și reia sprintul. Tocmai la țanc, căci un bărbat îmbrăcat în auriul Ochilor-Răi venea *în fugă* spre ei.

Însă Caden pornise deja, ferindu-se și trăgând-o pe Vaness pe cea mai îngustă dintre cele cinci străzi.

– Vă prind din urmă! strigă el, ceea ce lui Safi nu-i dădu de ales decât să pornească în goană după Lev și Zander.

Doar că și ei dispăruseră, pierduți prin mulțime, iar acum un al doilea de la Ochi-Răi se repezea înspre ea.

– Ticăloși mâncători de muci! le strigă Safi, apucând-o în singura direcție liberă: drept înainte.

Pe când își înfigea cu putere călcâiele în pământ, furia o cuprinse din vârful degetelor de la picioare. Capetele alea seci o lăsaseră de izbeliște! *Vă prind din urmă* unde?

Safi o luă la stânga, alăturându-se unui grup de bărbați aplecați sub greutatea unor coșuri crăpate, pline cu rufe. Când cotiră pe altă stradă, la fel făcu și ea. Intră în cel mai apropiat dintre ei. Bărbatul se împiedică, coșul îi căzu din mâini, iar

rufele fură azvârlite înainte, împiedicându-l pe bărbatul din spatele lui. Circulația se opri, numai că Safi reușise deja să treacă mai departe.

La următoarea intersecție, nimeri chiar peste Caden și Vaness. Zander și Lev erau și ei acolo, mergând înainte ca să le croiască drum prin mulțime.

Regretă că-i făcuse *ticăloși mâncători de muci*. Deși doar puțin.

Drumul continua la vale acum, lăsând să se vadă piața în aer liber, marea și corturile ce fluturau în adierea vântului. Clopotele de alarmă sunau – când începuseră oare să sune? –, ceea ce însemna fie că și mai mulți Ochi-Răi îi așteptau în față, fie că focul de la han se întinsese.

Dar probabil că amândouă. Și totuși, nimeni nu încetini. Nici măcar Vaness, pe care Caden aproape o ducea cu totul. Își continuară goana, Barzii Iadului și împărăteasa deopotrivă. Lăsând în urmă răscruci de drum și oameni.

Asta, până când, întocmai cum se temuse Safi, ajunseră cu toții în piață, unde fură înconjurați de sclipiri aurii și verzi. Veneau din toate părțile. Ochi-Răi. Ochi-Răi *furioși*.

Se furișară în spatele unor corturi, cu Zander înainte și cu Safi la urmă. Momentan, nimeni nu veni după ei. Aleea asta micuță – dacă putea fi numită astfel – era pustie.

Ce-ar face Iseult? Ce-ar face Iseult?

Atunci Safi își dădu seama. Nu și-l putu stăpâni – un zâmbet i se lăți pe față.

– Înainte! strigă ea. *Căruța aia de după corturi!*

Zander nu avu nevoie de alte indicații. O trăsură rămăsese blocată în mulțime, umbra ei întinzându-se pe alee.

Și mai avea și ușa descuiată, după cum află Safi când Zander o deschise larg. Femeia dinăuntru deschise gura să țipe, însă Lev îi puse cuțitul la gât înainte să poată scoate vreun sunet.

După care, Caden, Vaness și Safi se strecurară înăuntru după ceilalți doi Barzi ai Iadului. Se așezară pe banchete, iar Safi închise bine ușa.

Trecu o clipă. Trecură două. Trei. Cât despre vizitiu, dacă într-adevăr îi băgase de seamă pe nou-veniți, cu toată nebunia de afară, nu dădu niciun semn.

Ce urmă Safi nu avea să mai uite toată viața, căci fură printre cele mai neobișnuite ceasuri pe care le petrecuse vreodată. Tăcerea elegantă dinlăuntrul trăsurii ce se legăna dintr-o parte în alta contrasta cu vacarmul și cu alarmele de afară, în vreme ce interiorul de bun-gust, cu pereții căptușiți cu pâslă albastră și cu ferestrele cu perdeluțe purpurii păreau

complet nepotrivite cu cei patru musafiri nepoftiți, care răsuflau din greu și miroseau a fum.

Ca să nu mai pomenim de gazda lor silită de împrejurări, o bunicuță cu ochi migdalați, specifici celor din Orientul Îndepărtat, care nu părea deloc afectată de cuțitul pe care Lev i-l ținea la gât.

Singurul lucru care lipsește din acest tablou absurd, se gândi Safi, *este un vals care să se audă pe fundal*. Astfel, ar fi fost o scenă desprinsă tocmai din comediile care îi plăceau atât de mult lui Mathew.

– Îmi... pare rău, îi spuse Caden în cele din urmă femeii, încă încercând să-și recapete suflul. Avem nevoie... de un loc unde să ne ascundem.

– Și trebuie să o ajutăm și pe Vaness.

Safi se întoarse spre împărăteasă, care stătea lângă ea și care părea că nu mai are mult și își pierde cunoștința.

Bătrâna băgase și ea de seamă și, fără să-și miște brațele, îndreptă un singur deget spre un cufăr de sub bancheta pe care stătea Safi.

– O trusă de vindecare, spuse Zander, iar uriașul, care stătea adunat ca să încapă înăuntru, se aplecă și mai mult ca să-l poată scoate printre picioarele lui Safi.

– Ai grijă! îi avertiză Caden, deși era cu ochii la împărăteasă. Cu ochii la cârpa pe care o ținea apăsat pe nasul ei sângerând. Femeia asta e o proprietăreasă de sclavi. Nu putem avea încredere în ea.

– Proprietăreasă de sclavi? pufni Safi. Nu prea cred. *Uită-te* la ea!

Femeia își mută privirea dintr-o parte în alta. Poate nedumerită de limba cartorrană, dar în niciun caz înfricoșată.

– Mă uit! i-o întoarse Caden. Și mă uit și la trusa de vindecare. Așa ceva aduc proprietarii de sclavi în arenă, de vreme ce mulți dintre concurenții lor ies din lupte pe jumătate morți.

– Are... dreptate, îngăimă Vaness – iar magia lui Safi tresări: *Adevărat*. Și totuși, pe când privea în ochii negri ai femeii, nu vedea *cum* era cu putință. Bunicuța asta mărunțică arăta atât de bună la suflet și de miloasă.

Sunt mai multe grade pentru orice, îi spusese Caden cu o zi în urmă, *care nu se potrivesc prea bine cu viziunea ta adevărat-sau-fals pe care o ai asupra lumii*.

Cu grijă, și cu mușchii lui uriași pregătindu-se să întâmpine o capcană, Zander deschise cufărul. Niciun foc nu izbucni dinăuntru; nicio otravă nu țâșni în afară. În schimb, găsiră întocmai ce li se promisese: o trusă de vindecare.

– Se poate? o întrebă Zander pe femeie cu o amabilitate dureroasă în voce – încă o absurditate care completa scena.

Însă femeia își îndreptase deja mâinile spre Vaness, ca și cum ar fi spus: *Grăbiți-vă, grăbiți-vă!*

Așa că Zander se grăbi, scotocind prin cufăr ca să găsească o sticluță cu tonic de închegare a sângelui. Safi se grăbi și ea, luând sticluța din mâinile uriașului. Apoi fu rândul lui Caden să se grăbească, aruncând cât colo cârpa de bumbac și dând bărbia lui Vaness pe spate. O tinctură groasă, lipicioasă, de culoarea sângelui uscat îi fu turnată în gură.

Toți cei din trăsură se uitau acum – lung și stăruitor – la împărăteasa Marstokului.

Ea trase o gură de aer, tuși o dată și își lăsă capul în jos. Nicio picătură de sânge nu-i mai curgea acum din nas. Ochii, însă, deși înroșiți, erau deschiși și alerți.

Safi și Barzii Iadului răsuflară ușurați, toți ca unul.

Între timp, Vaness își plimbă privirea pe la fiecare Bard al Iadului. Zander, Lev și Caden.

– Vă mulțumesc!

– Nu ne mulțumi încă. Caden trase puțin perdeaua, cât să permită unei singure raze argintii de soare să pătrundă înăuntru. Alarma încă sună și suntem înconjurați din toate părțile. E doar o chestiune de timp până când o să înceapă să verifice trăsurile.

– Cum rămâne cu teritoriul Velelor Roșii? întrebă Safi. N-am putea să ne ducem acolo? Să ne ascundem până când se liniștesc apele?

Deși întrebarea lui Safi fusese adresată lui Caden, femeia din Estul Îndepărtat fu cea care răspunse.

– S-au unit! Vocea îi era aspră și rotunjea cuvintele. Ochi-Răi și Velele Roșii s-au aliat sub comanda Regelui Cotropitor. Le-a promis în schimb Nubrevna și Marstokul.

Caden se uită la Safi, însă fata nu putu să facă altceva decât să încuviințeze din cap, căci vorbele bunicuței răsunau a adevăr.

– Pe hăurile iadului! înjură Lev, iar Caden bombăni în barbă.

Vaness se aplecă înainte, oțelindu-și ținuta.

– De ce ne spuneți asta?

– Nu e profitabil pentru afaceri. Bătrâna își încreți nasul, iar glasul îi deveni rece ca gheața: Dacă cele două tabere devin una singură, atunci comerțul nu mai depinde de cerere și ofertă.

– Vreți să spuneți că *arena* nu mai depinde de ele, interveni Caden, iar femeia nu făcu decât să ridice un singur umăr, deloc impresionată. Ca și cum ar fi zis: *E același lucru*.

În tot acest timp, trăsura mergea înainte.

– Acolo mergem acum? întrebă Lev. La arenă?

Femeia dădu din cap că da, iar Caden se lăsă pe spate.

– Foarte bine.

Apoi le aruncă lui Vaness și lui Safi un zâmbet à la Pehlivanul Prefăcut:

– Oamenii noștri sunt la arenă. De cum o să-i eliberăm, o să putem pleca în sfârșit din ținutul ăsta mocirlos și împuțit. Împreună. Așa cum am promis!

28

Le luară câteva ore ca să coboare stâncile din jurul cascadei Amonra. Umiditatea și căldura erau sufocante, ridicându-se din defileul de dedesubt.

Însă Iseult nu se plânse o dată, și, firește, Aeduan nici atât.

Mergea în frunte acum, de parcă Iseult trecuse cine știe ce probă de încercare la care o supusese cu o zi în urmă. Ori poate că uitase că nu trebuie să aibă încredere în ea. Bănuia că ambele variante erau corecte. Îi mai dăduse și pelerina din piele de salamandră, cerându-i în schimb haina în care îl întâlnise prima oară.

Însemna ceva – să-i dea pelerina a doua oară. Și cu toate că Iseult nu știa încă *ce* anume, știa cât de bine se simte să fie iar sub fibrele ei groase.

Cu atât mai mult cu cât simțea că ceva fundamental se frânsese înlăuntrul său.

După ceasuri întregi și la mulți kilometri depărtare, înțelesese în sfârșit că acel ceva trebuia să fi fost inima ei. Că, atunci când Aeduan îi spusese că nu era o Cahr Awen, simțise o durere atât de mare, încât o copleșise și o trăsese în jos. Și totodată știuse că asta era confirmarea pe care o aștepta. Asta era dovada.

Era frântă. Era inutilă. Era jumătatea fără rost a unei prietenii. Cea care avea să trăiască de-a pururi în umbră, indiferent de ce ar fi făcut. Indiferent cu cine s-ar fi luptat. Iseult nu ceruse niciodată nimic. Copilă fiind, învățase că încuietorile ruginite de la ușă erau tot ce putea primi mai bun.

Asta până când o întâlnise pe Safi și, în taină, în tăcere, atât de bine ascuns, încât nimeni n-ar fi aflat vreodată, Iseult începuse să spere că viața ei ar fi putut deveni ceva. Visurile mărunte nu erau chiar atât de rele. Iseult putea să apeleze la ele drept alinare din când în când, și știa că nimeni nu putea s-o sfătuiască mai bine.

Doar că acum... acum visul măreț pe care și-l tot repeta în sinea ei era posibil să nu se mai îndeplinească... Să nu fie

jumătatea Cahr Awen... Abia acum își dădea seama cât de mult își dorise asta.

De când era o copilă.

O neghioabă visătoare.

Se simțise bine să-l atace pe Aeduan. Prea bine. Iseult se pierduse pe sine în lupta corp la corp. În izbucnirile neașteptate de durere când Aeduan îi aplicase o lovitură.

Până la sfârșit, văzuse că transpirase toată, pieptul cerșindu-i după aer cu mult înainte ca trupul să i se fi dat bătut; la fel și Aeduan. Deși, pe măsură ce lupta continua, Iseult era din ce în ce mai sfârșită, mai disperată și, chiar dacă el o trântise la pământ, o strânsese de gât și îi parase fiecare lovitură, Vrăjitorul Sângelui nu o slăbise o dată, dar nici nu dăduse înapoi.

Apoi goana prin pădure – asta se simțise și mai bine. De mult nu se mai distrase Iseult atât. De mult, *de mult* de tot, și era recunoscătoare pentru asta. Chiar și acum, cu bătături, vânătăi și cu călcâiele care o ardeau. Poate că, după ce toți mușchii îi vor fi amorțit și nu va mai putea să umble, Iseult avea să se răzgândească. Însă nu credea că se va întâmpla una ca asta.

La urma urmei, durerea era învățătură de minte pentru faptul că îndrăznise să aibă visuri prea mari.

Valea de dincolo de cascadă promitea o răcoare binecuvântată. Aici ferigile tremurau în bătaia vântului, laolaltă cu petalele albe și galbene ale asfodelului. Copacii erau rari, înlocuiți de coloane uriașe din piatră care parcă crescuseră din pământ, dăltuite și canelate de cursul schimbător al râului. Coloane care erau de toate mărimile, înălțimile și culorile.

Și care rămăseseră în veci tăcute. Niciun om nu călcase vreodată prin aceste locuri.

În cele din urmă, Aeduan o conduse pe Iseult afară din defileul îngust, unde dinaintea lor se întindeau văi inundabile. Stejarii își făcură apariția, la fel și umbra care-i proteja de soare.

Apărură din nou și urme ale civilizației, cu toate că nu și ale oamenilor care-i așteptau în față. Acestea erau câmpurile de luptă din niște vremuri de mult apuse, de mult uitate.

Coifuri ruginite și platoșe de metal. Săbii, sulițe, vârfuri de săgeată. Cât vedea cu ochii, numai semne ale morții, unele atât de vechi, încât țărâna și ferigile puseseră stăpânire pe ele. Iseult le afla abia când se sfărâmau sub tălpile ei. Alte rămășițe erau destul de noi cât să lucească încă, rămase neatinse în locul în care căzuseră la pământ, lăsate să fiarbă în soarele clocotitor.

Mai erau și schelete, cele mai multe acoperite de mușchi. Deși nu toate.

– De ce sunt toate astea aici? întrebă în cele din urmă Iseult. De ce nu i-a îngropat sau nu i-a ars nimeni pe morți?

– Fiindcă nu au mai rămas destui în viață ca să facă asta.

Aeduan coborî spre dreapta, conducând-o pe Iseult spre sud. Mai aproape de Amonra. Acolo malurile înalte și netezi ale râului întrerupeau linia pământului moale, iar vlăstarii copacilor se înălțau spre văzduh în unghiuri neobișnuite.

Pădurea era straniu de tăcută, de parcă până și animalele știau că locul ăsta era blestemat. De parcă știau că pirații veneau încoace cu barca.

Așa că Iseult continuă cu glas scăzut:

– Dar de ce s-au luptat atât de aprig? Are vreo valoare pământul ăsta?

– Nu e nimic de valoare aici. Aeduan vorbea și el încet. Și totuși, oamenii au crezut dintotdeauna că sunt mai înțelepți decât cei dinaintea lor. Că ei vor fi cei care vor cuceri Ținuturile Disputate.

Sări peste o ridicătură stâncoasă și se întoarse, întinzându-i mâna lui Iseult. Ea primi bucuroasă ajutorul, chiar dacă încheieturile i se revoltau de durere. Simțea degetele lui calde cuprinzându-le pe ale ei.

– La mănăstire, continuă el, dându-i drumul, ne-au învățat că, atunci când Paladinii s-au trădat unii pe ceilalți, aici au dus ultima lor bătălie. Moartea lor a blestemat pământul, astfel încât niciun om să nu poate cuceri vreodată Ținuturile Disputate. Dar eu cred că totul este doar o minciună.

– De ce?

Trecu o clipă înainte să-i răspundă, răsucindu-și încheieturile, ca și cum ea l-ar fi strâns prea tare.

– Fiindcă, spuse el, o încruntătură ușoară strecurându-i-se pe frunte, întotdeauna a fost mai ușor să dai vina pe zei ori pe vreo legendă decât să-ți asumi propriile greșeli. Pământul ăsta nu e mai blestemat ca altele. Doar că a fost înecat în prea mult sânge.

Aeduan își reluă mersul, iar Iseult îl urmă. Încă o milă, însă tot nu întâlniră vreo urmă de viață omenească. Numai sânge străvechi și uitat. Asta până când Aeduan încremeni în loc.

– Velele Roșii, murmură el, lăsându-se pe vine. Cei care au venit după tine. Trebuie să ocolim prin nord!

Nu făcură decât trei pași, că Aeduan se opri încă o dată. Ochii îi erau acum de-un roșu sângeriu.

Se întoarse brusc spre Iseult, haina fluturându-i ca o coadă de pisică.

– Așteaptă aici! Trebuie să verific ceva.

Iseult nu apucă să mai zică nimic, că și dispăru înapoi în pădure. Își încreți nasul, dar nu dădu să-l urmeze. Vrăjitorul Sângelui se arătase de încredere până acum și numai staza ar fi putut s-o ajute.

Sau, cel puțin, așa își spunea în sinea ei, pe măsură ce secundele treceau, iar pământul începea să se cutremure. Doar o zgâlțâire ușoară, aproape imperceptibilă, dacă nu i-ar fi făcut gleznele lui Iseult să tremure. Dacă nu ar fi făcut ca moliile din jurul ei să se învălmășească în zbor.

Apoi pământul se cutremură încă o dată și, de data asta, zburară nu doar moliile. Un stol uriaș de grauri își abandonară crengile și se înălțară deasupra copacilor.

Un al treilea cutremur zgudui ținutul. O lovitură puternică a pământului, care o făcu pe Iseult să se prăbușească în genunchi. Se ridică numaidecât, inima bătându-i nebunește, în timp ce pământul încă se mișca. Crengile se scuturau; frunzele cădeau; veverițele, lăstunii și sturzii goneau acum pe lângă ea.

O umbră se alungi deasupra pădurii. Uriașă. Înaripată. Cu Fire de-un argintiu aprins și tremurătoare. Numai o dată mai văzuse Iseult asemenea Fire.

La Vulpile-de-Mare.

Există lucruri mai rele în Ținuturile Disputate decât Vrăjitorii Sângelui.

Iseult crezuse că Aeduan se referise la oameni mai răi decât Vrăjitorii Sângelui – cum erau Velele Roșii. Și totuși, pe măsură ce umbra venea tot mai aproape, cu Firele argintii sclipindu-i în dreptul inimii, își dădu seama că Aeduan nu se referise câtuși de puțin la niște oameni.

Ci la liliecii de munte, acele creaturi imense, ca niște șerpi, despre care auzise din legende. Acei saprofagi străvechi de pe câmpurile de luptă.

Iseult se ridică și o luă la fugă.

Aeduan pornise pe urmele armatelor din față dintr-un singur motiv, acela că era sigur că erau armate.

Simțise miros de degete rupte și de unghii smulse, o putoare care nu semăna deloc cu celelalte. Și totuși, mirosul care se afla dincolo de acea scârbăvnicie era cea care-l bântuia pe Aeduan. Care-l făcea să meargă înainte, uitând cu totul de Vrăjitoarea Firului.

Apă de trandafir și cântece de leagăn înfășurate în pleduri de lână. Un copil.

Un fior rece îl străbătu pe dinăuntru pe Aeduan, ajungându-i în plămâni, în pumni, răsunându-i în timpane. Doar de două ori în ultimul deceniu mai fusese copleșit de senzația asta – de

amintirea asta – care fusese chemată la suprafață. Și de două ori, Aeduan o privise drept în ochi și îi spusese:

– Da, astăzi poți veni!

Și tot de două ori, oameni muriseră de mâna lui Aeduan. De două ori, simți o dorință copleșitoare de a achita în numele altcuiva o datorie de viață.

Astăzi avea să fie a treia oară.

Fugi, copilul meu, fugi!

Înainta cu deosebită grijă de-a lungul terenului nisipos și moale, cu râul atât de aproape. Mușchii lui, magia lui tânjeau să se aprindă. Cu viteză. Cu putere. Însă sângele își avea sălaș în aerul de aici, saturând valea precum putoarea unui iaz infestat de țânțari. Aeduan își forță picioarele să se târască înainte agonizant de încet.

Ajunse la râu și se opri în dreptul unui mesteacăn cu scoarța argintie. Mirosurile pe care le urmărise Aeduan – cel al copilului și cel al conducătorului Velelor Roșii – continuau înspre nord, departe de râu. Aeduan porni pe urma lor, magia străbătându-i mușchii. Viețuitoarele i se dădeau din cale. Pământul se zgâlțâia, o distragere îndepărtată.

Nu simțea decât răceala pumnilor, moartea care-i curgea prin vene.

Ajunse la tabăra de lângă un pârâiaș susurător. Totul îi era atât de familiar. Atât de familiar zilei de acum paisprezece ani.

Șapte oameni erau acolo, cei mai mulți așteptând într-un cort făcut cu pricepere, împodobit cu fâșii aurii pe margine. Întocmai felul de cort pe care Aeduan îl văzuse pe la picnicurile familiilor înstărite.

Aceștia erau bărbații pe care îi întâlnise cu o zi înainte. Cei care o vânaseră pe Vrăjitoarea Firului.

Aeduan păși în luminiș, încântat în sinea lui că pământul alesese să se cutremure nici două clipe mai târziu. Garda singuratică de afară îl zări. Barba lui era unsuroasă, în vreme ce mantia fină, dată cu ulei, fusese evident șterpelită de pe spinarea vreunui călător. Înainte să se apropie de Aeduan, aruncă niște priviri îngrijorate spre cer.

Însă prostul nici nu-și scosese arma. Și nici Aeduan.

Bărbatul înaintă cu pași mari, pietrișul scrâșnindu-i sub tălpi, în vreme ce privirea i se fixă asupra lui Aeduan. Nu părea impresionat.

Ceea ce era numai bine. Cu cât se apropia de Aeduan, cu atât se îndepărta de cort și asta însemna că lupta avea să fie cu atât mai ușoară.

– N-ar trebui să fii aici!

Garda era acum îndeajuns de aproape să se facă auzită pe deasupra pământului ce se cutremura, a pădurii care trosnea. Barba îi era ascuțită, așa cum purtau toți bărbații din Nord.

–Întoarce-te și pleacă!

Încă o privire atentă înspre cer. Chiar atunci o umbră se lăsă degrabă asupra lor, stârnind vântul și atrăgând privirea lui Aeduan.

Un liliac de munte plutea deasupra capetelor lor. Aeduan nu mai văzuse în viața lui o asemenea creatură. Era mai mare și mai zvelt decât s-ar fi așteptat, și cu o coadă lungă, ca un bici, la spate. De altfel, liliacul cel monstruos arăta întocmai ca liliecii obișnuiți din junglele din Sud.

Aeduan presupunea că ar trebui să-i fie frică.

Numai că nu-i era. Răceala din sângele lui tânjea să fie eliberată, la fel și copilul ținut prizonier în cort. *Asta* era tot ce conta acum.

Se întoarse spre proprietarul de sclavi, acum vizibil încurcat, neștiind care dintre cele două amenințări era mai mare: Aeduan sau liliacul de munte. Pentru Aeduan, răspunsul era evident.

– Ar trebui s-o iei la fugă, îl avertiză el pe bărbat. Ori te omor!

Bărbatul strânse din buze.

– Noi suntem șapte, iar tu ești unul singur.

Îl apucă pe Aeduan de cămașă.

– Întocmai, făcu Aeduan. Întocmai motivul pentru care ar trebui să fugi. Apoi, cu o viteză cu care niciun om nu se putea măsura, îi răsuci mâna bărbatului la pieptul lui și îi trase una. Pumnul îl lovi chiar deasupra cotului, rupându-i articulația și frângându-i osul umărului în două.

Osul ieși prin carne; omul scoase un urlet.

Însă ăsta era doar începutul. Brațul omului fiind încă răsucit într-un unghi nefiresc, Aeduan îi *înfipse* cotul în gât. Vârful ieșit străpunse cu ușurință pielea moale a gâtului.

Barba omului se înroși îndată și, cu o ușoară răsucire din încheieturi, Aeduan azvârli trupul cât colo.

După, totul în jur deveni o învălmășeală de pământ ce se cutremură, de strigăte și sânge. De groaza care punea stăpânire pe privirea lor, când își dădeau seama că urmau să moară.

Încă șase. Aeduan îi omorî pe toți într-un timp mai scurt decât i-ar fi luat să-și lege șireturile. Însă cu ultimul dintre bărbați, conducătorul care puțea a degete rupte, Aeduan nu se grăbi.

Sau, cel puțin, ăsta era planul. Căci, după ce își înfipse genunchiul în spinarea bărbatului, pârâul umezind pietrișul în care i se afunda acum fața, îl prinse de păr. Îi dădu capul pe

spate, lăsând la vedere o bărbie ascuțită, plină de răni deschise, și târâtura începu să vorbească.

– Regele, îngăimă el, ne așteaptă.

– Mă îndoiesc.

Aeduan își scoase cuțitul de la cingătoare. Prima armă din luptă, pe care o așeză într-un punct de presiune, chiar în spatele urechii.

Bărbatul se cutremură, însă nu de teamă. Un monstru ca ăsta nu știa ce-i frica, însă Aeduan putea să simtă plăcerea care pulsa prin venele bărbatului. Părea să se desfete cu senzația tăișului care-i străpungea pielea, care i se împlânta adânc într-un mănunchi de nervi ce-i făceau tot corpul să urle de durere.

– Regele... din Nord, Ragnor.

La auzul numelui, cuțitul lui Aeduan încremeni.

– Ragnor, repetă bărbatul. El e... Regele Cotropitor și ne așteaptă. Cu prada noastră.

Se scurse o clipă prelungă. Liliacul de munte venea spre ei, stârnind vântul, frunzele și crengile.

Totuși, Aeduan rămase nemișcat, urmărind cu privirea cum bărbatului i se scurge sângele de-a lungul gâtului, amestecându-se cu apa din pârâu.

După care Aeduan înfipse cuțitul până la capăt. Un singur punct, îl vârî și-l scoase. Sângele țâșni. Putoarea lui îl copleși.

Înainte să se ridice, șterse cu grijă tăișul de spatele bărbatului. Întunericul dinlăuntrul lui devenise acum și mai rece.

Fugi, copilul meu, fugi!

Pe când își punea cuțitul în teacă, Aeduan ridică privirea spre cer. Liliacul de munte venea încoace, aripile lui ca niște membrane fiind aproape transparente.

Scotea niște sunete ascuțite, făcându-l să-i clănțăne dinții. Numai că încă nu putea s-o ia la goană. Nu fără copilul după care venise aici de la bun început.

Se repezi spre cort. Fata – căci asta simțise printre trandafiri și cântece de leagăn – era înăuntru.

Cortul era ticsit de provizii și de tot felul de lăzi. O siluetă micuță stătea ghemuită după una dintre ele. Mâinile micuțe, de nomatsi, îi erau legate, iar capul îi era acoperit cu un sac.

Aeduan se lăsă în genunchi lângă ea, degetele lui repezindu-se să scoată pumnalul cel mai scurt. În timp ce îi tăia frânghiile, începu să-i vorbească în nomatsi:

– N-am să-ți fac rău. Sunt aici să te ajut, surioară.

Deasupra lor, liliacul de munte scoase încă un țipăt. Vântul sufla cu putere în cort, scuturându-l în mișcări ritmice, ca și cum creatura aceea plutea chiar în dreptul lor.

Totuși, nu-i ataca, așa că Aeduan n-o luă în seamă.

Rochița verde-salvie a fetei era umedă de la noroiul de pe podea. Pielea îi era rece ca gheața, iar piciorușele aproape vinete de frig. Tremura, dar nu se împotrivi atunci când Aeduan îi scoase sacul de pe cap.

Era mai mică decât se așteptase și mai murdară, părul ei negru era ud și încurcat tot.

Indiferent de tribul din care se trăgea, probabil fusese luată prizonieră de Velele Roșii cu cel puțin câteva zile în urmă, ceea nu avea nicio noimă pentru Aeduan. Firește, tatăl lui nu s-ar fi învoit să lucreze cu proprietarii de sclavi. Nu după tot ce se întâmplase.

Fugi, copilul meu, fugi!

– N-am să-ți fac rău, repetă Aeduan. Cuvintele îi veneau atât de firesc pe buze, și totuși îi păreau că sună atât de neobișnuit. Sunt aici să te ajut.

Fata nu schiță nimic. Nu dădu niciun semn cum că ar fi priceput ceva din ce-i spusese. Când încercă s-o conducă la ieșirea din cort, îl lăsă. Iar când îi spuse „Acum o să te iau în brațe“, nu i se împotrivi.

Aeduan o ridică. Era atât de ușoară, atât de fragilă. O pasăre în brațele lui de demon.

Afară, liliacul de munte amuțise brusc. Cortul era zgâlțâit din ce în ce mai puțin... apoi încetase de tot.

Creatura zburase în altă parte.

– Închide ochii! îi spuse el fetiței, apropiindu-se de deschizătura cortului.

Nu voia să vadă moartea pe care el o lăsase în urmă.

Numai că ea refuză. Întocmai ca surioara Mamei Lună, care nu vru să-și închidă ochii după ce Păcăliciul îi trădase pe toți, Bufnicioara asta își ținu seameață pleoapele deschise.

E alegerea ei, își spuse Aeduan, întorcându-se apoi la locul măcelului.

29

Ei bine, Merik căzuse direct în capcană. Văzuse ce voise să vadă – asasinul mort – și astfel intrase drept într-o încăpere plină cu soldați din Forțele Regale.

Într-o clipă numără vreo douăzeci care-i blocau calea spre ieșirea din bar și cel puțin tot atâtea arme pe care le aveau la ei.

Șanse grozave. Pentru soldați.

Merik însă avea un avantaj: magia lui. O singură răsuflare, și fierbințeala se aprinse la viață. Încă una, și fu în mișcare, asmuțind vârtejurile lui de vânt, de furie, asupra unei cești cu ceai de bivol aburindă de pe masa cea mai apropiată, alcoolul clocotitor fiind azvârlit în aer.

O ploaie șuierătoare de ceai de bivol căzu pe soldații care se apropiau.

Unul dintre ei însă se aștepta la acest truc. Se aplecase dinainte, iar acum se năpustea spre el, gata de luptă.

Merik îl lăsă să vină. Când trupurile li se ciocniră, se rostogoli pe spinarea lui și-l apucă strâns. Se dădură peste cap, împinși de avântul bărbatului... În vreme ce Merik ajunse numaidecât deasupra lui.

Un pumn în nas. Țâșni sângele. Un al doilea pumn în ureche, vântul lui Merik gata să dea o nouă lovitură. Bărbatului îi plesni timpanul; el începu să urle.

Bine. Cuvântul îi furnică printre degete, pe când își scotea pumnalul. Se simțea atât de bine. Atât de grozav. Atât de răzbunător.

Merik se întoarse. Cuțitul lui se înălță în aer, ciocnindu-se apoi de o floretă dușmană. Îndreptă apoi plăseaua înspre încheietura altui soldat. O singură lovitură, și bărbatul se prăbuși la pământ. Pumnalul îi căzu din mână, iar Merik îl luă cu ușurință.

Acum avea două săbii. Șansele lui deveneau din ce în ce mai bune.

Asta dacă, firește, nu puneai la socoteală arbaletele pe care câțiva soldați le îndreptau acum înspre el.

Merik dădu cu piciorul. Trosc! făcu o masă, lovindu-se de podea, în timp ce alte două cești cu ceai de bivol fură azvârlite în aer. Când săgețile se năpustiră asupra lui, Merik se ascunse după o masă răsturnată. Masa scrâșni, carafele se sparseră, o izbucnire de căldură și lumină se aprinse.

Una dintre lumânări căzuse din candelabru, scânteile ei fiind prea aproape de ceaiul de bivol. Un perete de foc avea să se ridice cât de curând între Merik și soldați.

Ceea ce însemna că *acum* era momentul numai bun ca Merik să se îndrepte spre bar. Își aruncă ambele pumnale și se ascunse după tejghea, chiar înainte de a izbucni căldura însoțită de sunetul furiei adevărate.

În doar câteva secunde, Bărbatul Spintecat ardea în flăcări.

Mijind ochii ca să vadă ceva prin tot acel fum și foc, Merik scruta barul, încercând să dea de urma lui Garren. Într-un colț, ușa neagră încă îl chema. Umbrele încă îi răsunau în urechi.

La gândul acesta, puterea lui Merik se trezi în deplinătatea ei. Aerul se învârteji, aducând scântei. Ieși de după bar. Cu toată forța mușchilor și a magiei lui, se aruncă pe cei patru soldați, cei care stăteau între el și ușa din celălalt colț.

Unul dintre ei încercă să fugă. Merik își făcu un bici din vânt, dărâmând doi soldați.

Șansele lui Merik deveneau și mai bune. Nu-și putu stăpâni un rânjet, înghițind astfel aer greu, fierbinte. Lumină, fum, flăcări – astea erau elementele lui. Prietenii lui. Din ele se născuse, o creatură pe jumătate om, pe jumătate umbră. Și tot în ele avea să se întoarcă.

Ascuțit ca un tăiș.

Ultimii doi bărbați își încărcară arbaletele și traseră. Prea iute ca Merik să se poată feri, săgețile intrându-i în stomac, în coapsă. Dar, într-o străfulgerare de putere care năvăli prin el, umbrele i se adunară în vene.

Merik nu avu răgaz decât să-și spună *Fără durere*, înainte să smulgă cele două săgeți și să se pună în mișcare. Se apropie cu pași mari de ușă, aproape nevăzută din pricina fumului și a focului.

Furia se dezlănțuise.

Vivia stătea la biroul ei din Donjonul lui Pin, refăcând calculele pe care le notase în registru cu o zi în urmă. Sumele șterse și negative aveau cât de curând să iasă pe plus. Dar da, o strângea puțin stomacul la gândul că ținea ascunsă de tatăl ei ultima captură a Vulpilor, însă căldura adunată în piept înghiți degrabă senzația de vină.

La urma urmelor, ascunderea proviziilor în magazii se dovedise un eșec total, așa că Vivia nu mai vedea niciun rost să

le tot strângă. Cei din Donjonul lui Pin mureau *acum* de foame, punct.

Cu un scrijelit satisfăcător din peniță, revizui cantitățile proviziilor ce urmau să vină. Apoi scrise noul total.

Auzi pași venind pe scări, iuți și urcând mai multe trepte odată. Apoi Stix dădu buzna înăuntru.

– Domnule! spuse ea gâfâind. L-am urmărit pe băiat – tovarășul Furiei. Trebuie să veniți. Acum!

Vivia sări în picioare. Hârtiile se împrăștiară care încotro.

– Unde e?

– Aici! În Donjonul lui Pin.

Nu așteptă s-o urmeze, capul ei alb dispărând din vedere înainte ca Vivia să ajungă măcar la ușă. Când coborî scara în spirală, Stix, cu picioarele ei lungi, era aproape la capătul holului.

Vivia pe jumătate mergea, pe jumătate alerga după ea, prinzând-o din urmă când intră în bucătărie. Vivia fu copleșită de abur, de căldură și de zăngănitul amorțit al cuțitelor. Oamenii se opreau din treburile lor ca să-i zâmbească prințesei, ca să se încline dinaintea ei ori s-o salute curtenitor. Însă Stix nu-și încetini pasul, așa că nici Vivia nu o făcu.

Trecură de cuptoarele pântecoase, apoi de rafturile cu proviziile zilnice. După care, în cele din urmă, ajunseră în dreptul ușii care dădea spre pivnița din cel mai întunecat ungher. Doi soldați stăteau de pază.

– S-a întors băiatul? le strigă Stix.

– Nu, domnule! răspunse unul, în vreme ce al doilea strigă și el:

– Nimeni nu a trecut pe aici, domnule!

– Bun. Stix se aplecă pe sub boltă. Vivia o urmă, pietrele zgâriindu-i pielea capului. Umbrele îi învăluiră privirea.

– Băiatul a coborât pe aici, îi șopti Stix, înaintând acum în tăcere și într-un ritm mai lent. Poate îl putem încolți. Să-l folosim drept momeală pentru Furie... Nu e nimeni aici.

Stix sări de pe ultima treaptă, după care se întoarse: Nici țipenie.

Avea dreptate. Pivnița pătrată, luminată de felinare, era pustie, locul fiind prea mic pentru ca cineva să se ascundă acolo. Nu aveai cum să te pitești pe sau după rafturile prinse în pereți, unde abia ar fi încăput o persoană.

– Jur! șuieră Stix printre dinți, că băiatul a coborât aici. Oamenii mei trebuie să-l fi ratat.

Veni înapoi spre scări.

– Așteaptă! Vivia se apropie, cu gâtul aplecat, de raftul din față. Era înclinat într-o parte, iar prin crăpătura dintre el și

următorul raft se târau afară păianjeni. Unul câte unul. Și câte un miriapod din când în când.

În câteva secunde, Vivia prinse lemnul cu mâna. Trase. Raftul ieși ușor – prea ușor. Ca și cum scândurile de pin aveau niște rotițe dedesubt.

O boltă largă se deschidea în zid, picături de apă prelingându-se printre pietre. Un gândac se furișă afară.

– Sfinte ape ale iadului! izbucni Stix în șoaptă, venind în dreptul Viviei. Unde credeți că duce?

– Întunericul nu ne este întotdeauna dușman, murmură Vivia. Intrarea o vei găsi în subteran.

– Intrarea... spre ce?

Vivia nu răspunse. Nu putea, căci, chiar în acel moment, simțea ceva bolborosindu-i în piept. Ceva fierbinte care ar fi putut să fie un hohot de râs ori poate un oftat. Firește, răspunsul în legătură cu orașul subteran era chiar aici. Chiar sub nasul ei afurisit și sub nasul mamei ei, deopotrivă. În toți acești ani, crezuseră că orașul era pierdut, în toate aceste luni, Vivia își irosise timpul căutându-l.

Lacrimi i se adunară în colțul ochilor, însă scrâșni din dinți, alungându-le. Putea să plângă, putea să râdă, putea să se lase *copleșită* mai târziu, căci acum trebuia să meargă înainte.

– Ia felinarul! spuse ea hotărât. Apoi păși în întuneric.

Vivia mergea înainte, deși Stix venea în urma ei cu felinarul. Umbra ei se răspândea de-a lungul tunelului din piatră de calcar, care ducea într-o singură direcție: în jos.

În afară de prima întrebare, Stix – un secund desăvârșit, ca de obicei – nu mai puse alta și nici Vivia nu-i dădu vreo lămurire.

Fiecare pas le purta și mai departe în adâncuri, strălucirea verde și familiară înstăpânindu-se și mai mult. Asta, până când Vivia și Stix nici nu mai avură nevoie de felinar. Vulpile de foc luminau tot în jur, continuându-se la nesfârșit, precum o constelație de-a lungul cerului. Apoi tunelul se termină, o ușă de piatră așteptându-le, larg deschisă.

Ițite printre pietrele luminoase de calcar, șase capete priveau prin mijlocul ușii. Unul peste altul, netede și neîndoielnic toate la fel. Mixinele lui Noden.

Vivia se opri, înghițind cu greu, trăgând o gură de aer, apoi înghițind încă o dată, căci un vârtej negru i se stârnise în stomac.

Nu trebuia decât să treacă dincolo. Atunci ar fi aflat toate răspunsurile. *Atunci* ar fi obținut ce căutase în tot acest timp.

O răsuflare de oțel. Vivia intră. Piatra scrâșni în cadru, chipurile se întunecară pe măsură ce strălucirea verde se

pierdu.

Iat-o acolo. În *orașul subteran*. Se întindea în caverna dinaintea ochilor ei. Drumuri înguste răspândindu-se înainte, mărginite de clădiri înalte de trei etaje. Unele ieșeau din pereții cavernoși, altele direct din podeaua calcaroasă. Ferestrele și ușile stăteau larg deschise, însă nimeni nu se afla dincolo de ele, în afară de pânzele de păianjen.

Toate erau luminate de vulpile de foc. Ciupercile se cățărau pe pereții cavernei și pe tavanul zgrunțuros, se înfășurau în jurul coloanelor și acopereau intrările. Ba unele chiar sclipeau dinlăuntrul caselor goale.

Pustiu. Nelocuit. Vivia ar fi putut aduce aici mii – zeci de mii – de nubrevnani. Simți din nou vârtejul din stomac, acum de două ori mai intens. O durere fericită îi cuprinse plămânii, apăsând-o în capul pieptului.

Stix așeză cu grijă o mână pe umărul ei.

– Ce este locul ăsta, domnule? E mare cât Aleea Vulturului.

– Mai mare. Vivia o prinse pe Stix de mână, trăgând-o mai în față. Vino. *Trebuia* să meargă înainte. *Trebuia* să afle răspunsurile.

Se aventurară și mai departe, fără să dea de vreun semn de viață. Doar urme de pași prin pânzele de praf ori de mâini printre vulpile de foc, ca și cum oamenii și-ar fi trecut degetele printre ele. Casele erau toate la fel, înșirându-se una după alta. Locuințe construite aidoma după modelul celor de deasupra. Atât de mult spațiu – *în sfârșit, în sfârșit*.

Totuși, chiar pe când Vivia și Stix ajungeau într-o interesecție, un zgomot răsună prin tot orașul. Ca fierul bătut de o piatră. Ca un cuțit vechi ce cade pe o podea îndepărtată.

Vivia se crispă. Stix încremeni. Așteptară în loc, cu răsuflările tăiate, în vreme ce lumina verde și pânzele de păianjen șopteau de jur împrejurul lor.

Atunci se auzi o voce. Un strigăt venit de aproape – mult prea aproape. Vivia și Stix țâșniră spre cea mai apropiată casă. La țanc, căci cel care strigase tocmai trecu pe lângă ele.

Vivia trase cu ochiul după o ușă străveche, cu Stix în spatele ei. Un băiat deșirat și tuns scurt se lupta cu cei doi care-l trăgeau de-a lungul drumului. Avea mâinile legate și totuși lovea necontenit cu picioarele. Să se împingă. Să scuipe. Și să strige iar și iar:

– Nu trebuie să fie așa! Nu trebuie să fie așa!

Vivia întâlni privirea lui Stix prin întuneric.

– Ăsta e băiatul? șopti ea.

Stix încuviință din cap.

Unul dintre bărbați, o bestie nubrevnană cu barbă, își pierdu în cele din urmă răbdarea cu băiatul. Îl apucă de guler și îl pocni zdravăn în nas.

Băiatul tuși și tuși, ca mai apoi să izbucnească într-un râset isteric.

– O să... regreți, spuse el printre două hohote gâfâite.

– Mai degrabă *tu* o să regreți, mârâi bestia. Să te întorci aici a fost cel mai prostesc lucru pe care l-ai fi putut face, Cam. Și o să plătești, știi prea bine.

– O să fie amuzant, spuse o a doua voce. Aspră, de femeie. De data asta fac pariu că n-o să te mai lase să pleci.

– Pentru cine lucrezi? întrebă băiatul, pierindu-i râsul. Cine te-a plătit să-l omori pe pr...

Trosc! Vocea băiatului se stinse. Un sunet înăbușit, ca și cum genunchii i-ar fi cedat.

– Fii fată bună, Cam, spuse uriașul, și ține-ți fleanca!

Niciun răspuns. Când Vivia mai aruncă o privire, îl văzu pe uriaș ridicând-o pe *fată* pe umăr.

Vivia așteptă până când cei trei dispărură din vedere, apoi se întoarse spre Stix, care-i șopti:

– Ați observat ceva la mâinile lor?

Cum Vivia ridică din sprânceană, Stix își flutură mâna stângă. Nu aveau degetul mic.

Fruntea Viviei se descreți.

– La fel cum nu aveau nici cei omorâți de Furie. Aș zice că s-au *întors* Cei Nouă.

– *Sau*, continuă Stix, nu au plecat niciodată. Poate că au stat ascunși în tot timpul ăsta...

Vocea i se pierdu și făcu ochii mari. Alte voci se apropiau. Și venea și mai multă lumină, portocalie, cum numai focul unor felinare putea să răspândească.

Oameni. *Mulți* oameni. În orașul Viviei, și probabil în slujba Furiei.

Așa că Vivia luă o hotărâre. Veni mai aproape de Stix. Suficient de aproape cât să nu audă nimeni ce avea să-i spună:

– Întoarce-te la Donjonul lui Pin. Avem nevoie de soldați.

– Și dumneavoastră ce-o să faceți?

– Nimic nesăbuit.

Stix o privi pe Vivia, care avea fața trasă.

– Nu vă cred. Azi păreți... altfel.

Vivia ridică uimită din sprâncene, apoi își dădu seama la ce se referea Stix. Chiar *era* altfel azi. Fusese atât de preocupată, atât de concentrată, că nici nu se obosise să fie o Nihar.

Din cine știe ce motiv de neînțeles, asta o făcu să zâmbească. Să simtă o exaltare stranie în spatele coastelor.

– Du-te, Stix! îi spuse ea, făcându-i semn din cap. O să stau cu ochii pe cei Nouă. Să văd ce pot învăța de la ei!

– În regulă, răspunse Stix, cu toate că tot nu dădea să plece.

Cuta dintre sprâncene i se adânci, de parcă ar fi fost prinsă într-o dilemă...

Dar se hotărî și se aplecă înainte, până când buzele ei atinseră obrazul Viviei. Un sărut dintre cele mai ușoare.

– Ai grijă!

După care dispăru.

Vivia simți câteva bătăi de inimă nebunești și nu putu să respire. Stix văzuse dincolo de masca ei, și totuși nu fugise. Nu o judecase. Nu prinsese ură.

Pe apele iadului! Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o s-o vadă așa cum era acum câțiva ani? Poate că ea și Stix ar fi putut să...

Nu. Vivia se frecă la ochi. *Fără regrete.* Putea să rumege asta mai târziu. Pentru moment, trebuia să meargă înainte.

După ce-și reveni, Vivia porni din nou în recunoaștere. De una singură. Zgomotele din față se auzeau din ce în ce mai puternic – erau pe puțin zece oameni – judecând după multele felinare strânse într-un singur loc.

Se apropie de mulțimea adunată într-o piață mare. Intră în casa care dădea în stradă. Urcă, etaj după etaj, până când ajunse pe acoperiș. De aici, Vivia vedea totul cât se poate de bine. De aici, din umbră, putea să-i urmărească pe Cei Nouă.

Căci Stix avea dreptate. Erau cei Nouă. Îl știa pe bărbatul din mijloc – îl *luase în slujba* ei. Garren Leeri, Piața Judecății. Eșuase însă atât de lamentabil, încât scăpase de el cu prima ocazie.

Arăta groaznic. Era numai piele și os. Și avea cicatrici negre peste tot.

– Înapoi! mârâi el. Faceți loc surorii mele!

Oamenii se dădură înapoi, Vivia văzând-o limpede pe fata care doar ce se trezea.

– Garren, îngăimă ea surprinsă.

După care, deveni o adevărată tornadă. Începu să se zbată, să lovească, să se zvârcolească. Încerca să se ridice, să se lupte cu funiile care o țineau legată. Asta până când Garren scoase din teacă pumnalul pe care-l avea la brâu.

Cam se liniști, dar nu tăcu din gură.

– Te-ai folosit de mine! Cuvintele ei se loviră de piatra de calcar, suficient de răsunătoare cât să le audă toată lumea din piață. Am avut încredere în tine și tu m-ai *folosit*.

– Nu am luat decât ce era al meu, Cam, de vreme ce tu ne-ai lăsat fără să-ți plătești datoriile. Îi flutură lama în față. Pot să te

dezleg? Te porți frumos?

Ea își strânse buzele și încuviință din cap.

Garren îi tăie frânghiile, un gest surprinzător de tandru. De cum simți fibra plesnind, Cam se dădu înapoi:

– Ce *ești* tu?

– Aș putea să te întreb același lucru. Râse, iar ceilalți doi din bandă i se alăturară. Băiat, fată – încă nu te-ai hotărât, Cam?

Ea nu mușcă momeala.

– Te-am *văzut* murind, Garren.

– Da. Și pe prințul tău l-ai văzut murind. Dar moartea pentru mine nu mai este un obstacol. Și nici pentru tine n-ar trebui să fie, Cam. Acum, dă încoace mâna stângă. Trebuie să terminăm ce am început înainte să-ți iei tălpășița.

– Nu.

Cam voi să fugă. Dar bărbosul o prinse, lovind-o în spate.

– Nu! țipă ea. NU!

Vivia se ridică în picioare. Era copleșită numeric și nu avea decât un pumnal cu care să se apere, de vreme ce nu era pic de apă prin jur. Însă nu conta. Fata asta era în pericol; Vivia avea s-o ajute.

În secunda în care se pregătea să dea fuga la scări, zări o altă siluetă. Învăluită în beznă, aștepta pe acoperișul clădirii, în celălalt colț. O pală de vânt se învârtejea în jurul lui. Hainele îi fluturau. Umbrele se împleteau.

Apoi silueta sări în piață, lumina revărsându-i-se pe chip.

Era Merik.

Fratele Viviei.

Merik dăduse de urma dușmanului: cincisprezece oameni, cu privirea ațintită asupra lui Garren și Cam, care stăteau în mijlocul pieței. Cei Nouă, Merik îi aflase acum, și nu fusese lucru ușor. Fusese ca un pește prins în undiță, cu umbrele care-l trăgeau tot mai aproape de mal.

Trecu prin pasaje șerpuitoare, de zone scufundate în întregime sub ape, coborî prin găuri neluminate și urcă scări nesigure, până când ajunse aici. La Cam, care stătea în genunchi, plină de sânge, dinaintea asasinului de pe *Jana*. Dinaintea fratelui ei, Garren.

Totul avea noimă acum – de ce se ascundea Cam pe alee, de ce fusese atacată la Donjonul lu Pin și de ce stăruia întruna că era posibil ca nu Vivia să fie în spatele atacului.

Avea s-o întrebe mai târziu. Să hotărască dacă s-o ierte.

Dar, pentru moment, Cam era în primejdie.

Dintr-un singur salt, Merik ajunse în piață. Vântul se strânsese în jurul lui, gata de luptă. Unul dintre bărbați se

întoarse. Merik îl lovi în piept, dărâmându-l dintr-o singură lovitură.

Alți doi porniră la atac, cu pumnalele scoase.

Merik pur și simplu izbucni în râs – de parcă ar fi putut să țină piept vântului lui cu lamele lor. *Furiei* lui.

Își ridică în aer ambele mâini, concentrându-și puterea într-o minge de vânt. Cu o fluturare din încheieturi, fiecare molie care zburătăcea prin jur fu asmuțită în ochii bărbaților.

Aceștia începură să țipe.

Merik se răsuci cu iscusință, vântul întinzându-se în afară ca o prelungire a propriului corp. Cei mai mulți o luaseră de-acum la fugă, inclusiv unul dintre cei care o aduseseră pe Cam în piață. Însă Merik nu-l lăsă să scape așa ușor. Din trei pași mari, îl prinse din urmă pe bărbat și îl lovi în spatele genunchiului. Se prăbuși la pământ, stârnind un nor de praf, pe care vântul lui Merik îl înghiți degrabă.

El îl azvârli pe bărbat pe spate. Vorbele pe care le scoase din gâtlej fură de neînțeles. Nu era cu mult mai mare decât Merik, ci doar bărbos. Și flămând, dacă era să judeci după obrajii supți.

Merik se îndreptă, ridicând pumnalul bărbatului cu ambele mâini. Era pregătit – *însetat* – de răzbunarea care sălășluia în lama-i de oțel. Avea să-i reteze gâtul, arterele, spinarea...

– AMIRALE, OPREȘTE-TE!

Cuvintele săgetară țeasta lui Merik. Rămase nemișcat, cu pumnalul în aer. Cu vântul învolburându-se în jurul lui. Bărbosul tremura, ochii îi era închiși strâns.

Merik se întoarse și o văzu pe Cam la nici douăzeci de pași depărtare – cu un cuțit la gât. Garren o ținea de la spate.

Într-o clipă, fierbințeala din trupul lui Merrik dispăru. Într-o clipă, vântul lui se domoli.

– Dă-i drumul! încercă el să spună, însă vocea îi era răgușită, ceva ce nu se putea face înțeles. Un simplu fulger, când era nevoie de o furtună.

Garren înțelese. Zâmbi, trăsăturile feței lui pocite întinzându-se într-un chip ciudat.

– Rămâi pe loc sau fata moare!

Merik își aruncă pumnalul și își ridică mâinile în aer, lipsit de apărare. Trebuia să se lase purtat de curenți, purtat de vânt. Dacă Garren s-ar fi speriat, nu era nicio îndoială că și-ar fi omorât propria soră.

Aproape c-o făcuse deja, când cu explozia de pe *Jana*.

– Dă-i drumul! îi porunci Merik, mai tare de data asta. Pe mine mă vrei mort.

– Adevărat! Zâmbetul lui Garren se lăţi. Dar tu te-ai dovedit tare greu de ucis.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Bărbatul râse, un sunet pătrunzător, care-l înfioră pe Merik. Ştiu cine eşti, prinţe Merik Nihar. Dar, mă întreb, *ea* cine este? Lama se mişcă. O picătură de sânge apăru la suprafaţă.

Lui Merik îi tresări inima în piept, însă rămase pe loc. Furia lui se domolea cu repeziciune la vederea sângelui ce se prelingea pe gâtul lui Cam. *Lasă-te purtat de curenţi, lasă-te purtat de vânt*.

– Se presupunea că te alături Celor Nouă, Cam.

Tonul lui Garren era mieros, pe când o cerceta cu privirea. Că o să-mi iei locul şi o să reclădeşti oraşul ăsta împreună cu singurul vizer căruia îi pasă de noi. Dar ai fugit ca o laşă. Şi apoi, tot ca o laşă, m-ai lăsat să pătrund pe corabia prinţului...

– N-a fost aşa! izbucni Cam.

– Ba *exact* aşa a fost.

După acele cuvinte, Garren îi înhaţă mâna stângă şi îi reteză degetul mic.

Sângele ţâşni numaidecât, un singur fir roşu-închis. Ea ţipă. Degetul căzu pe podea.

Însă Merik era deja acolo, gata s-o dea la o parte, înainte ca Garren să-i facă şi mai mult rău.

El râse, împleticindu-se înapoi, după care se întoarse şi o luă la fugă.

Bun. Lui Merik îi plăcea urmărirea. Se înălţă în zbor. Uşor, uşor acum – fără furie. Doar o moarte rece şi calculată.

Se lăsă la pământ două străzi mai în faţă, chiar dinaintea lui Garren, care luase o curbă. Abia dacă avu timp să fie uimit când mâinile lui Merik i se încleştară în jurul gâtului. Fu ridicat. Picioarele lui atârnau acum în aer. Îl duse apoi pe bărbat în spate, tot mai în spate, până când Garren se izbi de un perete.

Mai multe ciuperci luminoase se scuturară pe el. Şi totuşi, bărbatul continua să râdă.

– Nu mă poţi omorî, îngăimă el, apucând degetele lui Merik. Sunt... ca tine, prinţe.

– Ba nu! Merik trase adânc aer în piept şi simţi cum vântul curge prin el.

– Ba da, ba da! Garren rânji. Suntem nişte marionete acum, tu şi cu mine! Nu ne mai putem întoarce la *ce* am fost!

– Eşti sigur de asta? se auzi o nouă voce. Una pe care Merik o ştia prea bine, una pe care o urâse atâta amar de vreme. Dar pentru care, întorcându-şi acum capul şi lăsându-şi ochii să

vadă o altă siluetă în afară de cea a lui Garren sau Cam, nu simțea altceva decât o ușurare teribilă.

Vivia se îndrepta spre ei. Privirea îi scăpăra, pe chip i se citea forța familiei Nihar. Argintul luci. Ea se apropie și mai mult. Apoi, dintr-o singură mișcare, Vivia îi reteză capul lui Garren.

Acesta se înclină într-o parte, căzu și peste o fracțiune de secundă trupul tot i se prefăcu într-o pulbere calcaroasă.

– Întoarce-te la asta! izbucni Vivia, ridicându-și privirea spre Merik.

O nouă expresie i se așternu pe chip. Una pe care nu o mai văzuse nicicând. Aproape că semăna cu... regretul.

– Merik, spuse ea în cele din urmă, un sunet înăbușit, aproape vesel, arătai *îngrozitor*.

30

Safi renunțase la încercarea de a-și liniști degetele și de a nu mai bate din călcâie. Iar Caden renunțase la a-i spune să înceteze.

După ceea ce păreau ceasuri întregi petrecute în trăsură, toată lumea era cu nervii la pământ. Până și bătrâna se apucase să-și curețe pământul de sub unghii, o mișcare furioasă care crescu în intensitate, devenind mai nerăbdătoare cu fiecare minut care trecea.

Totuși, trăsura nu mergea mai repede. Odată trecută de aglomerația din piață, călătorii care se duceau la arenă umpleau fiecare drum noroios ce traversa mlaștinile, fiecare pod șubrezit ce se înălța pe deasupra râurilor. Cei mai mulți dintre ei erau beți turtă – întocmai cum le spusese amiral Kahina că vor fi – și, deși Caden rareori trăgea cu ochiul după perdea, nu aveai cum să nu auzi chiotele de afară, micile răfuieli care se iscau între proprietarii de sclavi.

Și peisajul se schimba. Pământul tare lăsa loc noroiului și podurilor nesigure. Putoarea înțepătoare a orașului deveni putoarea sulfuroasă a mlaștinii. În tot acest timp, căldura insuportabilă din trăsură fu înlocuită de umiditatea sufocantă și la fel de insuportabilă.

Singurul care părea neafectat de toate era Zander, care încercase chiar să închege o conversație:

– Am auzit că Ținutul Esticilor este chiar mai întins decât cel al vrăjitorilor. Din ce popor sunteți?

La auzul acestor vorbe, bătrâna îi aruncă o privire nimicitoare, iar Caden ridică nevinovat din umeri.

Când vizitiul bătu în sfârșit în acoperiș și le strigă „Aproape am ajuns!“, nimeni nu avu regrete că se sfârșea călătoria.

Trăsura se opinti și se hurducăi într-un urcuș neobișnuit. Vacarmul de afară deveni o bâiguială înăbușită, iar fărâma de lumină care pătrundea înăuntru pe după marginea perdelei se pierduse cu totul. Ajunseseră în subteran.

– Intrarea sclavilor, îi lămuri bătrâna, rânjind la cuțitul care îi era încă ținut la gât. Este sub arenă. Mulți bărbați înarmați

așteaptă aici. Le spuse acest ultim lucru mai degrabă ca pe un avertisment decât ca pe o amenințare.

Ceea ce-l făcu pe Caden să se îndrepte de spate.

– Zander, mârâi el, vreau ca tu să ieși primul. Să te ocupi de soldații care așteaptă...

– Vă rog, îi întrerupse Vaness, autoritatea picurând de pe ea odată cu broboanele de sudoare. Lăsați-mă pe mine. Nu așteptă să primească un răspuns. Trăsura deja se oprise, iar ea dădea să iasă.

Nimeni nu încercă s-o oprească. Atunci când Safi coborî din trăsură, toate cele douăsprezece gărzi care păzeau arena fuseseră înlănțuite la pământ, cu călușî de fier la gură.

Singurii oameni pe care Vaness nu-i atacă fură vizitiul și bătrâna, cea din urmă pentru că se aplecase după pietrele strălucitoare de sub trăsură, iar pe primul, pentru că încă stătea cocoțat pe capră, aruncându-le tot felul de înjurături printre dinți.

În timp ce Barzii Iadului strângeau armele gărzilor imobilizate, Safi examina intrarea cavernoasă a arenei, cu tavanul ei plin de găuri și cu torțele ce împroșcau scântei. Apa se prelingea dintre dalele inegale de piatră. Ca și cum arena se scufunda încetul cu încetul.

Ceea ce probabil se și întâmpla.

Atenția lui Safi fu captată de două bolți. Una clocotea de umbre, cealaltă de zgomote. La fiecare câteva secunde, zbierete și urale răzbăteau înăuntru. Un măcel în plină desfășurare care făcea până și pietrele să se cutremure.

Indiferent de lupta care se dădea deasupra, era una pe cinste. Însemna că tunelul cufundat în liniște ducea către temnițele sclavilor.

– Eretico! șopti Caden, apărând în dreptul ei. Îi întinse o sabie scurtă. Grea, dar care și-ar fi făcut treaba. Ai idee unde anume ar putea fi echipajul?

– Acolo! Safi arătă către tunelul mai întunecat.

Caden încuviință cu un rânjet în colțul gurii și, după ce înhăță o torță din lăcașul de la intrarea boltită, se avântă cu pași mari în măruntaiele arenei. Safi îl urmă pe comandant, încercând să-și obișnuiască mâna cu sabia cea nouă, în vreme ce Vaness venea grăbită în spatele lor. Împărăteasa era neînarmată, firește, deși două cătușe noi i se încolăceau acum în jurul încheieturilor ca niște pui de șarpe. Lev și Zander închideau șirul și, cu toate că se uitară înapoi după alte gărzi, nimeni nu venea după ei.

Pe toți zeii din adâncuri, ce bine se simțea Safi că putea să se miște din nou! Ce bine era să-și întindă picioarele fără ca Barzii s-o împingă de la spate ori să fie fugărită de Ochi-Răi!

Ce bine era să țină iar o sabie în mână, chiar dacă fusese făcută pentru cineva de două ori cât ea! Niciunul dintre aceste lucruri nu contau.

Și nu conta nici faptul că, la fiecare câțiva pași, Safi călca cu cizmele ei prin băltoace cu apă rece ca gheața, care o împroșca până la creștet. Era în *mișcare*.

Toate sunetele care se auzeau de la suprafață amuțiră curând, fiind înlocuite de discuții șoptite ce răsunau prin tunel și de veșnicul pleoscăit al unei fortărețe pe jumătate scufundate. Aici te afundai până la glezne în apa sulfuroasă.

Când tunelul se ramifică în sfârșit într-o puzderie de drumuri noi, șase gărzi își făcură apariția. Înainte ca măcar să apuce să fie uimiți, Vaness îi și prinse de pereții jilavi, curele înguste încingându-le mijlocul și călușuri de fier închizându-le gura.

– Cartorrani? îl întrebă Caden pe cel mai apropiat dintre ei, care atârna strâmb în cureaua prinsă cu trei centimetri prea sus.

Privirea îi fugi înspre pasajul din mijloc – o privire cuprinsă de-o teamă sinceră, care o făcu pe Safi să simtă o căldură a magiei ei.

– Pe aici, spuse ea, punându-se deja în mișcare.

Lev îi tăie calea.

– Mai bine mă lași pe mine înainte. Doar în cazul în care dăm nas în nas cu vreo vrăjitoare.

Just.

Din față răzbătea lumina focului, iar discuțiile se opriră la auzul pleoscăitului ce se apropia. Iată-i ajunși: o temniță joasă, scoasă parcă dintr-un basm de groază. Se întindea la nesfârșit, luminată de torțele primitive. Celulele de piatră adăposteau chipuri de toate culorile, vârstele și mărimile, ce se ițeau printre gratii. Mulți dintre ei purtau gulere precum cel pe care Barzii Iadului i-l puseseră împărătesei.

– Cartorrani? strigă Caden, ridicându-și torța.

Răspunsul veni fără întârziere. Aproape toți își scoaseră brațele printre bare:

– Eu sunt carrtoran! Nu, eu sunt cartorran! *Cartorra!*

Era evident că niciunul nu era cartorran, și totuși lui Safi nu-i plăcea deloc ideea de a-i lăsa pe toți bărbații și femeile să se lupte – să *moară* – ca să-i distreze pe pirații iubitori de pariuri, însă nu era nici suficient de naivă cât să creadă că pot fi toți ajutați.

Fugă. Asta era ce conta.

– *Aici, domnule!* strigă Lev, cu mult în față, și, până când Safi îi prinse din urmă, Caden vorbea deja cu un bărbat în uniforma verde a cartorranilor. Spunea ceva care semăna cu

prințul, unde e prințul?, însă era aproape imposibil să-i deslușești vorbele pe deasupra scavilor care urlau și a apei care clipocea cu furie, supărată că nu este luată în seamă.

Fugă, fugă. *Propria* fugă. Asta era tot ce conta.

Totuși, când Safi aruncă o privire înspre Împărăteasa Marstokului, văzu ceva complet diferit licărind în ochii lui Vaness.

– Înălțimea Ta! Caden îi făcu semn împărătesei spre gratii. Ăsta e echipajul nostru. Eliberează-i, te rog, ca să ne putem găsi corabia și să plecăm din ținutul ăsta blestemat!

Împărăteasa nu se clinti din loc, iar sclavii continuau să strige. Apa o împroșca și pe ea, și pe Safi. Erau ude leaorcă, iar pe trup rochiile atârnau greu. Nu mai erau de culoarea muștarului sau a verdelui-pădure, ci de o întunecime saturată.

– Înălțimea Ta, încercă și Safi, apropiindu-se.

Împărăteasa o săgetă cu o privire.

– Nu am încredere în ei. Vor să ne ducă direct la Henrick.

– Ba nu, o contrazise Safi. Au spus adevărul când eram la han.

– Asta pentru că focul îi amenința. Ochii îi scăpărau ca pielea de crocodil. Vreau să mă conving încă o dată, Barzilor. Dați-vă jos lanțurile și lăsați-o pe Safi să vă citească încă o dată. Dacă refuzați, nu eliberez pe nimeni!

Caden se pleoști și nu ar fi băgat nimeni de seamă dacă nu ar fi tremurat flacăra torței pe care o ținea în mână.

– O fac eu, domnule. Zander dădu să-și scoată lațul de la gât.

– Nu! Cuvântul ieși deodată atât din gura lui Caden, cât și a lui Vaness.

– O fac eu, sfârși Caden propoziția, în același timp cu spusele împărătesei:

– Vreau cuvântul comandantului!

Zander se rușină, însă luă torța de la Caden când i-o întinse. Apoi el și Lev se dădură la o parte, tristețea citindu-li-se în ochi.

Niște ochi triști, triști de tot. Safi nu avea nevoie să-și folosească magia ca să vadă cât era de adevărat.

Caden păși în față, oprindu-se la doar câțiva pași depărtare de Vaness și Safi. Își sprijini apoi sabia de picior și, cu mișcări stângace, de parcă n-ar fi făcut asta cu doar o oră în urmă, își scoase lațul.

Vaness se mișcă, ridicându-și degrabă brațele în aer. Cătușele îi ieșiră de pe mâini, transformându-se într-un bici care se încolăci în jurul gâtului lui Caden, în timp ce sabia i se încârliga pe picior ca o rădăcină cățărătoare, trăgându-l în jos.

Nimeni nu se putea mișca. Nimeni nu o putea opri. În mai puțin de o clipă, comandantul Barzilor Iadului era țintuit la pământ.

Apa clipocea în jurul lui, iar sclavii strigau în asentiment.

Zander și Lev țâșniră înainte, însă fură opriți de palma ridicată a lui Vaness.

– Rămâneți pe loc sau moare. Se apropie lin de Caden, de parcă ar fi fost într-o sală de bal, și își coborî privirea. Mergem la Azmir, comandante.

– Și... dacă... refuz? spuse el gâfâind, un sunet chinuit, și cu chipul strâns. *Strâns*. Safi nu crezuse până atunci că își poate ține ochii – sau buzele – mai strâns de-atât.

– O să te las așa. Te va ucide, mai devreme sau mai târziu. Am auzit povești despre blestemul Barzilor Iadului. E ca o spintecare, dar mai lentă – cu mintea care-ți rămâne trează tot timpul. Ești mereu conștient de ce ți se întâmplă, dar n-ai niciun control.

– Te rog! o imploră Lev. Nu-i face asta!

Caden gemu. Cu pumnii strânși pe lângă corp, în ciuda fierului care îi imobilizase încheieturile, lovea și lovea.

Însă era doar începutul; când Vaness îngenunche în dreptul Bardului, valuri sclipitoare se ridicară, iar negrul începu să se strecoare pe chipul lui Caden.

La început, Safi crezu că își închipuie toate acele umbre din jurul lor. Apoi, când de pe buzele lui Caden se desprinse încă un geamăt, iar negrul i se strecură afară printre dinți, știu că totul este cât se poate de adevărat.

Era întocmai ca fumul ce ieșea din pipa amiraluKahinei. Doar că... acesta era vrăjit. Era *rău*. Făcea pielea și magia lui Safi să se înfioare. Și stomacul i se revoltă, căci era o tortură. Pur și simplu. Oricare ar fi fost rostul lațului ăluia, fără el, Bardul Iadului era în agonie.

– Oprește-te! bubui vocea lui Zander, răsunând de-a lungul temnițelor, temnițe care amuțiră pe deplin. Fiecare sclav, fiecare marinar, fiecare bărbat și fiecare femeie se uita cu ochi mari la comandantul Barzilor Iadului.

În ciuda tuturor, Vaness nu părea deloc mișcată.

– Mergem la Azmir, comandante! Vreau să-mi dai cuvântul tău că, de cum punem piciorul pe corabie, mă vei duce acolo.

Caden spuse ceva nedeslușit. Cuvintele se pierduseră pe deasupra încleștării pumnilor lui. Pe deasupra scrâșnetului picioarelor lui de fier. Însă, indiferent de ce spusese, era perfect adevărat.

Safi nu se putu abține. Se duse la Vaness.

– *Te rog*. Niciun om nu trebuia să îndure... orice ar fi fost ce îndura el.

– Nu până nu se învoiește. Vaness se aplecă spre Caden, iar întunericul se învălui în jurul ei precum aburul în jurul unei cratițe care dă în clocot. Spune că mă vei duce la Azmir, comandante!

– Da, gemu Caden. Apoi, din nou: *Da, da, da, da, da, da, DA DA DA DA*.

Era prea mult.

– Spune adevărul! izbucni Safi, neabătută când coatele ei se loviră de împărăteasă. Neabătută când magia neagră a lui Caden se năpusti asupra ei, rece ca un sărut în toiul iernii și totodată fierbinte ca o zi dogoritoare. Se aruncă lângă el, bâjbâind cu mâinile după lanț.

Nu mai era la el, așa că ea plesni apa, împroșcând-o în toate părțile. Înnebunită. *Disperată*.

Caden striga întruna:

– DA DA DA DA!

Lanțul căzu. Drept pe pieptul lui, iar, când Safi își ridică privirea, o văzu pe Vaness întinzând indiferentă o mână. Împărăteasa se îndepărtă apoi cu pași mari, fierul care până atunci îl ținuse legat pe Caden urmând-o ca un cățeluș.

Lev se repezi să-l ajute pe comandant să se ridice, în vreme ce Safi îi aranjă lanțul în jurul gâtului. De îndată ce îi apropie capetele, magia dispăru. Capetele se uniră pe dată, și, într-o clipă, întunericul fu absorbit înăuntru, mișcându-se în spirale printre cicatricile de pe chipul lui Caden, de pe gât, de pe mâini.

Mâini care, abia acum își dădea Safi seama, le țineau strâns pe ale ei. Atât de strâns, că i se albiseră și tremurau. O strânsoare cu care ar fi trecut prin focurile-iadului și înapoi.

El deschise ochii, privirea absorbindu-i tot ce era în jur și, cu o voce răgușită, aspră, spuse:

– Îți mulțumesc... domna. Îți mulțumesc!

31

Iseult habar n-avea ce era de făcut cu fetița.

Când Aeduan o găsise, stătea pe malul râului Amonra, uitându-se cum liliacul de munte o ia către sud. Stomacul i se întorsese de uimire. De teamă.

Era atât de tăcut. Atât de lipsit de Fire.

Și atât de plin de sânge. Când văzu ochii căscați ai lui Iseult, spuse:

– Nu e sângele meu, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

Ea făcu întocmai, spre un mănunchi de tufe de soc, pitite după un stejar uriaș din apropierea malului. Dintre ele palpitau niște Fire de un cenușiu înfricoșat. Iseult se aplecă printre crengi și găsi o fetiță ghemuită în rădăcinile argintii ale stejarului, aproape una cu trunchiul. O festă jucată de lumină, fără îndoială, și totuși Iseult trebui să clipească de trei ori și să se frece la ochi ca să vadă mai bine. Ca să-și dea seama de vârsta fetiței, de cât era de fragilă, de amorțita ei detașare.

Fata arăta de șase ani, poate șapte. De asemenea, părea pierdută și zdruncinată. Firele îi pluteau deasupra capului în nuanțele cenușiu-pal ale fricii. Nicio altă culoare. Nicio altă emoție.

Aeduan se apropie cu pași mari de tufele de soc. Trecu pe lângă Iseult și îngenunche lângă fetiță.

– De unde vii tu, surioară? Vorbea o nomatsi stricată. Velele Roșii ți-au luat familia?

Niciun răspuns. Copila se uita cu ochii ei mari și căprui la Iseult.

Un copil. Un *copil*. Iseult *habar* n-avea ce era de făcut cu un copil.

Își lăsă bocceaua pe pământul noduros. Aveau nevoie de un adăpost de doamne-ajută, iar fata avea nevoie de ceva de îmbrăcat. Și de încălțat. Nici un foc n-ar fi stricat – presupunând că reușeau să facă unul, cu toate armatele care mișunau prin jur.

Când Iseult se aplecă spre Aeduan, Firele copilei străluciră mai puternic, nuanțe albe de panică amestecându-se printre

cele cenușii. Se vârî și mai adânc printre rădăcini.

– N-am să-ți fac rău, spuse Iseult, încercând să abordeze o expresie care spera să fie de calm.

Firele fetei nu se schimbară.

– Călugăre! Iseult nu știa sigur de ce îl strigase astfel pe Aeduan. Probabil fiindcă nu putea rosti Vrăjitor al Sângelui în fața copilei.

Se ridică în picioare. Copila se crispă, după care, când Aeduan se întoarse, se întinse după el. Degetele ei îl prinseră de mantie.

Expresia lui rămase neschimbată când își întoarse privirea. Neînduplecarea de piatră rămase, și totuși îi adresă un blând „Nu plec nicăieri, Bufnicioară". Ea îi dădu drumul.

Un roz blând, de amurg, îi licări prin Fire. O străfulgerare uimitoare de culoare prin tot acel cenușiu. *Fire care leagă*.

– Ce e? o întrebă Aeduan, atrăgându-i atenția lui Isuelt înapoi la trăsăturile feței lui. La ochii lui albastru-pal care păreau aproape albi în lumina plăpândă.

– D-de ce, începu Iseult, doar ca să-și închidă numaidecât gura. Era obosită. Liliacul de munte o neliniștise. De ce, încercă ea din nou, mai hotărâtă acum, este copila aici? Ce ai de gând să faci cu ea?

– Nu știu.

Iseult o privi cu colțul ochilor pe fată, ai cărei ochi mari erau ațintiți asupra lor. Cu pielea palidă, de nomatsi, mânjită de noroi, arăta întocmai cum îi spunea Aeduan: ca sora mai mică a Mamei Lună, Bufnicioara.

Are nevoie de o baie, se gândi Iseult.

– Le-ai găsit pe Velele Roșii? Își întoarse privirea spre Aeduan.

El încuviință din cap.

– Aceeași care te-au vânat și pe tine.

– Și... u-unde sunt acum?

– Nu mai sunt. Asta fu tot ce răspunse Vrăjitorul Sângelui, însă Iseult nu avea nevoie de nimic mai mult. Îi omorâse, iar asta explica sângele.

Iseult știa că ar fi trebuit să fie șocată. Îngrozită. Scârbită. Viața nu trebuia curmată de nimeni altcineva în afară de Mama Lună, și totuși... nu simțea decât o răcoroasă senzație de ușurare. Oamenii lui Corlant nu-i mai puteau face rău.

– Poți să-i adulmeci familia? continuă ea. Sau tribul? Am putea s-o ducem înapoi.

Cum Aeduan nu răspunse, Iseult își întoarse privirea spre el. O privi înapoi, cu o expresie încremenită pe chip. Și pieptul îi

încremenise, ținându-și răsuflarea. Orice i-ar fi trecut prin gând, nu putea să bănuiască.

O străfulgerare fierbinte îi înfioră șira spinării. Ea izbucni:

– *Deci?* Poți sau nu poți să dai de urma familiei?

Colțurile gurii lui Aeduan se lăsară în jos.

– Pot. Are pe rochie urmele mirosului unui trib. Numai că... Aeduan își mută privirea dincolo de Iseult. Pupilele îi tremurau. Familia ei e la nord. Înapoi de unde am venit.

Iseult își încreți nasul.

– Dacă nu ne continuăm drumul, nu o să mai putem trece. Corăbiile Regelui Cotropitor vor ajunge la mal, iar armatele ne vor tăia calea.

– Calea ta, firește.

Trei clipe trebuiră să se scurgă până când Iseult reuși să priceapă tâlcul spuselor lui. Și, odată ce o făcu, asta îi căzu în stomac greu ca gheața. Un oftat ușor i se desprinse de pe buze.

Însemna că era sfârșitul călătoriei lor împreună. Alianța lor neobișnuită avea să se încheie aici, posibil pentru totdeauna.

– Nu pot s-o abandonez pe copilă, spuse Aeduan, fără vreo inflexiune în voce, fără vreo expresie pe chip.

Totuși, Iseult simțea că încerca să-și găsească o scuză.

– Nu, încuviință ea.

– O să fie o povară pentru noi dacă mergem mai departe.

– Da!

– Vrăjitoarea Adevărului e la sud-est. Posibil să fie tocmai la capătul peninsulei. Sau poate chiar pe marea de dincolo de ea.

Iseult dădu din cap. Nu avea ce argument să mai aducă – nimic din ce ar fi putut spune nu l-ar fi convins pe Aeduan să vină cu ea. Se aflau la o răscruce de drumuri, și asta era.

– Cea mai directă cale este să mergi de-a lungul râului. Dar trebuie să te grăbești dacă vrei să ajungi înaintea Velelor Roșii. Eu am s-o duc pe Bufnicioară... Acum spunea ceva de mâncare. Ceva despre împărțirea porțiilor și la cine ar trebui să rămână mantia carawenilor.

Iseult nu-l mai asculta.

O privi din nou pe fetiță. Bufnicioara. Surioara Mamei Luni. Mai mult animal decât ființă omenească, o urma în tăcere pe Mama Luna oriunde mergea aceasta. În toate vechile povești, curajul Bufnicioarei se arăta numai pe timp de noapte, în vreme ce, pe timp de zi, se ascundea prin cele mai întunecate colțuri ale pădurii – întocmai cum făcea acum micuța creatură din fața ei.

De ce a trebuit s-o găsească? se întrebă Iseult, senzația de fierbințeală cuprinzându-i acum violent umerii. Dacă Aeduan

nu ar fi găsit-o pe copila asta, Iseult n-ar fi fost nevoită să-și continue drumul de una singură.

Safi era la sud-est; Safi era tot ce conta. Ea crescuse în lumina soarelui, în vreme ce Iseult era umbra din spatele ei. Fără ea, Iseult nu ar fi fost decât o învălmășeală de gânduri care o abăteau întruna de la calea cea bună.

Safi era o Cahr Awen. Iseult nu era decât o fată care și-ar fi dorit și ea să poată fi.

Iseult se ura pe ea însăși din pricina acestui adevăr, dar asta era. Voia să meargă după Safi; voia ca Aeduan să-i arate calea; voia ca acest copil să dispară pur și simplu.

Monstru, își spuse în sinea ei. *Ești un monstru*.

Abia atunci își dădu Iseult seama că Aeduan se oprise din vorbit. Că se uită lung la ea; se uită și ea lung la el. O clipă. Două. La nesfârșit, în vreme ce vântul fremăta printre tufe, iar insectele bâzâiau.

Iseult știa ce avea de făcut. Știa ce ar fi făcut Safi, dacă ar fi fost în locul ei. Știa ce ar fi făcut Habim, Mathew, mama ei sau *oricine* altcineva cu o coloană vertebrală. Atunci, de ce îi era atât de greu să rostească vreun cuvânt?

Iseult înghiți cu greu. Aeduan se întoarse să plece. Chiar nu mai era nimic de spus și, câteva clipe mai târziu, o săltă pe Bufnicioară în picioare.

– Vrei să mergi singură, Bufnicioară, sau să te duc în spate?

Din partea fetei nu se auzi niciun răspuns, și totuși Aeduan încuviință din cap, ca și cum el era cel care putea să vadă verdele hotărârii strălucind printre Firele Bufnicioarei. Semn că voia să meargă pe propriile picioare.

Iseult se întoarse și ieși din încrengătura tufelor de soc. Se ducea o luptă în pieptul ei. Un sentiment pe care nu-l recunoștea, aprins și înghețat deopotrivă. Dacă Safi ar fi fost aici, ar fi știut ce anume simțea.

Motiv pentru care trebuia să meargă înainte.

Din spatele ei veni un foșnet. Bufnicioara ieși dintre frunze, urmată de Aeduan. Iseult nu se uită la niciunul, gândurile ei fiind departe, spre sud. La cea mai bună cale de a trece pe lângă Velele Roșii.

O clipă mai târziu, Aeduan apăru fără zgomot – absolut niciunul – drept în spatele lui Iseult. În palma întinsă ținea capul de săgeată.

Cum Iseult nu schiță niciun gest să-l ridice, el o luă cu blândețe de încheietură, îi întoarse mâna cu fața în sus și îi puse bucata de fier în palmă. Se simțea caldă pe pielea ei, la fel cum erau și degetele lui – degete acum desfăcute.

Niciun cuvânt nu se desprinse de pe buzele lui și nici de pe ale lui Iseult. Se uită pur și simplu, aproape amorțită, la acul de

fier care sclipea în soarele strălucitor.

Când Iseult se întoarse spre el, Aeduan plecase deja cu Bufnicioara și aproape se pierduseră din vedere, o mișcare frântă în marea șopotitoare de verde, înainte ca Iseult să-și găsească în cele din urmă glasul.

– Aeduan!

Nu-i rostise niciodată numele cu voce tare. Fu uimită de cât de ușor i se desprinsese de pe buze.

El aruncă o privire în urmă, expresia de pe chipul lui era la fel de nepătruns ca întotdeauna. Era însă garnisită... cu *ceva*. Speranța, se surprinse ea spunându-și în sinea ei, cu toate că știa că e doar o închipuire de-a ei.

Aeduan nu era genul de bărbat care să aibă vreo speranță.

– Talerii, continuă ea, sunt în Lejna. E o cafenea pe deal, unde am descoperit un cufăr plin cu monede. Nu știu cum au ajuns acolo. Pur și simplu am dat peste ei și i-am luat.

Pieptul lui Aeduan se dezumflă, eliberând un oftat. Ar fi vrut să întrebe mai multe – Iseult își dădea seama din felul în care își strângea buzele. Gata să rostească ceva.

Se răzgândi însă și se întoarse.

Așa că Iseult îi imită mișcarea, întorcându-se și ea cu fața către râu și porni la drum.

Fără să mai privească înapoi.

Merik se aruncă în genunchi în dreptul lui Cam, uitând cu totul de Vivia, de Garren sau de Cei Nouă. Cam se făcuse ghem, cu mâna stângă ținându-se strâns de pântece. Sângele curgea râuri-râuri.

– Trebuie să te ducem la cineva să te ajute, spuse Merik.

Încercă s-o ridice, însă ea se împotrivi. Scutură din cap.

– Îmi pare rău, șopti ea. N-am știut ce avea de gând Garren...

– Nu-mi *pasă* de asta, Cam. Ridică-te, fir-ar să fie! Trebuie să te ducem la cineva care să te ajute!

Umbra Viviei îi învălui.

– La Donjonul lui Pin, spuse ea. Putem să chemăm un vindecător acolo. Pe aici! îi arătă spre drumul dincolo de piață.

– Atunci să mergem! Neluând în seamă protestele lui Cam, Merik își strecură brațul pe după fată, în vreme ce Vivia o sprijini pe Cam de cealaltă parte.

Însă Cam, încăpățânată ca de obicei, îi dădu la o parte. Chipul îi era palid ca hârtia și era plină de sânge.

– Pot să merg, îngăimă ea. Doare ca naiba, dar este cel mai rapid așa. Hai!

Păși peste cadavre, Merik și Vivia o urmară degrabă.

Abia atunci, în timp ce Cam îi conducea pe o străduță lăturalnică, îl simți și Merik: un curent rece dintr-un cămin neaprins. Un fior de gheață strecurându-se ușor în veșnica lui furie.

Se întoarse spre direcția de unde venea senzația și tocmai când *știu* că avea s-o găsească, tocmai când o *simți* zvârcolindu-i-se în pântece, un zid de umbre îi apăru în fața ochilor. Se ridica deasupra clădirilor, întunecând întregul oraș, întreaga cavernă.

Zidul venea înspre ei.

– Fugiți!

Îndemnul ce se desprinsese de pe buzele lui Merik era viu. Se unduia precum creatura ce îi urmărea. Strigă încă o dată, mai tare: Fugiți!

O apucă pe Cam, trăgând-o mai iute înspre Donjonul lui Pin sau înspre orice i-ar fi așteptat în față. Dar neapărat cât mai *departe* de omul umbrelor.

Nimeni nu se împotrivi. Toată lumea o luă la fugă.

Merik își simțea pieptul zvâcnindu-i la fiecare pas. El era peștele de la capătul unei undițe care era aruncată în direcția greșită. La fiecare stradă pe care o lăsau în urmă. Încerca să țină panica la distanță.

O voce îndepărtată începu să cânte.

Aducea la urechile lui Merik cuvinte pe care le știa prea bine, un cântec pe care acum îl purta înlăuntrul lui. Erau niște versuri de mult uitate sau poate niciodată știute, iar cântecul răzbătea chiar din inima orașului. De undeva departe și totuși înfiorător de aproape.

Tot mai departe înotară, până ce bezna îi învălui,
Și doar un clinchet se mai auzea în liniștea adâncă,
Daret se temea că era clinchetul cleștilor ei,
Dar Filip, ca să-l liniștească, pe dată gândul îi alungă.

Cam aproape se împiedică. Merik o prinse, sprijinind-o cu un braț ferm la spate.

– Ce-a fost asta? întrebă Vivia.

Merik nu răspunse. Doar îi zori înainte, căci peretele de umbră mai că-i ajunsese din urmă.

Neghiobul frate Filip o luă-atunci-nainte,

Uitând că al său frate orb era.
Tot soiul de povești acesta auzise
De aurul pe care Regina-n peșteră-l strângea.

Vocea părea să vină de pe o stradă din apropiere. Umbrele se îndeseau. Din clipă în clipă, aveau să-i cuprindă pe Merik, pe Vivia și pe Cam, orbindu-i. Prinzându-i în capcană.

Regina Crabilor nu pești, ci avuții adună –
Sau cel puțin Filip asta credea și pace.
Și mai credea că banii pot cumpăra iubirea
Și că acele bogății rege-l vor face.

Drumul se sfârșea mai în față, iar o adiere de aer sărută obrajii lui Merik. O briză de vânt. Rece, proaspătă...

– La dreapta! strigă Merik, iar Vivia și Cam îi dădură îndată ascultare.

Iată secretul lungii domnii a reginei:
Știa ce dorințe peștii-n suflet poartă.
Ademenirea ce lucește, putere tot mai multă
Și foamea de iubire care pe toți ne-ncearcă.

Încă două străzi, încă două curbe, iar vântul rece îl învălui cu și mai multă forță pe Merik. Însă, chiar pe când își deschidea gura ca să le strige s-o ia la stânga, își dădu seama – groaza lovindu-l în stomac – că îi condusese în cerc. Nu știa cum se făcea, că zidul de umbre le ieșise chiar în cale.

Era o capcană. O momeală aruncată de Regina Crab, iar el era într-adevăr fratele cel neghiob. Vântul pe urmele căruia mersese aparținea omului umbrelor.

– Opriți-vă! Cuvintele îi ieșiră din gâtlej, chiar pe când se opri stângaci din alergat, trăgând-o pe Cam mai aproape. V-am dus pe drumul greșit!

Cam rămăsese calmă, în ciuda faptului că încă sângera.

– Pe acolo! arătă cu bărbia spre o stradă nouă.

După ttreizeci de pași, ajunseră la capătul cavernei, unde îi aștepta o ușă. Chiar la țanc, căci umbra aproape îi prinsese din urmă. Tentaculele ei se întindeau înspre ei, la fel cum se întinde moartea pe fundul mării. Grea. Flămândă. Nefirească.

Vivia se strecură prima pe ușă, Merik și Cam venind după ea. Pasajul de piatră urca în spirale abrupte, sfârșindu-se la fel

de abrupt într-o învălmășeală de ape. Întocmai ca în Cisterne, șuvoaiele se revărsau cu o iuțeală căruia niciun om nu i se putea împotrivi. Vivia se aplecă înainte, ca și cum ar fi vrut să facă o încercare.

– Așteaptă! strigă Cam. Apele o să se oprească! La fiecare șaizeci de secunde, nu mai curg în următoarele zece. Trebuie doar să știi când să numeri!

– Dar nu știm câte secunde au trecut deja! strigă înapoi Vivia. În caz că n-ai observat, e un *monstru* pe urmele noastre!

Drept răspuns, hohotul de râs al omului umbrelor răsună de-a lungul tunelului.

– Nu vă temeți de mine!

– Nu mă tem, spuse Merik, deși nu era prea sigur de ce răspunsese. Nu era sigur nici de ce auzise vocea pe deasupra tumultului apelor.

În clipa aceea șuvoaiele se revărsară. O coadă imensă de alb trecu în goană pe lângă ei, lăsând în urmă pietre ude și un tunel la fel de ud zece pași mai în spate.

Cam se eliberă din strânsoarea lui Merik și fugi. Vivia o urmă.

Dar nu și Merik.

Vai, el dădu să le urmeze, însă își simți piciorul țintuit în podea. Fu nevoie de un efort colosal ca să reușească să facă un singur pas. O secundă.

După care fu prea târziu. Omul umbrelor îl ajunse din urmă.

Întunericul năvăli peste Merik, însă nu cum o făcuse în sera lui Linday, ci de zeci de ori mai puternic. De mii de ori mai puternic. Nu mai era pâlpâirea slabă, timidă, abia simțită a unei flăcări focvrăjite. De data asta se petrecuse brusc, complet. Într-o clipă, Merik vedea dinaintea ochilor tunelul, pe Vivia și Cam înaintând de-a lungul lui.

În următoarea, Merik deveni prizonierul întunericului. Nu exista sus. Nu exista jos. Nu putea să-și dea seama unde începea umbra și unde se termina. *Eclipsa*. Acea senzație de lumină acolo unde nu era niciuna, a durerii fără vreun epicentru.

Se împletici înainte, însă nu mai era niciun zid care să-l călăuzească. Nu mai avea nimic de care să se țină. Numai cuvintele care lunecau din spate.

– Știi, cântecul ăsta nu e nubrevnan.

Vocea era acum atât de aproape. O gheară ce-l zgâria pe Merik pe șira spinării.

– Frații cei nătângi sunt mai bătrâni decât însuși orașul ăsta, iar povestea lor vine tocmai din munți. Pe atunci, aveam și eu alt nume. Înainte să devin sfântul Furia.

O pală de vânt mângâie chipul lui Merik. Trase adânc aer în piept și-l lăsă să-l înconjoare. Lăsă magia să-l pătrundă. Simțea tunelul acum. Simțea cum apele dau năvală de undeva din dreapta lui. Tot ce trebuia să facă era să fugă.

Sau cel puțin așa crezu când o luă la goană. Omul umbrelor râse.

– O, Fratele meu de Fir, nu trebuia să-ți folosești magia în preajma mea!

La auzul acelor vorbe, Merik încremeni. *Frate de Fir*. Nu... se putea.

Drept răspuns, umbra se risipi. Lumina se răspândea iarăși dinspre ciupercile strălucitoare care fuseseră până atunci ascunse de furtuna omului umbrelor. Acopereau fiecare centimentru din tunel – luminând apele care se revărsau acum înspre el.

Aveau să se năpustească asupra lui Merik din clipă în clipă. Trebuia să o ia din loc. Trebuia să se înalțe în zbor.

Dar nu se înălță. În schimb, își întoarse capul și urmări cu privirea cum, unul câte unul, tentaculele întunericului se încolăcesc în jurul bărbatului care venea încoace. Un bărbat înalt. Lat în spate. Cu părul de culoarea cenușii, chiar și acum, când umbrele fumurii îi brăzdau și îi jucau pe piele. Chiar și acum, când i se întindeau pe mâini și pe picioare și îi făceau cercuri negre în jurul creștetului.

Kullen zâmbi. Un zâmbet familiar, sfâșietor.

– Salut, vechi prieten! spuse el. Mi-ai dus dorul?

Merik abia avu timp să-și spună *Nu se poate*, înainte ca apele să dea năvală peste el.

32

Nu trebuia să fie așa. Nu trebuia ca fata aceea, Cam, să-i strige lui Merik să fugă, în vreme ce Vivia privea totul amorțită.

Nu trebuia să fie Merik cel înghițit de umbre și de ape.

Dar așa se întâmplase, iar dacă fusese vreodată un timp potrivit să meargă înainte, acum era.

– Du-te la Donjon! îi porunci Vivia fetei. Adu ajutoare și nu-i lăsa pe soldați să *intre* în subteran!

Apoi, fără alte cuvinte, Vivia se aruncă în apă.

Șuvoaiele se învolburară în jurul ei. O lăsară fără văz, fără auz, fără pipăit. Prieten. Mamă. Sine. Totul făcea parte din Vivia și Vivia făcea parte din acel tot.

Îl simți pe Merik în beznă, în greutatea apăsătoare, asurzitoare a valurilor din subteran. În față. Fratele ei era în față. Tunelul se bifurca; vârtejul îl purtase înspre dreapta.

Așa că se avântă înainte, o creatură a vitezei și a puterii. Își folosea magia și instinctele ca să se propulseze mai iute spre Merik. Mai iute decât curenții zdrobitori de oase.

Era un rechin călare pe un val de reflux. O vulpe-de-mare pornită în urmărire.

Când tunelul se bifurcă, ea țâșni spre dreapta. O ardeau plămânii, însă senzația era una binecunoscută. O primi cu bucurie. Apa era ca o mamă pentru Vivia, în vreme ce pentru toți ceilalți rămânea o amenințare.

Se izbi de Merik și îl prinse strâns în brațe. Dacă îi mai rămăsese vreun strop de aer în trup, ea doar ce i-l scosese pe tot afară.

Dar era conștient – slavă lui Noden –, iar brațele lui erau acum în jurul ei, ea fiind la comandă. Putea să se folosească de spumă și de furia apei ca să-i propulseze pe amândoi înainte.

În fața lor, tunelul se lățea. Simțea deasupra valurilor o bulă de aer.

Țâșni în sus. Ajunseră la suprafață; simți cum Merik scuipă apa afară din plămâni.

Îl scufundă din nou înainte ca tunelul să se îngusteze la loc.

Vivia înainta acum cu și mai multă iuțeală, recunoscătoare pentru faptul că Merik nu i se împotrivea. Că își îndreptase instinctiv corpul ca să prindă viteză maximă. *Trebuie să fi fost Vrăjitorul Vântului din el,* se gândea ea. El înțelegea – el *era* – ființa care opunea cea mai puțină rezistență.

Era singurul lucru pentru care îl invidiase întotdeauna. Atât de ușor, mereu îi fusese atât de ușor. Și totuși, acum, *nimic* nu mai era ușor.

O nouă bifurcație. De data asta, Vivia o luă la stânga. Un recif de corali îi aștepta în față, iar ea îl simți doar pentru că apa se învolbura în jurul lui.

Trebuia să meargă.

Îl strânse și mai bine pe Merik, iar el se strânse și mai bine de ea – de parcă ar fi știut: ce urma nu avea să fie deloc plăcut.

Un val, se gândi Vivia. *Un val care să ne poarte pe amândoi*. Își închipui forța sfâșietoare a contracurentului. Venind de sub ea și din spatele ei.

Iată-i ajunși acolo. Apa năvăli pe la picioarele ei. Îi smulse cizmele, după care îi azvârli pe amândoi în sus. Curentul îi lovi cu toată puterea, străduindu-se din răsputeri să-i tragă în jos.

În sus! țipă Vivia cu mintea. Cu magia ei.

Valul îi dădu în cele din urmă ascultare.

Țâșniră în sus, înspre tavanul pe care Vivia îl simțea ca fiind mult prea aproape. Totuși, dacă ar fi încetinit, nu ar fi avut avântul necesar ca să scape de acești curenți.

Cap.

Corp.

Picioare.

Vivia și Merik ieșiră din apă, cu brațele încă încolăcite unul în jurul celuilalt. Apa le dădu drumul, iar ei se prăbușiră pe podeaua de calcar.

Vivia se căzni să se ridice în picioare. Știa unde se aflau, căci simțea locul în care umezeala pătrunsese în piatră, unde igrasia se adunase pe pereți. Unde apa își croise drum prin alte tunele, în josul altor trepte – și care dintre pasaje erau libere. Care erau lipsite de primejdii.

Asta era surpătura, iar aici, prin perdeaua de apă, era o gaură în molozul prin care doar ce săpase.

Îl ajută pe Merik să se ridice, simțindu-l cum își încordează mușchii. Odată pus pe picioare, sprijinindu-se anevoie de umărul ei, Vivia se ajută de ceață ca să-și croiască mai departe calea. Avea atât de multe să-i spună, în timp ce înaintau greoi prin apă. O mie de întrebări, o mie de scuze și o mie de critici pline de obida unei surori mai mari. Și totuși, precum apa care umplea cu repeziciune platoul, toate cuvintele pe care Vivia

tânjea să le spună nu aveau unde să se ducă. O apăsau pur și simplu în capul pieptului, îi sufocau mintea.

Așa că, în cele din urmă, nu spuse nimic.

Merik era în viață. Nu știa cum și de ce. Dar era în viață și, pentru prima oară de când se știa – singura zi din existența ei –, simțea că a făcut alegerile corecte. Simțea că de-acum putea să meargă înainte, știind că nu avea absolut niciun regret.

Iseult aproape ajunsese în dreptul râului, când dădu de primul cadavru.

Nu era un schelete uitat din cine știe ce război străvechi, ci un trup nou. Un trup tânăr.

Doar ce ocolise trunchiul unui stejar căzut, rădăcinile lui ieșite în afară devenite acum căminul albinelor care zumzăiau pretutindeni în jur, amețindu-i toate simțurile. Motiv pentru care nu se așteptase câtuși de puțin să dea nas în nas cu mortul.

El zăcea de partea cealaltă a stejarului, pielea lui maronie nefiind încă umflată. O moarte recentă, căci, deși muștele roiau în jurul tăieturii de la gât, viermii nu colcăiau încă în rană.

Iseult își înălță privirea spre cer. Ulii și ciorile zburau în cerc, dând de înțeles că și mai multă moarte aștepta în josul râului.

Iseult îngenunche în dreptul bărbatului. Era de fapt un băiat, nu mai mare decât ea. Avea ochii deschiși, ațintiți înainte, în ciuda muștelor care roiau prin jur. Un șarpe auriu i se încolăcea de-a lungul curelei, simbolul pe care Aeduan îl descrisese ca fiind cel al Ochilor-Răi. Însă nu arăta câtuși de puțin ca marinarii pe care ei îi văzuseră din vârful stâncilor. Băiatul ăsta nu purta nicio sabie, doar niște pumnale și un ochean.

O *iscoadă*. Iseult trebuia să se miște cu mai multă băgare de seamă. Înfășurându-și mâna în mânecă, închise ochii băiatului. Nu pentru că Mama Lună cerea ca morții să fie „adormiți“ înainte să-i pătrundă în regat, ci pentru că se știa că Păcăliciului îi plăcea să-și facă sălaș în cadavrele uitate din pădure.

Nu, Iseult voia să închidă ochii băiatului pentru că-i făcea stomacul să i se întoarcă pe dos când vedea muștele dându-i târcoale. Cu degetul învelit în mânecă, îi lăsă în jos pleoapa stângă.

Trecu apoi la ochiul drept. Însă, pe când îi cobora pleoapa, Firele i se treziră la viață. Fire flămânde de culoarea purpurii, Fire furioase roșu-sângerii. Dădeau să ajungă la magia ei, să se încolăcească, așa zdrențuite cum erau, în jurul ei. Fire concentrate de culoare albastră ori verzi și acaparatoare.

Iseult se ridică în picioare și își dădu seama, abia acum, ce însemnau toate astea. O iscoadă moartă pe fundalul unei alianțe șubrede. Era oare sfârșitul acestei fragile perioade de pace?

N-are importanță, hotărî Iseult în sinea ei. Căci, chiar dacă Ochi-Răi și Velele Roșii se întorceau unii împotriva celorlalți, asta nu schimba cu nimic drumul ales de Iseult. Oricum ar fi fost, trebuia să mărească pasul.

Așa că se îndepărtă degrabă de cadavru, îndreptându-se direct spre râu. Lăsând cât mai în urmă Firele acaparatoare. Mergea mai iute, tot mai iute, însă cu și mai puțină băgare de seamă. Știa că nu venea nimeni după ea, așa că nu merita să-și piardă timpul cu ștersul urmelor.

Simți freamătul și mai multor Fire venind dinspre râu. Dinspre corăbiile pe care știa că le va găsi acolo, pe lângă care trebuia să treacă.

Frunzișul se rări; valea inundabilă lăsa loc rădăcinilor și țărmului spongios. Corăbiilor, soldaților și Firelor. Trei galioane uriașe, șase nave mai mici și multe altele care se iveau acum de după cotitura râului, în vreme ce altele se pierdeau în depărtare. Aerul era încărcat, țesătura lumii străbătută de un fior.

Iseult cunoștea bine acel tremur, cu toate că nu-l văzuse niciodată – nu-l simțise niciodată – la scară atât de mare.

Firele care leagă erau pe cale să se frângă.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă la fugă. Gleznele o săgetau, genunchii îi trosneau, dar trebuia să treacă de corăbiile astea, de armatele și de păsările astea care zburau în cerc, înainte ca lumea din jurul ei să se destrame. Înainte ca Firele care se întindeau între Ochi-Răi și Velele Roșii să plesnească.

Iseult nu se gândise că avea să dea peste alte cadavre. De fapt, uitase cu totul de ulii și de ciori. Lumea ei se concentrase asupra propriilor picioare, asupra propriului drum și asupra propriei viteze.

Staza venea în chip atât de firesc când avea un plan. Când nu gonea pur și simplu ca să scape cu viață. Planul ei, însă, nu era unul bun – lucru de care își dădu seama abia când se împiedică de un alt cadavru. Luase brațul lui, atât de maroniu în iarba verde de pe mal, drept o rădăcină. Îl sări... ajungând cu călcâiele drept între coastele mortului.

Iseult căzu cât era de lungă. Mâinile îi aterizară pe un al treilea cadavru – pe piciorul acestuia –, iar fața îi era la doar câțiva centimetri depărtare de un al patrulea, care era cu ochii deschiși.

Muștele îi intrau în gură. O cioară croncăni pe deasupra capului ei.

Înainte ca Iseult să se ridice în picioare, Firele pe care le simțise mai devreme – cele rele, cele înfuriate – îi apărură dinaintea ochilor. Se îndreptau spre mal. Cât de curând, aveau s-o ajungă.

Iseult se căzni să se ridice, agățându-se cu degetele de carnea moartă. Era încă destul de proaspătă cât să opună rezistență, dar se simțea tare. Rigidă.

Moartă, moartă, moartă.

Se ridică în picioare și începu de îndată să caute o ascunzătoare... însă nu era nimic în jur. Nicio piatră suficient de mare după care să se furișeze, nicio creangă suficient de joasă pe care să se poată cățăra.

Aruncă o privire disperată spre râu și văzu o barcă apropiindu-se, plină cu bărbați ale căror Fire tremurau amenințătoare.

Nu avea unde să fugă. Nu avea timp să scornească un plan. Și totuși, pentru prima oară, Iseult nu fu cuprinsă de panică. Și nici nu-și dori cu disperare ca Safi să fi fost aici și s-o fi scăpat. În schimb, își păstră calmul. Își păstra concentrarea. Așa cum fusese învățată.

Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce se așteaptă să primească.

Într-o pădure plină de stârvuri, soluția era evidentă. Se aruncă la pământ lângă cel mai apropiat mort, se întinse peste picioarele lui și rămase nemișcată.

Închise ochii tocmai când Velele Roșii coborâră la țărm.

33

Traversând pădurea de stejari din Ținutul Disputat, Aeduan își simțea buzunarul ușor fără capul de săgeată. Nu-și dăduse seama cât de mult se obișnuise cu greutatea lui. Cu prezența lui de fier.

Dar acum nu mai era. N-avea rost să se mai gândească la asta. Trebuia pur și simplu să meargă înainte.

Mușchii îl dureau. Își îndoia degetele și își răsucea pumnii în ritmul pașilor săi, iar de fiecare dată când Bufnicioara se împiedica, era nevoit să-și înghită frustrarea.

Nu Bufnicioara era vinovată că era atât de mică și de fragilă. Nu ea era vinovată că-i atrăgea tot timpul atenția. Pasul îi era mic și trupușorul, slăbit. Se chircea, se ferea și se uita lung la tot ce nu erau ochii lui Aeduan.

La fiecare pas al lui, ea făcea trei. La fiecare ridicătură de pământ pe care el o urca fără nicio greutate, ea trebuia să se aplece, să se pună în patru labe, să calce cu grijă de fiecare dată.

Nu avea ce face. Ăsta era drumul pe care îl alesese Aeduan, cel care ducea spre nord. Era întocmai cel pe care venise cu Vrăjitoarea Firului. De fapt, bănuia că mirosul care se păstra încă în hainele Bufnicioarei ar putea să-l conducă la același trib nomatsi care pusese capcana de urs în care-și prinsese piciorul. Semăna cu mirosul Vrăjitoarei Firului, deși mirosul sângelui acelui trib era mult mai îndepărtat. O săptămână de mers; poate chiar mai mult, la cum înainta cu Bufnicioara.

Și nu era în direcția în care se aflau talerii lui Aeduan.

Se miră de cât de puțin îi păsa, de fapt, de arginți. Ba mai mult, Aeduan se surprinse că se gândește mai mult la persoana care îi găsise decât la monedele în sine. Voia să știe cum ajunseseră în Lejna. Cum bărbatul – sau femeia – care mirosea a lacuri limpezi și a ierni geroase îi adusese acolo. De îndată ce avea s-o ducă pe Bufnicioară la loc sigur, Aeduan voia să găsească răspunsurile la întrebări.

Gândul îi crispa și mai mult mușchii. Îi venea să fugă. Să se lupte. Cunoștea prea bine de-acum senzația asta – o întâlnise în

repetate rânduri, de fiecare dată când era mustrat de călugărița Evrane ori antrenat de starostele de breaslă Yotiluzzi. Era ca un zid care se închidea în jurul lui Aeduan și care îi făcea călcâiele să se înfigă mai adânc, cu mai multă *forță* în pământ.

Bufnicioara scânci, mânuța fiindu-i strivită în strânsoarea lui.

Aeduan se opri. Până acum, nu făcuse decât s-o tragă după el. Pentru că era un demon și asta făceau demonii. Ochii lui întâlniră ochii ei mari, amărâți.

– Îmi pare rău, îi spuse, deși nu era nevoit, dar ea avea încredere în el.

Copilă nechibzuită! Nu-i venea să creadă că tatăl lui o voia. De ce, de ce – după tot ce se întâmplase, *de ce?*

Pe când Aeduan era pierdut în ochii ei înlăcrimați, auzi o salvă de tun în depărtare. Spre sud. Unde trebuia să fie acum Vrăjitoarea Firului.

Fără să mai stea pe gânduri, Aeduan trase adânc o gură prelungă de aer. Puterea lui se trezi cu forță la viață; magia lui prinse mirosul propriului taler de argint, cel care atârna încă la gâtul ei.

Da, era la sud. *Grăbește-te*, își spuse, căci violențe erau pe cale să se dezlănțuie.

Așa se întâmpla mereu în Ținuturile Disputate.

Aeduan își domoli magia, înfășurând-o înapoi ca o ață pe mosor, când simți deodată niște mirosuri noi de sânge.

Erau cu sutele, ridicându-se deasupra pădurii și venind înspre el din nord, unele călare. Altele pe jos.

Aeduan se gândi că nu puteau fi decât aceiași Ochi-Răi pe lângă care trecuse cu o zi în urmă și care, din cine știe ce motiv, făceau acum cale întoarsă. Mergeau înspre sud, de-a lungul defileului înțesat de coloane.

Aeduan se opri. Chiar acolo, în pădure, cu Bufnicioara lângă el. Călăreții aveau să-i ajungă curând... Adulmecă, lăsându-și magia să se răspândească și să prindă urma.

Și mai mulți oameni veneau din spate, tocmai ca aceia pe care îi văzuseră Aeduan și Iseult de dimineață printre ruine. Curând, cele două grupuri aveau să se întâlnească.

Aeduan își coborî privirea spre Bufnicioară, care îl urmărea tăcută. Mereu tăcută.

– Trebuie să fugim acum, surioară. O să te duc în spate. E în regulă?

Când ea încuviință din cap, el îngenunche. Hopa sus!

Ea îi dădu ascultare.

Iar Aeduan o luă la goană.

Safi avea de gând să se ducă după Barzii Iadului și după marina din Cartorra. La urma urmelor, odată scăpată din arenă, acesta era fără îndoială următorul pas logic pe care trebuia să-l facă.

Se părea totuși că zeii aveau alte planuri. Căci, pe când Safi fugea în urma lui Vaness și a Barzilor, zări ceva care i se păru cunoscut.

Nu-l văzu decât cu colțul ochiului și nu-l recunoscu pe dată. Nu zărise decât bărbia pătrățoasă a bărbatului, însă fărâma de imagine îi zgândări mintea.

Abia când ajunse la celălalt tunel, cuvintele „Javră ’matsi“ îi trimise fiori pe șira spinării.

Nubrevnani.

Și nu doar nubrevnani, ci și marinari de pe *Jana*. Oameni din fostul echipaj al lui Merik.

Safi se opri din mers. Ajunse în dreptul celulei bărbatului în zece pași, înaintând anevoios prin apa care-i ajungea până la mijloc.

Strigătele sclavilor răsunau și mai puternic acum. Băteau în gratii și împroșcau cu apă. *Dă-ne drumul, dă-ne drumul, dă-ne drumul*.

– *Tu!* strigă Safi în nubrevnană și se apropie de bărbatul cu bărbie pătrățoasă, care nu se clinti din loc, nu schiță niciun gest. Cum ai ajuns aici?

Cum el nu răspunse, ea veni până în dreptul gratiilo:.

–Cum ai ajuns aici?

Și de data asta, bărbatul își ținu gura. Tovarășii lui, pe de altă parte, nu avură nicio reținere. Un băiat cu pieptul dezgolit și cu niște cozi împletite veni mai aproape.

– Facem parte din Vulpi, doamnă. Suntem din Lovats.

Asta nu-i spunea nimic lui Safi.

– Nu faceți parte din echipajul prințului Merik?

– Nu, răspunse un alt marinar.

Era ofițer, bănuia ea, după haina pe care o purta și după gulerul de vrăjitor pe care îl avea prins la gât. Suntem în slujba prințesei Vivia. Misiunea noastră este să strângem mâncare, semințe și animale vii – orice am putea duce înapoi la poporul nostru.

– Nubrevna a ajuns să recurgă la piraterie? interveni Vaness.

Safi tresări. Nu o auzise pe împărăteasă venind. Nu o zărise apropiindu-se prin lumina slabă a torței ori pe deasupra pleoscăitului apei.

– Da, îi răspunse ofițerul. Doar că am dat greș, căci corabia noastră a fost luată de Ochi-Răi acum două zile. În vreme ce noi, echipajul, am fost vânduți arenei.

– E mai rău decât atât, se amestecă băiatul, țipând peste nebunia dinăuntru. Ne-au luat corabia și au umplut-o cu foc-de-mare. Iar *acum* este în drum spre Lovats, gata să omoare pe toată lumea!

Safi rămase cu gura căscată și chiar și Împărăteasa Fierului făcu un pas înapoi.

– Ajutați-ne! imploră ofițerul, uitându-se mai întâi la Safi, apoi la Vaness. Vă rog! Dați-i măcar drumul Vrăjitoarei noastre de Voce. Ea ar putea să-i avertizeze pe cei din capitală – e tot ce vă cerem.

– Vă rugăm! Băiatul scutură din codițe. Pirații ne-au omorât prințul, iar acum vor să ne omoare și familiile. În timp ce vorbea, cuvintele vibrându-i de adevăr, o siluetă nouă își făcu apariția printre membrii echipajului.

O femeie cu guler. O Vrăjitoare a Vocii.

Totuși, Safi abia dacă băgă de seamă. *Pirații ne-au omorât prințul*. O simplă propoziție, totuși atât de devastatoare.

– Prințul Merik, repetă Safi, e mort? Cum băiatul n-o auzi, ea se apropie și mai mult și strigă: *Prințul Merik e mort?*

El se dădu înapoi, înainte să încuviințeze din cap.

– *Jana* a sărit în aer. Foc-de-mare.

Vaness se întoarse spre Safi.

– La fel cum s-a întâmplat și corabiei mele, spuse Vaness, deși pe chip nu i se citea nicio umbră de uimire. Ca și cum ar fi știut deja. *Mesajul de pe nava de război.* Trebuie s-o fi înștiințat pe Vaness de moartea lui Merik.

Safi însă nu se luă la ceartă cu ea – nu acum. Nu avea niciun rost. În schimb, își duse mâna la Piatra ei de Fir.

Merik Nihar era mort.

Presimt că n-am să te mai văd niciodată. Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase. *De trei ori fie blestemată!* își spuse în sinea ei – căci nu voise să se adeverească. Nu făcuse decât să dea glas frământărilor ei după ce buzele li se uniseră. Nu trebuiau să se împlinească. Merik Nihar nu putea fi cu *adevărat* mort.

Un clinchet străbătu aerul. Gulerul de la Vrăjitoarea Vocii căzu la pământ, iar femeia se împletici numaidecât în spate. Ochii i se făcură roz pe când se conecta la Firele ei de Voce. Buzele începură să i se miște.

Sclavii din jur făceau acum și mai mult zgomot.

– De ce, strigă Safi ofițerului, Ochi-Răi au atacat Lovats?

Însă bărbatul ori nu o auzi, ori nu știa motivul, căci ridică din umeri. Neputința i se citea în ochi.

– Ne-au atacat ca să ne slăbească forțele, veni răspunsul de la omul cu bărbie pătrățoasă. Ochi-Răi și Velele Roșii

traversează Ținuturile Disputate în timp ce noi vorbim, iar armatele lui Ragnor se adună în Munții Sirmayan. Când Lovats o să fie inundat și toată lumea o să moară, n-o să mai avem cum să-i oprim să pună stăpânire pe toată Nubrevna.

– De unde știi? întrebă Vaness.

– I-am auzit vorbind pe cei care ne-au capturat.

– Și eu i-am auzit, se prinse băiatul de gratii. O să-i ucidă pe toți cei dragi nouă și o să ne distrugă căminele. Pur și simplu. Începu să zgâlțâie barele pentru efect.

Pe când le zgâlțâia, barele se topiră. Suficient de mult cât să se poată strecura afară.

El rămase cu gura căscată și sări înapoi. Toți ochii erau la Vaness și chiar la Safi, însă Vrăjitoarea Fierului nu schiță niciun gest, în afară de rostirea imperioasă a poruncii:

– Avertizează-ți poporul! spuse ea. Și oprește-l pe Regele Cotropitor! Apoi se întoarse și dădu să plece.

– Așteaptă! strigă Safi. Trebuie să-i eliberezi pe toți!

Vaness pretinse că nu o auzi; vacarmul se înteți.

– Te rog! strigă după ea. Ambele facțiuni de pirați au ancorat acum pentru Măcelul lui Baile, Înălțimea Ta! Nu vor pleca până mâine – am putea să facem *praf* locul ăsta.

Însă Vaness își văzu de drum. Aproape ajunsese în dreptul bolții. Aproape dispăruse din vedere.

– Gândește-te la Viperele Înălțimii Tale!

La auzul acelui nume, împărateasa se opri în sfârșit. Se întoarse, chipul ei fiind lipsit de orice expresie. De fier de sus până jos. Vaness își ridică mâna stângă în aer, ca și cum ar fi invitat-o pe Safi la dans. Apoi magia i se trezi la viață. Se năpusti asupra ei, fierbinte și vie, în vreme ce o sută de lacăte se deschiseră deodată cu un geamăt. De la uși, de la cătușe, de la gulere.

Între două răsuflări, faimoasa arenă a sclavilor, locul unde războinicii și vrăjitoarele se luptau pentru bani, deveni un loc în care lupta se dădea acum pe viață și pe moarte.

Măcelul lui Baile începuse.

34

Salut, vechi prieten! Salut, vechi prieten! Pe ritmul acestor cuvinte, Merik o urma pe Vivia sus, tot mai sus. Liniștea era întreruptă de gâfâieli și de valurile care se spărgeau în depărtare, în vreme ce drumul le era luminat de ciupercile verzi.

Salut, vechi prieten!

Merik se opri. Pietrișul îi scârțâia sub cizme. Își scutură capul dintr-o parte în alta, picăturile de apă împroșcând podeaua de piatră.

Vivia își întoarse privirea, șuvițe din părul ei ud brăzdându-i fruntea.

– Merik... ești rănit? Erau primele vorbe pe care i le adresa de când îl salvase din apă.

El nu-i răspunse. Nu era nimic de spus.

Salut, vechi prieten!

În Lejna, Merik îl *văzuse* pe Fratele lui de Fir *spintecat*. *Văzuse* vraja neagră punând stăpânire pe Kullen și îl urmărise cum plecase în zbor ca să moară de unul singur. Oamenii nu revin din așa ceva. Oamenii nu se întorc din morți.

Numai că... ei o făcuseră. Ei o *făcuseră*. Garren Leeri, Serrit Linday...

Merik se scutură încă o dată. De data asta, cu și mai multă putere. Aproape cu disperare – *picioare!* Simțea niște picioare cățărându-se pe el. Se apucă cu mâinile de cap, de gât. Ceva se târa de-a lungul lui. Umbrele care puneau stăpânire pe el, întunericul care sălășluia înăuntru...

Vivia îi dădu una peste umeri.

Merik sări înapoi, cu pumnii ridicați.

– Un păianjen! izbucni ea. Era un păianjen pe tine. Îi arătă cu degetul chestia păroasă, care acum se urca pe unul dintre pereți.

Preț de câteva clipe, Merik urmări cu privirea creatura, inima bătându-i ca un berbece în capul pieptului. *Umbre. Întuneric. Păianjeni*. Nimic din toate astea nu fusese adevărat. Firește că nu.

Se sili să încuviințeze înspre soră-sa, semnalul că își putea continua drumul. Ea șovăi, depărtându-și buzele ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva. Însă nu era nimic de spus, așa că își drese glasul și își reluă mersul.

Ajunseră la capătul tunelului. Vivia se cățără pe o scară din frânghii. Lumina se revărsa de undeva de sus, făcându-l pe Merik să se uite chiorâș la deschizătura pătrată de deasupra. Odată cu soarele, venea și aer proaspăt, vânt proaspăt, *energie* proaspătă pentru căldura și furia cu care se hrănise în ultimele zile.

Merik îl lăsă să vină. Îl lăsă să cadă asupra lui, întocmai tunetului dinaintea unei furtuni. Poate că întunericul sălășluia înlăuntrul său, însă *acum* putea măcar să se ridice deasupra.

Începu să urce, vântul învolburându-se deja sub el. Nu avea nevoie de scara de frânghii, așa că trecu pe lângă ea. Urcă, până când fu scăldat în lumina zilei. Până când ieși din tunel și fu înconjurat de garduri vii și iederă.

Frunzele foșneau, crengile trosneau. Vântul din propriul vârtej, precum și cel dintr-o adiere mai întunecată se adunau deasupra lui. Merik zbură și mai sus, scuturându-se de plante înainte să se lase în cele din urmă la pământ, lângă un iaz, a cărui apă împroșca la fiecare pală de vânt magic.

Era grădina mamei lui. Nu mai intrase aici de multă vreme. Acum era năpădită de buruieni și de umbre unduitoare, salcia plângătoare înmuindu-și iar și iar crengile în apa iazului.

– Merik, ești rănit, spuse Vivia.

Stătea în dreptul băncii de marmură, cu trupul înspre poartă, dar cu privirea îndreptată înapoi. Vântul sufla prin stufărișul din spatele ei, însă haina îmbibată de apă abia dacă se mișca.

Era într-adevăr sora lui cea care-i stătea acum dinainte? Merik o privi lung, însă nu văzu nimic din mândria ei. Nimic din forța condescentă ori din temperamentul atât de înfumurat al familiei Nihar.

De fapt, Merik o văzu pe mama sa.

Era o minciună. Un truc. La fel cum nici ce văzuse în subteran nu era Kullen.

– Stomacul tău, adăugă Vivia. Și piciorul!

Merik își coborî privirea la gaura din cămașă și la cea din cracul pantalonilor. Prin ele se zăreau pete înnegrite, însângerate. Fusese lovit de săgețile Bărbatului Spintecat; își amintea acum. Își apăsă rănile cu degetele, dar nu simți nicio durere. Doar piele încrețită, care deja făcuse crustă.

– Sunt bine, spuse în cele din urmă. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Dar Cam... Trebuie să...

Merik își pierdu glasul. Nu știa deloc ce trebuia să facă. Era atât de derutat. Atât de lipsit de scop. Simțea că se scufundă

sub valuri.

Cei sfinți cădeau cel mai de sus.

Săptămâni în șir căutase dovezi cum că soră-sa fusese cea care-l omorâse. Săptămâni în șir își *dorise* să găsească dovezile, astfel încât să arate odată pentru totdeauna că felul în care conducea regatul era greșit și că metoda lui Merik era cea corectă.

Însă adevărul era chiar în fața ochilor lui, nu? Văzuse ceea ce voise să vadă, deși, în cele mai îndepărtate unghere ale minții lui, știa că Vivia nu-i era dușman. Pur și simplu avusese nevoie de cineva pe care să-l învinuiască pentru propriile nereușite.

Dușmanul era el însuși.

– Prietena ta, spuse Vivia, aducându-l înapoi în prezent. Fata aceea? Am trimis-o la Donjonul lui Pin. Putem să mergem și noi acolo, numai că trebuie să le spun Forțelor Regale ce se întâmplă în subteran...

Îi pieri glasul, cute apărându-i deodată pe frunte. Se întoarse spre poartă, cu fața la oraș.

Atunci, Merik auzi. O tobă de vânt, cântecul ei aproape pierzându-se pe deasupra furtunii întunecate ce se aduna deasupra, unde fulgerele izbucneau din inima unui vârtej.

O a doua tobă i se alătură, apoi o a treia, până când o sută de tobe de vânt răsunau de-a lungul Lovatsului. Mai puternice decât vântul, mai puternice decât nebunia însăși.

Debarcaderul de Nord a fost atacat, strigau în cadența lor. *Chemăm toți soldații. Debarcaderul de Nord a fost atacat*.

Merik nici nu stătu pe gânduri. Trase în piept magia lui, vântul care să-l poarte în zbor cât mai iute și mai departe. Acesta se încolăci pe sub picioarele soră-sii, pe sub picioarele lui. Apoi, împreună, cei doi frați Nihar zburară către Debarcaderul de Nord. Grădinile se micșorară, făcând loc pământurilor care mișunau de oameni. Străzile din Lovats erau și ele ticsite, arătând ca niște șanțuri săpate de apă prin nisip, urmând să fie inundate de pâraiașe.

Toată lumea fugea în aceeași direcție. Cât mai departe de Debarcaderul de Nord, cât mai departe de fumul care se ridica – negru, înecăcios, nefiresc. Învăluise tot portul, lipsindu-l de orice detaliu. Un nor care să ardă totul în cale.

Și totuși, cu cât Merik și Vivia se apropiau mai mult, cu atât Merik vedea mai bine pricina acelui fum – acelor flăcări negre, care se răspândeau cu repeziciune, cu miezul lor de un alb imaculat și clocotitor.

Foc-de-mare.

Merik auzise povești despre flote întregi care fuseseră făcute scrum chiar pe creasta valurilor înspumate. Focul-de-mare

mistuia totul în calea lui, iar apa nu făcea decât să-l răspândească și mai repede. Propria lui corabie îi căzuse pradă – și el îi căzuse pradă –, iar acum și mai multe corăbii ardeau în flăcări. La fel și docurile, și clădirile care mărgineau debarcaderul.

Dacă furtuna care se învolbura deasupra lor avea în cele din urmă să izbucnească, nimic nu ar mai fi putut opri focul din a pune stăpânire pe oraș.

Merik își miji ochii, căznindu-se să vadă, prin tot fumul și nebunia aceea, de unde trăgeau Forțele Regale. Se lăsă mai jos, Vivia făcând și ea la fel în spatele lui. Apoi și mai jos, până când zări o blocadă ce se forma la capătul Aleii Vulturului. Piatră și nisip ce se ridicau sus, tot mai sus, blocând râul. Blocând străzile.

Ținând piept focului-de-mare.

Înainte ca Merik să ajungă la blocadă, auzi o șoaptă familiară prelingându-i-se pe gât. Ca o lesă trasă. Ca un laț care se strângea.

Își încetini zborul, aruncându-și privirea înapoi. Înspre ochiul furtunii. Înspre întunericul care-și întindea tentaculele asupra orașului.

Omul umbrelor.

– Ce-i? strigă Vivia peste vântvraja lui Merik.

Uniforma flutură pe lângă ea – acum uscată –, iar părul îi era împrăștiat în toate direcțiile. Se clătina în aer, încercând să se prindă de el.

– Omul umbrelor, îi răspunse Merik. Nu striga, căci nu era nevoie. Vivia văzuse deja, înțelesese.

Nu i se împotrivi lui el atunci când o lăsă și mai jos – și mai iute, tot mai iute, fumul năvălindu-le în față – doar ca s-o coboare în dreptul blocadei.

Și nu spuse nimic nici când Merik, în loc să vină lângă ea, se ridică înapoi în zbor, pe o adiere puternică, fierbinte de vânt, care-l purtă spre acoperișuri.

Începuse să plouă.

Vivia se prăbuși la pământ. O undă de șoc îi străbătu călcâiele, gleznele, genunchii. Aproape căzu, însă soldații erau acolo s-o prindă, s-o ajute să se ridice. Apoi i-l arătară pe cel care era la conducere.

Vizerul Sotar.

Tatăl lui Stix trona deasupra tuturor, strigându-le comenzi Vrăjitorilor de Vânt care se înșiruiseră în spatele blocadei.

– Trebuie să menținem pietrele uscate! Să ținem fumul departe!

Zărind-o pe Vivia, se grăbi înspre ea. Ploaia îmbâcsită de fum îi lasa dâre lungi pe față.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi porunci Vivia, în vreme ce soldații și civilii treceau în goană pe lângă ei, cărând pietre și cărămizi pentru baricadă.

Și mai duceau și trupuri omenești. Unele erau încă vii și țipau, însă cele mai multe erau carbonizate, de nerecunoscut.

– Vrăjitoarele noastre de Voce au primit vești de la Saldonica! strigă Sotar, că o corabie cu Ochi-Răi și foc-de-mare se îndreaptă încoace. Am oprit numaidecât circulația pe râu, numai că a fost prea târziu. Arătă cu degetul locul unde râul se vărsa în Debarcaderul de Nord. Corabia era deja aici, iar când am încercat să ne urcăm la bord pentru control, afară a ieșit un furtun, care a început să împroaște cu foc-de-mare.

– Ce corabie? vru Vivia să știe, nevoită să ridice și mai mult vocea. Nevoită să-și acopere nasul cu mâna din pricina fumului. Cum a trecut de Santinele?

– Era una dintre corăbiile noastre, Înălțimea Ta! O navă de război cu două catarge. Chiar Înălțimea Ta i-a dat girul.

Vivia se trase înapoi.

– Eu i-am dat girul? N-am... *Vai*, dar o făcuse. O corabie cu două catarge de-a Vulpilor. O corabie de-a Vulpilor care fusese dată dispărută din Saldonica.

– Se îndreaptă chiar acum înspre podul-de-apă! continuă Sotar. Ne temem că vrea să ajungă la baraj, dar nu am reușit s-o oprim! Niciunul dintre Vrăjitorii Vântului trimis acolo nu s-a mai întors.

Vivia încuviință din cap. Ploaia, fumul, căldura, zgomotul – toate deveniseră acum un bâzâit monoton pe fundal.

Fără regrete, încerca să-și spună în sinea ei. *Mergi înainte*. Trebuie să fie o soluție. Un mijloc prin care corabia să fie oprită înainte să ajungă la baraj. Și totuși...

O fracțiune de clipă înăbușitoare, lumea din jurul ei se prefăcu într-un peisaj tulbure, sufocat de limbile flăcărilor negre. Se strânse grămadă. Dalele de piatră de pe Aleea Vulturului îi tremurară dinaintea ochilor.

Însă *avea* regrete. Mii de regrete, iar povara lor era prea mare ca să poată merge înainte. Ea era corabia care nu putea să pornească la drum, căci ancora ei – *miile* de ancore – o țintuiau de fundul mării.

– Înălțimea Ta! Sotar veni în dreptul ei, spunându-i ceva. Încercând s-o ridice. Însă ea nu-l auzi, nu-i păsa.

Încă de la moartea mamei ei, Vivia încercase să fie ceva ce nu era. Purtase mască după mască, sperând ca una dintre ele să prindă rădăcini. Sperând ca *una* dintre ele să-i umple golul pe care-l simțea înăuntru.

În schimb, regretele crescuseră și se adunaseră și se umflaseră. Îi hrăniseră acel gol până când prezența lui nu mai putu fi tăgăduită.

Iar acum... Acum iată ce făcuse Vivia. Focul ăsta, moartea asta erau numai din cauza ei. Ea începuse treaba cu Vulpile. Ea furase armele care-i îngăduiseră flotei ei să-și ia nasul la purtare.

Și tot ea, Vivia Nihar, își lăsase fratele să moară. Nu mai putea fugi de adevăr. La fel cum nu mai putea fugi acum de flăcări.

– Aduceți un vindecător pentru Înălțimea Sa! strigă Sotar. Încercă încă o dată s-o ridice, însă Vivia se împotrivi. Era țintuită locului. Înțepenită.

Asta până când îl auzi spunând:

– L-am pierdut deja pe prințul Merik! Nu ne permitem s-o pierdem și pe prințesă. Duceți-o la adăpost!

Prințul Merik. Numele se strecură în conștiința Viviei, se așternu peste inima ei și îi liniști mușchii. Căci ei nu-și pierduseră prințul, iar Vivia *nu*-și pierduse fratele.

Singurul căruia îi curgea clocotitor prin vene adevăratul sânge al familiei Nihar era încă în viață și se lupta, căci Merik nu putea sta locului mai mult decât putea ea. Asta era totuși adevărat și măcar în privința asta Vivia *semăna* cu tatăl ei. *Semăna* cu Merik.

Iată, deci, cine era ea în realitate. Era împărțită fix pe din două. O jumătate moștenise puterea tatălui ei și ambiția acestuia, cealaltă jumătate, inima miloasă și dragostea mamei ei pentru Nubrevna.

În adâncul sufletului ei, era acum sigură de toate astea și știa exact ce avea de făcut. Venise momentul să fie cea care trebuia să fi fost în tot acest timp.

Se îndreptă de spate, eliberându-se din strânsoarea lui Sotar și, într-o izbucnire de viteză, Vivia țâșni spre blocadă. La stânga, era o deschizătură printre pietre. Putea să se strecoare pe acolo. Putea să ajungă la debarcader. Putea să *ajungă* la corabie înainte ca focul-de-mare și furia să apuce să se mai răspândească.

Sotar strigă după ea să se oprească.

– Focul o să vă ucidă!

Firește că avea s-o ucidă. Vivia știa că o aștepta moartea pe podul-de-apă. Flăcările negre, nefirești aveau să-i atingă pielea și s-o ardă, nesătule, până la os.

Însă mai știa și că nu putea să lase toate miile de oameni – oamenii ei – să moară. Dacă barajul avea să cedeze, focul-de-mare s-ar fi răspândit și mai mult. Mai întâi, orașul ar fi ars din temelii, ca mai apoi să fie înghițit de ape.

Vivia se aruncă iute cu capul înainte în mare. Înotă prin fum și foc, până când se afundă destul de mult ca mușcătura focului-de-mare să n-o mai poată prinde din urmă.

Iar apoi înotă cât de iute o purta magia spre podul-de-apă din nord.

35

Inima lui Iseult nu bătuse nicicând mai iute.

Mai mult ca sigur că și cei din jur o puteau auzi. Mai mult ca sigur că o vedeau pulsându-i în pipet, bătaie după bătaie.

Era înconjurată de doisprezece bărbați. Nouă de pe țărm, trei din copaci. Unul își aruncase cizma la câțiva metri depărtare, iar un sunet ca de oțel trecut pe tocilă zgârie urechile lui Iseult. Își ascuțea cuțitul.

Ea își răsfirase părul și își ridicase gulerul pe cât putuse mai bine ca să-și acopere cât mai mult din pielea-i palidă. Însă nu putea ține muștele la distanță. Îi umblau pe urechi și pe mâini. Chiar și pe gât în jos, intrându-i pe sub pelerină.

Nu mișca. Iar de respirat, respira cât mai ușor posibil, pe gura întredeschisă.

Bărbații așteptau în tăcere. Ultimul dintre ei li se alătură în sfârșit. Chiar și cu ochii închiși, Iseult simți că Firele lui erau de un cenușiu intens și roșu-aprins. Un Vrăjitor al Focului. El era cel de la conducere, căci, de cum se apropie, Firele celorlalți se colorară în verdele-mușchi al supunerii.

Vrăjitorul Focului călcă cu pași grei printre cadavre.

– Copilul e la ei!

– La Ochi-Răi? întrebă bărbatul a cărui cizmă era pe aproape.

Se aplecă și mai mult față de cum stătea; oasele îi trosniră.

– Cine mai e pe-aici?

Căldura ieșea din gura Vrăjitorului de Foc, ca și cum fiecare cuvânt pe care îl rostea era învăluit în foc. Firele lui luceau ca niște tentacule portocalii de foc, semn că își folosea magia.

– Am crezut, spuse atunci un al treilea bărbat, cu un accent puternic, că Ragnor ne-a spus doar *nouă* despre copil.

– Evident că Ragnor a mințit. Vrăjitorul Focului veni și mai aproape. Iseult îi simțea Firele, îi auzea răsuflarea pe când amușina printre cadavre, întocmai ca un câine de vânătoare.

Inima îi bubuia acum și începuse să tremure de-a binelea. *Te rog, nu veni aici! Te rog, nu veni aici!*

– Poate că Ochi-Răi nu știu ce am găsit noi, vorbi iarăși primul. Poate că au luat-o din întâmplare.

– Și au ucis șapte de-ai noștri ca să pună mâna pe ea?

Bufnicioara, își dădu seama Iseult – după care îi veni aproape imediat un alt gând: *Aeduan a ucis șapte bărbați*.

Vrăjitorul Focului se apropie și mai mult. Găsise ceva pe placul lui. Firele îi pâlpâiau de dorință și curiozitate.

Apoi focul se stinse și căldura se năpusti pe Iseult.

Bărbatul cu cizma se dădu înapoi, înjurând printre dinți.

Vrăjitorul Focului nu făcu decât să izbucnească în râs, un miros de păr ars furișându-se în nările lui Iseult. Bărbatul dăduse foc cadavrelor.

– Oprește-te! îi spuse cel cu cizma, Firele devenindu-i bej de repulsie. Ochi-Răi o să vadă fumul.

– Și ce contează? replică Vrăjitorul Focului.

Deși bătu din palme, iar focul se stinse. Numai mirosul și ecoul vorbelor lui rămaseră în urmă.

–Am putea să le luăm corăbiile. Și caii. Ba chiar și Saldonica, dacă atacăm acum. Toți deodată, câtă vreme Ochi-Răi nu se așteaptă.

La auzul acelor cuvinte, fiecare set de Fire din zonă se colorară în nuanțe violet. Toți voiau să pună mâna pe ce aveau Ochi-Răi.

– Și cum rămâne cu Ragnor? întrebă o voce nouă. Cum rămâne cu fetița?

– O să luăm și fetița și o s-o vindem. Dacă magia ei este atât de prețioasă de o vrea Ragnor, cu siguranță că o s-o mai vrea și altcineva.

Un alt fior de încuviințare le străbătu Firele. Și totuși, deși bărbații continuară să vorbească, Iseult nu-i mai auzi. Nu mai putea să-i asculte, căci Vrăjitorul Focului se apropia acum de ea.

Lumea întreagă se limita la cizmele lui care veneau din partea stângă. Un pas, doi.

Iată-l ajuns în dreptul ei. O călcă pe braț, iar mintea îi fu inundată de alb. Plămânii stăteau să-i plesnească. Nu putea să respire, nu putea să se miște, nu putea să gândească. Mușchii îi urlau de dorința de a-și deschide ochii.

Vrăjitorul Focului îngenunche – mai degrabă îl *simți* că îngenunchează, căci Iseult nu-l putea vedea. Nu se putea uita cum genunchiul lui îi intră în cot, îndoindu-i încheietura într-un chip atât de nefiresc.

Îi auzea fiecare răsuflare. Răsuflări grele, care miroseau a fum și a mortăciuni. Și mai aprope. Veni și mai aproape, degetele lui întinzându-se după mantia ei de salamandră...

Un corn răsună prin aer. Puternic, răscolitor, purtător al poftei de sânge.

Ca unul, Firele din jurul lui Iseult se făcură turcoaz de uimire. Apoi deveniră crem de nedumerire. Atât de iute, încât aproape că nici nu observă înainte să se coloreze în roșul sângeriu al furiei.

Se auzi apoi o salvă de tun – două.

Vrăjitorul Focului dădu drumul mantiei lui Iseult și se ridică în picioare. Bombănind și cu limbile de foc aproape năpustindu-se asupra ei. Totuși, ea nu se clinti din loc.

Nu până când el nu se depărtă, până când nu se alătură celorlalți, strigându-și furia în înalturi.

De cum plecară bărbații – de cum Iseult știu că Firele se îndepărtaseră suficient de mult cât să n-o mai vadă – se căzni să se ridice.

Pelerina de salamandră era neatinsă, însă pantalonii îi fuseseră pârliți până la genunchi. Deja se ivea pe sub ei un petic de piele lucioasă, acoperită de bășici dureroase. Dar era în viață.

S-o binecuvânteze Mama Lună, era în *viață!*

Preț de câteva clipe, Iseult șovăi. Pe jumătate în picioare, pe jumătate ghemuită pe vine, lângă un cadavru înnegrit care încă scotea fum.

Trebuia să fugă. Acum. Înainte să izbucnească o bătălie în toată regula. Dar încotro – asta era întrebarea. Deși știa ce voia să aleagă, ce ar fi trebuit să aleagă, dorințele și nevoile ei nu mai coincideau deloc.

Iseult își duse mâna la Piatra de Fir. Îi lăsase semn în capul pieptului, la fel cum îi lăsase și talerul de argint de lângă ea. Iseult le strânse în pumn pe amândouă, până când i se albiră degetele. Logica ei de Vrăjitoare a Firului îi spunea să meargă pe un drum. Să se grăbească, să fugă, să lase în urmă ce avea să vină. Și inima ei tânjea să o apuce pe același drum – Firele care legau se întindeau spre sud.

Însă era vorba doar despre jumătate din inima ei. Cealaltă jumătate... își dorea să meargă spre nord. Pe drumul nesăbuinței. Pe care supraviețuirea părea imposibilă.

Și mai multe salve de tun se auziră bubuind în depărtare. Fumul se ridica în văzduh. Bătălia începuse, iar curând avea să ajungă acolo unde ar fi trebuit să fie Aeduan și Bufnicioara. Dacă Iseult s-ar fi dus spre sud, ar fi putut să lase toate astea în urma ei.

Însă atunci, pe când stătea acolo, chinuită de nehotărâre, fu copleșită de propria magie. De un vârtej de Fire puternice, învăpăiate. Se întindea fierbinte spre cer, gata să mistuie pădurea.

În acel moment, Iseult știu ce are de făcut. Logica nu mai conta, nici pragmatismul tipic unei Vrăjitoare a Firului, și nici măcar cele două jumătăți ale inimii ei.

Conta doar să facă ce trebuia.

Așa că își alese calea și o luă la fugă.

Aeduan o ducea în spate pe Bufnicioară. Ea sălta în ritmul mersului, frica sa fiind aproape palpabilă.

Însă, întocmai ca tiza ei, Bufnicioara era o luptătoare. Se ținea strâns și nici nu se plânse măcar o dată de pasul iute al lui Aeduan. Sângele lui, însuflețit de magie, îl purta la o viteză pe care nimeni nu putea s-o întreacă. Pe care nimeni nu putea s-o oprească.

Or, cel puțin, asta spera. Aeduan nu mai fusese niciodată nevoit să gonească astfel, având și pe altcineva de care să aibă grijă.

Mugetul prelung al unui corn despică aerul. *A-uuuuu!*

În depărtare, focul izbucni, un adevărat infern provocat de magie.

Vrăjitorul Focului. Aeduan nu știa dacă era același din urmă cu o zi, însă nici nu conta. Un pârjol grozav, un zid de căldură și foc, venea înspre ei. Nu trebuia să-i ajungă.

Iată și caii, traversând pădurea cu Ochi-Răi pe spinarea lor. Șeile străluceau de culoare – palpitânde și orbitoare pe fundalul negurii cenușii care acum se așternea printre copaci.

Aeduan o luă pe Bufnicioară din cârcă și o lăsă pe pământ. O săgeată îi intră în spate, iar el se împletici înainte, aplecându-și trupul peste copilă.

Însă pe ea n-o nimeri, iar asta, își spuse Aeduan, era un lucru bun.

O trase pe fetiță mai aproape, protejând-o, în vreme ce el își evalua durerile și rănile. *O coastă ruptă. Plămânul stâng străpuns. Inima străpunsă*.

Rana de la inimă avea să fie o problemă – *asta* avea să-l încetinească. Fiindcă, dacă sângele nu-i curgea cu ușurință prin vene, Aeduan nu putea să-și folosească magia la capacitate maximă. Avea să-l încetinească, avea să-l slăbească.

Îl lovi o a doua săgeată. Drept în ceafă. Sângele țâșni cu putere.

Întotdeauna. Întotdeauna se lăsa cu sânge pe oriunde se ducea Aeduan.

Focul era și mai aproape de-acum. Fumul îi intra în gâtlej, în ochi, făcându-i să lăcrimeze, iar stejarii, călăreții, soldații care dădeau năvală din cealaltă parte – toate astea păreau să se contopească și să se piardă într-o ceață.

Fugi, copilul meu, fugi!

Râul. Dacă Aeduan ar fi reușit s-o ducă pe Bufnicioară la Amonra, atunci poate că ar fi izbutit să scape de furtuna de foc ce se întețea din ce în ce.

Se ridică, smulgându-și săgeata din ceafă. Voci și mirosuri de sânge îl izbiră din toate părțile. Căprioarele, veverițele și cârtițele fugeau care încotro.

Fără un cuvânt, Aeduan o ridică pe Bufnicioară pe un umăr și își reluă sprintul. Și un cerb o luase la goană, iar Aeduan se forță să țină pasul cu el. Să-l urmeze printre copaci.

Nu se uită nicio clipă spre umăr, să vadă ce face Bufnicioara. Ar fi însemnat să-și întindă gâtul, și pur și simplu nu era timp pentru așa ceva. Nu când trebuia să nu rateze un pas ca să se poată îndepărta cât mai mult de foc. Nu când atenția lui era concentrată toată ca să n-o scape pe Bufnicioară.

În cele din urmă, el, copila și cerbul lăsară în urmă vuietul îndepărtat al flăcărilor. Acesta fu însă înlocuit de iureșul săbiilor. Un miros de sânge ajunse la nările lui Aeduan. Războiul poposise încă o dată pe Ținuturile Disputate.

Aeduan nu încetini. Dimpotrivă, își iuți pasul. Bufnicioara se bătea de el, însă o ținea strâns – pe amândoi.

Înainte, șirul copacilor se sfârșea, lăsând loc râului, care aproape că nu se mai vedea de corăbiile în flăcări și de tunurile care trăgeau.

Cerbul ajunse la capătul pădurii.

O ploaie de săgeți se abătu asupra lui. Animalul mugi, iar sângele începu să curgă.

Aeduan abia dacă avu timp să se oprească. Să se întoarcă înainte ca și mai multe săgeți să se năpustească spre el, șuierându-i pe la ureche. Două se opriră în brațul său stâng, însă el se răsuci, lăsând-o jos pe Bufnicioară.

Nicio săgeată nu o nimeri pe copilă. Era teafără, era teafără.

Însă nu și Aeduan. Prea multe răni; prea mult sânge țâșnea din el; prea mult fum îi îneca plămânii. Ba, mai rău de-atât, ajunsese la râu și nu vedea nicio cale pe unde să-l traverseze.

Fugi, copilul meu, fugi!

Aeduan o trase pe Bufnicioară înapoi printre copaci. Prea tare o smucise însă: copila se împiedică și căzu.

Ochii ei, cuprinși de panică și înecați de lacrimi, îl căutau pe Aeduan. Prea multă groază se citea în ei, prea multă nedumerire și încredere.

Pământul se cutremură, mișcându-se aproape în ritm cu răsuflările gâfâite ale Bufnicioarei. Atât de brusc, atât de nefiresc – tremurul îi făcu picioarele să cedeze. Aeduan se prăbuși, rostogolindu-se din pădure până pe malul râului.

Săgețile se asmuțiră asupra lui, una după alta.

Se întoarse spre fetiță, sperând să-i poată spune să fugă, să se ascundă, întocmai cum făcuse și mama lui cu atâția ani în urmă. Însă fu prea încet. Unul de la Ochi-Răi călare o înhățase deja. Acesta își întoarse apoi calul, pierzându-se în galop printre copacii fumegânzi.

Aeduan încercă să se târască după ei. Pământul încă se cutremura, o mie de replici care-i adânceau fiecare săgeată și mai mult în carne. Nu putea să le scoată, altminteri corpul lui ar fi început să se vindece cu toată puterea rămasă, iar dacă ar fi făcut asta, și-ar fi pierdut cunoștința.

Se înecă. Sânge îi izbucni pe gură. Vederea i se încețoșă, întunericul îi cuprinse colțul ochilor.

Adulmecă aerul, aproape cu disperare, după mirosul sângelui Bufnicioarei. Ori după al bărbatului care o luase, însă Aeduan era mult prea slăbit și nu-i mai rămăsese nicio fărâmă de magie. Totuși, simți vag căldura care se apropia. Bufnicioara fusese dusă într-acolo, așa că tot pe acolo avea să meargă și el.

Asta, până când o siluetă îi tăie calea.

La început, crezu că e doar în închipuirea lui. Că epuizarea și fumul îi jucau o festă, făcând să-i apară dinaintea ochilor umbre negre care alergau printre copacii în flăcări.

Însă silueta se depărtă de foc. Își ridică mâinile în aer și, de fiecare dată când își răsucea încheieturile, izbucnea un foc nou. Copacii, tufele, până și păsările – toate erau prinse în încleștarea flăcărilor aducătoare de moarte.

Aeduan știa că ar trebui să-l ocolească, însă nu avea pe unde. Pădurea ardea; era prins la mijloc.

Vrăjitorul Focului se întoarse ca să ardă un mesteacăn, iar privirea – care-i scăpăra precum tăciunii aprinși – îi căzu pe Aeduan.

Bărbatul zâmbi, o strălucire albă într-o lume de flăcări, iar Aeduan îl recunoscu. Era același de mai devreme. Acel Vrăjitor al Focului care încercase să-l omoare.

De îndată ce fu sigur de asta, mușchii îi fură cuprinși de un nou avânt de energie. Fumul se învolbură și focul cântă, găsea în ele destulă forță cât să se repeadă înainte. Dacă ar fi putut să-l ucidă pe bărbatul ăsta, poate că ar fi pus capăt și focului. Din trei pași impulsionați de magie, Aeduan ajunse în dreptul Vrăjitorului Focului. Își scoase sabia din teacă.

Vrăjitorul își deschise gura și începu să scuipe foc.

Aeduan abia avu timp să se dea înspre stânga, înainte ca vârtejul să treacă chiar pe lângă el. Vuia atât de tare, încât înghiți toate celelalte sunete. Atât de fierbinte, încât amorți toate celelalte simțuri.

Aeduan se răsuci. Sabia lui nimeri numai foc, iar văpăile izbucneau chiar sub tălpile lui. Scânteile și fumul îl orbeau. *Fugi, copilul meu, fugi!*

Se întoarse spre stânga. Și mai mult foc. Se răsuci spre dreapta. Flăcări nesfârșite. Vru să facă iute cale-ntoarsă, însă nu dădu decât de piatră. *De coloanele din defileu.* Nicio scăpare.

Aeduan se întoarse cu fața spre Vrăjitorul Focului, care încă avea zâmbetul acela blestemat pe chip. Răutăcios și satisfăcut.

Deci așa am să mor. Aeduan nu se gândise niciodată că avea să piară în foc. Decapitat, poate. De bătrânețe, destul de probabil. Dar nu în foc – nu când scăpase cu viață dintr-o asemenea încercare în urmă cu atâția ani.

Lumea din jurul lui se cutremură și se încețoșă. Totuși, pregătirea pe care o avea puse stăpânire pe el. Cu mâna liberă, verifică dacă cingătoarea era la locul ei. Dacă pumnalele erau la îndemână.

Apoi își luă poziția de atac, căci poate că sângele lui Aeduan avea să ardă, dar nu și sufletul său.

Vrăjitorul Focului își ridică mâna pentru o ultimă lovitură. În ciuda fumului, Aeduan mirosi atacul cum se aduna în venele bărbatului. Mușchii săi se crispară, așteptând momentul perfect ca să se dezlănțuie. Era nevoit să treacă direct prin flăcări, dacă voia să ajungă la gâtul bărbatului.

Însă atacul nu mai veni. În timp ce Aeduan stătea acolo, pe poziții și gata de asalt, umbre începură să ia focul prin învăluire. La început, crezu că erau nori – o furtună –, însă, cu cât privi mai mult, cu atât își dădu seama că umbrele veneau chiar de la Vrăjitorul Focului.

Brăzdau întregul corp al bărbatului, niște pârâiașe de întuneric. Începu să se zbată, să urle. Se apucă de brațele care i se înnegreau și supurau. Le zgârie. Înfigându-și unghiile în carne.

Vraja de spintecare, își dădu seama Aeduan și, pe când gândul îi răsări în minte, Vrăjitorul Focului se liniști. Ochii i se înnegriră complet. Flăcările din jurul lui se stinseră una câte una.

O siluetă în alb apăru în spatele Vrăjitorului Focului. Mergea apăsat, cu mâinile înainte și cu ochii dați peste cap. Masca împotriva focului prinsă la mantia de salamandră îi acoperea jumătate din față. Sprâncenele îi erau ascunse sub un strat de cenușă.

Aeduan nu știa cum ajunsese Vrăjitoarea Firului aici. Și nu știa nici de ce. Știa doar că nu putea să-și dezlipească privirea.

Vrăjitoarea Firului înainta cu pași egali înspre Vrăjitorul Focului. El ajunsese de-acum un monstru spintecat pe deplin și

totuși, când se smuci și mârâi la Iseult, fata nu se sperie. Nu avu nicio reacție.

În schimb, își dădu jos masca și, deschizând gura larg..., mușcă aerul cu dinții.

Vrăjitorul Focului se prăbuși la pământ. Mort.

36

Vivia se ridică la suprafața apei după ce parcurse jumătate din drum până la podul-de-apă. Aici focul-de-mare nu mai răzbătea. Nu trecea nicio corabie și se urcă pe creasta unui val stârnit de propria magie.

Chiar și prin învălmășeala propriilor ape, Vivia recunoscu nava de război a Vulpilor.

O fierbințeală îi izbucni în piept la gândul că Ochi-Răi erau la bord. O senzație înțepătoare, care îi apăsa venele, pielea, plămânii.

Furia familiei Nihar.

În sfârșit, o cuprinsese și pe ea. În sfârșit, putea să-și dezlănțuie mânia sălbatică moștenită de la tatăl său, putea să-și accepte forța copleșitoare ce-i mistuia toată frica.

Vivia țâșni afară din apă, furia curgându-i prin vene suficient cât s-o propulseze în înalturi. Marinarii o zăriră. Arătară spre ea, cu gura căscată, în vreme ce alți marinari se pregăteau să se apere.

Însă erau prea înceți, iar Vivia prea furioasă. Se repezi spre puntea corabiei. Își încleștă pumnii din aer, lovind valurile. Bărbații se dădură înapoi. Intrau unii într-alții, se aruncau în apă, iar unul dintre ei nimeri drept într-o sabie pe care încercase – prea târziu – s-o scoată din teacă.

Vivia coborî atunci pe punte, lemnul plesnind sub genunchii săi, pe când se lăsa jos. Ridică mâna stângă și, dintr-o singură șfichiuire, un val mătură și mai mulți bărbați, aruncându-i peste bord. O ridică pe dreapta și cioburi de apă tăiară în carne. Despicară gâturi.

Sângele, fierbinte și glorios, țâșni, mânjind pielea Viviei.

Ea abia dacă băgă de seamă, atenția sa fiind deja îndreptată asupra furtunului de la pupa. Era prima oară când vedea foc-de-mare, și totuși îi recunoscu sursa. Un tub uriaș din piele, gros cât un trunchi de copac, pompa rășină sub punte. Capătul lui fusese modelat sub forma unui tun, care putea fi răsucit astfel încât să fie îndreptat după nevoie.

O sabie îi șuieră pe deasupra capului. Ea se lăsă în jos. Prea încet. Oțelul îi mușcă din umărul stâng, înghițind piele, o bucată din haină și sânge. Căldura – îndepărtată și fără însemnătate – îi cuprinse brațul. Însă Vivia ajunsese lângă furtun, iar marinarilor nu le mai rămăseseră nimic de făcut. Își ridică mâna stângă în aer, plimbând-o prin jur și îndreptând-o spre puntea principală. Se opri în dreptul vinciului furtunului...

– Oprește-te! Oprește-te!

O siluetă veni șchiopătând spre ea, dând din mâini, cu roba fluturându-i în urmă.

Serrit Linday.

Vivia se opri, șocul înțepenindu-i mâna. *Aici* se ascundea vinovatul din Nubrevna, *aici* o conduseseră învălmășeala de informații primite de la spionii ei. Linday era în cârdășie cu Ochi-Răi, care era în cârdășie cu Cei Nouă – și *el* era cel care încercase să-l omoare pe Merik.

Vivia nu știa cum, nu știa de ce, însă nu putea să nege ce se afla chiar dinaintea ei. Totul, absolut totul ducea înapoi la Serrit Linday.

– Rămâi pe loc! îi ordonă Vivia.

Linday se opri. Roba îi era sfâșiată, fața-mânjită de negru. Cenușă, presupuse Vivia, doar că negreala părea să se miște. Să se învârtă în loc și să șerpuiască.

– Dacă dai drumul focului-de-mare, îi strigă Linday, miile de oale cu foc de sub punte o să sară în aer. O să murim și tu, și eu.

Vivia nu se putu abține. Izbucni în râs. Un sunet sec, hodorogit.

– De ce ești aici, Serrit? Nu ți-a ajuns că ne-ai dat pe mâna Puriștilor?

Chipul i se schimonosi. Întunericul îi pulsa pe sub piele. Preț de câteva clipe, gâtul îi palpita de-ai fi zis că urma să se sufoce.

În tot acest timp, corabia o ținea înainte spre baraj. Valea înnegurată de mai jos, verde și plină de viață, fu lăsată în urmă.

În cele din urmă, Linday îngăimă:

– Nu am vrut să trădez Nubrevna. Ragnor mi-a promis tronul, zise, iar apoi îi pieri glasul și se aplecă în față, răpus de tuse.

Ceva negru ca smoala începu să-i curgă din gură. Umbrele de pe piele se învârteau acum și mai iute. Bolboroseau ușor, întocmai ca la Spintecați.

Vivia se depărtă de furtună și făcu trei pași înspre vizerul pe care îl plăcea cel mai puțin. Marinarii se adunară, gata să atace, însă Linday le spuse printre gâlgâielile de smoală:

– Dați-vă înapoi!

– Ce ți se întâmplă? întrebă Vivia. Faci cumva vreo vrajă de spintecare?

Linday tuși de trei ori, dându-și capul peste cap, ochii strălucindu-i. Când vorbi din nou, vocea îi era mieroasă. Apăsată.

– Morții nu pot face vrăji de spintecare, prințesă. Nu tocmai, căci morții... Firele lor sunt deja făcute fărâme. Eu nu fac decât să le culeg înainte să se chircească de tot.

– Cine o face? Ce *ești* tu?

Întrebarea fusese pusă atât de ușor, încât aproape se pierdu în briza care sufla peste poduri, în bubuitul îndepărtat al furtunii și a focului-de-mare din spate.

– Însă Linday – sau cel care îl controla – o auzi fără nicio problemă.

– Eu sunt cel de care ar trebui să te temi, prințesă, căci, de îndată ce barajul cedează și tot orașul moare, eu voi fi cel care va pune stăpânire pe tot. Inclusiv pe Fântâna pe care familia ta a ascuns-o cu atâtea veacuri în urmă.

La auzul acelor cuvinte, lumea din jur păru să se prefacă într-o formă ciudată, molcomă. O sută de gânduri năvăliră deodată. O sută de detalii care ieșeau acum în evidență.

Barajul trona deasupra cu crăpătura lui uriașă, neobișnuit de tăcut. Neobișnuit de calm. Pescărușii dădeau târcoale, iar un uliu fu prins în curenții de aer care suflau de-a lungul podului. Briza mângâia pielea Viviei, iar marinarii scrutau cerul, ca și cum așteptau ceva.

Sau pe cineva.

Cu o mișcare greoaie, peisajul amestecându-se ca vopselele proaspete în bătaia ploii, Vivia aruncă o privire în spate. Spre Lovats, de unde negrul se ridica în coloane reținute. Deja mai subțiri decât atunci când plecase Vivia.

Și furtuna se îndepărta. Nu mai ploua, nu mai fulgera. Numai norii negri și învolburați se ridicau dintre ziduri, precum veninul supt dintr-o rană.

Lovats avea să scape cu viață, însă Vivia nu putea salva barajul de la distrugere. *Dacă* ar fi putut în schimb să facă nava să nu mai înainteze. Deși nu știa dacă magia podurilor-de-apă avea să țină, simțea că urmările unei văi inundate erau de preferat celor unui oraș inundat.

Întoarse capul spre stânga. Privi lung la peticele de pământ ce se întindeau până departe. Aceeași priveliște pe care o văzuse și mama ei înainte să-și ia rămas-bun de la viață.

Era chiar o ultimă imagine frumoasă, decise Vivia.

Cu gândul acesta în minte, timpul se derulă înainte. Lumea își reluă cursul, iar Vivia se repezi la furtunul care acționa focul-de-mare. Apucă vinciul de fier și trase. Rășina lucioasă începu să-i curgă prin capăt. Un adevărat șuvoi țâșni cu putere, împroșcând podeaua, catargul, velele.

Focul izbucni. Negru și alb, și răspândindu-se cu prea mare repeziciune ca să-l poți evita.

Marinarii care mai rămăseseră o luară la fugă. Dar nu și Linday. El rămase pe loc, lăsând focul să-l cuprindă, chiar în timp ce trupul i se aprindea ca o torță. Chiar în timp ce ardea, și ardea, și ardea.

Vivia se întoarse spre balustradă și sări. Se scufundă în valuri și înotă, magia ei purtând-o înapoi către Lovats.

Prea încet, însă – înainta prea încet.

Corabia sări în aer. Fu lovită de o explozie de energie, care o azvârli la suprafața apei. Abia apoi veni și sunetul, însă ea era deja în aer. Era deja departe.

Pe când trupul ei se depărta de podul-de-apă, iar valea apăru dinaintea ochilor ei, pătată de umbre și de flăcări, Vivia nu putu decât să zâmbească. Fiindcă, deși căderea avea să-i aducă moartea, cel puțin podul-de-apă rezistase.

Și la fel și barajul.

Lui Safi îi venea să spargă ceva. Să spargă, să sfâșie, să dea cu pumnii, să distrugă.

Și poate după, lumea avea să capete un sens.

Căci nu era posibil ca Merik Nihar să fie mort. Adevărul îi răsuna pe dinăuntru odată cu bătăile inimii. Odată cu pașii care o purtau nesiguri înainte.

Sclavii goneau pe lângă ea din toate părțile. Trecuse multă vreme de când nu-și mai folosiseră mâinile și picioarele. Magia lor era gata să se dezlănțuie. Treceau țipând, fugind, flămânzi. La dreapta, izbucniri de foc. La stânga, șfichiuiri de vânt; pietrele îi scrâșneau sub tălpi. O învălmășeală de culoare și violență, de foame și libertate, toate adevărate, adevărate, *adevărate*. Sclavii se buluceau în tunel, în cavernele care semănau perfect una cu cealaltă. Nu aveai cum să-ți dai seama care veneau și care plecau.

Niște degete o apucară pe Safi de cot. Ea își înălță sabia... însă nu era decât Lev, cu ochii ei mari și cu cicatricile întinse la maximum.

– Unde este împărăteasa?

Safi nu știa, așa că nu răspunse.

– Trebuie să plecăm, continuă Lev, strângând-o și mai mult pe Safi. Sclavii îi eliberează pe ceilalți, iar cât de curând locul ăsta o să fie împânzit de gărzi.

Bun. Safi zâmbi. Avea să facă locul ăsta una cu pământul, începând cu Ochi-Răi, care îl omorâseră pe Merik.

Luminile se aprinseră la viață. Pietrele-de-alarmă prinse în ziduri pâlpâiră, chemând astfel gărzile.

Zâmbetul lui Safi se lăți și mai mult.

– Lev! Caden își croi drum prin mulțime, marinarii cartorrani strângându-se în urma lui. Nu putem pleca pe unde am venit. Zander s-a dus să caute altă ieșire... Unde e împărăteasa?

Întrebarea îi fusese adresată lui Safi, însă ea nu făcu decât să rânjească și mai tare. Zander, al cărui cap se ridica pe deasupra învălmășelii, le făcu semn cu mâna să-l urmeze.

Safi porni degrabă, bucuroasă să se pună în mișcare. Să se lupte. Începu să-și croiască drum, cu coatele la înaintare și cu dinții dezgoliți.

În tot acest timp, pietrele-de-alarmă continuară să lumineze.

Safi ieși din toată nebunia chiar în fața lui Zander, care aștepta lângă un pasaj ciudat de liniștit, ciudat de gol. Erau câțiva sclavi care alergau prin el, însă cei mai mulți se duceau într-o cu totul altă direcție.

– Asta e intrarea în arenă! Glasul jos și răsunător al lui Zander aproape că se pierdu în tot acel haos. Dar cred că e și o scurtătură care să ne scoată!

– Ia-o înainte! îi porunci Caden înainte să se întoarcă spre echipajul cartorran, numărându-i pe măsură ce treceau pe lângă el.

Safi se duse după Zander, urmându-i silueta mătăhăloasă și ascunsă în umbră. Băltoacele se răriseră. Podeaua era stăpânită de un tremur neobișnuit.

La început, Safi crezu că era pur și simplu urmarea zarvei sclavilor care se zbăteau să scape cu viață. Și totuși, cu cât se apropiau de bifurcația din față, cu atât tremurul îi zgâlțâia mai puternic picioarele. Îl simțea răzbătându-i până în plămâni, cu fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept.

Până și torțele împroșcau cu scântei.

– Ce-i asta? întrebă unul dintre marinari.

– Vine dinspre arenă, răspunse un altul.

– Motivul pentru care nu o să intrăm *acolo*.

Lev o luă înainte și ajunse prima la bifurcație. Apoi, strigându-le tuturor să aștepte o clipă, păși cea dintâi în tunelul cufundat în beznă.

Clipele treceau și toți stăteau adunați la bifurcație. Inima lui Safi bătea în rimtul vibrațiilor care scuturau pietrele – mai repede, și mai repede – până când fu sigură că drumul întunecos pe care îl alesese Lev era greșit, greșit, *greșit*.

Se întoarse spre Caden.

– Strig-o să vină înapoi! E ceva acolo.

– Ce..., începu Caden.

Greșit, greșit. Safi trecu în fugă pe lângă el și își duse mâinile căuș la gură:

– Lev! Întoarce-te!

– O secundă! veni răspunsul îndepărtat. Văd ceva... Glasul i se pierdu, înghițită de un țipăt asurzitor.

O lumină portocalie se aprinse la capătul tunelului, iar vocea lui Lev se auzi vibrând de-a lungul pietrelor:

– ULIU-DE-FOC! AU UN AFURISIT DE ULIU-DE-FOC! FUGIȚI!

– Rahat! izbucni Caden.

Sau poate era unul dintre membrii echipajului. Sau poate fusese chiar Safi însăși. Căci la același lucru se gândise și ea, pe când se întoarse pe călcâie și o luă la goană, de parcă demonii Vidului veneau după ea.

Ulii-de-foc. Demoni. Tot pe-acolo.

Zgomotul creștea în urma ei. Un vuiet ce devenea din ce în ce mai mare, ca o cascadă ce se apropia cu repeziciune. Doar că nu era asta. Absolut deloc. Cascadele nu fac pământul să se cutremure și nici nu transformă noaptea în zi.

Apoi veni căldura. O simți cum o învăluie, agățându-i-se și mușcându-i din umeri, cu mult înainte ca strălucirea înfocată s-o prindă din urmă.

Iar când strălucirea *chiar* o prinse din urmă – pe porțile iadului, Safi fugi atât de repede, cum nu o mai făcuse în viața ei. Trecu de marinari, trecu de sclavi, trecu de Caden și Zander și, vai, iat-o și pe împărăteasă, care doar ce ieșea printr-o deschizătură luminată.

– FUGI! zbieră Safi.

Ajunse în dreptul lui Vaness și o prinse pe împărăteasă de braț. O trase după ea cu toată puterea. Afară pe ușă, afară din calea uliului-de-foc.

Și totuși, unde ajunseră Safi și Vaness nu era cu mult mai bine decât uliul-de-foc. Erau în arenă.

Măcelul lui Baile era în plină desfășurare de-a lungul bazinului acoperit cu pietriș. Un fulger scăpără de nicăieri, pârlindu-i obrazul lui Safi înainte să trăsnească o stalagmită care doar ce se ridica din pământ. Un Vrăjitor al Furtunii în luptă cu un Vrăjitor al Pământului. *Nemaipomenit*.

Safi sări spre stânga, evitând la mustață o ploaie de cioburi de gheață care se topiră numaidecât într-un zid de flăcări. Dispăruseră toate granițele dintre prieten și dușman, dintre sclav și stăpân, dintre o Velă Roșie și unul de la Ochi-Răi.

Toată lumea se lupta cu toată lumea. Fiecare persoană de trei ori blestemată din arenă se încleșta într-o luptă corp la corp, sabie la sabie, magie la magie.

Vai! Și mai era și uliul-de-foc. Acesta ajunsese la suprafața arenei, iar acum ieșea din tunel într-o izbucnire de căldură albă.

Safi mulțumea zeilor că mușchii îi erau mai deștepți decât creierul, căci atunci când dădu cu ochii de creatură – o dâră de foc lungă cât un galion cu aripi și de două ori mai lată – ea rămase în loc, uimită din cale-afară.

Picioarele, însă, voiau să se pună în *mișcare*. Țâșni spre una dintre stalagmite, dar care se făcu praf de cum se apropie de ea. Așa că se duse mai departe – *adăpost, adăpost.* Trebuia să se pună la adăpost. Căci uliul dădea acum târcoale, strigându-și furia în înaltul unui cer albastru și senin.

Își strânse apoi aripile și coborî în picaj. Drept spre Safi.

Ea voia să fugă, să se ascundă, să vireze brusc; și totuși, chiar în timp ce încerca să-și piardă urma, știa – în ungherul cel mai îndepărtat al creierului ei, cel menit să o țină în viață – că de creatura asta nu puteai scăpa doar prin *viraje iuți*.

Auzul îi fu înghițit de zgomot, auzul unu vuiet infernal. N-avea cum să scape cu viață, nu și de data asta.

Cineva se izbi de ea din spate. Căzu la pământ, lovindu-și cu putere bărbia de pietriș.

– *Închide ochii!* îi strigă Caden.

Safi îi închise. Flacăra lovi uliul.

Vechea ei viață luase sfârșit.

Când era mică, Habim îi spusese că marstokezii cred că uliide-foc sunt duhuri ale vieții. Ale nașterii. Să dai peste un uliude-foc și să scapi cu viață însemna că ți se acordase o a doua șansă. Un nou început. O ruptură definitivă cu trecutul.

Safi credea asta, căci în pauza dintre o bătaie de inimă și următoarea, în vreme ce creatura se repezea spre ea cu lumină, căldură și sunet, întreaga ființă i se concentră într-o singură fărâmă de gând. O amintire, la fel de pătrunzătoare precum cel mai ascuțit tăiș.

Tot ce vei iubi, îi spusese unchiul ei, *îți va fi luat de lângă tine, Safiya... și măcelărit. Curând, vei simți asta pe pielea ta. Îl vei simți cu lux de amănunte.* Apoi adăugase: *Dacă ai vrea, ai putea să schimbi și să modelezi lumea. Ai antrenamentul necesar – am văzut asta cu ochii mei. Din păcate, pare să-ți lipsească inițiativa*.

Ei bine, Safi nu dădea nicio balegă de cal pe asta. Nu-i lipsea inițiativa – ea *era* inițiativa. De la un cap la altul.

Inițiază, finalizează.

Safi era gata să schimbe lumea. Gata s-o *distrugă*.

Cu acest gând, începu o nouă viață.

Uliu-de-foc trecu țipând pe lângă ea. Caden se dădu jos de pe Safi. Părul ei fusese ars până la jumătate. Iar rochia avea niște găuri uriașe de-a lungul marginilor.

Caden îi întinse mâna. La fel ca mai devreme, cicatricile lui palpitau de întunecimea care-i șoptea că era *greșită*. Pupilele lui se măriseră peste iris.

– Data viitoare, spuse el gâfâind, cuvintele amestecându-i-se cu umbrele, când vezi un uliu-de-foc, ce-ai zice să nu-i mai stai în cale?

Se întoarse, ca și cum ar fi dat să plece.

Numai că Safi își întinse mâinile, care-l apucară de lanț, trăgându-l mai aproape.

– Ce ești tu? șuieră ea printre dinți.

Însă umbrele începuseră deja să se retragă. Irisurile, să-i redevină din negri căprui, iar din gură nu-i mai ieșeau acum rotocoalele de întuneric.

– Dacă scăpăm cu viața de aici, spuse el, arătând încă o dată ca Pehlivanul Prefăcut pe care îl știa, adu-mi aminte să-ți explic. Dar acum, domna, trebuie să ne mișcăm!

37

Merik știa bine furtuna asta. Scăpase cu viață din ea în Lejna, când zburase împotriva aceluiași vânt dezlănțuit, în căutarea ochiului ei. În căutarea sursei.

Astăzi, când Merik găsise inima furtunii, îl văzu pe același om zburând către ea. Însă astăzi Kullen nu se prăbușise și nici nu murise, ci mai degrabă plutea deasupra ei, nemișcat, de parcă s-ar fi aflat în vârful unui munte.

Odată, pe când era copil, focul cuprinsese o casă de pe domeniul familiei Nihar. Oamenii care locuiau acolo scăpaseră cu viață, dar nu și câinele lor. Forma lucioasă, înnegrită a cadavrului său găsit printre dărâmături avea să-l hăituiască în veci pe Merik.

Iar acum, iată-l din nou aici. Dărâmături. Un cadavru. Îngrozitor și totodată de netăgăduit, chiar în vreme ce mintea îi șoptea: *Încetează să mai vezi doar ce vrei să vezi*.

Kullen îl zări pe Merik. Un fulger îi lumină zâmbetul știrb. Buzele i se strângeau într-un chip care i se părea familiar și neomenesc deopotrivă. Vârtejuri de vânt negru se încolăceau la nesfârșit în spatele lui, purtând cu ele moloz, frunze de toamnă și salvie.

– Nu te bucuri să mă revezi, Frate de Fir?

– Nu ești Fratele meu de Fir. Merik era uimit de cât de sec îi era tonul vocii. L-am văzut murind pe Fratele meu de Fir.

– M-ai văzut *spintecat*. Kullen își întinse brațele, aproape apatic, fulgere scăpărându-i din vârful degetelor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie și sfârșitul.

– Ce ești tu?

– Știi răspunsul la întrebarea asta. Eu sunt răzbunarea. Eu sunt dreptatea. Eu sunt Furia.

La auzul acelor cuvinte, gheața și mânia își înfipseră adânc ghearele în pieptul lui Merik. Și totuși, vag, Merik știa că niciuna nu era a lui.

– Ți-am cerut să mă ucizi, continuă Kullen, venind mai aproape și mai aproape, până când nu mai aveai cum să nu-i vezi umbrele care i se cuibăriseră pe sub piele, în adâncul

ochilor, ce i se aprindeau cu fiecare fulger care scăpăra dedesubt. Îți aduci aminte, Merik? Când eram în Lejna, ți-am cerut să-mi curmi zilele. Slavă lui Noden că ai refuzat, altminteri niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat astăzi aici. Tu ai fi fost mort, eu aș fi fost mort și amândoi am dansa acum cu mixinele.

Merik dădu să răspundă. Încercă a rosti ceva, însă vorbele nu-i ieșiră pe gură. Nimic în afară de: *Tu ai fi fost mort, eu aș fi fost mort*.

Kullen râse.

– *Totuși, numai în moarte au putut înțelege viața. Și numai în viață vor putea schimba lumea*. Își duse mâna la cap, rânjetul acela nefiresc lățindu-i-se și mai mult pe chip. Un zâmbet care nu se reflecta și în ochii lui morți, morți de-a binelea. Amintirile Furiei au fost dintodeauna aici, Merik. Doar că a trebuit să mor ca să am acces la ele.

– Acum am să te fac rege! Un vânt rece bătea dinspre Kullen. O putere care se ruga să fie folosită. Împreună putem să stăpânim peste orașul ăsta! Peste întreaga națiune!

– Nu. Merik scutură din cap. Lacrimile îi zburau de pe obraji, pierzându-se în furtună. Nu vreau asta, Kullen! Nu *vreau* să fiu rege...

– O, ba da, vrei!

Înainte ca Merik să clipească ori să i se împotrivească, Kullen îl prinse de gât. Îi trase aerul lui Merik direct din plămâni.

–Măcar atunci am să te socotesc dușmanul meu. Și, adu-ți aminte, *sunt ascuțit ca tăișul*.

– Te rog, Kull! începu Merik să lovească repede cu pumnii în brațele lui Kullen. Tu nu ești așa!

– Ba exact așa *sunt*, Merik. Adevăratul meu eu a ieșit în sfârșit la iveală.

Degetele lui Kullen se strânseră și mai mult, adâncindu-se în pielea lui Merik.

– Oprește furtuna asta! îngăimă el. Pleacă, Kullen, *pleacă!*

– Nu. Kullen chicoti, un sunet gâtuit, care făcu furtuna să vuiască. Erau atât de sus, atât de sus. Eu am făcut orașul ăsta și tot eu am să-l distrug.

– N-am să te las! șuieră Merik. Plămânii îi luaseră foc. Ardea tot, pe dinăuntru și pe dinafară.

Strânsoarea lui Kullen deveni și mai puternică. Gheață neagră care să străpungă pielea lui Merik. Fulgi de nea începură să cadă în jurul lor.

– Crezi că mă poți opri, Mer? Sunt legat la Război, iar tu ești legat de mine. Dacă îmi trimiți sufletul dincolo de ultimul

recif, al tău o să-i urmeze. Frați de Fir până la moarte.

Spunând acestea, îi dădu drumul. Răsuflarea lui îl învălui, în vreme ce vântul i se strecură pe sub picioare, ținându-l în aer. Vântul lui Kullen, știa, însă își simțea propria putere zvârcolindu-i-se pe undeva. Ca și cum amândoi controlau magia, ca și cum această vrajă – această furie – era răul care se întindea între ei. O fântână din care amândoi își trăgeau forțele.

Iar atunci Merik înțelese.

Era mort. Întocmai ca Garren. Întocmai ca Linday. Și, cel mai rău dintre toate, întocmai ca acela care stătea dinaintea lui: Kullen. Sfântul protector al tuturor lucrurilor nedreptățite, mai grotesc decât înseși mixinele. Kullen era Furia, de la un cap la altul.

– Văd că ai priceput, spuse Kullen și, deși cuvintele lui se pierdură în răgetul furtunii, Merik le simți răsunându-i până în adâncul sufletului. Explozia de pe *Jana* te-a omorât, dar noi doi suntem legați ca Frați de Fir. Vraja țesută care mă ține în viață s-a întins până la tine. Dar, dacă unul dintre noi moare, se duce și celălalt. Așa că nu-ți rămâne de ales decât să mi te alături.

O lumină strălucea în spatele lui Kullen. Era atât de puternică, încât Merik se văzu nevoit să închidă ochii. Își ridică mâinile. Un tunet scutură pământul. Când Merik deschise iarăși ochii, îl găsi pe Kullen uitându-se în jos.

Printre nori și haos, văzu și Merik: corabia cu focul-de-mare sărise în aer.

Kullen își îndreptă atenția înapoi la Merik, ochii lui complet negri. Fără nicio licărire în ei. Numai gheață, vânt și furie.

– Poate că soră-ta crede că a câștigat, dar eu am să distrug barajul de unul singur. Orașul ăsta o să-și capete conducătorul de drept, într-un fel sau altul.

Merik nu-l mai ascultă. Cu ochii înlăcrimați și prin furtună, zări mai multe siluete îndreptându-se spre vale, niște pete de culoare pe fundalul unei lume de fum și flăcări negre.

Una dintre ele încerca să cheme apa la ea. Încerca să se întoarcă la podul-de-apă. *Vivia*. Căderea avea să-i aducă moartea. Merik nu avea decât două opțiuni.

Să salveze orașul.

Sau să-și salveze sora.

Știa răspunsul, evident. Unul pentru binele celor mulți – își trăise întreaga viață după acest crez, sacrificându-se pe sine, renunțând la Safi și în cele din urmă pierzându-l pe Kullen pentru ce crezuse el a fi binele mai mare.

Însă nu dăduse rezultate.

Nu dăduse niciodată rezultate. Merik rămăsese întotdeauna cu mâna goală, cu întunericul care săpase din ce în ce mai adânc. În curând, nu avea să mai rămână nimic pe dinlăuntrul lui, nimic de dat.

Merik înțelegea asta acum. Ce știa el despre orașul ăsta? Ce știa el despre vizerii ori despre marinarii lui? Încercase – numai Noden știa cât încercase – să fie persoana de care poporul lui avea nevoie, însă răsplata îi fusese întotdeauna numai cenușă și colb.

Vivia, în schimb... sora lui Merik nu înțelesese niciodată și uitase cum e să iubești, ea era acea Nihar care ar fi putut să aperepoporul, să-i asigure prosperitatea, care putea și care *avea* să cucerească imperii la fel de ușor cum strunea un val...

Vivia era menită să fie regină. Se născuse cu acest drept; fusese croită pentru asta.

– Vino! îi porunci Kullen, atrăgându-i atenția lui Merik, iar vântul și gheața pulsau de-a lungul Firelor care-i unea. A sosit vremea să le amintim oamenilor că îi veghez mereu.

Nevoia de a se supune se cristaliza în oasele lui Merik. Nevoia de a folosi vârtejul lui Kullen, de a renunța în fața puterii lui nesfârșite. De a distruge și de a țipa, de a sfâșia și a face bucăți.

Însă Merik ținu piept acestei nevoi. De data asta, coborî și mai mult în adâncul lui. Până când își găsi temperamentul. Acea furie mereu aprinsă a familiei Nihar. *Aceasta* era magia lui – slăbită și puțină, dar în întregime a lui. Trebuia să se mulțumească doar cu atât.

Altminteri, Merik nu ar fi putut s-o prindă pe sora sa înaintea mixinelor flămânde.

Cu gândul ăsta în minte, Merik se îndepărtă de Kullen, numai cu ajutorul propriei magii, a propriei voințe.

Mai mulți pentru binele unuia singur.

Fuga de Măcelul lui Baile fu o învălmășeală de oțel, sânge și magie. Oțelul lui Safi. Sângele altora. Magia lui Vaness.

Lângă ieșirea principală din arenă, li se alăturară Zander și Lev, în spatele cărora venea aproape întregul echipaj cartorran.

– Plăcintă pișată! înjură Safi cum ajunseră afară, unde nebunia din jurul arenei era și mai mare decât cea dinăuntru.

– Plăcintă pișată! fu de acord și Caden.

Singurul drum care ducea spre debarcader dădea pe afară de oameni care fugeau și se băteau. Două dintre poduri se prăbușiseră din pricina greutății prea mari, în vreme ce alte trei erau cuprinse de flăcări.

Ultima lovitură în rinichi erau însă apele care înconjurau arena. Spumegau de sânge și mișcare. De crocodilii care se

zvârcoleau, se răsuceau și înhățau fiecare persoană care le ieșea în cale, fie vie sau moartă.

– Nu putem cu niciun chip să ajungem în port! strigă Safi.

Caden îi oferi un rânjet, întruchiparea înfumurării absolute.

– Asta nu-i nimic, făcu el, apoi strigă: Barzi ai Iadului! În formație! Toți ceilalți, treceți în spate! *Tu* – arătă cu degetul spre împărăteasă – avem nevoie de trei scuturi! Mari.

Vaness îi întoarse rânjetul și cu aceeași stăpânire ca la fiecare gest, fiecare vrajă, și ridică mâinile în aer. Trei scuturi de fier – mari – se adunară și se formară din fierul găsit prin apropiere. Până și sabia lui Safi îi fu smulsă din mâini, ca apoi să se prefacă într-un scut curbat pentru Caden, care îi ajungea până la piept.

– Treceți în spate! strigă Caden.

Safi se duse în spate.

– Alinierea!

Numaidecât, Barzii Iadului se așezară într-un triunghi. Zander în față, Caden și Lev în spatele lui, de-o parte și de alta. Porniră apoi toți trei înainte, la viteză maximă.

Urmă o pauză.

Apoi un atac.

Safi nu mai văzuse așa ceva. Acționau în armonie deplină. *Atac. Pauză. Atac. Pauză*. Câțiva mai curajoși atacau din lateral ori din spate, iar marinarii erau bine antrenați.

Astfel, cartorranii traversară mlaștina. Timpul își pierduse orice noimă. Trecea de la clipe și frânturi de clipă la salturi și perioade de acalmie. De la tăișuri ce se arcuiau și la maxilare care mârâiau în apropiere. *Atac. Pauză. Atac. Pauză*. La nesfârșit, sub un cer desăvârșit, lipsit de nori.

Până când ajunseră în port.

Până când ajunseră la corabie.

Nu erau primii care ajunseseră la cuterul cartorran de la capătul docului. Marinarii deja mișunau pe punte, în vreme ce o femeie cu păr sur trâmbița ordine de la pupa.

Îi zări apropiindu-se înaintea echipajului. Zâmbi – un zâmbet fals, după cum îi spunea magia lui Safi –, apoi strigă:

– Ați ajuns prea târziu ca să vă luați corabia înapoi, dragilor!

Unul câte unul, oamenii se îmbulziră să vadă cine venise. Și-și scoaseră cuțitele, pumnalele și pistoalele focvrăjite.

Vaness își ridică brațele în aer, iar Safi știu exact unde avea să ducă asta. La și mai multă bătaie, la și mai mult sânge vărsat, la și mai multe vieți irosite.

Apoi se gândi la inițiativă. La schimbare și la modelare și se trezi tăindu-i calea împărătesei. Barzilor Iadului.

– *Așteaptă!*

Kahina aștepta, cu sprâncenele ridicate foarte sus.

– Nu trebuie să facem asta, spuse Safi.

Poate că Merik era mort – ca mulți alții –, dar asta nu însemna că trebuiau să i se alăture și alții.

– Dă-te la o parte! Kahina se apropie cu pași mari de balustradă. Sabia îi zăngănea la șold. N-am nimic de împărțit cu tine, dar corabia asta e a mea. Eu am pus mâna pe ea.

– Pune-o rămășag.

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze. Prostesc – atât de prostesc. Însă era totuși ceva la care nu se așteptau.

Caden și Vaness se apropiară de Safi, cu gurile căscate.

Amiral Kahina, pe de altă parte, arăta încântată. Un zâmbet de felină i se lățise pe toată fața, după care se aplecă peste balustradă, sprijinită într-o mână.

– Nu la tarot, zise ea. Ci într-un duel. Eu – își duse mâna la piept cu degetele răsfrânte – împotriva ta. Fără arme. Doar creier și mușchi. Cine rămâne în viață păstrează corabia.

Inițiază. Finalizează.

38

Aeduan nu-și putea dezlipi ochii de la Vrăjitoarea Firului. Fumul o învăluise. Fără Vrăjitorul Focului care să mențină flăcările aprinse, nu rămăsese în jur decât pământ carbonizat, iar Aeduan reuși în sfârșit să se adune.

El și Iseult se aflau la sud de coloane, acolo unde râul curgea lin de-a lungul străvechilor câmpuri de luptă.

Aeduan se sprijini de una dintre coloane, urmărind-o cu privirea pe Iseult cum se apropie. Spintecase un om. Cu aceeași ușurință cu care Aeduan putea să oprească sângele unei persoane, ea tăiase legăturile care îl țineau pe Vrăjitorul Focului în viață. Mai văzuse cândva magia asta. Magie neagră. Magie din vid, ca a lui. Dar niciodată – niciodată în cei o mie de ani ai lui – n-ar fi bănuit că Vrăjitoarea Firului...

Nu era câtuși de puțin o Vrăjitoare a Firului.

Pe când aștepta, îi veniră în minte versurile din acea dimineață: *Iarba moartă trezită-i de foc, pământul mort doar ploaia-l trezește*. Momentul acela când se întâlniseră printre ruine părea că se întâmplase într-o altă viață. Doar că nu era așa. Iseult rămăsese aceeași fată care se luase la trântă cu el. Care se luase la întrecere cu el.

Care se întorsese pentru el.

Ploaia începu să cadă, înăbușind flăcările focvrăjite. Salvele de tun continuau să bubuie și pistoalele să tragă. Câteva glasuri răzbăteau prin burniță, semn că lupta ajunsese până la defileu.

Iseult ajunse în dreptul lui Aeduan. Cenușa îi curgea pe obraji, râuri negre de ploaie, și preț de o jumătate de clipă, arăta la fel de coruptă ca bărbatul pe care doar ce-l ucisese.

Vedenia se destrămă apoi. Degetele ei îl atinseră pe Aeduan pe umăr și, fără să scoată o vorbă, îl întoarse cu spatele la ea. Nu cu blândețe, ci cu hotărâre. Apucă săgeata care se adăpostise în plămânii și inima lui.

Aeduan știa ce avea de gând să facă Iseult, iar el știa că ar trebui s-o oprească. Acum. Înainte să mai adune alte datorii de viață.

Însă nu o făcu. În schimb, o lasă să-și proptească un picior de coloană și să-i smulgă bucata de fier din inimă.

Durerea îl învălui, grea ca o ploaie înecată de fum. Se lipi și mai mult de pilastru. Pieptul îi urca și îi cobora cu repeziciune. Sângele curgea șiroaie.

– Au luat-o pe Bufnicioară, spuse Iseult.

Aeduan dădu din cap, zgâriindu-și fruntea de piatră.

– Nu e un copil oarecare, continuă Iseult. Și Ochi-Răi, și Velele Roșii o vor. Orice ar fi, are ceva special.

Aeduan dădu încă o dată din cap. De atâta lucru își dăduse și el seama, cu toate că nu se gândise încă ce anume ar fi putut să însemne.

– Vin după ea, Aeduan. Glasul lui Iseult era mai aspru acum. Mai puternic decât ploaia care picura.

Aeduan deschise ochii. Picături negre se prelingeau acum printre străvechile șanțuri ale pilastrului.

Alte două săgeți îi ieșiră din carne. Una din coapsă, alta din umăr. Brusc, vederea i se ascuți.

Alte două săgeți fură trase afară, iar spinarea lui Aeduan se îndreptă cât era de lungă. Încă trei săgeți, iar magia lui își recăpătă forțele.

– Oamenii, spuse el, întorcându-se cu fața la Iseult. Sute de oameni vin încoace.

Ea nu se arătă mirată. De fapt, fu cea care dădu acum din cap.

– Sunt Velele Roșii de la râu. O vor înapoi pe Bufnicioară, și de asta trebuie s-o găsim noi primii.

În acel moment Aeduan își dădu seama: Iseult era aici. Nu pe urmele Vrăjitoarei Adevărului, ci aici, în mijlocul unui tărâm de tăciuni aprinși. Înainte să poată rosti vreun cuvânt, înainte s-o întrebe de unde știa de Velele Roșii, un țipăt neomenesc umplu aerul. Mai puternic decât ploaia care nu se dădea dusă, mai răsunător decât bubuitul salvelor de tun.

Era liliacul-de-munte, care se întorsese și se îndrepta direct spre ei.

Aeduan abia avu timp s-o tragă pe Iseult, înainte ca ghearele creaturii să se înfigă în pietre.

Merik nu putea să ajungă la Vivia.

Vârtejul lui Kullen se asmuțea asupra lui din toate părțile, chiar în vreme ce Merik se căznea să-și trimită vântul ca s-o prindă pe sora lui. Chiar pe când încerca să se elibereze el însuși.

Era ca și cum Kullen ar fi simțit ce avea de gând Merik. Era ca și cum ar fi *simțit* puterea adevărată a inimii mici și demne

de milă a lui Merik.

El și Kullen erau legați. Sufletele lor, magiile lor, ceea ce însemna... fără magie. Merik nu putea să-și folosească vântvraja.

Îl durea în capul pieptului și îi vlăguia trupul, însă Merik o făcu. Își dezlănțui vântul. Își dezlănțui magia. Își dezlănțuia furia.

Apoi căzu cu capul înainte drept în inima furtunii. O cădere liberă înspre podul-de-apă. Simți țipătul lui Kullen despicându-i țeasta. Magia îl săgeta pe Merik în stomac, în picioare. *Folosește-mă, folosește-mă, folosește-mă*.

Merik nu o folosi. Își continuă picajul, fără să se gândească la el, focul-de-mare negru apropiindu-se cu repeziciune.

Trecu apoi de podul-de-apă. Căldura îl mistuia. Umbrele vuiau. Dedesubt, însă, valea cea verde îl aștepta.

Prin lacrimile provocate de fum și de vânt, Merik își văzu sora. Cu mâinile și picioarele întinse, apa adunându-se înspre ea în rețele uriașe. Se destrămau iar și iar, pe măsură ce ea trecea prin ele. Nu erau suficient de rezistente cât s-o oprească din a se prăbuși la pământ, dar măcar îi încetineau căderea. Măcar o încetineau cât s-o poată prinde Merik din urmă.

Își strânse apoi brațele pe lângă corp și își întinse vârful picioarelor.

Apa îl stropi în față; picături care ieșiseră de sub stăpânirea Viviei.

Mai repede, mai repede. Nu avea magia care să-l împingă înainte, numai forța lui Noden. Numai forța căderii. *Lasă-te purtat de vânt, lasă-te purtat de curent*.

Merik ajunse în dreptul ei. Apa îl izbi, provocându-i o mie de tăieturi. Își petrecu brațele în jurul ei și o apucă strâns.

Se rotiră. Iar și iar, fără să vadă nimic. Fără să audă nimic. Numai apă, vântul și senzația morții ce se apropia cu repeziciune.

Însă acum… acum Merik putea *zbura*. Acum putea să-și folosească puterea care-l lega de Kullen.

O izbucnire de vânt. Îl simți plesnind sub ei, azvârlindu-i brusc într-un nou vârtej. Mai mult, mai mult. Merik chemă și mai mult vânt cu un răcnet de căldură căruia Kullen nu i se putu împotrivi. Era suficient aer cât să-i oprească. Era suficient vânt cât să culce iarba la pământ. Un cerc imens deasupra căruia Merik și Vivia încetiniră, ca în cele din urmă să se oprească.

Aterizară în picioare, genunchii cedându-le sub propria greutate. Mâinile lui Merik se afundară în iarba și pământul reavăn. Un miros atât de puternic, atât de viu, după tot fumul și furtuna aceea.

– Merry, dădu Vivia să spună. Umărul îi sângera.

– Brațul tău, o întrerupse Merik.

Se ridică tremurând în picioare. Dintotdeauna fusese atât de multă iarbă? Se ridicase deja cât era de lungă, de parcă vântul lui Merik nici nu o pusese la pământ.

– Sunt bine, zise Vivia venind în dreptul lui. Nu-l mai simt. Merry, trebuie să-ți spun...

Un trosnet puternic răsună de-a lungul văii. Ca și cum se prăbușise un întreg munte. Ca și cum pământul însuși se frânsese în două.

Barajul ceda.

Safi împotriva Kahinei.

Se luptau pe puntea cuterului, în vreme ce echipajul le urmărea cu privirea de pe doc. Fără arme, fără încălțări, fără nimeni altcineva la bord. Doar cele două femei și pescărușii care dădeau târcoale pe deasupra capetelor lor.

Restul lumii dispăruse. Nu mai auzea larma îndepărtată dinspre arenă. Nici măcar scârțâitul scândurilor de pe corabie. Lumea dispăruse, pentru că Safi o făcuse să dispară, la fel cum o învățase Habim acum mai bine de zece ani. Își menținea privirea la nivelul pieptului Kahinei, ca să vadă astfel întregul corp al femeii. Toate răsucirile și întoarcerile ei. Apoi Safi își înfipse călcâiele în lemnul aspru ca să simtă mai bine legănarea și înclinarea corabiei.

Kahina era mai scundă decât Safi, numai că Safi nu era într-atât de neghioabă să creadă că astfel avea vreun avantaj. Își dădea deja seama că amiralul era o luptătoare abilă și încercată. Și asta din felul în care sălta de pe un picior pe altul, cu brațele în aer și cu pumnii destinși.

Și își mai dădea seama și din urechile ei, care erau clăpăuge și umflate din pricina pumnilor încasați de-a lungul zecilor de ani, dar și a ripostelor.

Însă ce o făcea pe Kahina să fie cu adevărat uimitoare era prospețimea ei. Nu-și petrecuse întreaga dimineață fugind de flăcări ori de Ochi-Răi, și nici alergând printr-o arenă cuprinsă de nebunie. De fapt provocarea cea mai mare pentru Safi era aceea de a rămâne în alertă. De a-și păstra concentrarea...

Un pumn se abătu asupra ei. Safi trase o înjurătură. Kahina pornise deja la atac. Încă o lovitură, apoi o alta. Safi abia avea timp să le pareze. Nu-i rămânea decât să bată în retragere.

Prea repede, nu mai avea loc. Balustrada se apropia cu repeziciune, ceea ce însemna că *trebuia* să acționeze ofensiv, altminteri avea să fie prinsă la colț. Lovi cu piciorul – o fentă care s-o facă pe Kahina să-și lase mâinile în jos. Funcționase, căci pumnii lui Safi se concentrară într-o lovitură dublă.

Unul dintre ei nimeri nasul Kahinei. Celălalt o izbi în piept – nu pentru durere, ci pentru putere. Pentru distanța pe care o câștigase când se împiedicase Kahina.

Însă amiralul zâmbea, dezvelindu-și toți dinții ei pătați și, cu toate că ochii i se umeziseră, Safi nu-i spărsese nasul.

Kahina pufni.

– Știi ceva, fato? Nu știu cum te cheamă. Bătu din piciorul drept, captându-i privirea lui Safi, înainte să se repeadă înainte. O mână grasă se puse în gâtul lui Safi. Urmă un pumn bine plasat în nasul lui Safi, iar Kahina *reuși* să i-l spargă. O lovitură finală o trimise pe Safi învârtindu-se înapoi.

Sângele îi țâșni din nări. Ochii i se umplură de lacrimi. Măcar simțea durerea ca pe ceva îndepărtat. Se obișnuise să fie lovită; asta nu o încetinea.

Deși bătea iar în retragere. Și Kahina începuse din nou să vorbească. O distragere intenționată.

– Ce bine pentru mine – pumn, croșeu, lovitură de picior între coaste – că-ți place să pui rămășaguri la fel de mult ca mie, fato!

Și mai mult sânge. Și mai multă durere. *Nu o asculta! Nu o asculta!*

– Dar știi ce-mi place mai mult decât să pun rămășaguri?

Kahina se feri de pumnul lui Safi. După care făcu un salt în spate, înainte ca piciorul său să intre în genunchiul ei.

Safi continua să atace. Lovea cu picioarele, o zgâria cu unghiile pe față, dădea cu pumnii. Cu cât se împingea mai mult, cu atât Kahina para mai puțin. Asta până când, Safi, care îi servea lovitură după lovitură, fu suficient de aproape pentru un genunchi în burtă. Pentru un cot în bărbie...

Kahina își lua revanșa.

Într-o clipă, Safi nu văzu decât lemnul, velele și cerul. Apoi lumea toată deveni numai cer.

Capul lui Safi trosni. Stele verzi îi întunecară vederea. Durerea îi izbucni în coaste. Kahina o lovea. O dată, de două ori.

Safi se ghemui, încercând să apuce un picior, orice. Însă nu prinse decât pantalonii Kahinei. Era suficient. O trase în jos pe femeia pirat.

Sau cel puțin încercă. Kahina se folosi în schimb de impuls ca s-o tragă pe Safi în sus – îndreptând-o drept spre pumnul ei care o aștepta.

Nasul deja spart se fărâmă tot. Negrul îi acoperi ochii. Se împletici înapoi, încă o dată, izbindu-se cu capul de punte. Nu că ar fi simțit.

O clipire. Cădea. O clipire. Era la pământ. O clipire. Kahina se pusese deasupra ei. O clipire. O clipire. Brațul Kahinei se încolăcise în jurul gâtului lui Safi. Dar acum Kahina se opri – nu puse niciun pic de forță în strânsoare. Se aplecă doar ușor înspre ea, în vreme ce își trecu cealaltă mână pe lângă capul ei.

– Nu mi-ai răspuns, fato, așa că îți repet: Știi ce-mi place mai mult decât un rămășag? Strălucirea inelului de jad al Kahinei îi intră în ochi lui Safi.

– Ce? Safi abia reuși să scoată cuvântul.

Sânge, sânge. Îi tivea vederea. Și fiecare răsuflare.

– Un târg bun.

Safi nu avea ce să răspundă. Nu avea rost să-și folosească istețimea împotriva Kahinei – nu când deja pierduse. Dacă femeia voia să-i distragă atenția cu vorbăria, n-avea decât.

Numai că, atunci când Kahina rosti „Spune-mi cum te cheamă“, Safi își dădu seama că nu era o tehnică de distragere, cât una de tragere de timp. *Mai importante decât cuvintele rostite,* o învățase Mathew, *sunt cele nerostite*.

– Tu vrei... să pierzi. Safi întâlni privirea Kahinei. Amândouă se foloseau de acest răgaz ca să-și tragă răsuflarea. De ce?

Ochii Kahinei se strânseră. Ba nu – se încrețiră. Rânjea.

– Fiindcă eu n-am nevoie de corabia asta. Ci mai degrabă de o favoare din partea *viitoarei* împărătese a Cartorrei. Vai, închipuie-ți cum aș profita de asta, Safiya fon Hasstrel.

Plămânii lui Safi se umplură de groază, de umbră și de vâjâit. Firește, Kahina aflase cine era. Informația asta nu era tocmai secretă, dar măcar Kahina nu părea să știe că Safi era și o Vrăjitoare a Adevărului. Măcar *atât* să rămână confidențial.

– Uite târgul meu, fato. Și mai ușor, Kahina se lăsă cu toată greutatea și la fel de ușor, întunericul se strecură înăuntru. Te las să câștigi lupta asta, iar eu și echipajul meu o să ne luăm tălpășița. În schimb, tu o să-mi rămâi datoare. Cu orice voi vrea, iar într-o zi am să vin la tine ca să-mi acorzi favorul. Cuvintele Kahinei erau încărcate de adevăr. Ne-am înțeles?

Safi se zvârcoli. Se zbătu. Se trase. Însă nu putea respira, iar lupta corp la corp nu fusese o tehnică pe care să se deranjeze vreodată s-o învețe. Cerul, chipul Kahinei, corabia – toate i se învârteau prin fața ochilor. Lăsând-o pe Safi fără altă opțiune decât să se învoiască.

Totuși, se căzni să îngaime:

– Cu două... condiții. Vorbele abia dacă i se auziră – *nu avea aer!* –, însă Kahina înțelese și se dădu jos de pe ea, ca aceasta să poată bălmăji: Nu o să ucid pe nimeni pentru tine și... nici nu am să-mi dau viața.

Zâmbetul Kahinei se lăți și mai mult.

– Atunci, ne-am înțeles! Pe când rosti asta, un fior de magie o străbătu pe Safi. O licărire i se aprinse în colțul ochilor.

Inelul de jad al Kahinei tremura de magia dinlăuntrul său.

– Acum întoarce-mă, fato, și pocnește-mă înainte să...

Safi o întoarse, o răsucire de șolduri care chiar funcționă de data asta. În depărtare, auzi uralele care veneau de pe doc. Barzii Iadului. Și echipajul cartorran.

Fals, fals, fals. Kahina se izbi cu spatele de punte, iar Safi se aruncă peste ea. *Fals, fals*. Și mai multe urale. Și mai mult sânge – și mai multă falsitate iritându-i magia. Minciuni scornite chiar de ea. Minciuni care să-i elibereze.

– Oprește-te! mârâi Kahina. Oprește-te! Ochii îi erau adânciți în fundul capului. Ajunge, fato, ajunge!

Safi se opri. Apoi se dădu jos de pe femeia mai puternică, mai mică și mai înțeleaptă decât ea.

– Luăm înapoi corabia, gâfâi Safi, suficient de tare cât să se facă auzită de către echipaj. Ia-ți oamenii și pleacă! *Fals, fals, fals*.

Kahina scoase un oftat, prăbușindu-se pe punte într-o înfrângere batjocoritoare. Chipul îi era făcut terci. Dar nu erau decât minciuni – numai minciuni.

– Am să plec. Corabia vă aparține!

Și asta fu totul. Duelul se sfârșise, înțelegerea-pecetluită.

Safi nu o urmări plecând. Și nici nu băgă de seamă echipajul cartorran care se urcă la bord, și nici pe Barzii Iadului care se certau cu Vaness pe doc. Safi își îndreptă trupul zdrobit spre pupa și privi portul întunecat. În spatele ei, vuietul crescând al războiului răsună de-a lungul Saldonicăi.

Totuși, Safi nu-și dezlipi ochii de la unduirea dulce a valurilor mării – în ciuda sângelui care-i curgea din nas, de pe obraji, din gură –, gândurile ei erau departe.

În palma ei se odihnea Piatra de Fir. Pâlpâia și licărea, semn că Iseult era din nou în primejdie. Semn că Safi nu putea face absolut *nimic* ca s-o ajute decât să rămână acolo și să se roage oricărui zeu care avea urechi să asculte.

39

Un liliac-de-munte. Același liliac-de-munte de mai devreme. Iseult nu știa de ce era atât de mirată să vadă unul. La urma urmelor, erau niște creaturi ale măcelului, iar aici se dezlănțuise o bătălie.

Timpul părea că se oprise în loc, în vreme ce ea stătea lângă Aeudan, urmărind absorbită cu privirea acel monstru. Creatura fu străbătută de un fior, care-i făcu blana neagră să i se zbârlească.

Apoi se asmuți asupra lui Iseult, cu dinții dezgoliți și cu gura larg deschisă.

Instinctele ei se treziră la viață. Se răsuci într-o parte, scoțând pumnalul. Puternică. Se simțea mai puternică ca niciodată. Și nu putea să nu se întrebe – un gând rătăcitor între două răsuflări – dacă nu cumva...

Dacă nu cumva era datorită Vrăjitorului Focului.

Viteza ei însă tot nu se putea măsura cu a lui Aeduan. El era deja acolo, cu sabia scoasă, lovind fără milă. Devenise una cu blana liliacului-de-munte, iar smocuri maronii, acoperite de mușchi, cădeau odată cu ploaia.

Firele lui argintii străluceau și mai puternic. Iseult nu credea că poate să spintece acele Fire, iar simplul fapt că voia asta *cu disperare* o făcea să simtă o căldură dezgustătoare urcându-i pe gâtlej.

Însă acum nu era momentul să se lase în voia vinei. A repulsiei. A regretului. Iseult trebuia să se folosească de noua putere ca să se *scape* pe ea și pe Aeduan.

Ca la comandă, Aeduan se lăsă în jos, însă liliacul se năpusti la pământ, o învălmășeală de umbre țipătoare prin pădure. Aeduan se aplecă drept spre colții lui.

Iseult porni la atac, un strigăt de luptă adunându-i-se în gât.

– Pe mine! Ia-mă pe mine!

O jumătate de secundă – poate atât obținuse Aeduan de pe urma distragerii făcute de Iseult –, însă era suficient. Țâșni spre cel mai apropiat pilastru și, din trei pași, ajunse în vârf.

Apoi se aruncă, gata să străpungă fiara pe la spate. Așezat cum era, cu aripile întinse pentru echilibru, liliacul-de-munte nu avea cum să se întoarcă la timp.

Sabia lui Aeduan se ridică în aer, gata să-și concentreze toată forța și magia în lovitură...

Iseult văzu atunci Firele argintii pulsând într-o nouă culoare. Una care nu avea nicio noimă – una pe care Iseult o știa ca fiind imposibilă. Și totuși, iată: rozul amurgului împletindu-se și amestecându-se cu argintul.

Firele care leagă.

Tăișul lui Aeduan intra în carne, în blană. Vârful urechii ascuțite – o bucată de carne mare cât capul lui Iseult – fu azvârlit pe pământul îmbibat de ploaie.

Liliacul-de-munte scoase un răget, năpustindu-se asupra lui Iseult și dărâmând-o. Își ridică apoi trupul de șarpe, cu aripile desfăcute în lături. Pământul se cutremură cu fiecare pas pe care îl făcea.

Încă patru pași grei, și își luă zborul.

Firele amurgului mai licăriră încă o dată, îndreptându-se spre cascadă. Înspre fluturarea înfricoșată, frântă a Firelor slăbite din depărtare. Fire *cunoscute*.

Bufnicioara. Liliacul-de-munte era legat de Bufnicioară.

Aeduan se împletici până la Iseult, cu sabia și tot trupul pline de sânge de liliac. Obrajii îi erau stacojii, ochii i se învârtejeau de roșu.

– Cascada... spuse Iseult gâfâind. Bufnicioara e la cascadă. Iar liliacul... este legat de ea.

O clipire nedumerită. Două răsuflări tremurătoare. Apoi valul înțelegerii îl străbătu.

– Deci de asta o vor pirații! Un copil care poate controla... un liliac-de-munte.

Își șterse fața de umăr, după care îi întinse mâna lui Iseult.

Ea o apucă strâns, degetele ei împletindu-se printre ale lui. O luară la fugă împreună.

Lumea deveni un amestec de pietre striate și de ploaie fumegândă. Iseult nu vedea decât pământul de sub picioare și pilaștrii din față. Mantia albă îi flutura în jur, iar strânsoarea lui Aeduan nu slăbi o clipă.

La fel cum nici țipetele liliacului-de-munte nu încetară deloc. Își reluă atacurile în picaj. Fire argintii aprinse de roz se apropiau. Din ce în ce mai mult. Însă acum Iseult știa că nu aveau o țintă anume. Atacă la întâmplare, fiindcă Bufnicioara era ținută prizonieră fără vreun motiv.

Acum Iseult putea vedea unde avea să fie următorul atac.

– Stânga! strigă Iseult și, ca unul, ea și Aeduan se ascunseră pe după o coloană de piatră subțire cât un copac.

Fire Argintii. Țipetele celor blestemați. Liliacul-de-munte se prăbuși la pământ.

Și, odată cu el, și doi pilaștri.

Aeduan se puse în față. De data asta însă, pe când degetele lui îi strângeau cu putere brațul, Iseult își dădu seama că liliacul-de-munte bătea în retragere. În loc să țâșnească în aer ca să se lanaseze într-un alt picaj, se mulțumea să plutească deasupra lor.

Bufnicioara. Trebuie că se aflau în preajma ei.

– Râul! strigă Iseult și, numaidecât, Aeduan își schimbă cursul.

Ieșiră de după pilaștrii și fură întâmpinați de râul Amonra. Albia lui devenise roșie; cadavre pluteau în josul curenților.

Aici se dădea o bătălie. Săgețile cădeau; oalele-cu-foc săreau în aer; tăișurile zăngăneau necontenit. Era un haos total și nimănui nu-i pasa pe cine omora. Fire furioase, însetate de sânge întunecau vederea lui Iseult. Sângele îmbiba pământul.

Habim îi spusese cândva lui Iseult: *Războiul este lipsit de sens*. Întodeauna crezuse că o spusese la figurat. Însă acum înțelegea *exact* ce voise să zică. Războiul chiar era lipsit de sens, copleșindu-i vederea, simțurile, auzul. Până și magia ei. Sfărâmând-o pe Iseult bucată cu bucată. Zdrobind-o. Făcând-o pulbere.

În față, la poalele cascadei, Bufnicioara aștepta. Strălucirea Firelor ei speriate, agitate răzbăteau prin ceața râului.

Un pocnet străbătu aerul. Numaidecât, cerul se făcu negru din pricina săgeților care cădeau acum, un adevărat torent revărsându-se din vârful stâncii.

Aeduan o luă la dreapta, trăgând-o pe Iseult după niște pietre. La fix, căci săgețile își nimeriră ținta. Soldații și armăsarii lor – Vele Roșii și Ochii-Răi deopotrivă – căzură toți ca secerați.

Însă nu se puteau opri. Nu aveau de ales decât să fugă prin ploaia slabă. Bărbații atacară cu lamele lor, însă Iseult le ocolea cu ușurință, acum că îl avea pe Aeduan alături. Împreună se arcuiau, se lansau în salturi, se aplecau și se rostogoleau. O combinație fluidă de pași clădiți pe sânge și Fire.

Aproape ajunseseră în dreptul cascadei. Aproape ajunseseră la Bufnicioara.

Ceața se risipea, alungată de aripile liliacului-de-munte. Acesta se lasă mai jos, cu ghearele întinse și cu gura deschisă larg.

Ceața se risipi de tot, și iat-o pe Bufnicioară. Păzită de zece bărbați. Restul erau cadavre zdrobite de stânci ori pierdute deja pe fundul râului – căci așa făcea liliacul-de-munte. Chiar acum se repezea să prindă în gheare resturile unuia de la Ochi-Răi. Apoi liliacul-de-munte se înălță în aer, izbind cadavrul de o stâncă, înainte să-l azvârle în râu.

Se lansă într-un alt picaj, împrăștiind încă o dată ceața, iar în acea fracțiune de secundă, Iseult cuprinse cu privirea tot ce trebuia să știe: nouă soldați acum – și, cât de curând, opt – o păzeau pe Bufnicioară, care stătea ghemuită între stânci, cu un sac pe cap.

O Velă-Roșie se năpusti dinspre dreapta; Aeduan îngheță trupul bărbatului cu o singură mișcare de încheietură. Însă nu-l ucise, ci doar îl lăsă nemișcat ca o statuie, plecând mai departe.

Ceața îi învăluia. Liliacul-de-munte zbura mai jos acum și venise vremea să dea lovitura de grație.

– Ia-o pe Bufnicioară! strigă Iseult și, în aceeași clipă, se smulse din strânsoarea lui Aeduan.

Se întoarse cu fața la soldații care mai rămăseseră. Aveau destul de tras cu liliacul-de-munte, așa că nu o zăriseră apropiindu-se de ei.

Cu un strigăt aspru, Iseult se năpusti asupra celui mai apropiat soldat, a cărui privire era îndreptată spre cer. Asupra liliacului-de-munte care venea din ce în ce mai aproape.

Se răsuci înapoi, lovind cu piciorul stâng în spate. Genunchiul îi cedă, iar el se prăbuși la pământ. Pietrele erau alunecoase aici, iar râul Amonra răsună nu departe – un dușman căruia Iseult nu-i putea ține piept.

Motiv pentru care lovi cu toată puterea în gâtul bărbatului.

Acesta căzu în râu. Încă o victimă a Amonrei. Mai rămăseseră șapte oameni, deși pământul începuse să se cutremure.

Nu, nu pământul, ci pietrele. Pietrișul netezit de râu de pe mal. Se unduia și tremura, întocmai ca valurile mării. Dirijate toate de niște Fire aproape invizibile de culoare verde-închis.

Iseult urmări cu privirea Firele prin ceață... duceau la Bufnicioară. Erau Firele *ei*. Era magia *sa*.

Nu avea timp să se gândească ce însemnau toate astea și nici să încerce să le oprească. Un alt bărbat o zărise pe Iseult și își scosese sabia.

Iseult se lăsă în jos. Aerul îi șuieră pe deasupra capului. Prea aproape – tăișul fusese prea aproape, la fel și bărbatul. Iseult avea nevoie de spațiu.

Sau la fel de bine ar fi putut lăsa Firele argintii să-și facă treaba. Se aruncă pe pietriș, iar liliacul-de-munte sfârși treaba în locul ei, răpunând trei bărbați deodată.

Nu mai rămăseseră decât patru.

Chiar atunci, Aeduan dădu jos sacul de pe capul Bufnicioarei. Firele ei se năpustiră înainte, atât de năvalnice, cum Iseult nu mai văzuse nicicând.

Pământul vuia. Liliacul-de-munte țipa. Firele de Vrăjitor al Pământului dantelau totul în jur.

Iseult își simți picioarele alunecând sub ea. Căzu de pe pietre, pierzându-și pumnalul, în timp ce încerca să se prindă de ceva. Râul Amonra se apropia cu repeziciune. Iseult se rostogolea înspre el. Simți apoi mușcătura apei, care îi luă tot aerul din plămâni, toate gândurile din minte.

Preț de trei clipe prelungi, apele înghețate și pătate de sânge se învăluiră în jurul ei. Era prinsă în capcană. Trasă sub valuri.

Apoi pământul se zgâlțâi sub ea. Trosni și se clătină, ridicând-o precum o mamă care-și poartă copilul în brațe. Până la suprafața apei. Până la mal. Pietrele o lăsară apoi pe Iseult drept în brațele lui Aeduan.

El o puse pe picioare, strigându-i ceva. *Fugi!* Bănui Iseult. *Repede!* Se gândi ea, cu toate că nu asculta. Atenția îi era îndreptată spre Firele ce se chirceau acum, ale unui Vrăjitor al Pământului care făcuse tot ce ar fi trebuit să facă ea.

Iseult miji ochii ca s-o vadă pe Bufnicioară cățărându-se anevoie pe stâncă – în vreme ce liliacul-de-munte zbura și fâlfâia din aripi deasupra ei. El era paznicul ce nu-i lăsa pe soldați să se apropie.

Nu avea nicio noimă. O copilă care să poată muta pământul. O copilă care să poată controla un liliac-de-munte. Și totuși, Iseult nu putea tăgădui ce vedea cu ochii săi.

În doar câteva secunde, o prinse din urmă pe Bufnicioară și, fără un cuvânt, Aeduan o luă în spinare. Ea îl îmbrățișă strâns, Firele arzând în aceleași culori calde ale amurgului.

Apoi continuară toți trei urcușul, în vreme ce liliacul, acea creatură mitică a câmpurilor de luptă, mergea înainte, deschizându-le calea.

Merik și Vivia stăteau pe podul-de-apă. Merik de o parte, Vivia de cealaltă.

Valurile înspumate năvăleau peste ei, înalte cât barajul. Înalte cât orașul. Inundația avea să-i lovească în câteva secunde. Vântul, călduț și slab, însă în totalitate al său, se adună în jurul lui Merik. Vivia își chemă și ea apele.

Se uitau unul la celălalt. Doi Nihar. Două magii. Un frate și o soră care nu se cunoscuseră niciodată, care nici măcar nu încercaseră s-o facă.

Inundația sosi.

Amândoi își ridicară brațele în aer. Vântul, apele, puterea. Un zid de magie care să întâmpine spuma albă. Merik se lăsă

pe spate, tălpile lui alunecând pe pietrele umede, în vreme ce vântul se năpustea înainte. Scoase un strigăt, un sunet ce-i răbufni din gâtlej. Care-i deschise gura larg, făcând ca și mai mult vânt să iasă din el.

Mai mult, și mai mult. Asemenea unui izvor adânc și neatins. Legat nu de Kullen, ci de sângele familiei Nihar. De sora lui care ținea piept inundației cot la cot cu el.

Fără să țină cont de furie, de ură, de dragoste, de trecut. Ci doar de clipa prezentă. Doar de apa asta care curgea încet, înainte, împroșcând.

Întrerupt.

Merik ridică un picior. Păși în față, împingându-se, împingând vântul, împingând inundația.

Puse un picior în fața celuilalt. Înainta pas cu pas de-a lungul văii verzi, sub cerul care acum licărea albastru.

Vivia înainta și ea pe pod. Pașii lor erau la unison. Unu. Doi. Împinge. Trei. Patru. Mergi înainte.

Astfel, centimetru furios cu centimetru furios, inundația se retrase. Luptă. Împinge. Mergi înainte.

Gheața năvăli trosnind peste pod, înghițind cu zgomot râul și distrăgându-i pentru scurt timp atenția lui Merik. Atât cât să lase inundația să mai fure înapoi câțiva centimetri.

Stix, își dădu seama Merik. Venea în fugă spre ei, călcând pe gheața pe care o făcuse.

Ajunse apoi în dreptul Viviei și, imitând poziția de luptă Nihar, li se alătură.

Inundația își croia drum înapoi.

Luptă. Împinge. Mergi înainte.

Și mai mulți oameni veneau acum, și mai mulți vrăjitori. Ai Vântului și Ai Fluxului. Ai Pietrelor și Ai Plantelor. Civili și soldați deopotrivă, toată lumea împingea în ritmul fraților Nihar.

În spate, tot mai în spate, câștigau teren, câștigau viteză și, curând, toată lumea ajunse să stea drept în picioare. Apoi să fugă.

Se opriră de-a binelea, căci ajunseseră înapoi la baraj. Apa se strecura acum înlăuntrul vechiului ei cămin, în vreme ce gheața, rădăcinile și pietrele se ridicau încet în aer. Nivel după nivel, un zid făcut de sute de vrăjitori. De sute de nubrevnani.

Până când lui Merik nu-i mai rămase nimic de făcut. Se întoarse și întâlni din nou privirea Viviei. Ea dădu din cap o dată și ceva asemănător unui zâmbet i se așternu pe buze.

Merik dădu din cap la rândul lui, deja punându-și înapoi gluga făcută ferfeniță și udă leoarcă. Dădea să se întoarcă la

Lovats. Sora lui avusese sub control lupta, vrăjitorii, noul baraj care crescuse chiar sub ochii lor.

Nu mai avea nevoie de alte încercări stângace de ajutor. Cu atât mai puțin de cele venite din partea unui mort.

Așa că Merik lăsă în urmă podul-de-apă și porni în zbor spre Donjonul lui Pin.

Aeduan mergea de ore în șir, cu Bufnicioara în spinare și cu Vrăjitoarea Firului la cinci pași în spate dar și cu liliacul-de-munte zburând în zigzag deasupra lor.

Ieșiseră de pe Ținuturile Disputate, însă doar de puțină vreme. Deși Aeduan o luase la nord de drumul pe care știa că veniseră prima oară el și Iseult, nu îndrăznea să-și încetinească pasul.

Și nici s-o pună jos pe Bufnicioară. Durerea din umeri se transformase de mult într-o agonie ce-i amorțea mintea, însă copila dormea liniștită. Dacă se trezea, dacă ar pune-o jos... Prea încet, s-ar mișca prea lent.

Abia când soarele începu să apună, iar umbrele lungi ale pinilor de la vest de Nubrevna să întunece cărarea, Aeduan le îngădui să facă în sfârșit popas.

Ajunseseră în dreptul unui iaz cu ape limpezi, ce șerpuia printre copaci. Un zid uitat, pe jumătate scufundat, se ridica la celălalt capăt al iazului.

– Suntem singuri, spuse Vrăjitoarea Firului, cu glas răgușit din pricina fumului. Ar trebui să ne oprim.

Erau primele cuvinte pe care le auzeau de ore bune, iar preț de jumătate de clipă, Aeduan nu le pricepu sensul.

Apoi își dădu seama că-i vorbise în dalmotti, nu în nomatsi. Presupunea că făcuse asta ca să nu înțeleagă Bufnicioara.

– Nu am simțit pe nimeni prin preajmă, cu mult înainte ca soarele să înceapă să apună. Arătă vag către orizont. Plus că... mi-e sete. Deci asta era. Argumentul ei suprem.

Aeduan dădu să spună ceva, însă Bufnicioara i se foi în brațe. Căsca.

Cu mușchii urlându-i de durere, o lăsă la pământ. Se ridică apoi în picioare și începu să se întindă ca orice copil obișnuit care abia s-a trezit dintr-un pui de somn.

Patru curenți puternici de aer tulburară suprafața apei, făcând pelerina lui Aeduan să fluture, pe când și-o dădu jos de pe umerii răniți. Liliacul-de-munte se apropie, așezându-se în vârful zidului scufundat, în vreme ce coada lungă i se unduia printre ruine. Vârful ce se termina cu un smoc de păr i se afunda în apă.

Bufnicioara nu acordă niciun pic de atenție fiarei imense – care acum se curăța precum o pisică, începând cu urechea dreaptă, care-i sângera. În schimb, era absorbită să-și croiască

drum printre bolovanii care înconjurau malul iazului. Când ajunse în dreptul apei, o imită pe Iseult, făcându-și mâinile căuș și bând cu nesaț.

– Surioară, spuse Iseult în timp ce copila bea. Care e numele tău adevărat?

Bufnicioara nu o luă în seamă, iar Iseult îi aruncă lui Aeduan o privire neajutorată.

El ridică din umeri. La urma urmelor, Bufnicioara nu era primul copil care rămânea fără cuvinte din pricina războiului.

Cu toate astea, vrăjitoarea Firului stărui, o încordare învăluindu-i acum vorbele.

– Poți să vorbești, Surioară? P-poți să ne spui numele tribului tău? Ceva, orice?

Bufnicioara își văzu de băutul din iaz, ca și cum Iseult nici nu ar fi fost acolo.

Oftând apăsat, Iseult renunță în cele din urmă. Se ridică în picioare și sări peste pietre. Chiar și în lumina slabă a amurgului, nu aveai cum să nu observi cât de murdară era. Vârfurile părului ei negru erau pârlite din pricina focului.

Nu mai era Vrăjitoarea Firului care îl găsise pe Aeduan prins în capcana de urși. Și nici Vrăjitoarea Firului care se luptase cu el chiar în acea dimineață. Era o femeie schimbată.

Aeduan o știa, pentru că și el trecuse prin așa ceva. Curând avea să descopere – la fel cum o făcuse și el – că nu era chip să scapi de propriii demoni.

De-acum înainte, avea să-și îndoaie și să-și strângă degetele, întocmai cum făcea acum. Avea să-și rotească încheieturile și să-și trosnească gâtul. Să-și întindă maxilarul și să se întrebe cine va fi următorul care va muri de mâinile ei. Care nu va mai avea cale de scăpare.

Iar din noaptea asta, își va dori cu disperare să scape de coșmaruri. Va fugi, se va lupta și va ucide din nou, doar ca să se asigure că fantomele erau adevărate.

Și erau.

Aeduan se întrebă dacă ar trebui să aibă vreun regret. La urma urmelor, spintecase ca să-l salveze. Nu simțea nicio fierbințeală în capul pieptului, nicio senzație de greață în stomac. Ea și-ar fi găsit adevărata natură într-un fel sau altul.

– Prietena ta e din nou în mișcare, spuse, în timp ce Iseult se așeza de strajă lângă el, iar apa de pe mâinile ei picura pe pietre. Aș zice că e undeva pe mare. N-ai fi ajuns-o la timp nici dacă te-ai fi dus după ea.

Iseult nu schiță niciun gest. Se uită totuși lung în ochii lui Aeduan, despre care știa că trebuie să i se învârtejească de roșu. Avusese nevoie de toată puterea – atât cât îi mai rămăsese – ca să prindă mirosul Vrăjitoarei Adevărului.

– Probabil că familia Bufnicioarei nu mai e, spuse ea în cele din urmă, cu ochii tot la Aeduan.

– Probabil, fu el de acord.

– Și atunci unde o s-o ducem? Mă îndoiesc că sunt multe familii care să primească în sânul lor un liliac-de-munte. Vorbea fără vreo inflexiune în voce, ca de obicei, și totuși nu-i scăpă umbra de umor din vorbele ei.

Așa că Aeduan îi răspunse în aceeași notă.

– Și nici nu cred că vor să primească un Vrăjitor al Sângelui.

Buzele i se strânseră. Apoi i se destinseră numaidecât.

– Și presupun că nici o Vrăjitoare Țesătoare.

Cele două cuvinte căzură ca plumbul între ei.

Aeduan nu o contrazise. Era ce era, iar să se lupte cu propria natură nu i-ar fi adus decât durere. Ba poate chiar moartea.

Motiv pentru care se trezi spunând:

– Nimeni nu a fost dat vreodată afară dintr-o mănăstire carawen.

– Nici măcar un liliac-de-munte? Din nou licărirea unui zâmbet.

– Nu atâta vreme cât îi slujesc pe Cahr Awen.

Iseult se crispă, iar Aeduan se întrebă dacă nu cumva se pripise cu aceste vorbe. Era și așa destul de greu să privești în adâncul Vidului, dar ce faci atunci când Vidul îți întoarce privirea?

Era limpede că asta se întâmpla acum. Acea schimbare a posturii ei. Acea trecere înfrigurată a limbii peste buze. Dacă era într-adevăr o Vrăjitoare Țesătoare, asta însemna că era legată de Vid. Iar dacă era într-adevăr o Vrăjitoare a Vidului, însemna că putea fi o Cahr Awen. Iar ea înțelegea acum asta.

La fel și Aeduan.

– Mănăstirea carawenilor.

Cuvintele i se dezlipiră de pe buze ca o rugăciune. Clipi apoi și continuă:

– Credeam că nu mai ești călugăr.

– Motiv pentru care nici nu am să rămân. O las pe Bufnicioară, las liliacul, te las pe tine. Iar eu o să mă întorc la Lejna după monedele mele. *Și poate să dau și de urma prințului Leopold*.

Iseult încuviință din cap, ca și cum era mulțumită de plan. Din cine știe ce motiv, asta îl deranja. Faptul că se învoise atât de lesne îi făcea plămânii să se strângă.

Orice ar fi însemnat senzația nouă, îi trecu de îndată. Acum Bufnicioara se adâncise și mai mult în iazul umbrit. Între timp, liliacul-de-munte își plesnea coada de zid cu o expresie

nemulțumită pe chip. Cu toate că ar fi putut să fie luată și ca una amuzată. Era cu neputință să spui care din două.

Iseult se depărtă de Aeduan și îi strigă Bufnicioarei să fie cu băgare de seamă.

Lucru care îl lăsă pe Aeduan, ca de obicei, pe marginea unei scene, urmărind cu privirea cum lumea se desfășura dinaintea lui sub un cer din ce în ce mai întunecat.

40

Am mai fost aici, se gândi Safi, pe când scruta cu privirea liniile albe lăsate în urmă de corabia cartorrană. Coasta mlăștinoasă a Saldonicăi dispăruse de mult din vedere, iar acum amurgul își împrăștia focul de-a lungul valurilor. De-a lungul peisajului încețoșat, sărat ce se zărea pe fereastră.

Chiar mai fusese aici. Pe o corabie ce ducea la Azmir, cu cineva care-i oblojea rănile.

Durerea o copleși valuri-valuri, un atac cutremurător de fiecare dată când acul lui Caden străpungea pielea de deasupra sprâncenei lui Safi. Dacă scaunul ei nu ar fi fost dat pe spate și bine înțepenit, de mult ar fi căzut, căci, oricât de blând încerca să fie Bardul Iadului, tot o durea al naibii de tare când îi cosea rana provocată de pumnul Kahinei.

Safi era în cabina căpitanului de o oră. Întâi și întâi, Lev venise să-i rupă iarăși și să-i pună înapoi nasul. În ciuda strădaniilor ei, Safi urlase din toți rărunchii, iar sângele țâșnise cu și mai multă forță. Chiar și după toată durerea îndurată și după lacrimile care-i urmaseră, Lev fusese nevoită să plece cu scuza:

– Mi-e teamă că n-o să mai fie nicicând ca înainte, domna!

Safi se mulțumi să ridice din umeri. În lipsa leacurilor vrăjite la bord – Kahina le luase cu ea pe toate – Safi știa că avea să rămână pe viață cu cicatrici și cu un nas strâmb. Însă nu o deranja atât de mult. Nu când avea lucruri mai *importante* care să o îngrijoreze.

Cum ar fi Piatra ei de Fir.

Încetase să mai pâlpâie. Iseult era acum în afara oricărei primejdii, dar pentru cât timp?

– Te-am judecat greșit, îi spuse Caden, întrerupând șirul gândurilor lui Safi. Erau primele cuvinte pe care i le adresa în afară de *Ridică-ți bărbia* sau *Închide ochiul*. Când eram în orașul Veñaza, am crezut că ești nesăbuită. Că ești naivă și egoistă.

Safi nu se putu abține: își ridică privirea.

– Mulțumesc?

Simți o fierbințeală și mai mare de pe urma acului care o străpunse. Caden, care stătea pe un scaun, tresări. Apoi, oftând, spuse:

– Nu te mai mișca, domna!

Safi pufni, o încercare de a-și destinde fața. El continuă:

– Ai dat dovadă de curaj mai devreme, pe corabie – în lupta cu Amiralul. Tot un gest nesăbuit a fost, dar isteț totodată. Și deloc egoist. Plus de asta, ce-ai făcut în Saldonica, la han... Te-am judecat greșit.

– Dar eu, bombăni Safi, având grijă să nu i se citească nimic pe chip, nu accept încercarea asta de scuză.

Caden scoase un sunet hodorogit care aducea a râset, înainte să se aplece în față ca să taie fibra de cânepă cu care îi cususe rana lui Safi. Clipele treceau, durerea îi zgâlțâia țeasta, iar Safi nu avea altceva de făcut decât să se zgâiască la lanțul care atârna la gâtul lui Caden.

Lanțul Barzilor Iadului.

El se lăsă înapoi pe spate.

– Bun. Dă-mi încheietura dreaptă.

Safi îi dădu ascultare, iar el o ridică înspre fereastră, ținând-o în lumina care bătea dinspre mare. Degetele îi apăsau vânătăile care i se umflaseră de-a lungul brațului.

– Bardule, i se adresă ea.

– Hmm? Îi așeză mâna, cu palma în sus, pe genunchiul lui. Se întinse după ac și după o bucată nouă de fibră de cânepă.

– I-ai spus împărătesei ce sunt? Ce magie am?

– Nu i-am spus. Îi răspunse fără șovăire, pe când băga ața în ac, fărâma de cupru sclipind în lumina amurgului. Dar i-am confirmat împărătesei ce auzise deja din alte surse.

– Ah! Safi oftă adânc, simțindu-și mușchii slăbiți. Se lăsă pe spate și-l urmări cu privirea pe Caden cum curăță tăietura cea lungă cu cârpa îmbibată de apă. Sânge proaspăt țâșni și, odată cu el, o durere nouă.

Safi se sili să vorbească în continuare.

– De unde îți dai seama ce magie am? Asta faceți voi, Barzii Iadului? Mi-ai promis că, dacă supraviețuim, o să-mi spui.

– Speram să uiți de asta. Își ridică privirea. Dar presupun că nu pot să păcălesc o Vrăjitoare a Adevărului.

– Răspunde la întrebare!

– Să spunem doar... Își mușcă buza o secundă, apoi continuă: Să spunem doar că Barzii Iadului au fost și ei cândva niște eretici. Exact ca tine. Făcu o pauză, cât să pună deoparte cârpa îmbibată de sânge și să ia din nou acul în mână. Magiile ne-au fost luate, domna, în semn de pedeapsă. Acum suntem în slujba celui care ni le-a luat. Dacă ne eliberăm de lanț, murim.

Safi scoase un oftat. Ochii i se strânseră de la durerea provocată de mușcătura acului, iar o amintire îi veni în minte. O amintire cu unchiul Eron scoțându-și lanțul – pentru doar câteva clipe o dată. Atât cât Safi să-i poată citi adevărurile.

După care Eron și-l punea înapoi la gât.

Deschise ochii și văzu capul lui Caden, care era atât de aproape. Avea pistrui pe frunte. Nu-i observase până acum.

– Cât ai lanțul, ești protejat împotriva magiei. Cum?

– Nu pot să-ți spun toate secretele mele, domna. Altminteri, ai să fugi cât vezi cu ochii, iar împărăteasa o să ne spânzure pe toți – cu un lanț adevărat, de data asta. Râse, însă râsetul era umbrit de tristețe.

Înainte ca Safi să-i ceară și mai multe răspunsuri, auzi balamalele scârțâind.

Împărăteasa Marstokului se strecură înăuntru, rochia ei de culoarea muștarului, acum pătată, foșnea. Și ea, ca toți ceilalți, purta aceleași haine de când fugiseră din Saldonica. Amiral Kahina nu lăsase nimic la bord în afară de butoaiele cu apă proaspătă și mobilierul.

Vaness se puse între Safi și fereastră. Chipul îi era senin – *fals* de senin. Deși boala sângelui care o pusese la încercare mai devreme dispăruse cu totul și, deși cuterul îi ducea acum pe toți la Marstok, adevărul era că împărăteasa nu-și lăsase niciodată garda jos. Niciodată.

– Cât mai durează, bardule? întrebă Vaness.

– Câteva minute.

– Atunci am să spun ce am de spus cu tine de față.

– Foarte bine. Caden nu se mișca nici mai repede, nici mai încet decât o făcuse până atunci. Concentrarea îi rămase la fel, iar valurile de durere constante.

– O să ajungem pe coasta marstokeză mâine de dimineață, Safi. În semn de apreciere pentru tot ce au făcut de când am plecat din Nubrevna, vreau să te las să alegi. Fie rămâi în grija Barzilor Iadului și te întorci în ținuturile natale, fie vii cu mine la Azmir. După ce mă vei fi ajutat să-mi epurez curtea, vei fi liberă să pleci. Iar eu... Se opri și, pentru o fracțiune de secundă, masca de indiferență dispăru. O speranță sinceră îi licări pe chip. Eu o să-ți dau suficienți bani cât să mergi oriunde vei dori. Să-ți începi o viață nouă.

Cuvântarea – propunerea – se așternu în cabină ca cearșaful care se umfla deasupra unei saltele înainte să o învăluie. Înainte să se *unească*.

– Îmi dai... de ales? repetă Safi, căreia nu-i scăpă faptul că mișcările atente ale lui Caden erau *acum* mai încete.

Safi luă Piatra de Fir în mâna stângă. Degetele ei învinețite și pline de răni se înfășurară în jurul lanțului de oțel pe care

Vaness i-l pusese la gât în urmă cu șaptesprezece zile.

Atât de multe se întâmplaseră în acest răstimp. Cu Vaness. Cu Barzii Iadului. Niciunul dintre ei nu-i mai era acum dușman.

Adevărat, adevărat. La gândul ăsta, lui Safi i se puse un nod în gât, iar un fior rece o străbătu prin tot trupul rănit. Dacă s-ar fi întors în Cartorra, și-ar fi pierdut libertatea, iar Iseult nu avea s-o mai găsească niciodată, nu avea s-o mai *vadă* nicicând. Safi urma să fie prinsă în capcană ca mireasă a împăratului, că Vrăjitoare a Adevărului pentru el, cu neputință de scăpare din castelul acela friguros.

Dar în Marstok, pe de altă parte... În Azmir... Safi mai avea o șansă. De îndată ce termina de smuls buruienile de la curtea coruptă a împărătesei, putea să plece. Ba mai bine de atât, putea să plece cu suficienți bani cât să se poată întreține, iar ea și Iseult ar fi putut în sfârșit – *în sfârșit* – să-și înceapă viața într-un loc nou.

Dar cum rămânea cu Barzii Iadului? Dacă se întorcea în Cartorra fără Safi, s-ar fi condamnat singuri la moarte – Caden îi mărturisise asta. Iar Safi nu le salvase afurisita de piele doar ca să fie omorâți de Henrick.

Îl pierduse deja pe Merik Nihar. Nu voia să-i mai piardă și pe alții dacă putea să-i ajute.

– Am să vin cu tine la Azmir, spuse Safi, încercând să pară autoritară, iar Barzii Iadului mă vor însoți. Ca gărzi de corp.

Cuvintele ei răsunară în cabina strâmtă. Vaness părea uimită din cale-afară, în vreme ce Caden se oprise din cusut. Se uita la Safi cu ochi mari, un fel de încruntare jucându-i pe buze.

Tăcerea continuă preț de câteva clipe. Asta până când Vaness pufni și spuse:

– Îți accept condițiile, Safi. Și... își plecă ușor capul, chipul ei era destins și afișa o sinceră seninătate. Îți mulțumesc că mi-ai fost alături!

Împărăteasa Marstokului ieși din încăpere după cum intrase. Abia după ce ușa se închise cu un clic, iar corabia se legănase de patru ori – stânga, dreapta – Caden se încumetă să deschidă gura.

Din cine știe ce motiv, obrajii lui Safi se înfierbântară când îi spuse:

– De ce vrei să ne iei cu tine? întrebă în șoaptă. Știi că tot trebuie să te ducem în Cartorra până la urmă.

– Știu. Safi ridică din umărul stâng, încercând să se arate cât mai indiferentă, în timp ce dădu în sfârșit drumul Pietrei de Fir. Dar cunoști vechea zicală: *Deși suntem în siguranță cu prietenii prin preajmă...*

– Înțeleg. Pufni. Acul fu ridicat. Cuprul luci. *Deși suntem în siguranță cu prietenii prin preajmă, cu dușmanii prin preajmă suntem cel mai în siguranță*.

– Nu. Safi se crispă, așteptând mușcătura acului. Doar partea cu prietenii, Bardule. Nu-mi mai sunteți dușmani.

Zâmbi, chiar dacă era un zâmbet chinuit, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet.

Apoi o împunse cu acul. O dată. De două ori. Ultimele mușcături ale durerii înainte ca rana să-i fie cusută de tot.

Înainte să acționeze, Iseult așteptă până când soarele apuse și stelele răsăriră.

Găsiseră un luminiș, în susul dealului, lângă un pârâu care-și vărsa bulbucii într-un iaz. Lui Iseult îi părea imposibil de apărat, la fel și lui Aeduan – căci o spusese cu glas tare când Bufnicioara îi condusese pe amândoi acolo. Copacii trosneau prea tare, iar cu apa care clipocea nu ai fi auzit pe nimeni apropiindu-se.

Și totuși, fata se puse jos, cu picioarele încrucișate, refuzând cu încăpățânare să se ridice. Atunci coborî și liliacul-de-munte tot *acolo*, punându-și trupul uriaș în spatele Bufnicioarei. Firele lui argintii păliseră, ca și cum oboseala îi amuțise ferocitatea, și, cât de curând, sforăia nevoie mare.

Era de necrezut, se gândi Iseult – întocmai felul de poveste pe care ar fi vrut să i-l spună lui Safi de cum s-ar fi reîntâlnit. Doar că liliacul puțea, iar muștele roiau prin blana lui deasă. Iar asta îi cam lua din farmec.

Cât despre Bufnicioară, nu părea să bage de seamă putoarea ori nu-i păsa, căci, de îndată ce creatura se făcuse ghem pe țărmul stâncos, copila se cuibări lângă ea și adormi.

Oferindu-i în sfârșit – *în sfârșit* – lui Iseult un moment de tihnă.

– Unde te duci? întrebă Aeduan când trecu pe lângă el, îndreptându-se deja spre iaz.

– Nu departe. Făcu un gest vag din cap, arătând înainte. Vreau... să beau niște apă din iaz. Mă întorc repede.

El se încruntă și, deși nu i se împotrivi, cu toate că era evident că nu era de acord, Iseult simți cum i se înfierbântă obrajii. Neobișnuita lor tovărășie se dezvoltase suficient cât să nu-și mai țină unul altuia cont.

Iseult ajunse în dreptul iazului, gâfâind mai mult decât ar fi trebuit. Însă cel puțin nu era nimeni în jur care s-o deranjeze. Nimeni care s-o audă apropiindu-se de mal și aplecându-se deasupra apei.

În oglinda ei, își văzu propria reflexie. Tremura ușor pe la margini, ca și cum nici n-ar fi știut cine era cu adevărat.

Retează, retează, răsucește și retează.

Iseult își întoarse privirea și își duse degetele la Piatra de Fir.

Ridică șnurul de piele de la gât și se uită lung la rubin. I se odihnea în palmă, peste talerul de argint.

– Safi, șopti ea. Cu mâna cealaltă acoperi piatra. Safi, repetă ea, concentrându-se. Încordându-se. Căutând Fire.

– Safi era undeva acolo, iar piatra asta era legată de ea. Dacă Esme putea să facă asta în vis, dacă...

Ei bine, dacă Iseult era într-adevăr ca Esme, atunci poate că ar fi putut umbla și ea în vis.

Dar nu simți nimic. Nimic, nimic, *nimic*, de trei ori fie blestemat!

– Pișa-s-ar nevăstuicile pe tine! făcu Iseult în șoaptă, o senzație de fierbințeală cuprinzându-i urechile. Pufni, strângând și mai mult piatra. Unde putregaiul ești, Safi?

Nu te ajută cu nimic să înjuri, Iz. Ești pur și simplu prea încărcată de otravă ca să o scoți la capăt.

– Safi? Iseult se lăsă pe coapse. O piatră îi intră în carne. Tu ești?

Cine altcineva? Doar e visul meu.

Funcționa. Lui Iseult nu-i venea să creadă, dar *funcționa*.

– Nu e un vis, Safi! Sunt chiar aici. Chiar vorbesc cu tine.

Ba firește că e un vis. Cred că știu mai bine, de vreme ce eu sunt cea care doarme.

– Safi, este magia... Iseult șovăi, o senzație rece ca o pânză de păianjen strângându-i pieptul. Căci asta nu era magia Firului, nu? Era magia lui Esme, iar Esme nu era o Vrăjitoare a Firului.

Însă orice ar fi fost – orice făcea de fapt vraja asta – n-avea cum să fie atât de rău, de vreme ce Iseult putea vorbi cu Safi, nu?

Înghiți greu.

– E magie, zise ea în cele din urmă. Și, crede-mă, e cât se poate de reală.

O tăcere se așternu între ele. Apoi mintea lui Iseult se umplu de strălucirea unor Fire roz și a unei senzații calde. O rază de-a soarelui lui Safi care să alunge frigul.

O, zeiță, ce dor îi mai fusese lui Iseult de sentimentul ăsta!

Și, o, zeiță, cât de dor îi mai era de Sora ei de Fir!

Ei bine, atunci pișa-s-ar nevăstuicile pe mine! Vocea din vis a lui Safi părea acum în culmea fericirii. *Noi chiar vorbim una cu alta, Iz! Îți vine să crezi ce chestie, de trei ori fie blestemată?*

Iseult nu se putu abține și izbucni în râs.

Râse și Safi, legătura lor strălucind în culorile amurgului. Firele Prieteniei.

Înainte ca Iseult s-apuce să se bucure de culorile desăvârșite, zări o siluetă care se mișcă printre pini.

Nu avea Fire. Inima îi sări din piept. Era Aeduan – firește că era Aeduan, dar de ce venise până aici tocmai acum?

Iseult vorbi mai repede:

– Unde ești, Safi? Ești în siguranță?

Sunt pe o corabie spre Azmir, și da, sunt în siguranță. Ar trebui să ajungem în capitală mâine. Tu unde ești?

– V-vin după tine. Limba lui Iseult deveni deodată grea. Avea atâtea să-i spună. Nu avea cum să se termine deja. Însă Aeduan ajunsese aproape în dreptul zidului scufundat. Cât de curând, avea să fie suficient de aproape cât să audă ce spunea Iseult. N-n-am să pot ajunge curând în Azmir, Safi, dar am s-o fac de îndată ce am să pot. Acum trebuie să plec.

Așteaptă! Stai! Te rog, Iz!

– Nu... *pot*, rosti ea printre dinți.

Spune-mi numai dacă ești în siguranță, Iz. Și nu mă minți! Am să-mi dau seama!

Iseult nu se putu stăpâni. Bâlbâiala îi dispăru, iar ea spuse, zâmbind:

– Sunt în siguranță, Safi. Vorbim curând, îți promit! Apoi își luă mâna de pe rubin.

În două clipite, Firele lui Safi se făcură nevăzute. Inima lui Iseult redeveni rece, iar ea își puse șnurul de piele înapoi după gât.

Tocmai când Aeduan ajunse la mal. Păși în tăcere pe pietre și, spre uimirea lui Iseult, își dădu seama că frustrarea de mai devreme începuse să se risipească.

Desigur, avea să poată umbla iarăși în vis. Urma să mai aibă ocazii să vorbească cu Safi. Ăsta fusese doar începutul.

Aeduan se opri lângă ea și își cercetă reflexia, la fel cum făcuse și Iseult. Nu se așezase, firește, iar Iseult se îndoia că stătea jos vreodată. Sau că se relaxa vreodată. Sau că făcea vreodată ceva din ce făceau oamenii obișnuiți.

Dar, pe de altă parte, nici Iseult nu era un om obișnuit. Ci o *Vrăjitoare Țesătoare...*

Nu. Nu voia să se gândească la asta.

Iseult își vârî mâinile în apă. Mușcătura de gheață îi alungă toate gândurile. Le afundă și mai mult, până la cot. Până la umăr...

– Licurici!

– Poftim? Iseult se îndreptă numaidecât.

Fiori reci o străbătură de-a lungul brațelor.

– Acolo! Aeduan arătă cu mâna dincolo de iaz. Licurici. În Marstok, se zice că aduc noroc, așa am auzit. Iar copii își pun dorințe când îi văd. În vocea lui Aeduan se simțea o umbră de amuzament, ca și cum el...

– Asta e o glumă? Iseult se ridică în picioare. Picăturile de apă fură împroșcate pe pietre.

– Nu!

Iseult nu-l credea. Cu nasul încrețindu-i-se într-un zâmbet, își întoarse privirea spre luminițele care licăreau printre pini. Aerul, cerul, apa – totul semăna atât de mult cu întâlnirea lor de acum două nopți.

Și totuși, nu era asemănătoare. Iseult și Vrăjitorul Sângelui fuseseră dușmani atunci, legați doar de niște monede. În seara asta, însă, erau aliați, legați de... Ei bine, Iseult nu știa precis. De Bufnicioară, mai mult ca sigur, și poate că și de liliacul-de-munte.

Iseult trase o gură de aer în piept, minunându-se de cât de plini își simțea plămânii printre coaste. Apoi închise ochii. Voia să-și pună o dorință, dar erau atât de multe din care să aleagă. Își dorea ca Safi să fi fost acum cu ea. La fel și Habim, și Mathew. Și, deși nu *prea* înțelegea de ce, își dorea același lucru și pentru mama ei.

Dar, mai mult decât orice altceva, Iseult își dorea răspunsuri. Despre magia ei. Despre perechea Cahr Awen.

Aș vrea să aflu cine sunt cu adevărat.

Deschise ochii. Aeduan urmărea în continuare licuricii cu privirea.

– Ți-ai pus o dorință? întrebă ea și, spre uimirea ei, el încuviință. Un gest scurt din cap. Și ce ți-ai dorit?

El își îndoi mâinile. Apoi ridică din umeri:

– Dacă se împlinește, atunci poate că am să ți-o spun într-o bună zi. Se întoarse pe călcâie și porni de-a lungul malului, încetinind o dată în dreptul copacilor, ca să strige peste umăr: Ai grijă când vii! Liliacul și-a întins coada peste piatra ta.

Iseult îl petrecu cu privirea până ajunse doar un alt punct negru, pierdut printre copaci.

Își dădu seama că zâmbește, deși nu știa să zică dacă din pricina lui Aeduan, a dorinței sau a lui Safi.

Așezându-se pe pietre, Iseult își scoase cizmele și își înmuie vârful picioarelor în iaz. Apa lui rece o învălui. O țintui la pământ, astfel că, atunci când strânse din nou în palmă Piatra de Fir și o strigă pe Safi în șoaptă, legătura se formă aproape instantaneu.

Noaptea trecu pe nesimțite. Desăvârșită din toate punctele de vedere. Iseult și Safi chicoteau, povestindu-și una alteia toate câte li se întâmplaseră în ultimele două săptămâni.

În tot acest timp, frunzele copacilor foșneau, apele iazului clipoceau, iar licuricii săltau de colo-colo.

41

Sala Luptelor. Vivia se afla încă o dată dinaintea ușilor de stejar, însă de data asta era însoțită de lachei.

De data asta, împinse căruciorul tatălui ei în față.

Simți mai întâi mirosul de rozmarin amestecat cu salvie. Apoi văzu marea de robe albastru-iris, la suprafața cărora înotau mai bine de treizeci de chipuri. Vizerii și familiile lor se întoarseră toți când se deschiseră ușile . Murmurele amuțiră, ridicându-se valuri-valuri și plecându-se dinaintea lor.

Cizmele bune ale Viviei tocăneau pe podea, iar rochia îi foșnea în ritmul scârțâitului roților de la scaunul cu rotile al tatălui.

– Înălțimea Ta, Maiestatea Ta, murmura fiica cea mare a vizerului Eltar, în timp ce Vivia se apropia.

Făcu o plecăciune, iar Vivia nu-și putu reține un zâmbet.

Era prima oară din câte își aducea aminte când o femeie îi stătea alături în Sala Luptelor. După ziua de astăzi, după ceremonia comemorativă, Vivia avea de gând s-o facă prima ocazie dintr-un șir lung.

Ajungând în capul mesei, îngenunche ca să fixeze în loc scaunul tatălui ei.

Trebuia să fie o zi a plângerii, însă nimeni de la masă nu părea încercat de tristețe. Și cum puteau jeli, când orașul scăpase cu bine de furtună și de focul-de-mare? Când, în ciuda șanselor mici, ieșiseră și mai puternici din luptă?

Oamenii din Lovats aflaseră acum de orașul subteran, iar inginerii și vrăjitoarele îi colindau deja străzile ca să se asigure că poate fi locuit. Deja ajunsese prima încărcătură cu provizii de la fermele familiei Hasstrel din Cartorra, iar un tratat nou cu Imperiul Marstok se punea deja la cale, căci acum, că *aparent era* în viață, Vaness avea o abodare cu totul diferită în privința negocierilor.

Viviei îi venea însă mai greu decât orice să se arate veselă. Știa ceva ce oamenii nu știau. În vreme ce orașul credea că Furia o ajutase când erau pe podul-de-apă, ea știa că fusese de fapt Merik.

Merik trăia.

Îi spusese însă că avea să părăsească orașul. Că el și cei doi prieteni – fata aceea, Cam, și încă una, care doar ce ajunsese, pe nume Ryber – urma să meargă în nord, în munții Sirmayan.

– Ryber spune că putem găsi răspunsuri în legătură cu... *situația* mea, arătă spre propria față, ascunsă bine în umbra glugii de la mantie.

Iar aici nu pot face prea multe. Ai tot sub control.

Vivia nu era în asentimentul lui, însă nici nu-l contrazise. Merik îi spusese lucrurile astea în holul principal de la Donjonul lui Pin, unde alte o sută de voci concurau pentru un loc în mintea ei. Unde nu avea nici spațiul și nici timpul necesare pentru un răspuns potrivit.

Mai mult, dacă Merik își dorea într-adevăr să plece, ea nu avea dreptul să-l oprească. Încuviință din cap și zise:

– Te rog să-mi dai de știre ori de câte ori poți, Merik! Vrăjitorii Vocii de la curte lucrează fără oprire.

– O să încerc, răspunse el.

Apoi își trase și mai mult gluga pe cap – de la o mantie nouă, căci Vivia stăruise să fie bine îmbrăcat înainte de plecare – și părăsi pentru totdeauna Donjonul lui Pin.

Nici măcar nu avea să încerce să ia legătura cu ea. Vivia știuse încă de atunci și o știa și acum, când își aranja gulerul înțepător de lână al rochiei.

Se ridică și își drese glasul. Familiile vizerilor credeau că tatăl său avea să vorbească acum, că se simțea suficient de bine cât să se afle printre ei. Îl priveau lung, așteptând. Totuși, Serafin o îndemnase pe Vivia să „fie regina de care au nevoie, iar curând va veni și coroana".

Ea își drese încă o dată glasul. Toate privirile se ațintiră asupra ei. În sfârșit, nu mai întâmpina rezistență.

– Deși ne-am adunat astăzi aici în amintirea fratelui meu, începu ea, folosind același avânt răsunător pe care-l auzise la tatăl ei de o mie de ori, mai sunt mulți alții cărora să le acordăm onorurile cuvenite. Sute de nubrevnani și-au pierdut viața în atacul de acum trei zile. Soldați, familii și... cineva din mijlocul nostru. Un membru al acestui consiliu.

Oamenii din sală începură să se foiască. Ochii tuturor se lăsară în pământ. Nimeni nu știa adevărul despre Serrit Linday. Iar Vivia nu avea de gând să-l dezvăluie.

Cel puțin, nu înainte să știe precis cine anume îl controla și cum.

– Așadar, continuă ea, ridicând vocea, pentru fiecare frunză pe care o veți arunca astăzi de pe podul-de-apă, vă rog să vă amintiți de oamenii care au luptat pentru noi. Care au murit pentru noi. Și vă rog să vă mai gândiți și la cei care vor duce în

continuare lupta și care vor mai pieri. Războiul abia a început. Mult prea curând victoria noastră recentă va deveni o simplă amintire, dar hai să nu-i uităm pe cei care au trecut dincolo de ultimul recif de corali al lui Noden ca să ne-o aducă. Și hai să nu-l uităm... Își umezi buzele. Se îndreptă de spate. Hai să nu-l uităm pe fratele meu, prințul Nubrevnei și amiralul marinei regale, Merik Nihar. Căci, *deși nu vedem mereu partea bună dintr-un râu...*

– *Lady Baile ne dă putere să trecem peste durere,* răsunară vocile din încăpere ca într-un glas.

Dacă mori, există și dezavantaje!

Lui Merik Nihar, prințul Nubrevnei și fost amiral al marinei nubrevnane, îi părea rău că n-a prețuit *viața* mai de mult.

Astfel, poate că n-ar mai fi avut acum atâtea regrete. Poate că ar fi avut mai multe amintiri despre Kullen și Safi – poate chiar și despre Vivia –, de care ar fi putut să se agațe. Poate la fel de multe precum frunzele aruncate în vânt de pe podul-de-apă.

Merik, Cam și Ryber urcaseră dealul din apropierea barajului. Planul lor era să se îndrepte spre nord, urmând râul până în munții Sirmayan, însă, între timp, începuseră funeraliile.

Fetele doriseră s-o vadă și, oricât de morbid era, la fel și Merik.

Frunzele cădeau cu viteze diferite, portocalii și vibrante, verzi și vii. Unele erau purtate de curenți de aer, care le duceau sus în văzduh, în vreme ce altele nimereau în vreo pală mai iute de vânt și ajungeau pe coastă. Unele ardeau, lăsând în spate urme de fum. Altele pur și simplu luceau, neaprinse, dar strălucind în lumina amurgului.

– Ce frumos! exclamă Cam, care stătea lângă Merik, cu mâna stângă la inimă.

Vindecătorii îi spuseseră să stea așa și, pentru prima dată, le dădea ascultare. *Nu, nu, nu* ea*,* își aminti Merik. Cam trăia ca băiat și, deși nu se obișnuise – nu se putea gândi la Cam ca la un „el" –, mai aveau săptămâni bune de mers. Timp suficient să-și poată pune gândurile în ordine.

– Am văzut destul, zise el într-un final, întorcându-se cu spatele.

Avusese parte de suficiente experiențe macabre pentru o singură zi. Își aranjă gluga, trăgând-o cât mai pe față. Erau prea mulți oameni în jur. Fermieri care veniseră din vale și soldați în afara orelor de strajă din turnurile barajului. Cu cicatricile care i se vindecau, cu părul care îi crescuse și cu

chipul care începea să i se zărească printre umbrele întunecoase și dantelate, Merik nu risca să fie văzut.

Avea nevoie ca lumea să-l creadă mort. Nu doar ca să-l poată urmări liniștit pe Kullen, ci și pentru că lumea nu avea nevoie de el. Nici Vivia nu avea nevoie, iar el știa că viața ei avea să fie mult mai ușoară fără el prin preajmă.

Unul pentru binele celor mulți.

După ce Ryber și Cam îl prinseră din urmă pe Merik, care mergea de-a lungul râului Timetz, pe cărarea în formă de potcoavă care șerpuia printre copaci, Cam începu să fredoneze un cântec familiar.

I se făcu pielea de găină imediat. Iuți pasul. Copacii se înălțau în jurul lui, mesteceni, arțari și pini.

– Te rog, nu cântecul ăsta!

– De ce nu? întrebă Ryber și mări pasul ca să-l ajungă, iar cizmele îi intrau în adânciturile din potecă. Are un final fericit.

Apoi, înainte ca Merik s-o poată opri, începu să cânte:

Orbul frate Daret, cu ale lui simțuri ascuțite,
Mirosi primejdia ce-i păștea la soroc,
Așa că-i strigă reginei: Eu sunt mai mare, te rog,
Mai bine mănâncă-mă pe mine în loc!

Ea căscă gura larg, iar Filip afară țâșni,
Spre Daret, care-l aștepta nu departe,
Și amândoi frații o luară la goană,
Lăsând-o pe Regina Crab mult în spate.

Neghiobul frate Filip îi spuse orbului frate Daret
De cum din peșteră ei au ieșit:
Rău am făcut când am plecat și te-am lăsat,
O, frate al meu, prietene, curajul ți-ai dovedit!

Iartă-mă, dragă Daret, căci abia acum văd,
În tot acest timp orbul am fost doar eu.
Nu-mi trebuie averi, nici aur, nici coroană,
Cât timp te am alături la bine și la greu.

– Vezi? E cu final fericit.

Zâmbi larg, două cărți cu spatele auriu alunecându-i din mânecă. Le întoarse spre Merik, dezvăluind Nouarul Câinilor de Vânătoare și Nebunul.

Merik se opri. Bocceaua îi căzu la pământ cu un bufnet. Apoi se aplecă în față, cu palmele pe genunchi.

Inima îi bătea nebunește în piept, zguduindu-i plămânii. Noroiul și pietrișul deveniră totuna, niște dâre de roșu și cenușiu care se unduiau în ritmul pulsului care îi creștea, în ritmul vântului care se întețea.

Iartă-mă, dragă Daret, căci abia acum văd,
În tot acest timp orbul am fost doar eu.

Merik era fratele neghiob. Fusese în tot timpul ăsta – totul era atât de limpede acum. Își dorise ceva ce nu fusese adevărat, ceva ce nu putea obține niciodată, din motive complet greșite.

Văzuse numai ce voise să vadă.

Povestea lui însă, întocmai ca povestea celor doi frați, avea un final fericit. Era încă aici, nu? Iar Kullen era pe undeva pe-acolo și poate că atât el, cât și Kullen mai puteau fi salvați.

Ryber îi spusese lui Merik că știa cum să-l vindece. Cum să oprească spintecarea ciudată și doar pe jumătate împlinită care pusese stăpânire pe el. Îi spusese că răspunsul îl aștepta în munții Sirmayan. De vreme ce Merik nu avea nimic de pierdut – și totul de câștigat –, dacă avea încredere în ea, își împachetase cele necesare și pornise la drum.

Cam, firește, refuzase să rămână în urmă.

Când își aduse aminte de linia încăpățânată din bărbia lui Cam și de buzele ei strânse, umerii lui se destinseră. Răsuflarea i se domolise.

Se îndreptă de spate, ascultând apusul din jurul lui. Greierii, bufnițele, păsările de noapte – sunetele lor îi ajungeau toate în urechi. Sunete cu care el și Kullen crescuseră. Sunete pe care aveau să le asculte din nou împreună într-o bună zi.

– Domnule? murmură Cam, apropiindu-se.

Ochii ei... *lui* negri licăreau de îngrijorare – o imagine atât de cunoscută, și totuși atât de străină. O iertase pe Cam că îi ascunsese adevărul în privința lui Garren și a Celor Nouă.

Ăsta era secretul lungii domnii a reginei:
Știa ce dorințe peștii-n suflet poartă.
Ademenirea ce lucește, putere tot mai multă
Și foamea de iubire care pe toți ne încearcă.

Merik o iertase și pe Ryber că îl părăsise în Peștera Nihar. Fiindcă avusese secrete față de el și chiar și pentru că îi furase

inima lui Kullen, timpul și dragostea lui.

Dar, la urma urmelor, și Cam, și Ryber se întorseseră după el când nimeni altcineva nu o făcuse.

Nimeni altcineva în afară de Vivia.

Le zâmbi amândurora. Nu se putu stăpâni.

– Veniți! le spuse el, atârnându-și bocceaua pe umăr. Pentru prima oară de săptămâni în șir, se simțea viu.

–Avem mult de mers, adăugă, iar soarele o să apună în curând.

După aceea Merik Nihar porni la drum, mulțumindu-se fără avuții, fără aur și fără coroană, câtă vreme era cu prietenii lui.

SFÂRȘIT

�MULȚUMIRI

Se spune că orice efort înseamnă lucru de echipă, iar *această* carte este dovada vie. Pur și simplu nu aș fi putut să o scriu fără sprijinul atâtor oameni incredibili.

În primul rând, îi mulțumesc editorului meu, Whitney Ross. Volumul de față îi aparține în egală măsură, de vreme ce s-a dat peste cap pentru el. Îți mulțumesc, Whitney! *Luptă!*

Dragul, dragul meu Sébastien, îți mulțumesc pentru răbdarea ta, pentru dragostea ta și pentru bunătatea ta de nezdruncinat. *Je t'aime*.

Joannei Volpe și celorlalți de la New Leaf: n-aș fi putut să fac nimic fără voi. Vă mulțumesc tuturor pentru tot ce faceți zi de zi.

Colegilor mei minunați de la Tor: voi sunteți tehnicienii din spatele scenei, care lucrează neobosit pentru ca prostioarele mele să devină realitate. Vă mulțumesc încă o dată! Fără voi, *Vrăjitorul Vântului* nu ar fi existat.

Prietenei mele, Rachel Hansen: n-aș fi ajuns la sfârșit fără ajutorul tău. Mulțumesc! (P.S. Flexorul de mână e pentru tine. P.P.S. Grăbește-te!)

Trebuie să mulțumesc din adâncul sufletului și prietenilor mei scriitori. Ați răspuns *de îndată* ce am apelat la voi: Amity Thompson, Erica O'Rourke, Mindee Arnett, Melissa Lee, Leo Hildebrand, Akshaya Ramanujam (Aks Ucigașul!), Madelaine Colis, Savannah Foley, Kat Brauer, Elise Kova, Biljana Likic, Meredith McCardle, Leigh Bardugo, Meagan Spooner, Amie Kaufman, Elena Yip și Jennifer Kelly. (După cum am spus, a fost un efort de echipă.)

Mulțumesc și lui Erin Bowman și Alexandrei Bracken – am un singur cuvânt pentru voi: *#cattleprod*.

Prietenilor mei de la Fabiano's, în special lui sensei Jon Ruiter și lui sensei Brant Graham, mulțumesc că m-ați lăsat să vă bat de dragul unei scene reușite de lupte.

Scumpilor mei *#Witchlanders*, voi sunteți îngerii mei păzitori. Serios acum: voi sunteți gardienii care mă păzesc de întuneric. Voi sunteți motivul pentru care scriu zi de zi,

motivul pentru care nu am renunțat atunci când cartea aproape m-a dat gata, motivul pentru care am vrut să aștern povestea asta pe hârtie de la bun început. Vă mulțumesc din adâncul sufletului!

Mamei și tatălui meu, voi sunteți și ați fost dintotdeauna eroii mei. În fiecare zi, îmi doresc să vă semăn mai mult.

Și, în cele din urmă, lui David și lui Jenn: îmi pare rău că n-am fost mereu cea mai bună soră mai mare. Exact ca Vivia, a trebuit să mă simt mai întâi bine cu mine însămi, înainte să mă pot simți în largul meu cu voi. Dar sper că știți că aș face orice pentru voi – da, m-aș azvârli *chiar* într-o vale plină cu foc-de-mare. Deși, hai să evităm scenariul, dacă se poate.

NOTE

1 - În engleză, joc intraductibil de cuvinte între *iron* – „fier“ și *irony* – „ironie“ (n. tr.).

2 - În engleză, joc intraductibil de cuvinte între *unimpressed* – „neimpresionat“ și *empress* – „împărăteasă“ (n. tr.).

3 - În engleză, joc de cuvinte intraductibil între *rat* – „șobolan“ și numele propriu *Rayet* (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
Harta	9
1	10
2	19
3	26
4	32
5	44
6	49
7	59
8	68
9	75
10	85
11	95
12	102
13	111
14	120
15	126
16	132
17	144
18	154
19	163
20	172
21	177
22	189
23	196
24	202
25	210

26	220
27	227
28	236
29	244
30	255
31	261
32	270
33	275
34	280
35	287
36	295
37	303
38	309
39	316
40	326
41	335
Mulțumiri	341
Note	343